
SABRİ
SAYDAM
HERDEM

CoLibrì
COVER SYSTEM
Made in Italy

DÖRT

SABRİ SAYDAM

30131 04552705 5
London Borough of Barnet

HERDEM KİTAP
Zübeyde Hn. Mah. Süzgün Sokak No: 7 İskitler
Altındağ /Ankara Telefon: 0312 433 08 93
E-posta: info@herdemkitap.com / herdemkitapyayin@gmail.com
www.facebook.com/herdemkitap www.twitter.com/herdemkitap
www.herdemkitap.com

ISBN: 978-625-7527-32-3
Yayıncı Sertifika No: 47083
1. Baskı: Ankara 2021

Genel Yayın Koordinatörü: Şebnem Sezgin Canatalay
Genel Yayın Yönetmeni: Aydın Tekin
Editör: Müslüm Çakar
Mizanpaj: Herdem Kitap
Kapak Tasarım: Zeliha Aksoylar
Baskı: Eğiten Matbaacılık / 47083

© Copyright 2021, Eğiten Kitap Yayıncılık Org. Tic. Ltd. Şti.
Bu kitabın basım, yayın, satış hakları Eğiten Kitap Yayın Organizasyon Ltd. Şti.'ne aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri fotokopi yoluyla, mekanik, elektronik, manyetik ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, dağıtılamaz.

Dostluk ve Dayanışmayla...

DÖRT

SABRİ SAYDAM

LONDON BOROUGH OF BARNET	
Star Books	22/03/2022
211661	

ÖN SÖZ

Beden içinde yaptığımız ruhsal yolculuğun adına hayat diyoruz. Hayat boyunca da hepimiz bir şeyleri arıyoruz. Kimimiz aradığını buluyor kimimizse sürekli aramaya devam ediyor. Bazılarıysa ne aradığını bilmediğinden bulduğunu da fark etmiyor. Kitaplar, öğrenmek konusunda çok güzel kaynaktırlar. Okuyucuya bir şeyler verir. Okuyan kişi de genelde satır aralarında kendisini arar. Tanıdık bir söz ya da duyguyu, kendi tattığı bir deneyimi ya da özdeşleşebileceği bir karakteri...

Yazarlık yaratıcılığın doruğudur. Yazan kişi aslında sözlükte mevcut kelimelerin dizilişini değiştirmekten öte gitmez fakat kurulan cümlelerde bir büyü oluşur. Okuyana hitap eden, düşünmesini sağlayan, onu bir hayal âlemine götürecek dizelerdir bunlar... Marifet ister bir kitabı ortaya çıkartmak.

Yazar ise yazarken yalnızlığın doruğunda bir deneyimi tadar. Kimseyle konuşmadan, tartışmadan kafasında olanı kâğıda dökmeye çalışır. Kendini çoğu zaman hırpalar, yazdıklarını kimi vakit beğenmez ve silip baştan yazar. İlk kitabın tılsımı muhteşemdir. Heyecanı uzun bir süre etkisini gösterir. Artık kitap bitmiştir; okuyucu ile buluşmaya hazırdır. Yazılan yazılmıştır ve iş beklemeye kalmıştır. Beklenti yoksa sonuç illa keyifli olacaktır çünkü kitabı yazan kişi artık iz bırakmaktadır. Bu kumda ayak izinden öte, bir ismi sonsuza dek yaşatmaktır.

Aradığını nerede nasıl bulacağını bilenler farklı bir yolun yolcusudur. Onlar artık bulduğunu bilen ve hayatın akışına kendisini bırakabilenlerdir.

Sabri Saydam'ı ilk romanından ötürü cân-ı gönülden tebrik ediyorum ve edebiyat dünyasına hoş geldin diyorum. Kapı bir kez açıldığında içeriye adım atıldığında orada kalmak artık yazarla ilgilidir. İste ve olur... Saydam›ın bu yolculuğunun uzun soluklu olacağını biliyorum.

Eddi ANTER

Yazar

02.07.2018 / Büyükada

"Hayatım boyunca elimi,
yüreğimi bırakmayan herkese..."

1.GÜN

"Yarım kalmasın, tamamlansın diye geldik."

06:52

Cinayet Büro başkomiseri Halil Rüzgar, Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü binasına girdiğinde saat henüz yedi bile olmamıştı. Girişteki polisler bu duruma hiç şaşırmadılar zira Defne, ikizleri alıp gittiğinden beri Halil için uykusuz gecelerin kör karanlığında kendini sokağa atmak adetten olmuştu. Düşündüğünde anlıyordu ki Defne'nin gidişi değil asıl ikizlerin gidişi etkilemişti Halil'i. Henüz dört yıl dört ay yirmi bir günlüktü maymun suratlı Kızılcıkları. Dünyaya geldiklerinde aklına gelivermişti bu tamlama: Maymun suratlı Kızılcıklar. Yirmi sekiz gündür yoklardı ya da yirmi dokuz, ne fark ederdi ki. Sabahlarının neşesi, akşamlarının huzuru, mutluluğu kaçmıştı bir kere. Bu sabah da diğer sabahlar gibi ikizlerin odasındaki kapı pervazına yaslanmış, iki büklüm uyurken bulmuştu kendini. Daha gün ağarmadan Defne'den gizlediği, kızlarının kızılcık desenli pijamalarıyla yüzünü yıkamış, Sıraselviler'den Eminönü'ne, söylene söylene inmişti.

Cinayet Büro, son bir ay olduğu gibi yine boş ve sessizdi. Etrafına bakındı, Çömez'i aradı, bulamadı. Odasına girmek, masasının üzerindeki fotoğraflarla yüzleşmek bugünlerde hep kaçtığı bir ritüeldi. Doğruca yangın merdiveni boşluğuna, Zehirhane'ye yürüdü. Tekin amirin buluşuydu Zehirhane. Ortalığın karman çorman olduğu, gelenin cemaatçi diye gönderildiği bir dönemde, Yozgat'tan tayin olmuştu Tekin Özer. Şaka maka neredeyse bir yıldır cinayetin başındaydı. İlk icraatı da sigarayı yasaklayıp yangın merdiveni boşluğuna küçük bir bölme yaptırmak, hatta bölmenin girişine zehirlendiklerini her defasında yüzlerine vurup belki sigarayı bırakmalarını umarak "Zehirhane" diye bir tabela astırmak olmuştu. Tahmin ettiği gibi Çömez Kartal, kahve makinasının yanındaki kaplaması aşınmış taburede uyuklamaktaydı. Boştaki omzunu sertçe dürttü,

- Kalk ulan kalk, kahvemi getir sonra da siktir git evine zıbar, dedi sinirle.

Kartal telaşla doğruldu. Makineye dayalı yanağı kıpkırmızı olmuştu. Halil, dudaklarını kıpırdatarak içinden usturuplu bir küfür daha etti, kapıya döndü, çıktı.

Tekin amirin yasaklarının geçmediği tek yer toplantı odasıydı. Halil hariç bütün büro ayaklanınca, "Peki" demek zorunda kalmıştı. Her sabah olduğu gibi bu sabah da içeri girince iğrendi Halil.

- Yine sigara yemişler amına koyduğumun yerinde, diye söylendi, cama saldırdı, açtı.

Kapıdan baktırıp gerçekten de kazma kürek yaktıran Mart sabahı yüzüne bıçak gibi çarptı. İki yıldır sigara içmiyordu. Sebebi yine Kızılcıklardı.

- Akşam geliyorsun ya, ne kadar elini yüzünü yıkarsan yıka üzerine siniyor, yüzlerini nasıl da buruşturuyorlar farkında değil misin, demişti Defne.

O gün, o saat, o dakika içinde dört dal kalan paketi camdan fırlatıvermiş ve bir daha içmemişti. Toplantı masasının diğer ucundaki Winston paketi ve yanındaki çakmağa bakarken bunları düşündü. Döndü, henüz egzoza boğulmamış İstanbul havasını içine çekti. Elinde Emniyet Müdürlüğü logolu kahve kupasıyla tam o sırada içeri girdi Çömez Kartal.

- Senin paketin mi lan o, al onu da götüne sok, diye fırçaladı Halil.

- Yok vallaha komiserim, ben sigara...

Haklıydı çocuk. Cinayette belki de sadece kendisi ve Çömez sigara içmiyordu. Hırsızlık Bürosu'ndan sırf o nedenle aldırmıştı. Ah bir de adı Kartal olmasaydı.

- Tamam lan tamam, vukuat bir şey var mı gece?

- Yok komiserim.

- İyi ya, git zıbar yat.

- Eyvallah komiserim, size kolay gelsin.

Kartal'ın çıkmasıyla, kupayı kulpundan kavrayıp sandalyelerden birini pencere kenarına çekti Halil. Arka cebin-

den telefonunu çıkarttı, kahvesinden koca bir yudum alıp her zamanki gibi yüzünü buruşturdu, arkasına yaslandı ve mesaj uygulamasına girdi. Resimlere bakmamak için odasına girmiyor ama kayınçosunun gönderdiği videoları seyretmekten de geri durmuyordu. Ceylan yine fır dönüyordu dün gece gelen videoda. Canan daha bir ağır ablaydı. Bir yandan kardeşini seyrediyor sanki minik parmaklarıyla, sehpanın kenarında tempo tutuyordu. Keyifle hüzün yine iç içe geçmiş, hangisinden peydahlandığı bilinmeyen bir nem, sağ gözünü dürtmeye başlamıştı. Doğumdan hemen önceki gece geldi aklına. Defne'yle günlük kavgalarına doğum arası vermişlerdi.

- Toplanıp gidelim ansızın, öyle bir gidelim ki biz bile şaşıralım, ne dersin? diye soruvermişti Defne loş hastane odasında.

Şaşırmıştı Halil. Gözü de aklı da yatağın kenarındaki elinin üzerindeki eldeydi. Yıllardır bu kadar masum bir gece olmamıştı hayatlarında. Sessiz ama gizemli bir oda, dışarıdan yansıyan ışık, perdenin duvardaki gölgesi ve üst üste eller... Bir tek Farid Farjad'ın keman sesi eksikti.

- Demir'in önerisi hiç fena değil ne dersin, diye devam etmişti Defne.

Kayınçosu Demir, otelciydi. Kuşadası'nda orta halli bir oteli vardı ballı pezevengin. Arkasından konuşmuyordu. Yüzüne de söylemişti defalarca "Ballı Pezevenk" diye. Turizmin boka sardığı bir dönemde ne yapmış etmiş ayakta kalmış hatta yürümüştü.

- Düşünsene, sen, ben ve Kızılcıklar, dahası huzur, burnumuzun dibinde büyüyecekler, diye sürdürmüştü Defne konuşmasını.

Hep böyleydi taktik. Baktın etkileniyor gitgide büyüt, düşünmesine fırsat verme, her seferinde bir adım ileri. Hoş, şimdi haksızlık etmenin ne yeri, ne zamanıydı. Güvenlik Müdürlüğü teklif etmişti Ballı Pezevenk. Ama bütün bunlar mutfak cinayetinden kaynaklanıyordu Halil'e göre.

Defne'nin hamilelik haberi yeni gelmişti. İstanbul'un lüks bir semtinde, puştun biri yemeği beğenmemiş, mutfak personelini envaiçeşit bıçakla doğramış, bembeyaz mutfağı kana bulamıştı. Kavrulmuş soğan ve haşlanmış brokoli kokusuna kan ve et kokusu eklenmiş, sabaha kadar kusmuş, mesleğe en az yirmi beş kere lanet okumuştu Halil. O gece ayakkabılarının altındaki kanları temizlerken "Yeter ulan" demişti bir kere. O "Yeter ulan" Defne'ye yetmiş, yazmıştı aklına. İkizlerin haberi, Ballı Pezevengin teklifi, romantik hastane ortamı, sanki hep iyi yazılmış, ikna edici bir senaryonun adımlarıydı.

- Kanlı ayakkabıları minicik kızlarına nasıl anlatacaksın? diye son darbeyi indirmişti Defne.

- Peki, deyivermişti ansızın.

Şaşırma sırası Defne'deydi. Gözlerini kocaman açmış, farkında olmadan elinin altındaki kocaman eli sıkmış, takındığı hayret ifadesiyle sormuştu,

- Peki mi, yani kabul ediyor musun?

- Ediyorum, demişti Halil, gidelim anasını satayım, ikizlerden kıymetli mi.

Değildi tabii. Onlar için, daha yüzlerini görmediği, tanımadığı, tanışmadığı iki bebek için, hayatını alt üst etmeye karar verebildiğine göre değildi. İşte o nedenle daha kırkları çıkmadan Kuşadası'nın yolunu tutmuşlardı. Yol boyunca defalarca mola verip kızları kucağında hava atmış, koklamıştı. Ev bakmaya gidiyorlardı. "Nereden nereye" diye düşünülecek zaman değildi. Hoş, o zaman da çok çabuk gelmiş, dağıtmış, darmadağın etmiş ve geçmişti. Defne'yle Ballı Pezevengin organizasyonu çoktan yaptıklarını, üç ev ayarladıklarını, hatta pazarlık bile ettiklerini Kuşadası'ndaki ilk gece yemekte ağzından kaçırıvermişti Defne.

- Acele etmiyor muyuz, diyecek olmuştu Halil.

O soru, o sorunun yol açtığı tartışma büyümüş, uyum sandığı kibrit çöpünden derme çatma yapı bir saat içinde yıkılıvermiş, ertesi sabah sekizde kendisini İstanbul'da, işi-

nin başında buluvermişti.

Zaten Hulusi müdüre inat evlenmişti Defne'yle. Başkomiserlik kolladığı günlerdi. Samatya'da, Kadir Reis'in meyhanesinde iki kalabalık masaydılar. Defne, kadınlı erkekli masanın en ucunda sessiz oturuyordu. Zoraki durduğu çok belliydi. Bir ihracat şirketinin eğlencesi olduğunu öğrenmişti garsondan. Onlar da sekiz erkekti; sekiz kazma. Belden aşağı, dedikodu dolu, boktan bir sohbetti. Kapının önünde, uzaklaşan çingene şarkıcıları seyrederken karşılaşmışlardı. Nasıl olduğunu anlamadan konuşa konuşa sahile kadar yürümüşler, uzaktan gelen zurnalı, darbukalı "Bir ihtimal daha var" eşliğinde aynı kayayı paylaşmışlardı.

- Olmaz lan olmaz, diye kükremişti Hulusi Müdür.

Ona göre polislikle evlilik kurtla kuzu gibiydi.

- Bu kurt bu kuzuyu yer oğlum yer, demişti gözlerini belerterek, sizin evliliğiniz de kuzu anlasana, kan içinde boğulursunuz. Kan kokusu bilmeyene ağır gelir, demişti.

Gürültüyle açılan kapı hatıralarını tam ortadan ikiye böldü Halil'in. Kapıda Çömez, alı al moru mor, nefes nefeseydi, kekeledi,

- Komiserim ci... cinayet, feci, feci.

- Ne oldu lan, korktun mu, diye takıldı Halil.

- Ço... çocuklar çocukları öldürmüşler.

Bomba gibi patladı Halil'in beyninde Kartal'ın cümlesi. Farkında olmadan fısıldadı.

- Çocukları öldürmüşler.

08.27

Olay Yeri'nden Murat başkomiser, Küçükçekmece'de, bir parkın süs havuzunda bulunan dört çocuk cesedinden bahsetmişti telefonda. İkizler doğduktan sonra, hele bu ayrılık palavrası da girince işin içine, çocuk haberleri daha çok etkiler olmuştu Halil'i. Bir zamanlar Defne'yi koyduğu

kalbinin en hassas yerinde şimdi iki minik can oturuyordu. Sahi ya, Defne, o neredeydi; bugün, bu saatte ne ifade ediyordu onun için? Kalbinde yoktu tamam da neredeydi, hiç mi yoktu, kaybolmuş muydu tamamen yoksa hep dedikleri gibi sadece küllenmiş, günün birinde tekrar ortalığı yangın yerine çevirmek için sinsi sinsi bekliyor muydu?

- Çocuklarımın annesi ya daha ne olsun, diye fısıldadı. Kendine kızacaktı vazgeçti.

Dördüncü kattan aşağı inene kadar, egzoz dumanları ve iğrenç korna sesleri soğuk havayla boktan bir üçlü oluşturmuşlardı bile. Gocuğunun yakasını kaldırdı. Yanındaki Çömez'le göz göze geldi.

- Çocukları öldürmüşler.

Soğuktan değil cümlenin dehşetinden titredi. Otoparka yürürlerken hiç yapmadığını yaptı, Defne'yi aradı. Uykulu sesle telefonu açan kadın, birine bir şey olduğunu zannetmiş, heyecanlanmıştı. Oysa o da çok iyi biliyordu ki, heyecanlanacağı herkes zaten kendi yanında değil onun yanındaydı. Kızılcıklar iyiydi çok şükür. Gece yanında uyumuşlar, uyuduktan sonra Defne onları yataklarına götürmüştü. Son birkaç gündür "Yanında uyuyalım." diye tutturmak dışında başka bir dertleri yoktu. Kendisini soruyorlardı tabii ama sanki yavaş yavaş da olsa yokluğuna alışıyorlardı. En çok da bu laf koydu Halil'e. "Yokluğuna alışıyorlar." diye defalarca geçirdi içinden. "Alınma lafın gelişi" dedi Defne. Daha bacak kadarlardı. Onlar için sadece bugün vardı. Anneyle yatarlar babayı unuturlar, üç gün sonra babaya alışıp anneyi unuturlardı. Midesi bulandı, canı şiddetle sigara istedi. Her şey silindi, hatta "Çocukları öldürmüşler." yerini "Yokluğuna alışıyorlar."a bıraktı. Oysa telefonu kapatmadan "Ne zaman istersen gel." bile demişti Defne. Onun için de, ikizler için de iyi olacağını eklemişti. "Ya senin için" diye sormak bile geçmişti Halil'in aklından ama sormamıştı. Hepsi gitti bir o cümle kaldı, "Yokluğuna alışıyorlar." Arabaya bindiler, camı açtı, buz gibi havayı kalbi sıkışmış gibi defalarca çekti içine. Alınmak, etkilenmek, günü kap-

kara yapmak için o kadar çok sebebi vardı ki. Çömez yan koltukta, ellerini bacakları arasına almış uyku pozisyonuna geçmişti bile. Şuradan bir topukla TEM'e, oradan da İzmir yoluna bakardı her şey. Çömez uyanmadan Kuşadası'nda olurlardı. Nizamiyeden çıkarken burun buruna geldiği yoğun trafikle sıyrıldı düşüncelerinden. Ayağının altındaki polis çakarını çıkarttı, camın üzerinden arabanın dış tavanına yerleştirdi, sireni açtı. Kartal tek gözle çaktırmadan süzdü başkomiserini. Emniyet şeridine hızla daldıklarında Halil, hâlâ iki cümle arasında gidip geliyordu,

- Çocukları öldürmüşler.

- Yokluğuna alışıyorlar.

Uzaktaki kargaşayı gördüğünde, yola çıkalı neredeyse bir saat olmuştu. Parka yaklaşmışlardı. Hep yaptığı gibi elinin açık ayasını, düşünceleri kovmak istermiş gibi başının hizasından geçirdi, olmadı kovamadı. Parkın yanındaki ana yol polis araçları, ambulanslar ve meraklı kalabalık tarafından hıncahınç doldurulmuştu. Çömez'i dürttü.

- Şşş kalk lan geldik.

Kartal irkildi, gözlerini ovuşturdu, yanlarından geçtikleri polis arabalarının arasından parkı görmek istermiş gibi bakmaya çalıştı. İki polisin durdurduğu arabadan inerlerken Halil, elindeki anahtarları polislerden birine fırlattı. Hızlı adımlarla parkın girişine yürüdüler.

- Götümün dibinden ayrılma, Eylül ablan gelene kadar ne görürsen not al, benim görmediklerimi bile, dedi Halil, hızlı hızlı Murat'a doğru yürürken.

- Yarım saate burada olurmuş başkomiserim, diye cevap verdi Kartal.

- Tamam ulan tamam, yarım saat not al o zaman, dedi Halil ve olduğu yerde zınk diye çakılı kaldı.

Manzara tam anlamıyla dehşet vericiydi. En fazla dört metreye dört metre süs havuzunun içinde, sadece sırtları ve saçları görülen iki çocuk cesedi ağır ağır yüzüyordu. Havuzun kenarına çıkartılmış diğer iki cesedin yüzleri dö-

nüktü. Başlarında dört dönen adli tıp fotoğrafçısı Şipşak Nusret, Murat'ın, çocukların boynunu ve başını inceleyen ellerini kenara çekiyordu. Belli ki yine midesi bulanmıştı, kusmamak için acele ediyordu. Polisler ellerindeki çengelli değneklerle havuzdaki diğer iki cesedi kenara çekmeye çalışıyorlardı. Halil Murat'a yaklaştı, bir süre başında durup çocuğun masum yüzüne baktı. İçinden küfürle acı aynı anda geçti.

- Dikilme başımda çök şuraya, diye söylendi Murat, Halil'e hiç bakmadan.

Halil, Murat'ın farklı yetenekleri olduğunu düşünürdü. İşine odaklandığında sadece telepati yoluyla konuşulabilirdi Murat'la. Halil'le Murat arasında, gereken bağlantı gerçekten de var gibiydi. Üstelik sıkı dosttular. Fırsat buldukça Samatya'da birer duble parlatır, "Ne zaman evleneceksin?" geyiği yaparlardı. Defne'yle tanıştıkları gece, Kadir Reis'in meyhanesindeki sekiz kazmadan biriydi Murat.

- Sizi gördükçe insanın evlenme hevesi kaçıyor, diye takılırdı Halil'e.

Dudağının kenarında alaycı bir gülüş hiç eksik olmazdı. Bugün yoktu.

- Hepsi en fazla 7-8 yaşında, yara yok, yani görünürde yok, dedi Murat.

- Suya girip boğulmasınlar?

- Bu havada mı?

- Ne bileyim çocuk bunlar. İnat, iddia...

Doğruldu Murat. Beli ezelden ağrırdı. İki elini beline bastırıp gerindi, inledi.

- Göreceğiz, dedi.

- Kim bulmuş, diye sordu Halil.

Murat etrafına baktı. Az ilerideki ağacın altında iki temizlik işçisi çökmüş, ağaç gövdesine yaslanmış, boş boş havuza bakıyorlardı.

- Aha şu garipler, dedi Murat.

Halil derin bir nefes alıp döndü. Tam yürüyecekken durdu.

- Ne diyeceğim lan...

Murat merakla yüzüne baktı.

- Rahatladım biraz, dedi Halil.

- Niye ki?

- Dedin ya cinayet izi yok, ondan belki.

Murat dudağının kenarına her zamanki alaycı gülüşü yeniden yerleştirirken, Halil'in omzuna vurdu.

- Duygusallaşıyorsun başkomiser, ayrılık bozdu seni.

- Siktir lan, deyip döndü Halil, ağaca doğru yürürken, Çömez'in arkasından gelip gelmediğini yan gözle kontrol etmeyi ihmal etmedi.

Temizlik işçileri, Halil'in sorusuyla irkildiler.

- Nereden anladınız lan çocukların öldürüldüğünü?

Kalkmakla kalkmamak, duymakla duymamak, cevap vermekle vermemek arası defalarca gidip geldi garibanlar.

- Kalksanıza lan, cevap verin başkomiserime, diye çıkıştı Kartal.

- Ne öldürülmesi başkomiserim, diye itiraz etti esmer, uzun boylu, hafifçe vursan ortadan kırılacakmış gibi ince olanı.

- Öyle demişsiniz ya memura, diye üsteledi Halil.

Bu kez Karadenizli olanı titredi.

- Demedik Allah'ıma başkomiserum.

- Biz bulduk dedik, başka da bir şey demedik, Allah kuran çarpsın, diye bir kez daha atıldı zayıf olan.

- Öldürmüşler mi ha bu bebeleri yoksa, diye kaygıyla sordu Karadeniz'li.

Duymamış gibi yaptı Halil. Kartal'a dönüp talimat verir gibi konuştu.

- İsimlerini, ifadelerini al bunların, sonra da yolla gitsinler, dedi ve döndü. Dönmesiyle de indiği arabadan telaş-

la kendilerine yaklaşan Eylül'ü gördü.

İşte yine aynı şeyler oluyordu. Yere düşerken havada asılı kalmak gibi, kararsız ve şaşkın duygu yine kapladı içini. Defne'den ayrılmakla ilgisi yok diye defalarca kendini ikna etmeye çalışmıştı. Yoktu da aslında, zira bu başlayan, devam eden, daha uzun süre de devam edecek olan karmaşa zaten Defne varken başlamıştı. Boş çocuk odasını getirdi gözünün önüne. Zırt pırt, türlü bahanelerle kapının önünden geçişini, içeride atan yüreğin hızlanıp hızlanmadığını düşündüğü günleri geçirdi aklından. Zıt iki karakterdiler oysa. O ne kadar patavatsız, dengesiz, huysuz ve pisliğin tekiyse, Eylül, o kadar masumdu hayatın karşısında. Uçuk kaçıklığı bile gençliğindendi, yakışıyordu. Zaman zaman giydiği seksi kıyafetleri kıskanıyordu Halil. Etrafta bakan, ağzı sulanan var mı diye çaktırmadan kolluyordu.

- Ne o çam ağacıyla bu yakınlık, başladınız mı, seviyor musunuz?

İrkildi Halil. Kafasından geçenler gülümsetmiş miydi acaba? Nefis kokuyordu. Sıradan daracık bir kot, bol bir kazak ve yakaları yukarıda salaş bir palto.

- Başkomiserim, alooo, benim Eylül.

- Ne diyon kız sabah sabah, neredesin sen, saat kaç.

- Sekiz buçuk vallaha. Bu Çömez tam emniyete girerken yakaladı. Bulduğum ilk araca atlayıp geldim.

Kartal, konu kendisine dönünce suratındaki pişmiş kelle ifadesine aniden son verip ciddileşti. Halil, yüzüne düşünceli bir ifade yerleştirip Kartal'a döndü.

- Anlat ulan Eylül ablana, sonra da doğru eve. Gece geç kalma oyarım.

Hızla uzaklaştı ikisinin yanından. Son zamanlarda yapabildiği tek şey de buydu zaten. Eylül'le karşı karşıya geldiğinde, liseli aşıklar gibi hissediyordu kendini. Bu karmaşadan bir an önce kurtulmazsa her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracak, sadece Eylül'e değil, herkese rezil olacaktı, başta da bu Çömez'e. Zaten piç kurusunu, birkaç kez pis pis

sırıtırken yakalamıştı. Soluğu Murat'ın yanında aldı. Dördüncü çocuk da havuzdan çıkartılıp diğerlerinin yanına yatırılmıştı. Bir gözü, Çömez'in anlattıkları karşısında gitgide yüzü asabi bir hal alan Eylül'deydi. Cebinden sigara paketini çıkartışını, her zamanki gibi ağzının kenarına yerleştirişini, eliyle rüzgarı kesip yakışını göz ucuyla izlerken sordu.

- Değişiklik var mı?

Murat, hiçbir şey anlamamış bir halde, yerde yatan çocuk cesetlerinden gözünü ayırmadan cevap verdi.

- Hiç böyle bir şey görmedim.

- Dedim oğlum ben sana, şakalaştı bunlar. Hep beraber cup havuza, hava da soğuk, ne diyorlardı ona?

-Hipotermi.?[1]

- Hah işte, bak görürsün, Eşref ağabey de aynı şeyi söyleyecek, bizle ilgisi yok, kaza bu resmen.

Yaklaşan Eylül'e döndü. Çömez'in uzaktan el sallayışına belli belirsiz karşılık verdi. Eylül, gözlerini çocuklardan ayırmadan yanlarına geldi.

- Öldürmüşler mi gerçekten?

- Yok yahu cinayet falan değil, şakalaşırken atmışlar birbirlerini havuza, hipotermi, diye bilmiş bilmiş cevap verdi Halil.

Ters ters baktı Murat.

- Sen inanma bu manyağa, içinden öyle geliyor, içimizden geçenler olsaydı işsiz kalırdık, diye söylenip, havuzun diğer tarafındaki, ayak izlerini inceleyen ekibe doğru yürüyüp uzaklaştı.

---

[1] Hipotermi: İnsan vücudu belli sıcaklık değerleri arasında faaliyetlerini kusursuzca sürdürebilmektedir. Bu denge beyin yapılarından hipotalamus tarafından sağlanır. Hipotalamus, vücut ısısının 36–37°C'de sabit düzeyde tutulmasından sorumludur. Vücut sıcaklığı kas hareketleri, hücre içi metabolizma sonucu ve titreme ile oluşur. Hipotalamus bu sıcaklığı kondüksiyon, konveksiyon, radyasyon ve evaporasyon yöntemleriyle dengelemeye çalışır. Vücut, ani olarak kısa sürede çok yükselen veya çok düşen ısı ile karşılaştığında, bu uyumu sağlayamadığı için, kalıcı hasarlar ve hatta ölüm oluşabilir. (Y.n.)

Eylül'ün kafası karışmıştı.

- Neydi şimdi bu, cinayet mi kaza mı, diye sordu.

Halil de aynı şeyi kendi kendine sormuştu. Murat'ı iyi tanırdı. Boş konuşmazdı hergele. Hele zaafını bildiği halde, Eylül'ün yanında bozuk atıyorsa mutlaka kendisinin anlayamadığı bir nedeni olmalıydı. Sessizliği yine Eylül bozdu,

- Eee, nerede bunların aileleri, niye bu kadar sessiz burası?

Acemi gibi hissetti Halil kendini. Etrafta merakla seyreden, cep telefonlarıyla 100 metreden olay yerini yakınlaştırarak çekmeye çalışan hatta selfie yapan insanları inceledi. Bazılarının yüzlerinde "Ah ah, vah vah" edası vardı ama o kadar. Kimse ağlayıp bağırmıyor, kendisini yere atmıyor, Olay Yeri şeridini aşmaya çalışmıyordu. En yakınındaki memura seslendi.

- Şşş, gel bakayım buraya, bak bir bana.

Polis "Bana mı?" der gibi kaldı, etrafına baktı, yanlarına koştu.

- Buyurun başkomiserim.

- Yok mu bu çocukları soran eden, ailesi falan.

- Vallaha garip ama yok başkomiserim, farkında değiller herhalde.

- Bir bakının etrafa, çocukları, ailelerini tanıyan eden var mı.

- Başüstüne başkomiserim.

Memur koşar adım, Olay Yeri şeridindeki arkadaşlarının yanına doğru uzaklaşırken bir süre seyretti Halil.

- Fazla geliyor bana, çok fazla, diye mırıldandı ve Eylül'ün ağzını açmasına fırsat vermeden, hatta şaşkın kalakalmasını bile umursamadan dönüp hızla arabaya doğru yürümeye başladı.

Aklı Murat'ın lafları ve Defne'nin saptaması arasında gidip gelmekteydi.

- Yokluğuna alışıyorlar,

- Dört çocuk öldü.

"Fazla" diye hak verdi kendine. Bir an, yan gözle dönüp Eylül'ün hâlâ şaşkın kendisini izleyen gözleriyle bakıştı. Yüzünü az çevirip, havuzun kenarında üzerleri gazete kağıtlarıyla örtülü çocuklara baktı. Sıkıca kapattı gözlerini. Sanki bu bir rüyaymış da açınca her şey değişecekmiş gibi birden açtı, bir şey değişmedi. Gelirken bir an başına üşüşen cinayet olasılığını elinin tersiyle kovmaya çalıştı, onu da başaramadı. Dört çocuğu, okula giden dört çocuğu, şen şakrak, şakalaşarak güne başlayan dört çocuğu kim, hangi vicdansız katledebilirdi. Savcının gelişini, arabadan meraklı inişini, yüzündeki tedirginliği, gazete kağıtlarını gördüğünde aynı Eylül'ün yaptığı gibi yüzünü buruşturmasını sadece görüntü olarak seyretti. Beyni her cinayette olduğu gibi "Kim?" diye sormaya başlamıştı bile. Eylül'ün sesiyle irkildi,

- Savcı seni istiyor abi.

- Abin batsın, diye mırıldandı içinden. Döndü Halil.

Eylül'ün peşine takılıp savcının yanına geldiğinde, Murat ilk izlenimlerini anlatmaya başlamıştı bile.

- Yara izi yok, ölüm nedeni otopsiye kadar belirsiz sayın savcım.

- Boğulmuşlar mı, diye sordu savcı.

- Deformasyon da yok efendim, dedi Murat.

- Başka bir yerde öldürülüp, boğulup mesela buraya, havuza atılmış olabilirler mi, dedi savcı.

- İhtimal dahilindedir savcım, diye cevap verdi Murat.

- Sen ne düşünüyorsun Halil başkomiser, diye Halil'e döndü savcı.

Düşünmüyordu Halil. Sadece bakıyordu. Bir ceset gördüğünde, önce sadece bakardı. Eğer sağlamsa yüzüne, gözlerine, ağzına bakardı. Dik dik bakardı. Her cesedin, her yüzün, kıpırtısız da olsa her ağız kıvrımının anlatacak bir şeyleri olurdu çünkü. Telepati gibi bir şeydi bu. Gürültüde

bile bütün sesler kesilir, ceset Halil'e hayatını anlatırdı ve mutlaka doğruyu söylerdi. İnsan ne kadar yalancı olursa olsun, ceset kimliğine bürününce yalan söyleyemez olurdu. Soldan ikinci çocuktu konuşan. Savcı tekrar sorduğunda ve Eylül çaktırmadan sırtına dokunduğunda son duyduğu cümle "Kapanacak bir hesap var" olmuştu. İrkildi. Savcıya döndü.

- Murat komiserimle konuştuk savcım. Eşref abinin raporuna göre soruşturmaya yön vereceğiz, dedi.

- İnşallah, diye kafa salladı savcı, dua edelim de cinayet olmasın, gerçi dört sabinin öldüğü gerçeğini değiştirmeyecek ama...

Sonra aklına yeni gelmiş gibi tekrar Halil'e döndü,

- Sahi Eşref ağabey nerede?

- Nurten ablanın kırkı bugün, diye cevap verdi Halil.

- Doğru ya, dedi savcı, Allah gani gani rahmet eylesin, raporun bir nüshasını gönderirsin artık, diye devam etti.

- Tabii ki, dedi Halil.

Savcı uzaklaşırken, soldan ikinci çocuğa tekrar baktı. Ses seda yoktu artık.

- Gönderelim mi abi, diye sordu Eylül.

Derin bir nefes alıp kafa salladı. Eylül, ambulansın yanında, ellerinde ceset torbalarıyla bekleyen sağlıkçılara işaret ederken o çoktan arabaya doğru yürümeye başlamıştı.

- Kapanacak bir hesap var.

Titredi Halil. Soğuktan mı yoksa cümlenin belirsizliğinden mi anlamadı. Arabanın kapısını açtı, girdi, motoru çalıştırıp radyatöre saldırdı. Önce soğuk, ağır ağır sıcak hava dolmaya başladı içeri. Titremesi geçmedi. Aynı günde hatta iki saat içinde kısacık üç cümle beynini allak bullak etmişti,

- Çocukları öldürmüşler,

- Yokluğuna alışıyorlar,

- Kapanacak bir hesap var.

Sımsıkı yumdu gözlerini Halil Rüzgar, fısıldadı.

- Hayırdır inşallah.

GEÇMİŞ

- Polis olmak istiyorum da neyin nesi, manyaklaştın mı sen, kimin kızı olduğunun farkında değil misin, diye kükremişti Şahin Yaralı, kızı Eylül'e.

Tartışma, o boyuttan sonra ağabeyini suçlama boyutuna atlamış, bütün bunları kafasına Mehmet Ali'nin soktuğundan girilip, hayat boyu ikisinin de bir türlü "İstenen çocuk" olamadığından çıkılmıştı. O gece aslında, babasının ilk kez mesleğini itiraf ettiği geceydi. Aksilikler üç yıl önce başlamış, Şahin Yaralı karısını, kızını ve oğlunu ciddi bir surat ifadesiyle salonda toplamış ve fabrikayı satmak zorunda olduğunu söylemişti. Bu saatten sonra beklenen, ağabeyinin ve kendisinin özel okuldan alınmaları, harcamalarda kısıntı ve belki daha ekonomik bir eve taşınmalarıydı ama öyle olmamış, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi yaşamaya devam edilmişti.

- Bir an evvel okulu bitirmeye bak, hatta mümkünse sınıf atla, diye takılmıştı Mehmet Ali.

Ağabeyini severdi Eylül. Kız kardeşiyle arkadaş olmak gibi atraksiyonlara girmez kendi halinde takılırdı Mehmet Ali. Sevgili tiplemelerinden, beğenilen müziklere kadar en ufak benzer yanları da yoktu zaten. Babalarının durumunu bile farklı tepkilerle karşılamışlar, Mehmet Ali hafiften panik havasına girerken Eylül umursamamış, kardeş dayanışmasına ise hiç bulaşmamışlardı. Ve Şahin Yaralı. Söylediklerinin doğru olup olmadığını ne Eylül ne de Mehmet Ali anlayamamışlardı. Fabrikanın satış sürecinin ardından babaları, önce geceleri geç gelmeye, birkaç ay içinde de hiç gelmemeye başlamıştı. İlk belirgin işareti yeni yılın ilk günlerinde yaşamışlardı. Kapıyı açan Eylül karşısında siyah

giyimli iki dev gördüğünde, hele devlerden biri ağzında gevelercesine "Reis evde mi bacım?" diye sorduğunda, fabrikanın hâlâ babasında olduğu dönemlerde ara sıra ziyaretlerine gelen mantık manyağı, muhasebe müdürü Nail beyi aramıştı gözleri. Belli ki babasının ortamı değişmişti. Üstelik Şahin Yaralı, kapıdan çıkıp kendisinden iki kat uzun ve geniş adamlara ağza alınmayacak kelimelerle küfredip, bir daha eve gelmeleri halinde götlerinden vuracağını söyleyince daha da emin olmuştu bu değişiklikten. Dün olsa oturup ailecek tartışmayı önerecek munis iş adamı gitmiş, yerine tam bir mafya babası gelmişti. Polis olmasına karşı duruşu da bu yüzdendi. O dakikadan sonra ne babasına "Sen mafya mısın?" diye sordu, ne de annesinin "Babanın sinirleri bozuk sen de huyuna git." tavsiyelerine aldırdı. Sözünü dinlediği tek adam, onu polis olmaya teşvik eden Halil ağabeyiydi. Zaten mezun olup teşkilata adım atışını da o ve Defne ablasıyla birlikte kutlamışlardı.

Yoo Halil değil Defne'ydi ilk tanıştığı. Nerede ya da nasılı değil çabucak kaynaşmaları, kısacık zamanda iki sıcak dost olmaları kalmıştı aklında. Defne, kocasının polis, hem de Cinayet Büro'da başkomiser olmasından nefret ediyordu. Karısının böylesine nefret ettiği bir mesleğe, Halil'in niye bulaştığını çok düşünmüştü Eylül. Ona göre sıradan hatta kaba biriydi Halil. Çoğu zaman Defne gibi kırılgan bir yapıya yakıştıramazdı ama karşılaştırmak gerekirse Halil ve Eylül karakterleri daha da uyumsuzdu. Normal şartlarda Halil'in beyaz dediğine Eylül'ün gözü kapalı itiraz etmesi beklenirdi ama olmadı. Belki babasına duyduğu kızgınlık, yeni konumuna duyduğu nefret ya da hepsine duyduğu intikam hissi. Aslında aklına bile getirmek istemediği bir başka neden daha vardı ki ateş gibiydi orası. Değil dokundukça, düşündükçe bile yakıyordu.

- Aklını başına alana kadar gelme bu eve dedi, diye sızlanmıştı Eylül.

- Kovuldun yani, diye garip garip yüzüne bakmıştı Halil.

- Ne var bunda kovulacak tabii, seni de zamanı gelince aynı akıbet bekliyor, diye cevabı yapıştırmıştı Defne.

Halil de Eylül de bugün olacakları o gün akıllarına getirmedikleri için bu sağlam sandıkları espriye epey gülmüşlerdi.

- Ne yapalım, anan gelip yalvar yakar aklını çelene kadar küçük odada kalırsın, demişti Halil.

Aslında bir bebek umuduyla hazırlanmış, Defne'nin "Henüz erken biraz hayatımızı yaşayalım." şeklindeki yakınmalarıyla boş tutulmuş odada, sandığından daha kısa, sadece üç gece kalmıştı Eylül. Nevin Hanım kapıyı çaldığında, geleli henüz 68 saat olmuştu. Saat saat saymıştı, çünkü Halil'le iddiaya girmişlerdi.

- Aha bak takvime, en çok üç gün, demişti Halil.

- O koca ondayken, polislikten vazgeçtim, affınıza sığınıyorum demeden kimse çağırmaz beni o eve, demişti Eylül.

Ve Halil kazanmıştı.

Babası pişman değildi sadece elalemin evinde kalmasına razı gelmemişti. Halil ve Defne bu "Elalem" nitelendirmesine bozulsalar bile, kısacık sürede bağırlarına bastıkları Eylül'ü gönülsüzce teslim etmişlerdi annesine. Ertesi gün masasında bir kutu bol fıstıklı çikolata ve üzerinde "Alışmıştık sana be kız kardeş" yazılı bir not kağıdı bulmuştu Eylül.

Şahin Yaralı, kızıyla bir hafta boyunca ne konuşmuş ne görüşmüştü. Eylül çıkmadan çıkmış, yatmadan gelmemişti. Bir haftanın ardından, bir pazar sabahı annesi uyandırmıştı Eylül'ü. Babası arabada bekliyordu. Önce etrafı kayıtsızca seyredip sessiz sedasız ve tatsız bir kahvaltı etmişlerdi. Lüks bir otelin terasındaydılar. Etrafta siyah giysili devlerden eser yoktu. Kahvaltı sonrası asansöre binip otelin yönetim katına inmişler, kapısında Şahin Yaralı-General Manager yazılı bir kapıdan, babasının odasına girmişlerdi.

- Ben senin sandığın gibi biri değilim, diye söze başla-

mıştı babası.

- Tamam patronum, senin tabirinle mafya, tamam bazen karanlık tipler dolanıyor etrafımda ama bunların hiçbiri benim tercihim değil, zaten her şeyimi kaybettiğim gün tercih hakkımı da kaybettim. Bu otelde genel müdürüm, eskisinden çok daha az kazanıyorum... Hepsi bu.

- Peki o adamlar, diye sormuştu Eylül, ya da patronun, ne yapıyorsun onlar için?

- Sorguya mı çekiliyorum, diye itiraz etmişti Şahin.

Evet diyebilmeyi istemişti bir an. Zenginliğine rağmen, mütevazılığını koruyan şeker babasını hayal etmişti. Bu oda, bu teras, kahvaltı sahnesi, etraflarında fır dönen garsonlar, her şey mizansen gibiydi. Şahin Yaralı, günah çıkartmak için bir senaryo yazmış, prodüksiyonunu bizzat hazırlamış, bir hafta çalıştıktan sonra tıkır tıkır oynamıştı. Şimdi de ondan "Affet baba" diye koşup boynuna sarılmasını bekliyordu.

- Teşekkür ederim, diye kestirip atmıştı Eylül.

- Bu kadar mı, diye sormuştu Şahin.

Bu kadardı. Ne eksik, ne fazla. "Herkes kendine yazılanı oynar" demişti bir zaman birileri. Babasının oyunu da buydu. O, bu oyunda "Galip gelenlerden biri" idi. Kurallara göre, kimse başkasının oyununa müdahale etmemeliydi.

- Sen kalıyor musun, diye sormuştu kayıtsızca.

- Evet, demişti Şahin, seni eve bıraksınlar.

- Ben giderim demişti Eylül, biraz dolaşacağım.

Annesiyle babasının evinde, o günden sonra bir sene daha kalmıştı. Ertesi yıl ahlak bürodan bir arkadaşıyla, Cihangir'de iki odalı bir eve çıkmışlardı. Tam o gece vurulmuştu Şahin Yaralı. Dört kurşun isabet etmiş ve oracıkta can vermişti. Gazeteler, mafya hesaplaşması yazmış hatta bir gazete daha da ileri gidip "Bir baba öldü" diye manşet atmıştı.

Dört aylık hamileydi Defne. Eylül, yarım yarım hazır-

lanmaya başlayan bebek odasında, yerde yatıyordu bu kez. Kararsızdı. Aklına bile getirmek istemediği, içini alev alev yakan düşünceler, babası kovduğunda mı yoksa öldüğünde mi üşüşmüştü başına çözemiyordu. Sadece iki ya da üç kez yakalamıştı Halil'in bakışını. Bir keresinde, babasıyla aşklarının başladığı dönemi anlatırken annesi,

- Her zamankinden farklı bakarlar, anlarsın, demişti.

Anlamıştı sanki. Hissetmişti. İçini dinlemiş, oradaki malum kelebeklerin kıpırtısını fark etmiş, utanmış, gözlerini kaçırmıştı. Sabahı zor etmişti o gece ve ertesi gün kaçarcasına Cihangir'e dönmüştü. Uzun bir süre de Cinayet Büro'ya uğramamış, karşılaşmamıştı Halil'le, ta ki geçen yıla kadar.

Emniyetin kapısında şemsiyesini açmaya çalışırken duymuştu sesini,

- Hayırlı olsun kız kardeş tayinin çıktı, diyerek sırıtmıştı, karşısında beliriveren Halil.

- Hayırdır abi, benim niye haberim yok, diye afallamıştı Eylül.

- Yazısı sabah gelir, ben müjdeyi erken vereyim dedim, derken sırıtması artmıştı Halil'in.

- Nereye, diye sorarken kafasından bütün şehirler bir bir geçmeye başlamıştı.

Hatta daha da ileri gidip, bu tayinin annesiyle kendisi için yeni bir hayat fırsatı bile olabileceğine kanaat getirmişti ki, Halil'in cevabı, bir anda gelecek programına set çekmişti.

- Dördüncü kata, bizim oraya.

Cevabını, hatta yüzündeki şaşkınlık ifadesinin geçmesini bile beklemeden yanından geçip gitmişti Halil. Çok sonra öğrenecekti ısrarla kendisini istediğini. Her şey baştan başlıyordu ve bu sefer Defne de yoktu. Sabaha kadar uyumamıştı. Sabaha kadar ne düşüneceğini bilmeden, hissiz, çaresiz ve şaşkın, bağdaş kurup oturmuştu yatağın orta yerinde.

11.34

- Marinaya çek, demişti Halil, çekmişti Eylül.

Nefes alamıyor gibiydi Halil. Arabaya yaklaştığında, hızla şoför mahallinden inip "Sen kullan." demiş, yan koltuğa yığılır gibi binmiş, kimi zaman soğuktan şikayet edip arabanın kaloriferine yapışmış, kimi zaman da camı açıp buz gibi havaya kafasını uzatmıştı. Yol boyu tek kelime etmemiş, Eylül de sormamıştı "Neyin var?" diye. Şimdi marinada Tahsin Çobanoğlu'nun barı önünde park etmiş, teknelerin arasında ellerini iki yana açmış birazdan uçacakmış gibi duran Halil'i seyrediyordu. Böylesi durumda konuşmaz, kendi beynini yer bitirir, bitince de dönerdi Halil. Bilirdi Eylül. Tanımıştı. Sadece Murat vardı içini döktüğü. Hoş, şimdilik halinden memnundu. Eğer yaparsa, yapabilirse, bir gün içini dökerse her şeyin büsbütün geri dönülmez bir yola gireceğini biliyordu. Sallana sallana, bir eli, iyice uzamış sakallarında, düşünceli yaklaşırken baştan aşağı süzdü Halil'i. Onda ne vardı, neydi çeken, niye idi bütün bunlar, çözemiyordu. İçindeki ses defalarca "Serbest bırak artık ruhunu" diye debelenmişti. "Mesela" diye düşündü, arabaya bindiğinde elini tutsam sıcacık, beline sarılsam, belki boynundaki iki küçük benin arasına ıslak bir öpücük kondursam, "Sevgilim" diye fısıldasam. Dökülse, anlatsa, ağlasa, oracıkta sevişsek ter içinde kalana dek, arabanın hızla buğulanan camları saklasa dış dünyadan bedenlerimizi, mesela, mesela, mesela...

- Çalıştır motoru gidek, dedi Halil daha arabaya binmeden.

- Mesela, dedi gülümseyerek Eylül.

Anlamamış gözlerle baktı Halil.

- Eşref abi gelmiştir, şu hipotermi midir nedir, ne boksa söylesin de kapansın bu iş, akşam da balık yiyelim senle, dedi Halil.

Gülümsemekle yetindi Eylül. İçindeki fırtınayı dışarı-

dan gizlemenin en mantıklı maskesiydi gülümsemek. Yenibosna tarafına yöneldiklerinde, yanlarından ağır aksak akan trafikten başını çevirip ilk kez konuştu Halil,

- Kapanacak bir hesap var, dedi.

Kafasındaki düşüncelerden sıyrılabilmek için kendini trafiğin akışına kaptırmış olan Eylül irkildi birden, anlamamıştı.

- Ne? Diye sordu.

- Hesap dedim hesap, kapanacak bir hesabı varmış.

Eylül iyice sersemlemişti.

- Kimin? Diye sordu bu sefer.

- Kızım sen iyi misin, dedi ve dik dik baktı Halil.

- İyiyim de birden, ani oldu, kim dedi, kime dedi söylesen de ben de uzatmasam, dedi Eylül.

Halil birden uykudan uyanır gibi oldu. Söylememesi gereken sırrı, söylememesi gereken biriyle paylaşmış gibi dikenler battı içine. Yüzünü pişmanlık ifadesi kapladı, gözleri sabit bir noktaya dikili kaldı. Eylül bir yandan gözünü yoldan ayırmamaya çalışırken bir yandan da Halil'in yüzündeki değişimleri gözlemledi. Dökülmek isteyip, başlayıp, son anda fren yapıp kontağı kapatan bu halini defalarca görmüş, yaşamıştı. Bu dakikadan itibaren üstelemenin hiçbir anlamı yoktu. Yeni bir "Halil freni" vakasıyla karşı karşıyaydı. Zaten Halil de uzatmadı. Sanki az önceki birkaç dakika yaşanmamış gibi kafasını yola çevirdi, heyecanla bağırdı.

- Sap sap, dal şuradan.

Buna alışıktı Eylül. Halil'in yanında araba kullanırken, bir gözü böyle ani dönüşler için hep dikiz aynasında olurdu. Arkadaki arabayı kollayıp son anda sağdan daldı. İçinden şimdi dediği an, arkadaki arabadan bir korna sesi ve ardından Halil'in her zamanki küfrü duyuldu. Sayfa silinmiş, yeniden yazılmaya başlamış, Halil fabrika ayarlarına geri dönmüştü. Bundan sonra adli tıbba kadar ikisinden de

tek kelime duyulmadı.

12.01

Daha 55 yaşındaydı Eşref Kocaman. 30 Yılını Adli Tıp Kurumu'nda geçirmiş ama son bir haftada, sanki o 30 yıldan daha çok yaşlanmıştı. 22 Yaşındaydı Nurten'le evlendiğinde. Kendi tabiriyle, domuz babasının elinden kaçırıp almış, bir daha da bırakmamıştı. Her evlilik gibi onların da zor zamanları olmuştu elbet ama Eşref, Nurten'i ailesinden kopartmış olmanın sorumluluğunu hiç aklından çıkartmamıştı.

- Ne yapacağım ben şimdi? derken, sesi 80 yaşında bir ihtiyarınki gibi çıkıyordu.

Halil, ortamdaki kederli havayı gereksiz bir sesle daha da içinden çıkılmaz hale getirmemek için çayını bile karıştırmadı.

- Yaşayacağız be abi, hayat devam ediyor, diyebildi.

Eylül, Eşref'in eski araba koleksiyonunun durduğu rafta takılı kalmıştı. Arabalarla ilgilendiği falan yoktu zira her birini en az onar kere incelemişti. Daha bir yıldır tanıdığı "Dünyanın en güzel rakı içen adamının", çizgileri iki kat artmış yüzüne bakmaya dayanamıyordu.

- Sikerim böyle yaşamayı, dedi ve pişman oldu Eşref. Utandı, başını eğdi.

- Kusura bakma güzel kızım, dedi fısıldayarak.

- Estağfurullah abi, diyebildi Eylül.

- Ben sadece karımı kaybetmedim, giderken şu kalbimin hepsini aldı da gitti, derken ağlamaklı oldu Eşref.

- Biraz izin alsan, memleket falan, dedi Halil.

- Zamanı gelecek, dedi Eşref.

- Bu gemi daha fazla durmaz, duramaz buralarda, emekli olacağım karar verdim, diye sürdürdü konuşmasını.

İtiraz etmenin, "Yapma abi sen bize lazımsın" tarzı an-

lamsızlıkların zamanı değildi. Başını eğdi Halil, içilmemekten buz gibi olmuş çayından bir yudum aldı. Kısa süren sessizliği yine Eşref bozdu.

- Nurten Foça'yı severdi bilirsin. Bizim Kel Tahsin orada. Söyledim, bakınsın etrafına, duramam ben buralarda artık.

- Güzeldir Foça, diyebildi Halil.

Eşref, Foça'dan bahsederken o minnacık zaman diliminden bir an gelmişti aklına. "Nurten'e de iyi gelir" demişti Eşref. Defne, o hep birlikte Samatya'ya gitmişlerdi. Son rakısıydı Nurten ablanın. O kadar meze arasında "Şimdi senin şöyle kalem gibi sarılmış dolman olsa" diyecek olmuş, Nurten kıs kıs gülmüş, elini çantasına daldırmış, hepsinin şaşkın bakışları arasında küçük plastik bir kapta, o muhteşem dolmaları masanın üzerine sürüvermişti.

- Foça'da ne rakı içilir diye düşündün değil mi, söyle hadi söyle utanma.

Eşref'in buruk bir tebessümle söylediği sözler kendine getirdi Halil'i. Yarı duyulur yarı duyulmaz bir hırıltıyla karşılık verebildi.

- Onu da yaparız, dedi Eşref, hem bu sefer dertlenecek çok şey var, hep neşeden içecek değil ya insan bu hayatta.

Gözlerindeki parıltı halinde akmayı bekleyen damlaları o an gördü Halil. Eşref birden kalktı, hiçbir şey söylemeden kapıya yürüdü, çıktı. Onun çıkışıyla derin bir sessizlik çöktü odaya. Ne Halil ne de Eylül konuşacak cesareti bulamadılar kendilerinde. Eylül, çıt çıkartmadan parmaklarının ucuna basa basa yaklaştı, Halil'in karşısına oturdu. "Anlat" demek geçti içinden, "Şu kapanacak hesabı anlat". Eşref'i ne kadar düşündüyse, Halil'in yolda söylediği son cümleyi de o kadar düşünmüştü o ana kadar. Bazen "Gizem" diyordu cevap olarak, "Bu adamda beni çeken şey gizem". Hoş, bir tane değildi bulduğu cevaplar. Kabalığı, doğallığı, bakışları. Aralarında gidip gelinecek o kadar çok seçenek vardı ki. Uzamış sakallarının çene altındaki bölümünü

parmağına dolayıp dolayıp bırakırken o ne düşünüyordu acaba. "İki ucu boklu değnek" demişti ev arkadaşı, içinde bulunduğu duruma. Eşref'in girişiyle içindeki kasvet sadece yön değiştirdi. Elli beşindeki ihtiyar, kızarmış gözlerini kaçırarak masasına yürüdü, oturdu. Kısa süreli sessizlik "Artık gidin, konuşacak bir şey yok" demekti.

- Biz kaçalım, dedi Halil.

- Kızmadın değil mi, diye sordu Eşref, idare edin beni, gece bakarsın ararım seni.

- Zorlama, dedi Halil, git bir uyku çek, yarın akşam uğrarım.

Eşref tısladı. Halil ve Eylül cevap beklemeden sessizce kalkıp, Eşref'in aralık bıraktığı kapıdan süzüldüler. Adli tıptan çıktıklarında öğleyi epey geçiyordu. Sabahkinden daha da soğumuştu hava. Eylül titredi, paltosunun önünü telaşla kapattı, yakalarını kaldırdı.

- Acıktın mı, diye sordu Halil.

Acıkmıştı. Çömez aramasa köşe büfeden dev gibi bir dilli kaşarlı yiyecekti. Parka gelene kadar hayalini kurmuş, çocukları görünce unutmuştu.

- Dilli kaşarlı var mıdır orada, diye sordu.

- Arabayı ısıt geliyorum, deyip köşedeki büfeye doğru uzaklaştı Halil.

Yan gözle, Eylül'ün hızlı adımlarla arabaya seyirtmesini, kendisiyle zerre ilgilenmeden hızla kapıyı açıp binmesini seyretti. Büfeye yaklaşıp bir dilli kaşarlı, bir Arnavut ciğerli, bir ayran bir de şekersiz Cola istedi.

- Kapanacak bir hesap var, dedi kulağının dibindeki yaşı belirsiz ses.

Elini alnına götürdü, vazgeçti. Ne yapsa gitmeyecekti. Hiçbirinin sesi gitmezdi. Kimi az kimi çok konuşur, katilleri bulunana kadar, Halil'in beyninde o cümleler tekrarlanır dururdu. Oysa o şimdi Eylül'ü, belki de Eylül'den yola çıkarak Defne'yi düşünmek istiyordu. Hep kaçtığı konuyu

deşmek istiyordu. "Arnavut ciğerinin arasına konan yeni doğranmış soğan kokusu cesaret verdi." diye düşünüp kendi düşündüğüne gülümsedi. Günlerdir "Ne olacak şimdi?" diye soruyordu kendine. Bir yanı Defne, diğer yanı Eylül diye yaygara yapıyordu. Eylül'e yanaşmak hatta itilmek, bugüne kadar sadece Defne'yle paylaştıklarını, ucundan Murat'a döküldüklerini Eylül'e anlatmak. Halil için anlatmak demek, içini dökmek demek, yakınlaşmanın kabullenilmesiydi, ilk adımıydı adeta. Defne'yle de böyle başlamıştı ama bu kez, yani Eylül'de nedenini bilmeden direniyordu. İçinden bir şeyler kendinden önce frene basıyor, ilk adımı engelliyordu. "Erken mi?" diye çok sormuştu kendine. Biliyordu ki o ilk adımı, Eylül'de, anlaşılması gerektiği gibi anlayacaktı. Belki de korkusu bundandı. Eylül anlayacak ve olumsuz bir sinyal Halil'in okları kendisine, direkt yüreğine döndürmesine neden olacaktı. Kendini acıtacak, yaralayacak, kahredecekti. Korkuyordu evet, kelimenin tam anlamıyla korkuyordu. Eylül'ün tavrından değil kendine yapacaklarından korkuyordu. Elinde paket, kafasında korkuyla yürüdü arabaya. Radyatörün mayıştıran sıcağında bir yandan hızlı hızlı atıştırıp yola koyuldular. Düşünecek çok şeyleri vardı. Konuşacaksa hiçbir şey.

15.20

Murat'ın odası her zamanki gibi darmadağındı. "Toplamaya kalkan en son kişi Karacaahmet'de" diye espri yollu durdururdu işgüzarları. Hoş Murat'a hayran bir iki kadın polis dışında işgüzar da çıkmamıştı şimdiye kadar. Halil, Olay Yeri'nin çatlak ustasını dizüstü bilgisayarındaki fotoğraflara gömülmüş halde buldu. Her zamanki gibi kendi kendine konuşuyor, resmin birinde en ufak bir fluluğa küfür kâfir saydırıyordu. Bir süre aralık kapının diğer tarafında bekledikten sonra sanki paldır küldür giriyormuş gibi gürültüyle daldı odaya.

- Ne söyleniyon lan çatlak.

- Ulan oğlum bir kere de adam gibi gir ulan şu odaya.

Askerlikteki parola ve işaret gibi olmuştu aralarında bu iki cümle. Biri paldır küldür girip cümlesini kurmaz, diğeri aynı şekilde cevap vermezse, mutlaka özel hayatlarında sinir bozucu bir gelişme olmuş demekti. Halil gülümseyerek yaklaşıp, can arkadaşının hemen dibine bir sandalye çekti, oturdu,

- Canlısından bir bok anlamadın resminden mi anlayacaksın ulan, diye takıldı.

- Siktir lan, diye bakmadan cevap verdi Murat, herkesin bir tarzı var oğlum, sen cesetle konuşuyorsun ben fotoğrafla, ben sana ne bok anladın diye soruyor muyum?

- Eee ne diyor fotoğraf, anlattı mı bari nasıl öldüğünü, diye uzattı Halil.

Murat kafasını ekrandan Halil'e çevirdi. Halil tam burada sağlam bir küfür bekledi ama küfür yerine Murat'ın parmağı yükseldi, ekrana dokundu ve ara sıra çıkarttığı o gizemli ses tonuyla sordu Murat,

- Ne dikkatini çekiyor bu resimde?

Bu herifin bu gizemli hallerini de, fazla zorlanmadan gırtlağının derinliklerinden çıkan dublaj sesini de seviyordu Halil. Yıllarca karşılıklı dedektifçilik oynayarak çok vaka çözmüşlükleri vardı. Yanındaki Murat olmasa çoktan küfrü basıp kalkardı. İçine doğru baktığında şu sıralar, hele bugün hiç gizemle uğraşacak takati yoktu. Ekrana yanaştı, dört resme de sırayla baktı. Bir daha baktı. Bir daha baktı. Murat Halil'i seyrediyordu. Çaresiz bir yüz ifadesiyle gözünü dikmiş kendisini izleyen Murat'a döndü. Neredeyse burun buruna gelmişlerdi. Halil sandalyesinde asabi geriledi, söylendi,

- Hiçbir bok yok, ne canlısında, ne fotoğrafında.

- Oğlum ölü gibi mi bunlar, diye üsteledi Murat.

Halil yine ekrana döndü ama bu sefer yaklaşmadı. Zaten parçalanmamışsa hiçbir ceset ölü gibi durmazdı. Hele fotoğrafta hiç durmazdı.

- Ne anlatıyon lan dallama, açık açık söylesene şunu, diye çıkıştı.

- Sikeyim beynini, diye neredeyse sandalyeyi devirerek kalktı Murat, bilsem sana sormam, diye devam etti, pencereye yürüdü, açtı.

İçeri hızla dalıveren buz gibi havayı içine çekip devam etti.

- Bunda bir gariplik var.

Murat'ın gürültüyle kalkışını, pencereyi açıp derin derin soluk alışını hissetmedi bile Halil. Gözleri bu sabah kendisiyle konuşan çocuğun cesedine takılı kalmıştı. Yine aynı sesi duydu,

- Kapanacak bir hesap var.

Muhtemelen tam o an içeri giren rüzgarla ürperdi. Kafasını hızla ve korkuyla kaldırdı. Az önce olması gereken yerde Murat'ı aradı, bulamadı.

- Ne oluyor lan, diye şaşkın sordu Murat.

Pencerenin önünde kendisini kuşkuyla izleyen Murat'a döndü Halil. Sesi az önceki Murat'ın sesi gibi gırtlağının derinliklerinden çıktı,

- Kapanacak bir hesap varmış, dedi korkuyla.

Murat, Halil'in ölülerden duyduğu sesi bilir, inanırdı. İlk zamanlar palavra diye düşünmüş sonra bu duyumun sezgisel bir durum olduğuna inanmıştı. "Cinayette çalışıyorsan sezgiler de en az bulgular kadar mühim" demişti akademideki hocalarından biri. Halil'in sezgilerinin, hatta ölülerden duyduğu seslerin haklı ve doğru olduğunu birçok kez görmüş ve tanık olmuştu. Merakla döndü,

- Ne alaka şimdi bu, diye sordu.

- Kapanmadıysa açıktır, diye alaycı konuştu Halil, açıksa kapanacak demek ki.

Büyü bozulmuş, Murat'ın kafasındaki merak fos diye patlayıvermişti.

- Siktin batırdın, diye sinirli konuşup yerine oturdu.

- E öyle dedi ne yapayım, diye gülümsedi Halil.

- Öyle demişmiş, diye surat astı Murat, bırak zevzekliği de Eşref ağabeyi anlat, anlaşılan senden hayır yok.

- Eşref ağabeyden hiç yok, dedi Halil, zavallı adam bitmiş, okeye dönüyor.

Derin bir of çekti Murat. Aslında Eşref ağabeyle Nurten abla arasındaki o naif, telepatik evliliğe diğerlerinden daha çok tanık olmuştu. Yoğun bakıma almışlardı Nurten ablayı. Halil ve diğer tayfa Kocaeli emniyetiyle ortak bir operasyondaydılar. Üç gece Eşref'i yalnız bırakmamak için yanında kalmış, gece başına 1,5 litre rakı yanında Nurten dinlemişti. Eşref, yoğun bakımda bilinçsiz yatan karısı yerine ne düşündüyse bir bir çıkmıştı. Nurten ablayı yoğun bakımdan çıkışında karşılamışlardı. Odada yaklaşık bir saat kalmıştı Murat. Eşref ne dediyse devamını Nurten getirmişti. O gün ilk kez aklına yatmıştı evlilik denen cendere. Emniyete gelene kadar "Böyle oluyorsa iyiymiş lan" diye defalarca düşünmüş, görevden dönen Halil'in Defne'yle telefon konuşmasına şahit olunca da düşündüğü hızla vazgeçmişti.

- Zor tabii oğlum, tek kişi gibiydi onlar, düşünsene vücudunun yarısı yok, dedi Murat.

- Bir elmanın iki yarısıyız artık, demişti Defne de bir zamanlar.

Klişeydi ama hoşuna gitmişti duyduğunda. Balayına çıkmışlardı. Tabii her zamanki gibi Ballı Pezevengin otelinde. Zaten ne zaman tatil lafı açılsa, sanki başka yer yokmuş gibi otomatikman Kuşadası bileti alınırdı. Çılgınlar gibi sevişerek geçecek bir gecenin ilk adımı gibi olmuştu cümle. Zaten üzerine söylenecek başka söz de yok gibiydi. El ele bir elmanın iki yarısı, ten tene iç içe geçmiş iki ateşli vücut. "Biz zaten ne zaman konuştuk ki" diye içinden geçirirken Murat'ın sözüyle irkildi.

- Ne sırıtıyon lan, komik bir şey mi söyledim.

O sırada kapı hızla açıldı. Gelen Emre'ydi. Yılışık Emre.

Murat'ın yardımcısıydı. Bıyıkları yeni terlemeye başlamıştı. Halil'i görünce lakabına yakışır bir yılışıklıkla yaklaştı.

- Vay canım abim, çok oldu sen buralara gelmeyeli, dedi ve acele adımlarla Halil'in masadaki eline davrandı.

Nedense yılışıklıktan da öte bir iticilik vardı bu çocukta. Kendi çömezine şükretti Halil. Murat'ın sert ve otoriter sesi, Emre Halil'in eline dokunamadan imdada yetişti.

- Bırak zevzekliği de otur anlat ne buldun.

Eğitimli bir köpek gibi aniden fren yaptı Emre. Sert bir kavis çizerek masanın karşısındaki koltuğa seyirtti, oturdu. Halil'den ara sıra da olsa yüz bulur ama kendi amirinden ölesiye korkardı. Halil için Murat'ın hiç de öyle korkulacak bir tarafı yoktu aslında. İçten içe, Emre'nin korkak tavrının bir rol, hem de kötü oynanan bir rol olduğuna inanmıştı.

- Kimlik yok, okul çantası yok, görgü tanığı yok, çocuğumu kaybettim yardım edin diye sızlanan ana baba yok, kısacası elimizde 4 meçhul çocuk cesedinden başka hiçbir şey yok, dedi bir çırpıda Emre.

Belli ki bu repliği, Murat'ın odasına gelen koridor boyunca ezberlemişti. Şimdi de repliğin, amirlerinin yüzünde yaratacağı değişimi görmek için pişkin pişkin sırıtıyordu. Halil ve Murat'ın kayıtsız bakışları karşısında yavaş yavaş ciddileşti, rahatsız oldu.

- Ee bir şey söylemeyecek misiniz, diye merakla sordu.

- Ne diyelim otopsiyi bekleyeceğiz, diye kestirip attı ve kalktı Halil.

Murat Emre'ye dönüp Halil'i işaret etti.

- Duydun patronu.

Halil, kapı tokmağına davrandığında hızla açılan kapıya çarpmamak için zorla geri kaçtı. Tekin amir bütün haşmetiyle odaya daldı, esas duruşa geçmiş Halil, Murat ve Emre'ye bakmadan göz ucuyla bir an odayı taradı, televizyonu gördü ve emretti,

- Açın şunu çabuk.

Murat, dağınık masada zorlukla bulduğu kumandaya atlarken sordu.

- Hangi kanal amirim?

- Haber kanalı haber.

Murat denileni yaptı. Görüntüden önce ses geldi. Haberleri okuyan kadın ağlak bir yüz ifadesiyle, bu sabah cesetleri bulunan dört çocuktan bahsediyor, bu vahşete, bu rezilliğe, bu iğrençliğe sebep olanlara lanet okuyordu. Asıl bomba lanetten sonra başladı. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı durumun hassasiyetle izlendiğini, İstanbul Emniyeti'nin suçlu ya da suçluları bulmak için ne gerekiyorsa yapacağını ve suçlu ya da suçlulara en büyük cezanın verileceğini söylüyor, spiker kadın ise bu kez "Asın bu canileri" der gibi bir ifadeye bürünüyordu. Tekin amir masaya yürüdü, Murat'ın elinden kumandayı aldı ve kapatma tuşuna bastı. İlk kez anlık yaşanan sessizlikle birbirlerinin suratına baktılar. Tekin amir, üçünü de tek tek taradıktan sonra Halil'de kaldı ve son cümlesini direkt ona bakarak söyledi,

- Bu artık sıradan bir cinayet değil memleket meselesi, bilmem anlatabildim mi.

Döndü, konuşmadan ve cevap beklemeden geldiği hızla çıktı odadan. Fırtına şimdilik geçmişti. Fırtına sonrası hasarı çaresiz seyreden ahali gibi etraflarına bakıp bir süre sessiz kaldılar.

- Anlatabildin, diye fısıldadı Halil, döndü, Tekin amirin açık bıraktığı kapıdan çıktı, gitti.

16.10

Sadece Tekin amirin değil, Cinayet Büronun daha önceki amirlerinin de tüm dayatmalarına rağmen tek başına olmayı, tek başına çalışmayı tercih etmişti Halil. Yalnızlığına güvenmiş, sessizliğin içindeki sesini dinlemiş, kimi zaman kurbanların söylediğine inandığı cümleler, kimi zaman da zekice sorduğu ani sorular karşısında, katillerin boş

bulunup verdiği cevaplarla sonuca ulaşmıştı. Hükmü kendine geçiyor, kendi yazıyor, kendi oynuyordu. Tıpkı katilin oynadığı oyun gibi sıranın kendisine gelmesini bekliyor, hiçbir parazit olmaksızın sükûttan sonuç yaratıyordu.

Murat, bir partnerden çok bir müritti Halil için. İnceliyor, adım adım yürüyor, oya gibi işliyor ve Halil'in önüne altın tepside en büyük lokmayı sunuyordu. Emniyet'in gizemli dünyasından Samatya'nın rakı masalarına uzanan sağlam bir dostluktu onlarınki. Birbirlerine sonuna kadar güvenirlerdi. Bunun yolu ikisine göre de paylaşmaktan geçiyordu.

- İnsanın tek dostu olmalı, derdi Halil, tek ama sağlam dostu olmalı.

Sadece attıkları değil, atacakları adımları bile anlar hale gelmişlerdi.

- Birlikte gülmek değil ağlayabilmek önemli, diye eklerdi Murat.

Özürlü kardeşini 5 sene önce kaybettiğinde, bir tek Halil'in omzunda hüngür hüngür ağlayabilmiş, o günden sonra da onunla, ölüme bile gözü kapalı gidebileceğine inanmıştı.

- İnanç bazen bir kedinin tırmığında biter, demişti Percy Bysshe Shelley.[2]

Aralarına ne o kediyi ne de o tırmığı sokmadan yürüyorlar, müdürlere de söyleyecek bir şey bırakmıyorlardı.

Asansörde dördüncü kata çıkarken Murat'ın, yine bir Samatya gecesinde hem de çok yakınlarda söylediği felsefi(!) cümleyi düşünüyordu Halil.

- Dikkat et oğlum, ikiyken üç oluyoruz, çok kişi çok beyin, çok beyin çok fikir, çok fikir çok çözüm mü demeliyiz yoksa nerede çokluk orada bokluk mu?

Eylül'ü kastettiğini, onun varlığından değil, beyninde üreyebilecek kargaşadan endişelendiğini biliyordu Halil.

[2] Percy Bysshe Shelley, İngiliz yazınının ve Romantik Dönemin en önemli şairlerinden biri. (y.n)

Sıkıntı kendisindeydi. Eylül'ü hâlâ hayatının ne tarafına dahil ettiğini ve elinde olmayan ama beyninden ve yüreğinden uzaklaşmayan bu kargaşanın onu nereye sürükleyeceğini bilmiyordu. "Varlığı iyi geliyor." diye saptama yapıyordu çoğu zaman ama Eylül, Defne'nin yokluğunda yeni birinin varlığı olarak mı, yoksa Defne'ye rağmen ortaya çıkan yeni biri olarak mı vardı çözemiyordu. Ve asıl soru, Defne'ye karşı gitgide daha kayıtsız ve umursamaz olmasında, Eylül'ün varlığının payı neydi. Asansörün kapısı tam bu soruları aklından defetmek için elini alnına götürdüğünde açıldı.

- Seni arıyordum, dedi Murat asansörün diğer tarafında.

- Taze çay istedi canım, hayırdır, diyerek çıktı asansörden Halil.

- Odanda bulamayınca, diye başladı Murat ama sonunu getiremeyip koluna girdi Halil'in,

- Odana gidelim, diye tamamladı cümlesini.

"Bir şey var" diye düşündü Halil. Ortada sinirlendirecek bir durum varsa ikisinin de birbirine karşı aldıkları önlemdi bu. "Alarm çalıyor, gel birlikte halledelim" ya da "Seni sakinleştirmeye geldim" demekti. Cam bölmeden geçip Halil'in odasına girene kadar, türlü senaryolar geçti Halil'in aklından. Önce birine bir şey oldu söylemiyor diye düşündü. Defne, ikizler hatta Ballı Pezevenk bile alternatifler arasındaydı ama bu fikrin yersiz bir kuruntu olduğundan emindi. Yukarıdakilerden birine bir şey olsa, (Ballı Pezevenk hariç tabii) istikametleri Halil'in odası değil doğruca giriş katı ve kapı olur, kaşla göz arasında soluğu Kuşadası'nda alacak şekilde hareket ederlerdi. Sırada çocukların vakasına başka birinin görevlendirildiği vardı. Bu, ilkinden daha yüksek olasılıktı. Gerçi Tekin amir böyle bir görevlendirme yapacaksa bunu Murat üzerinden yapmaz, direkt Halil'in yüzüne söylerdi ama bugünlerde insan davranışları konusunda kafası karmakarışıktı. Tam "Hah" diyecekti, "Gözümün önündeki gerçeği nasıl görmedim, bu

herifin hayatında biri var" diyecekti ki önce cam kapı kapandı ardından da Murat,

- Otur şöyle, diyerek Halil'i ortadaki koltuklardan birine oturttu.

- Ne oluyor ulan, diye çıkıştı Halil.

- Eşref ağabey, diye direkt konuya girdi Murat.

Halil şaşırmıştı. Hayır bu kez olasılıkları düşünmeyecekti.

- Ne olmuş Eşref ağabeye, diye direkt sordu.

- İzin verdiler, dedi Murat, zorunlu, Tekin amir Eşref ağabeyin bu halde yararlı olamayacağına kanaat getirmiş.

- Ha siktir, diyebildi Halil.

Gerçi bir tarafı bu yargıya hak vermiyor değildi ama şimdi olmazdı. O adamın acılarının hafiflemesi, kafasının dağılması için böyle çetrefilli bir vakaya, hem de şiddetle ihtiyacı vardı.

- Nereden çıkmış bu, diye sordu.

- Savcıdan, dedi Murat.

- Ne alakası var, diye merakla sordu Halil.

- Bugün olay yerinde yoktu ya, diye fikrini söyledi Murat, savcı, böyle bir davada adli tabip niye yok diye müdüre söylendiyse.

- Söylemişler mi, dedi Halil.

- Bekir'le konuşacakmış, izni iptal edilmiş, sabah burada olup otopsiyi başlatacakmış, diye cevap verdi Murat.

Halil'e göre kılın biriydi Bekir Çapa. Eşref ağabeyin elinde yetişmişti. Son iki yıldır tek başına otopsi yapıyordu. Eşref ağabey hakkında, "Yaşlandı, emekli olsun." diye sağda solda konuştuğunu duyduğundan beri görmeye bile tahammül edemiyordu.

- Eşref ağabey diyorum oğlum, sikmişim Bekir'i, söylemişler mi bu kararlarını, diye sorusunu asabi bir şekilde tekrarladı Halil.

- Bilmiyorum, diye cevap verdi Murat.

Bir taraftan fena da olmadı diye vicdanını rahatlatmaya çalıştı Halil. Zaten gitmeyi kafasına koymuştu diye düşündü. Hoş, insanların düşünceleri gerçekleşince pek de beklendiği gibi mutlu olamadıklarını çok görmüştü.

- Akşam onu da alıp Samatya yapalım o zaman, dedi.

Cevap Murat'tan değil Eylül'den geldi.

- İyi olur, bizim de kafamız dağılır.

Şaşkın döndü Halil. Ne zaman girmiş, ne zaman duymuştu anlamadı. Eylül bütün çekiciliğiyle karşısında duruyordu. Kafası karışmıştı. Eylül'ün sessizce girmesine değil akşam onun da gelmek istemesineydi karışıklığı.

- Sen onu benim külahıma anlat, demişti Eşref.

Defne'yle aralarının bozuk olduğunu ilk duyan iki kişiden biriydi. Diğeri yani Murat soru sormadan kabullenmiş, Eşref yine bir Samatya gecesinde didiklemiş durmuştu.

- Vallahi ağabey, olmuyor, anlaşamıyoruz, polisliği bırakmamı istiyor, demişti Halil.

- Biri git biri kal diyor öyle mi, diye aniden sormuştu Eşref.

Önce anlamamıştı ne demek istediğini. Eşref gözünü, Murat'la hararetli bir sohbete dalmış olan Eylül'e dikmiş,

- Sen onu benim külahıma anlat, demişti.

O günden sonra Nurten abla vefat edene kadar Eşref'le Eylül'ü bir araya getirmemeye çalışmış, Eşref'in aniden bir patavatsızlık edip ortalığı karıştıracağından korkmuştu. Bu gece de korkulacak bir geceydi. Nurten ablanın acısı tam gaz devam ederken, aldığı kötü haberle iyice içecek ve yine dilinin ayarı kaçacaktı. Tek olsa geçiştirirdi bu ayarsız dilin ayarsız sözlerini ama Eylül ne der, nasıl tepki verir kestiremiyordu. Üstelik kararlıydı da. Eylül'e söylenecek bir şey varsa, genç kız bunu ilk ondan duymalıydı, acıları tavan yapmış sarhoş bir Adli Tıp uzmanından değil.

- Anlaşıldı, cevap gelmediğine göre istenmiyorum.

Eylül'ün sitemkâr sözleri Halil'i kendine getirdi.

- Nereden çıkartıyorsun kızım ya, diye söylendi ama söylendiği an da pişman oldu.

- Gel sen gel, diye lafa karıştı Murat, bunlar bu sefer gitme geyiği yaparlar, biz seninle seri katillerin psikolojisi üzerine konuşmaya devam ederiz.

Minicik bir an göz göze geldi Halil ve Eylül.

- Sağ ol ağabey ya, dedi Eylül, ev arkadaşıma sözüm var, sinemaya gideceğiz.

Halil'in istemediğini anlamıştı Eylül. "Umarım doğru anlamıştır." diye düşündü Halil. Bugünlerde Eylül'ün yanlış anlamasıyla başa çıkabilecek durumda değildi. Aksi gibi konuyu değiştirecek cümleyi de bulamadı. Sessizliği Murat bozdu.

- Otopsiyi Bekir Çapa yapacakmış, dedi.

- Duydum, dedi kayıtsızca Eylül.

Murat'la Halil aynı anda Eylül'e döndüler.

- Emniyet Eşref ağabeyin zorunlu izniyle çalkalanıyor, diye devam etti genç kız.

- Filmlerdeki dedikoducu mahalleleri geçtik amı...

Küfrün devamını getiremedi Halil. Eylül küfürden nefret ediyordu. Elini kaldırdı,

- Pardon, dedi.

Şaşkın Halil'e baktı Murat. Kardeşi yerine koyduğu adamın, bu denli değişmesinden memnun olup olmadığını düşündü. Halil'in başına buyrukluğunu, umursamazlığını, kendinden emin oluşunu seviyordu. Hatta zaman zaman kendini, onu taklit ederken buluyor ve kızacağı yerde bundan keyif alıyordu. Defne'yle ilişkisinin başladığı günleri hatırlamaya çalıştı. O zaman Halil'in, nezaket kurallarını bu kadar önemsemediği geldi aklına.

- Sevecek adam beni böyle sevsin kardeşim, diye afra tafra yapmıştı Halil.

Ya yaşlanıyor ve genç bir kızı elinde tutmak için ge-

reksiz eğilip bükülüyordu ya da değişiyordu. Halil oyun oynamayı, hele rol yapmayı hiç bilmezdi. Birden kendine acıyası geldi Murat'ın. Ortaokuldaki çilli kızı saymazsa, hayatına kimse girmemişti. Etrafındaki tutarsız, kaypak ilişkiler yüzünden, kırk yaşına geldiği halde hâlâ telekızlarla iş tutmaya devam ediyordu. Bir keresinde,

- Kıskanıyon mu lan beni, diye sormuştu Halil.

Cevap verememişti Murat. Düzenli bir ilişki, söğüt dalına yuva yapan manda misali imkânsız görünüyordu gözüne. Çok ısrar edince "Bazen" diyebilmişti. Merak etmiyor değildi. En azından düzenli bir ilişki halinde kendi tavrını merak ediyordu. "Halil değişiyorsa kim bilir ben ne olurum," diye sordu kendine.

- Kalk lan kalk, diye dürttü Halil.

İrkildi Murat.

- Eşref'i bulalım, dedi Halil.

Eylül'le göz göze gelmemeye çalışarak kapıya yürüdü ve çıktı.

- Vazgeçersen, yani filmden, neredeyiz biliyorsun, dedi Murat Eylül'e ve o da çıktı.

Bir an ne düşüneceğini, nasıl düşüneceğini bilmeden tek başına kalakaldı Eylül. Defne'nin Halil'i terk edişi de böyle ikilemde bırakmıştı bir ay önce. Gidişine sevinmeli mi üzülmeli mi çözememişti. Halil'in bir şeyler hissettiğini adı gibi biliyor ama akışına bırakmasını anlamıyordu. Şimdiyse, Halil'in çaresiz bakışlarını yakalamıştı sanki. İşte ikilem tam da o bakışlarda başlıyordu. Çaresizlik mi isteksizlik mi. Çaresizlikse neyin çaresizliğiydi şimdi bu. Eşref'in Defne'yle çok da yakın olmadığını biliyordu. Daha az önce Eşref, o ve Halil, Eşref'in yıkılışını paylaşmışlardı. Dev gibi adam gözlerindeki yaşları saklamak için tuvalete kaçmış yine de görmelerini engelleyememişti. Ya da isteksizlik vardı o bakışlarda. "Gelme" demişti gözleri. Anlık bir tepkiydi onunki. "Anladım, dert etme" demişti yalan söylerken. Neyi anlayıp neyi anlamadığını kendi bile karıştırır olmuş-

tu. Bu oyunun daha ne kadar süreceğini, nasıl sonuçlanacağını, giriş ve sonuç arasındaki gelişmede hangi yaraları alacağını ve o yaraların ne kadar kanatacağını, acıtacağını merak ediyordu. Hoş, gelse, sarılsa, elini tutsa, kenarları çizgilere boğulmuş yorgun gözleriyle gözlerine bakıp "Seni istiyorum," dese ne derdi hâlâ meçhuldü, cevabı yoktu ya da henüz yoktu ama bildiği bir şey vardı ki hayat biraz olsun kendi hayatından izler taşıyorsa, o bırakılan akış hiç istenen tarafa olmazdı.

- Bana ne ya, dedi kendi kendine ve Cihangir'e gitmek, boş evde yastığına sarılıp uyumak üzere kapıya yöneldi.

Nedeni ne olursa olsun istenmemiş, reddedilmişti.

21.18

Gişelere bin metre kaldığını gösteren tabelanın yanından geçerlerken, usulca açtı gözlerini Defne. Arabanın saati 21.18'i gösteriyordu. Shirley Horn, yumuşacık sesiyle *Do it Again* söylüyordu. Gözünün ucuyla Demir'e baktı. Sabah üçe kadar banka müdürlerinin kapanış eğlencesinde onlara eşlik ettiği halde cin gibiydi. Kendisi de uyumamıştı. Geri dönme kararı almak zordu. "Yokluğuna alışıyorlar," demişti Halil'e ama Kızılcıkların babalarının yokluğuna alışamadıkları, gün geçtikçe huysuzlaştıkları gün gibi aşikârdı. Onlar yüzünden mi dönüyordu. Hayır. Bu, yenilgiyi kabul etmemek için zaman zaman dillendirdiği ama kendisinin bile inanmadığı bir bahaneydi. Arka koltukta sessizce uyuyan iki şeker şey "Baba" diye tuttursalar da, "Halil" diye tutturan asıl kendisiydi. Ayrılmak kolay ama ayrılık zordu. Bunu Kuşadası'na gider gitmez anlamış ama belki de yiğitliğe bok sürmemek için bunca zaman beklemişti.

- Nereden çıktı şimdi bu, biraz daha dayansan enişte koşa koşa gelecek, demişti "Gidelim" sözcüğünü ilk duyduğunda Demir.

Ama aşk böyle bir şey değildi. Rekabetin anlamı yoktu. Halil'le hiçbir zaman rakip olmamışlardı. Aksine çocukları

alıp, yola çıkıp daha Kuşadası sınırlarına girdiğinde koymuştu kafasına geri dönmeyi. Bir iki günlük ufak görevler dışında hiç ayrılmamışlardı kocasıyla. Tamam, her şey güllük gülistanlık değildi belki. Tamam, onların evliliği diğerlerinden daha sorunluydu belki ama ayrılığın da lüzumu yoktu.

Samatya'da, deniz kenarındaki kayaların üzerinde, uzaktan gelen "Bir ihtimal daha var"ı dinledikten sonra her şey çok çabuk gelişmiş, bir ay içinde evlenmişlerdi.

- Seni tanımıyorum, demişti Defne evlilik teklifi aldığında.

İstemiyor muydu, hayır, istiyor ama korkuyordu.

- Olsun be kar tanesi, demişti Halil, biz de böyle tanışırız.

O an "Tamam bu iş," demişti içindeki ses. Rahmetli babasının lafıydı "Kar tanesi." Beyaz tenine uzun uzun bakıp "Gel bakalım kucağıma kar tanesi" demişti. O gün âşık olmuştu babasına her kız gibi. Ölene kadar da devam etmişti aşkı. Büyü "Kar tanesiydi". Halil'den önce hayatına giren iki kişinin aksine, bu kaba saba cinayet polisi yüreğinin en hassas noktasına dokunmuştu.

- Olsun be kar tanesi, biz de böyle tanışırız.

Kendisiyle böyle tanışmaya hazırdı artık. Bu da bir başka türlüsüydü ilişkinin.

- Böylesi daha iyi, demişti annesi, laf söz olmaz, evlilik öyle herkesin dediği gibi hürriyeti kısıtlamaz, bak daha rahat olacaksınız, el ele, göz göze tanıyacaksınız birbirinizi.

Oysa zordu tanımak. Tanıdığın halde hâlâ aynı gözle, aynı duyguyla yürümek zordu. Kimi zaman tanıdıkça severdi insan birbirini ama onlar tanıdıkça uzaklaşmış, uzaklaştıkça sevgisizleşmişti. Her evlilik gibi bunda da çocuğun bağlayıcılığına bel bağlanmış, Kızılcıkların varlığı bir süre de olsa, o ve Halil'in iki küçük beden etrafında yakınlaşmalarına neden olmuştu. Ama o kadar. Çocuk, hele iki çocuk, birbirlerine olan kırıntı düzeyindeki sevgiyi de emmiş geri-

ye boş bir hayat bırakmıştı.

- Biraz çaba, demişti yine annesi.

Zaten bu karanlıkta içine doğru konuşabilen tek kişiydi Müzeyyen hanım.

- Gösteriyorum, diye sertleşmiş, gece yatınca, azıcık düşününce hiç çaba göstermediğini fark etmişti.

- Ben niye görmüyorum o zaman, demişti Müzeyyen hanım.

- Sen hep damadından yanaydın, diye gereksiz bir savunma çabasında bulunmuştu.

- Düşün o zaman, demişti annesi, ve düşündü.

Naifti Defne, kırılgandı. Sertti Halil, başına buyruktu. Tıpkı o gün olduğu gibi bu gece de kimin bu ilişki için ne kadar eğilip bükülebildiğini düşünmüştü. İtiraf gibiydi belki ama Defne hâlâ naif ve kırılgan olduğunu bir kez daha fark etmişti.

- Zerre kadar özveride bulunmaz mı insan, diye kızmıştı kendi kendine.

Oysa Halil, özellikle Kızılcıklardan sonra evine girdiğinde o sert, başına buyruk maskesini çıkartıp sabah tekrar takabiliyordu.

- Ben oyun oynayamıyorum, demişti.

Düşünmek istemiş ama ağzından cümle dökülmüştü. Demir döndü.

- Uyandın mı, diye sordu.

- Seni de yordum, diye cevap verdi Defne.

- Saçmalama, dedi Demir, yaygaracı bankacılardan sonra birkaç gün İstanbul bana da iyi gelecek, yoksa hayatta gelmezdim.

Arka koltuğa baktı Defne. Kızılcıklar, iki pencere kenarına dikkatle yerleştirilmiş araç koltuklarında yol boyunca huysuzlanmadan uyumuşlardı.

- Sabah babalarını görünce çok sevinecekler, dedi.

- Bak o da ayrı bir mesele, dedi Demir, alıştım bu zevzeklere, ne yapacağım ben şimdi.

- Kaçarı yok sık sık geleceksin, diye cevap verdi Defne.

Uzaktan Fatih Sultan Mehmet köprüsü gözüktüğünde sanki her şey istediği gibi gidecekmiş, Halil, gidişleri gibi dönüşlerini de sorunsuz kabullenecekmiş ve bütün hesaplaşmalar rafa kalkacakmış gibi düşündüğü için kendine kızdı. Evde onu neyin beklediğini bilmiyordu. Belki bir kadın. Evet bir kadın. Neden olmasın diye düşünürken dudağına belli belirsiz bir gülücük konduğunu hissetti. "Halil yapmaz," dedi bu sefer içinden. Neden yapmasın diye ekledi, o yapmıştı ya, durup dururken esmiş, kocasını Kızılcıklar da dahil hayatın bütün zevklerinden mahrum etmişti ya ansızın. Bu Halil'e yeni bir hayat, yeni bir zevk, yeni bir kadın hakkı doğurmaz mıydı. Tam zamanında sorup, kafasındaki abuk sabuk düşünceyi bir süre erteletti Demir,

- Aramayacak mısın.

- Ha, yok ya sürpriz olsun.

Ne sürprizdi ama ve neresi sürprizdi. Sürpriz böyle bir "Dönüş" için düşünülebilecek en saçma kelimeydi.

- O zaman önce bir şeyler yiyelim, dedi Demir, kurt gibi açım.

- Eve gidelim, ben sana kebap ısmarlarım, ne olacaksa bir an önce olsun.

Ne olacaktı. En fazla ne olabilirdi. Gerçekten de evde kendilerini beklemeyen tatsız bir hemcins yoksa, bir ay sonra nasıl karşılaşırdı, bir aydır ayrı karı koca. "Sen git çocuklar kalsın," diyecek hali yoktu ya Halil'in. Daha sabah konuşmuşlardı. Sesi hiç de öfkeli değildi. Hatta "Ne zaman istersen gel," dediğinde o her zamanki mutlu mırıltıyı bile çıkartmıştı. Zaten bu dönüşün nedeni biraz da o mutlu mırıltı, oradan alınan cesaret değil miydi. Emindi, yanlış anlaması mümkün değildi. Kalbinden çıkan garip sesi nerede olsa tanırdı.

- Ne olmasını bekliyorsun, diye sordu Demir.

Hiçbir şey olmamış gibi olmasını bekliyordu mesela, alışveriş merkezine gitmiş de dönmüş gibi olmasını bekliyordu. Şiddetli bir hesaplaşmaya hiç hali yokmuş gibi geliyordu. Kendi gitmiş, kendi dönmüş, dolayısıyla boyutu değiştiren de, değiştirdiği boyutu beğenmeyip yine eski haline getiren de kendisiydi. Sahi iki kişilik ilişkilerde bir kişinin, diğerine sormadan, hem de kendi isteğiyle düzeni böylesine kurcalamaya hakkı var mıydı. Şüphesiz soracaktı Halil bunun hesabını. Şüphesiz bu sorun, alışveriş merkezine gidip de dönmek kadar kolay ve hesap vermeden atlatılamayacaktı. Belki bugün, belki yarın ama mutlaka bozduğu rutin, başına iş açacaktı. Evlilik doğasının kaçınılmaz gereğiydi bu.

- Bilmiyorum, diye geçiştirdi Demir'in sorusunu.

Demir zaten oldum olası uzaktı bu çetrefilli ilişki durumlarına. Genelde gecelik takılıyor, olmazsa da çok umursamıyordu.

- Neyse göreceğiz, dedi Dolapdere'den Taksim'e saparken.

Onun hayatına da öyle ok gibi saplanmış, fikrini sormaya, sebebini anlatmaya gerek duymadan başına çökmüş, işi bitince de yine sorgusuz sualsiz sapladığı oku çekivermişti. Demir'in tek rahatsızlığı, alıştığı, gece gündüz görmeden, koklamadan, oynamadan yapamadığı, babalık hormonlarında kıpırtılara yol açan Kızılcıklardan ayrı kalacak olmasıydı. Ya Halil'in. Bir ay önce tam kalbine sapladığı ok çıkınca ne olacaktı. Yara ne zaman kapanacak, her ikisine ve evliliklerine nasıl etki edecekti. İşte o an Halil'i tanımadığını, en azından kalbinden akan kana nasıl tepki vereceğini hiç bilmediğini, kestiremediğini anladı. Dehşet bir şeydi bu. Altı yıldır birlikte olduğu adamın tavrını önceden kestiremiyordu. Asıl sürpriz buydu işte ve Demir arabayı kapının önüne yanaştırırken, Defne'nin bu sürprizin sonucunu görebilmek için tek çaresi vardı, beklemek.

21.30

- Dikkatli bak dikkatli, Üçüncü Dünya Savaşı o manzara yüzünden çıkacak.

Korkuyla irkildi, saygıyla ayağa fırladı Tekin Özer. Karşısında İstanbul Emniyetinin efsanesi, hocası, ağabeyi Hulusi Madralı bütün haşmetiyle gülümsüyordu. Bulunduğu yerden kaynaklanan tedirginlik ve onun getirdiği korku bir anda yerini giderilmiş özlemin iç rahatlığına bırakmıştı. Elini öpmekle sımsıkı sarılmak arasında kısa bir kararsızlık yaşadı. Kararsızlığına, ellerini iki yana açarak "Gel bakalım" tavrı takınan Hulusi Müdür son verdi. İki eski dost, yılların ağabey ve kardeşi, tıpkı iki sevgili gibi sarılıp saniyeler boyu öyle kaldılar.

İstanbul'un deniz üstündeymiş gibi konuşlanmış eski saraydan olma dev otelinin kral dairesindeydiler. Dairenin iç ihtişamından çok boğazın büyüsü etkilemişti Tekin'i. Birkaç kat aşağıdaki dev balo salonunda, ülkenin üst düzey erkânı, teşkilatın kuruluş yıl dönümü nedeniyle toplanmıştı.

Eve 500 metre kala çalmıştı Tekin'in telefonu. İstanbul Emniyet Müdürünün sesi asabiydi. Otele gelmesini emretmiş ve başka tek kelime etmeden telefonu suratına kapatmıştı. Senaryo, sebep, gerekçe düşünmesine lüzum yoktu. Süs havuzunda bulunan çocuk cesetleri ve cesetler hakkında üretilen sayısız varsayım, akşama kadar hem dilden dile hem de sosyal medyada ayyuka çıkmış, dört küçük beden kısa zamanda sadece İstanbul'un değil bütün ülkenin gündeminde baş sıraya yerleşmişti.

- Suya gitmeden dövecekler, dedi Hulusi Müdür.

- Olay büyük, bence sizi geçici olarak başımıza getirecekler, diye cevap verdi Tekin.

- Görmeyeli sen alıngan mı oldun biraz, diye gülümsedi Hulusi.

Tekin'in düşündüğü gibi kral dairesine çağrılmamıştı.

Aşağıya davetliydi o. Burada olduğunu öğrenince görmek istemişti o kadar. Hulusi Müdür, hatta Hulusi ağabeyi hakkında böyle düşündüğü için utandı Tekin. Gerçi kimse onu bu yersiz alınganlığı için suçlayamazdı, suçlamamalıydı. Altı aylık Yozgat macerasının ardından apar topar İstanbul cinayetin başına getirilmişti. "Adam yokluğundan" tezini çürütebilmek için yaklaşık bir yıldır gece gündüz demeden çalışıyordu.

- Sen ne yapıyorsun abi, diye sordu, hem konuyu değiştirmek hem de iç burukluğunu yenebilmek için.

- Emeklilik işte, diye cevap verdi Hulusi, cinayet haberleri biriktiriyorum.

- Berrak abla nasıl.

- Maşallah'ı var, senin yüzünden başımın etini yedi.

- E haklı, bir kutlamadın kardeşini.

- İstanbul'a gelen kutlanmaz oğlum, geçmiş olsun dilenir, kutlamayı buradan gidince yapacağım.

Birden kalktı Hulusi, yaklaştı, Tekin'in sağ elini hep yaptığı gibi iki elinin arasına aldı.

- Gerginsin, rahat ol, dedi, aynı evdeyiz, diye ekledi.

Cevap beklemeden kapıya yürüdü, çıktı. Üç yıl mı olmuştu görüşmeyeli, belki de dört. Haklıydı Hulusi. Gergindi Tekin. Gerginliği halinden, tavrından, söylediklerinden belliydi. Önce alınganlık sonra da ukalalık yapmıştı. "Kutlamadın kardeşini" ne demekti. İstanbul'a gelir gelmez, hocasını ziyaret edip elini öpmeliydi. Sinirli sinirli gülümsedi. Savcının telefonu ve ardından Eşref'in izin meselesiyle başlayan huzursuzluğu tavan yapmıştı. Döndü, camı açtı. Buz gibi havayı hızlı hızlı içine çekti. Rahatlamalı diye telkinde bulundu kendine. Tam o sırada açıldı kral dairesinin kapısı. Önden korumalar, ardından İçişleri Bakanı, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı ve İstanbul Emniyet Müdürü girdiler dairenin dev salonuna. Pencereyi kapatmasıyla esas duruşa geçmesi bir oldu. Oysa hep böylesi bir günü hayal etmiş ve o an saygısızlığa varmayacak ölçüde rahat ve kendinden

emin bir duruş sergilemeyi kurmuştu. Duruş ve davranış adına önceden yapılan planların gereksizliğini ve olmazlığını bir kez daha anladı.

"Yanıma gel" tarzı minik bir baş işareti yaptı İstanbul Emniyet Müdürü. Harun Tavas, İçişleri Bakanı'nın göreve gelmesini takip eden günlerde, Ankara'dan İstanbul'a atanmıştı. Tekin, onun sert ve milliyetçi tavır ve tarzına bizzat şahit olmuştu. Ağzından çıkan her cümlenin içine görev ve vatan sözcüklerini koymadan konuşmazdı. Yıllarca taşrada alt düzey amirliklerle idare etmiş olan Tekin için, hem bu ortam, hem de sert diyaloglar gereksiz ve iticiydi. Müdürün yanına giderken bir kez daha buraların adamı olmadığını düşündü. Taşranın "Azıcık aşım kaygısız başım" anlayışını özlediğini hissetti.

- Buyurun, diye yer gösterdi İçişleri Bakanı, toplantı masasının etrafını işaret ederek.

Tekin, Emniyet Müdürünün yanına oturdu, hatta daha çok ilişti. Kısa sessizlikte Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Hülya hanımın, İçişleri Bakanına bir dosya verdiğini gördü. İçişleri Bakanı dosyayı açtı, yakın gözlüğünü taktı, kısa bir incelemeden sonra direkt okumaya başladı,

- Nereye gidiyoruz... Bu vahşetin faillerini asın... Hükûmetinizin rüşdünü ispatlama meselesidir bu... Bebelerin kanını yerde bırakmayın... Böyle başa böyle tarak, ülkeyi bu hale getirdiniz işte... Nasıl uyuyacaksınız gece... Allah belanızı versin... Ve daha binlerce tweet.

- Bu iş gerçekten bir memleket meselesi oldu beyler, diye söze girdi Hülya hanım.

Hatırladı Tekin. Gelişi olay olmuştu Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Hülya Derman'ın. Çocuk Esirgeme Kurumu Karadeniz Bölge Müdürlüğü yaparken, yurtlardan birinde ayyuka çıkan dayak olayının ardından bir süre işten el çektirilmiş, sonra da nasıl olduysa aklanmıştı.

- Cinayet Büro bu işi kısa zamanda aydınlatacak efendim, dedi Harun Tavas.

Düşüncelerden sıyrılan Tekin, bir an konuşmakla konuşmamak arasında tereddüt geçirdi.

- Ne gerekiyorsa yapılsın dememe gerek var mı, diyerek onu rahatlattı İçişleri Bakanı Aydın Karahan.

- En kısa zamanda çözelim lütfen, muhalefet bunu "Hükûmetin prestiji" noktasına çekmeye başladı bile, dedi Hülya hanım.

- Cinayet Büro'nun takviyeye ihtiyacı var mı, diyerek can alıcı soruyu sordu Aydın bey.

Yerinde kıpırdandı Tekin. Zurnanın zırt dediği yer tam da burasıydı. "Alınganlık yapmamışım işte," diye geçirdi içinden. Kendini kanıtlamayı beceremediği çömezler gibi hissetti.

- Cinayet Büro işinin ehlî vatan evlatlarından oluşmaktadır, Tekin amirime güvenim sonsuzdur, dedi Harun Tavas.

- Farkındayım, dedi Aydın bey, Cinayet Büro'nun son dönemde elde ettiği başarıları takip ediyorum, diye devam etti.

Bu cümlenin kendilerini gaza getirmek için değil de inanarak söylenmiş olmasını diledi Tekin. İçişleri Bakanının, İstanbul Cinayet Büro'nun çözdüğü vakalarla ilgilendiğine hiç ama hiç inanmıyordu. Hele böylesine terör ortamında, zırt pırt ayakların kaydığı vıcık vıcık bir zeminde. Emniyet Müdürünün bacağının kendi bacağını hafifçe dürttüğünü tam o an hissetti. "Konuşma sırası sende," demekti bu işaret. Cümlesi çoktan hazırdı Tekin'in,

- Güveninize layık olacağız, merak buyurmayın sayın bakanım, dedi.

Klişeydi belki ama doğru cümle buydu. Kulakları çınlasın, Hulusi müdürden aldığı ilk hayat dersiydi. "Yüksek rütbelilerle konuşma, söylenmesi gerekeni mutlaka biri söylemiştir, al o cümleyi aynen kullan"

- Pekala, deyip ayağa kalktı İçişleri Bakanı.

Toplantı bitti demekti bu kalkış. Daha doğrusu İstanbul Emniyetine ve Cinayet Büro'ya gereken gözdağı verildi demekti. Etraftaki korumalar dalgalandı. Seviyordu protokolün bu aşamasını. Hepsinin elini sıkıp,

- Sabah bana uğra, diyen müdürünü başıyla onayladı.

Önce odadan sonra da otelden kendini İstanbul'un buz kesen ayazına attı Tekin. Paltosunun yakalarını kaldırıp önünü sıkı sıkı kapattı.

- Son işin bu, dedi içinden bir ses.

Kendi isteğiyle söylememişti, emindi, hatta kendisi bile düşünmemiş, hissetmemişti. Dışarıdan, uzaktan, ayazla gelmiş gibiydi.

- Son işin bu.

Etrafına bakındı. İçinden mi, dışarıdan mı geldiği belli olmayan kısacık cümle bir anda benliğini ele geçirip titremesine sebep oldu. Arabasına bindiğinde, karısıyla çocuklarını öptüğünde, yattığında hatta gün ağardığında hâlâ aynı yerdeydi.

- Son işin bu.

23.47

"Kapıldım gidiyorum,
bahtımın rüzgârına"

Samatya sahilindeki kayalar bu kez Halil, Murat ve Eşref'i misafir etmişti. Kadir Reis'in meyhanesinde hem içmiş hem ağlamışlardı. Eşref, kibarca kovulduğunun, "Emekli ol artık" dendiğinin farkındaydı. Bugün, belki onuncu kez kızarmış gözlerini yıkamak için tuvaletten çıktığında gelmişti haber. İnsan bekler ama konduramaz, gelince de sanki hiç beklemiyormuş gibi hayal kırıklığına uğrardı ya, aynen öyle olmuştu. İlk tepkisi "Anasının amına kadar" idi. Ama dille gönül bazen aynı olmuyordu. Gönül enikonu kırılmış, yılların Doktor Eşref'i, her gün gelip gitmekle övündüğü kurumuna küsmüştü. Kimse "Boşver" demedi, kimse "Kıy-

metini bilmediler," diye ahkâm kesmedi. Halil de Murat da bu zamanın teselli değil, dostluk, yandaşlık günü olduğunun farkındaydılar. Sadece kafa çekmek, azıcık gülümseyip bolca ağlaşmak ama kelimenin tam anlamıyla eski günleri yâd etmek ve belki de bir daha hiç yapamayacakları içten muhabbeti yeri ve zamanı gelmişken köküne kadar yapmaktı amaçları. Zurna ve darbukayı kılıflarına koymakta olan iki Çingene onları kırmamış, kayalara kadar eşlik etmişlerdi.

"Ey ufuklar diyorum,

yolculuk var yarına"

Halil'in Defne'yle resmen tanıştıkları yerdi burası. Bir an tam neresi, hangi kaya diye düşündü Halil yürürken. Hepsi birbirine benziyordu. Zaten o konuşmanın ne öncesinde ne de sonrasında kaya değil ama o kayanın hayatlarına kattıkları değer kazanmıştı.

- Severim burayı, demişti Halil ve sonra bunun çok klişe olduğunu düşünüp kızmıştı kendine.

- Sanki İstanbul, yüzüp de uzaklaşacakmış gibi gelir buradayken, diye cevap vermişti Defne.

O an için bu ironi yetmişti Halil'e. Beyniyle kendini tokatlayacak, aklıyla parçalayacak, varlığıyla ezecek bir kadına niye ihtiyacı olduğunu, o gün olduğu gibi bugün de bilmiyordu ama orada, o kayaların üstünde Defne'yle yan yana olduğu ilk dakikada Defne'nin, hayatına bir ok gibi saplanacağını hissetmişti.

"Ayrılık görünmüşken,

yâr tutmuyor elimden"

İyi bir gözlemciydi Murat. Yıllarca olay yerinde tek yaptığı işti gözlemek. Zamanla bu alışkanlık insanları, gözlerini, mimiklerini, vücut dillerini izlemeye dönüşmüş, karşısındaki tek kelime etmese bile hayat hikâyesini bir çırpıda yazacak hale getirmişti onu. Ya kendisi, ya kendi hayat hikâyesi. İnsan kendine ayna tutamıyordu. Terzi kendi sö-

küğünü dikemiyor, dişçi kendi dişini çekemiyordu. Murat da kendi katilini hiçbir zaman bilemeyecekti. O yüzden az ama öz dostu olmuştu. Söylemese, istemese bile, onlardan kendisine ayna tutmalarını beklemişti. Bir Halil vardı yüzüne yüzüne çemkirebilen ama o da ayna değil gerçeğin ta kendisiydi. Zamanla bütünleşmiş, aynı insan olmuş gibiydiler. Artık ikisinin de bir aynaya ihtiyacı vardı ama ikisi de birbirinin aynası olamayacak kadar birdiler. "Bok durum bu" diye düşünmüştü kayalara doğru yürürken. İki adım önünde omuzları çökmüş, sanki bin kilo ağırlığı en öndeki kayaya götürmekte zorlanan adam, tıpkı kendisiyse gerçekten de durum boktu.

"Misafirim bugün ben,

gurbet akşamlarına"

- Yeter artık gidin yatın, demişti Kadir Reis.

Oysa onlar daha tanışıklıklarının birinci yılını doldurmamışlardı yâd ettikleri geçmişlerinde. Bu dertleşmenin sonunda sadece Eşref'in değil, üçünün de ayağa kalkmak için birbirlerine tutunmaları gerekeceğinin farkındaydılar.

- Bugün ben yarın siz, demişti Eşref, hâlâ kovulmadan önce.

Meslek hayatı, özel hayat, zart hayat, zurt hayat diye bir şey yoktu aslında. Sadece bir hayat ve içindeki iyilikler ve kötülükler vardı. Bugün Eşref için kötü denilecek hayat, Halil ve Murat için ne kadar iyiydi ya da hayatın iyi olması neye göreydi. Öyle ya hayatı kötüye gittiği varsayılan Eşref, yarından itibaren kendi başına buyruk, alabildiğine özgür biri olacaktı. Eski Foça sahilinde, avucunun içinde rakısı, ayaklarını denize uzatacak, salladığı oltasını yanlamasına yerleştiği şezlongundan kayıtsızca izleyecekti. Ve yarın Halil, ve yarın Murat, midelerini bulandıran "İyi hayat"la baş başa kalacak, İstanbul'un uzak semtlerinden birindeki çamurlu bir süs havuzuna atılmış dört küçük bedenin gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaklardı. Kime, neye göre iyiydi hayat ve kötüydü. Bugün gözlerindeki yaşlarla rakı-

sını kocaman yudumlarla deviren Eşref'in, yarın Halil ve Murat'a götüyle gülmeyeceğinin garantisi var mıydı.

- Kalkın, dedi birdenbire Eşref.

Şarkı biteli, Çingeneler ceplerine koydukları yüzlükle ve asık suratlarla kayalardan ayrılalı neredeyse bir saat olmuştu.

- Çorba içelim.

- Uykum var, dedi Halil.

- Benim de, dedi Murat.

- Buraya kadar diyorsunuz yani, diye sitem etti Eşref.

- Allah'ın günü bitmedi ya, diye cevap verdi Halil.

- Bok bitmedi, dedi ve kalktı Eşref.

Bir kayadan diğerine atlarken tökezledi, toparlandı ve taş zemine attı kendini.

- Ben bırakırım, dedi Murat ve o da kalktı.

Halil'le birbirlerine bakmadılar, hatta el bile sallamadılar. Halil taş zeminde uzaklaşıp duyulmaz hale gelene kadar ayak seslerini dinledi, gözlerini sımsıkı kapattı İstanbul'a.

- Kimsin sen, diye sormuştu Defne yıllar önce, içkinin ve iğrenç sap muhabbetinin etkisinden kurtulmak için yine böyle sımsıkı gözlerini kapattığında.

- Boktan bir adamım, diye cevap vermişti.

Buz kesmiş İstanbul sabahında, yanındaki boş kayanın üzerinde, omzunda Kadir Reis'in dükkânından alınma şalıyla oturan Defne'ydi konuşan. Gözünü hemen açsa da uzaklaştıramadı dibine kadar gelen geçmişi.

- Niye öyle düşünüyorsun, diye sormuştu Defne.

- İnsan kendini bilir de ondan, diye cevap vermişti Halil.

- İstanbul akıntıya kapılmış uzaklaşırken, tek yapabildiğim boktan bir adamla oturmak, bendeki şansa bak, diye sızlanmıştı Defne.

"Kalk git o zaman" diyememişti Halil. O gece, yıllar önce uzaktan gelen Çingenelerin çaldığı "Bir ihtimal daha var" şarkısının belli belirsiz tınıları ve yanındaki tanımadığı kadının güzelliği karşısında sarhoş olmuş, teslimiyeti kabullenmişti.

- Bazen boktan adamlar da gereklidir, diyebilmiş ve yalandan boynunu bükmüştü sadece.

- Boktan ama çocuk, diye eklemişti Defne.

Koca, kazık kadar, kaba sabaydı Halil, bunları biliyordu, defalarca duymuştu, hatta bu ilkel özelliklerin bazı kadınlara çekici geldiğine de bizzat tanık olmuştu ama çocuk deyince Defne, içinde önleyemediği şaşkın bir kıpırtı belirmişti.

- Çocuk mu, diye sorarak şımarmıştı.

- Yüzünü görmelisin, demişti Defne.

Üç aşağı beş yukarı farkındaydı yüzündeki aptal sırıtmanın. İçindeki şaşkın kıpırtının belirtisi olsa olsa aptal bir yüz ifadesi olabilirdi. İkinci golü de yemişti. "Umarım sabah pişman olmam," diye düşünmüş,

- Şu an kendi yüzümü düşünecek durumda değilim, diyerek aklı sıra aşkını ilan etmeye kalkışmıştı.

Tam da sonrası belirsizlikti. Hatırlamıyordu Defne'nin cevabını. Hoş, çok da önemli değildi. O dakikadan sadece 12 saat sonra tekrar bir araya geldiklerine göre, o da hoşlanmıştı bu komik ilanı aşktan. Sonrası malumdu. Pastanın üzerinde Defne-Halil yazıyordu. Şekerden adam ve kadın kendilerine hiç benzemese de gerçek tekti, evlenmişlerdi.

Cebindeki telefonun mesaj sesi öttüğünde saat dördü on geçiyordu. Bir an şaşkın olduğu yere baktı. Hâlâ kayanın üzerindeydi ama yalnızdı. Telefonu cebinden çıkarttı, ekrandaki yazıyı şaşkın okudu. "Üşüyeceksin" yazıyordu mesajda ve gönderen Eylül'dü. Kayaların bitip kaldırımın başladığı yerde bütün güzelliğiyle onu seyrediyordu.

- Donmuşsun, dedi arka koltuktaki şal mı battaniye mi

ne olduğu belirsiz örtüyü Halil'in omuzlarına yerleştirirken.

- Ne arıyorsun sen sabahın bu saatinde burada, diye sordu Halil.

Eylül arabanın radyatöründen gelen sıcaklığı Halil'e çevirip cevap verdi,

- Daha önce gelecektim ama bozmayayım dedim, bırakayım sap sap dertleşsinler.

Titredi Halil. Üşümekten mi, sormaya korktuğu sorulara almaya korktuğu cevaplardan mı bilemedi, titredi. Fazla uzatmanın, lüzumsuz muhabbetle büyüyü bozmanın alemi yoktu. İstanbul, boğazın akıntısıyla önlerinden hızla geçerken, sıcacık bir arabanın içinde güneşin doğuşuna bakıyorlardı. İkisi de çoktandır yeni güne böyle başlamayı hayal etmişlerdi. Bugün hayaller gerçekti. Başlayan sadece yeni gün değildi. Birbirlerine bakmadan yüreklerine bakıyorlar, konuşmadan, korkakça ve pür endişeyle, belli belirsiz aşk sözcükleri fısıldıyorlardı. Belliydi, yeni gün bambaşka olacaktı. Halil'in ürkek eli Eylül'ün eline dokundu. İki el vites kutusunun hemen yanında birleşti. Şimdi "Ne olacaksa olsun" zamanıydı. "Hayat her sabah yeniden başlar, günü ve geleceği şekillendirmek için geç kalma" demişti filozof. Halil de Eylül de artık günü ve geleceği şekillendirmenin kendi inisiyatiflerinden çıktığının farkındaydılar. O motor hiç çalışmasın, o tekerlekler hiç dönmesin, ve zaman hiç işlemesin. Tam da burada, başladığı yerde bitsin hayat.

2.GÜN

"Baktık ki, hiçbir şey değişmemiş"

08.19

Çömez tarafından "Başkomiserim," diye dürtülüp uyandırıldığında rüya görüyordu Halil. Bir çocuk yuvasındaydı. Yuvanın önündeki salıncaklardan birine oturmuş, ağır ağır sallanırken, kapının önünde uyuklayan bir sokak köpeğini seyrediyordu. Önce Defne'nin, Kızılcıklarla kapıdan çıktığını gördü. Onlara doğru bir hamle yaptı ama Kızılcıklar korkuyla annelerine sarıldılar. Gülümsedi Defne.

- Ben sana demiştim, yokluğuna alışıyorlar, dedi.

Olanlara isyan edecekti ama sesi çıkmadı. Kapı tekrar açıldı. Önce Eylül göründü kapıda.

- Gelin bakalım, diyerek içeri döndü.

Dört tane çocuk el ele çıktı kapıdan. Sokak köpeği doğruldu. Halil önce Eylül'e, sonra köpeğe, sonunda da çocuklara baktı. Süs havuzunda cesetleri bulunan dört çocuk el ele tutuşmuş, kendisiyle konuşan da Eylül'ün elini tutmuştu. Yanlarına gitmek istedi Halil. Kıpırdayamadı. Eylül onu tanımamıştı.

- Geç kalıyoruz, yapacak çok işimiz var, dedi Eylül çocuklara.

Sokak köpeği kalktı, gerindi, peşlerine takıldı. En son, Eylül'ün elini tutan çocukla göz göze geldi Halil.

- Kapanacak bir hesap var, dedi çocuk.

Konuşamadı Halil. Kıpırdayamadı. Ağladığını fark etti. Sadece izledi ve tam o an duydu sesini Çömez'in.

- Başkomiserim uyanın, dedi Çömez.

Uyandı Halil. Eylül'le odaya girdiklerini hatırlıyordu. Etrafına baktı, Çömez'den başka kimseyi göremedi.

- Saat kaç, diye sordu.

- Sekiz buçuk, dedi Çömez.

Kalktı Halil, pencereyi açtı. Dünden daha soğuktu.

- Git hadi sen, dedi.

Aptal aptal suratına baktı Çömez.

- Git dedim oğlum git, ne bakıyon, diye çıkıştı.

- Çoktan gittim de geldim bile başkomiserim, diye sırıttı Çömez.

Anlamadı Halil. Bu kez aptal aptal bakma sırası ondaydı. Bir an kafasını toparlamaya çalıştı. Eylül'le binaya girdiklerinde saat altı gibiydi. Odaya gelmişlerdi... ya da gelmemişlerdi, bir an toparlayamadı hafızasını,

- Ne diyon lan sen ne gelip gitmesi, dedi aynı kızgınlıkla.

- Şeydiniz ya komiserim biraz, ondan herhalde, diye kibar konuştu Çömez.

- Hee sarhoştum, bir sakıncası mı var, dedi Halil dik dik bakarak.

- Yok komiserim, hani belki şey etmediniz, hatırlamadınız diye ben.

- Hatırlat o zaman uzatma, diye sesini daha da yükseltti Halil.

- Altıya geliyordu, diye başladı Çömez, aşağıdan aradılar, arabayla gelmiş ama inmemişsiniz, merak etmişler, gel bak dediler.

Kafası allak bullaktı Halil'in. İnmedilerse, yani Eylül'le arabada oturdularsa ya da sızdıysa ve Eylül onu uyandırmaya çalıştıysa, ya da, ya da, ya da...

- Ben de indim, diye sürdürdü konuşmasını Çömez.

Halil meraklanmıştı. Son zamanlarda içki hafızasını mı etkiliyordu ne. Ama kabul etmeliydi, çok içmişlerdi. Üstelik bunun arkası boktan bir soğuk algınlığıydı. İçinde hafiften bir titreme vardı.

- Uyumuştunuz, diye yarım ağız gülümsedi Çömez.

Bu herifin bir kerede her şeyi anlatmayıp, parça parça konuşması çileden çıkartıyordu Halil'i.

- Ama beni asıl şaşırtan, o halde nasıl buraya kadar geldiğiniz oldu başkomiserim, vallahi ne diyeyim, Allah korumuş.

Kalakaldı Halil. Bir kere o gelmemiş Eylül getirmişti. Yola çıkmadan güneşin doğuşunu seyretmişler, el ele tutuşmuşlar hatta biraz sert de olsa öpüşmüşlerdi.

- Ben gelmedim ki, diye itiraz etti parmağıyla alt dudağının Eylül tarafından ısırılan yerini ararken.

- Anlamadım, diye şaşkın şaşkın baktı Çömez.

- O halde nasıl araba kullanırım ulan manyak mısın sen, diye çıkıştı Halil sonra sinirlendi,

- Siktir git lan, ben de durmuş sabah sabah sana dert anlatıyorum, işin yok mu oğlum senin, diye köpürdü.

Çömez, havanın birden değişmesine, okların üzerine çevrilmesine şaşırmış bir halde "Ne dedim ben şimdi?" diye düşünerek dönüp kaçarcasına uzaklaştı odadan. Halil'in beynindeki bütün devreler birbirine karışmıştı adeta. Önce sakin olmasını emretti kendine. Döndü, açık pencerenin önünde durdu. Ensesine yumruk gibi saplanan ağrıyı hissetmedi bile. Buz gibi havayı derin derin çekti içine. "Şimdi, geceyi biliyorum," diye düşündü ama sabah biraz karışıktı. Samatya sahilinden Vatan'a kadar en ufak bir kırıntı yoktu hafızasında. Binaya Eylül'le girdiklerinden, odaya geldiklerinden, Eylül'ün kapıda sıcacık gülümseyip çıktığından emindi. İrkildi. Emin olup olmadığına bir inançsızlık oluştu içinde. "Niye salak salak düşünüyorum ki" diye soluklandı. "Eylül" diye fısıldayarak hızla kapıya yürüdü, çıktı. Memurların çalıştığı bölüm tenhaydı. Cinayet Büro, zorlu gece vardiyasının ardından anca öğleye doğru yükünü tutar, akşamüzeri yine tenhalaşırdı. Etrafı yokladı, Eylül'ün masası boştu. Girişteki camekânın ardında meraklı bakışlarla kendisini seyreden Çömez'i gördü, gelmesini işaret etti. Bu çocuğa bir yandan kızıyor bir yandan da seviyordu. En rezil günlerinde -ki son dönem hep öyleydi, kahrını çekmiş, küfürlerine saygıyla baş eğmişti.

- Nerde lan Eylül ablan, diye bu kez daha yumuşak konuştu.

- Gelmedi ki komiserim, diye başını eğip cevap verdi

Çömez.

- Niye gitti ki zaten, diye sesli söylendi Halil ve hızla dönüp odasına doğru yürüdü. Arkasından şaşkın bakan Çömez'in "Gelmedi ki gitsin," dediğini duymadı bile.

Odası buz gibi olmuştu. Hızla yürüdü, önce camı kapattı. Masanın üzerinde cep telefonunu aradı bir an. Yoktu. Koltuğun arkasına gelişigüzel atılmış paltosuna uzandı, ceplerini karıştırdı, buldu. Telefonun ekran ışığı yandığında Defne'nin iki kez aradığını gördü. Biri 08:42, diğeri 08:45'di. Yüzünü buruşturdu. Parmağı karşı aramaya telaşla giderken odanın dahili hattı çalmaya başladı. İki telefon arasında geçirilen küçük bir kararsızlıktan sonra dahili telefona döndü. Belki ilk kez Defne'yle Eylül arasında bir tercih yapmak zorunda kalmış ve Eylül'ü tercih etmişti. Ahizeyi kaldırdığında Eylül'ün "Kahve içer misin?" ya da ona benzer bir teklifini, onu kendine getirecek sıcacık sesinden duymayı beklerken Tekin amirin buz gibi sesiyle irkildi.

- Odama gel.

Kısacık iki kelime ve telefonun kapanma sesiydi duyduğu. Ahizenin karşı tarafındaki sesin müdür olduğunu anlamaya fırsatı bile olmamıştı. Tek bildiği, ona bu cümleyi Tekin amirden başkasının kuramayacağıydı. Cep telefonuyla bir kez daha göz göze geldi. Siyah ekrana bir an baktı, döndü ve isteksizce çıktı odadan.

Cinayet Büro'nun bir numaralı adamı Tekin Özer'in suratına bakınca, yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anlamak hiç de zor değildi. Akşamdan kalma, gece hiç uyumamış, sabah karısıyla kavga etmiş hatta arabanın birinden üzerine çamurlu su sıçramış bile denebilirdi bu haline. Şimdi karşılıklı oturan iki adamın da surat özellikleri açısından birbirlerinden pek farkı yoktu. Odada bir süre açık televizyondan gelen saçma sapan bir pop şarkısının belli belirsiz duyulan, yine saçma sapan sözleri dışında çıt çıkmadı. Aklı hâlâ gece duyduğu sesteydi Tekin'in. "Son işin bu" demişti ses. Kimden geldiği umurunda bile olmamıştı. Önemli olan cümleydi: Son işin bu. Sabaha kadar cümlenin

gerçekliğini düşünmemiş, sadece içeriğine razı olmuştu. Yenilgi burada gelecekti, belliydi, İstanbul macerası burada bitecekti, kaybetmişti.

- Müdürün yanından geliyorum, bu olayın ne kadar ciddi olduğunun farkındasın değil mi, diye süper klişe bir cümleyle söze başladı.

Farkındaydı tabii Halil. Olayın vahametinin, insanların duyarlılığının, Eylül ve Defne arasında giderek daha da yoğunlaşan sıkışmışlığının, ikizlerinin kendisini unuttuğunun, Eşref abinin, İstanbul'un bıçak gibi keskin soğuğunun, her şeyin farkındaydı.

- Biliyorum müdürüm, demekle yetindi.

- Bugün basına bizzat benim bir açıklama yapmamı istedi, hem de dişe dokunur bir ilerlemeden bahsederek, diye devam etti Tekin.

- Dişe dokunur bir ilerleme? Diye meraklı sordu Halil.

- Anladın işte, ipucu, isim ya da ümit veren birkaç kelime.

- Otopsiye gideceğim, diye cevap verdi Halil, şu an için en dişe dokunur ilerleme çocukların ölüm nedeni olur.

Çıkıntılık yaptığının farkındaydı. Belli ki Tekin amirin "dişe dokunur"dan kastı, "Bana yardım et" ile eşdeğerdi ama Halil'in şu an "dişe dokunmakla" değil, "içe dokunmakla" sorunu vardı. Başı ağrıyor, ensesindeki yumruk yemişlik hissi dağılmıyordu. Alttan aldı Tekin, sakince yanıtladı,

- Haber ver.

- Başüstüne müdürüm.

Çıktı Halil. Söylenecek, söyleyeceği, içini kanatan çok şey olduğu halde çıktı. Oysa Eşref abinin hesabını sormak isterdi. Savcı yerinde görmedi diye adamını satmanın hesabını sormak isterdi. Eşref abiyi anlatmak isterdi, Yozgat'tan daha bir yıl önce gelmiş amirine. Onun kendileri için neler ifade ettiğini anlatmak isterdi. Anlatmadı. Çıktı. Kafasında

bir sürü soru ve sorunla asansöre yürüdü. Bir an önce cep telefonuna ulaşmak, önce Defne'yi sonra da Eylül'ü aramak istiyordu.

08.56

Üvercinka vardı parmakları arasında Defne'nin. Cemal Süreyya'nın Üvercinka'sı. Halil'in, o kaba saba Cinayet başkomiserinin kendisine okuduğu ilk şiire bakıyordu yarım saattir.

"Önce bir ellerin vardı yalnızlığımla benim aramda
Sonra birden kapılar açılıverdi ardına kadar
Sonra yüzün, onun ardından gözlerin, dudakların
Sonra her şey çıkıp geldi
Bir korkusuzluk aldı yürüdü çevremizde
Sen çıkardın utancını, duvara astın
Ben masanın üstüne koydum kuralları
Her şey işte böyle oldu önce."

Cevap vermemişti Halil telefonuna. İki kez aramıştı. Utancın duvara asıldığı, kuralların masanın üzerine konduğu, her şeyi unutup çılgınca seviştikleri günler çok geride kalmıştı işte. Şimdi telefonlara bile cevap vermeme zamanıydı. Belki bininci kez bu noktaya nasıl geldiklerini düşünmeye çalıştı ve bu kez, bininci kez o tek satırın üzerinde takılı kaldı.

"Bir korkusuzluk aldı yürüdü çevremizde"

Utançları duvara asıp kayıtsızca sevişmenin korkusuzluğunun yerini, ayrılma eşiğinin dudak uçuklatan korkusu almıştı. Ne zaman, nasıl, niye diye sormanın zamanı çoktan geçmişti. Aynı havayı kokladıkları bu şehirde, bütün gece aynı çatıyı paylaşmadılarsa o eşik çoktan aşılmıştı belki de. Kafasını Halil'in kokusunun sindiği yastığa gömüp, hüngür hüngür ağlamak istedi bir an. Sonra aniden "Gidelim" diye fısıldadı. Burada kalmanın, bu kokuyla, kokunun sahi-

bi olmaksızın yaşamanın anlamı yoktu. Belli ki Halil o eşiği aşalı çok olmuştu. Karamsar değildi aslında Defne. Arabesk hiç değildi. İlişki içinde yapıcı tarafın hep kendisi olduğuna inanmış, inandırmıştı kendini. Bugünkü erken teslimiyetin, suçluluk duygusundan kaynaklandığının bilincindeydi. Kaşınmış, gitmiş ve ilişkinin kaderini kendi başına tayin etmişti. İlk kez içine düştüğü karamsarlık, çaresizlik ve "Giderim bu diyardan" misali arabesk saplantı bundandı. Yastığa gömülüp ağlamak istemesi de bundandı. Bir karışıklık, bir durağanlık, bir olağanüstülük değildi yaşadıkları, resmen koca bir depremdi. Durup beklemek, çatırtıları gözü kapalı dinlemek ve bittiğinde gözünü açıp her şeyin ne kadar yıkıldığını görmek gerekiyordu. Onun hissesine düşen buydu.

Cep telefonu Özdemir Erdoğan'ın sesiyle çalmaya başladığında, ikizleri mama sandalyelerine oturtmuş kahvaltı ettiriyordu Defne. "Kim bilir belki bir akşamüstü çıkarsın karşıma" diyordu zil sesi. Kuşadası'nda Halil'i özlediği gecelerden birinde indirmişti. Kızmıştı Demir.

- Madem bu kadar özleyecektin, ne bıraktın da geldin kızım, diye bozuk atmıştı.

Onun derdi özlem değildi ki. Sevgisizlik değildi ki. İkinci, hatta ikizlerden sonra dördüncü sıraya inmek, hatta hatta hiçbir zaman Cinayet Büro'nun üzerine çıkamamaktı. Üstelik Halil'in, mesleğine âşık olmadığını adı gibi biliyordu. Çözemediği de buydu işte. Mesleğine âşık olmadığı halde, o mesleğin bile altında kalabiliyorsa kendisine duyduğu neydi o zaman.

- Olduğu gibi kabul et, bu adam böyle, aşkını gösteremeyenlerden, demişti bir arkadaşı.

İlk başlarda üstesinden geleceğini düşünmüştü oysa. Şiir okuyordu Halil, gözlerinin içine baka baka "Gülünce gözlerinin içi gülüyor, kendimi senden alamıyorum," diye bağıra bağıra şarkı söylüyordu, yağmurda birlikte ıslanmayı seviyordu, Kuşadası'nda iskelede güneşi birlikte batırıyorlardı. Sonra büyü birden bozuldu. Belki tamamı üç ay

sürdü. Arkası eski tas eski hamamdı. Anılar bir süre yetmişti Defne'ye. Limandan ağır ağır uzaklaşan gemi misali seyretmişti kocasının kendisinden uzaklaşmasını.

- Çok mu şey istiyorum, diye sormuştu arkadaşına.

- Bir düşün, demişti.

O da her kadın gibi kocasının gözünde özel hatta onun tek özeli olmak istemişti. Bütün mesele buydu ama Halil, o bütün meselenin yanına uğramamıştı. Defne Halil'in "Bütün meselesi" içinde, zaman zaman öne çıkan bir sürü ufak parçadan biriydi işte.

- Aramışsın, dedi Halil, patronun yanındaydım, şu çocuklar meselesi.

Soğuktu sesi. Kafası karışıktı belli.

- Gelmedin de, dedi Defne birdenbire.

Şaşırdı Halil.

- Niye, gelecek miydim, diye sordu.

- İstanbul'dayım ben, gece geldik, dedi Defne.

Bir an sessizlik oldu telefonun öbür ucunda.

Belli ki algılayamamıştı Halil. Ya da bozulmuştu. İkincisi doğru çıktı. Sesi bu kez sitemkârdı.

- Şimdi mi söylüyorsun bunu, diye sordu.

Aniden suçluluk duygusu sarıverdi Defne'yi. "Senin hatan, sen gittin," diye haykırdı iç sesi.

- Sürpriz olsun istemiştim, dedi utanarak.

İşte yine geri adım atıyordu. İçini yakan suçluluk duygusundan mıydı yoksa hep mi öyleydi anlayamadı. "İyi yaptın" demesini beklemiyordu elbette ama bu sessizlik de fazlaydı. Sessizliğin içinde suçlamaların en yoğunu, en gürültülüsü saklıydı aslında. Biliyordu.

- Akşam görüşürüz, dedi Halil, kapattı.

Küfretseydi, bağırıp çağırsaydı, karşı duvara fırlattığı telefonun sesi kulağını tırmalasaydı keşke ama Halil sadece kapattı. Telefonun kapanmasıyla içinin ışığı da kapandı

Defne'nin. İkinci katın pencere pervazına konan kumru, eşinin peşinden havalandı. İkizlerin doğumundan bu yana içinin derinliklerinde hissettiği yaşama sevinci kurudu, pörsüdü, çürüdü. Bir yerlerden bir şarkı çalındı kulağına,

"Dönülmez akşamın ufkundayım
vakit çok geç,
bu son fasıldır ey ömrüm
nasıl geçersen geç"

09.09

Telefonu kapattığında sinirliydi Halil. Kendi kendine gitmiş, kendi kendine gelmişti Defne. Gittiğini de, geldiğini de söylemek zahmetine girmemişti. Gidişi yaralamış, dönüşü öldürmüştü. Vatan Caddesi'nin sıkışık trafiğine bakarken, gidişin muhasebesini hiç yapmadığı geldi aklına. İlk kez düşündüğü geldi. O sadece, Kızılcıklarını her gün biraz daha fazla özlemişti o kadar. Şimdi ise, gidişi tartmadan dönüş. Bu kadarı fazlaydı. Bilmiyordu. Bu dakikadan sonra ne yapacağını, tercihlerini, hatta bir saat sonrasını bilmiyordu. Düşünmek istediğine bile emin değildi. Sinirliydi sadece. Oynanıp bir köşeye atılmış, bir ay sonra atıldığı köşede bulunmuş bir oyuncak gibiydi varlığı.

- Senin bunca yıl evli kalmanı anlamıyorum, demişti Murat bir keresinde.

- Niye lan, diye sormuştu Halil.

- Evlilik ve sen, demişti, karpuzla üzüm gibisiniz, ne boyunuz, ne tadınız.

- Evlilikle ben mi, Defne'yle ben mi, diye sormuştu.

- Her şeyle sen, diye cevaplamıştı Halil, ortada kalmış, hiçbir yere uymayan, nereden çıktığı belli olmayan vida gibisin.

O gün kabullenmişti bu tanımlamayı, ama bugün. Kendini küçük bir bebek gibi masum hissediyordu. "Hayır"

dedi kendi kendine. "Geçmişin hesaplaşmasına girmeyeceğim. Çözülecek bir bugün var. Bugün çözülürse belki de ne geçmiş kalacak ne de gelecek olacak."

- Günaydın, dedi Eylül.

İrkildi Halil. Döndü. Kapının iç tarafındaydı Eylül. Gülümsüyordu. Fark ettirmeden girmiş, kapıyı kapatmış hatta birkaç adım atmış onu seyrediyordu. Güzeldi, çok güzeldi ya da içinde bulunduğu ruh haliyle ona çok güzel görünüyordu.

- Sinirli miyiz, diye sordu.

- Nereye kayboldun, dedi Halil.

Bir an içinden hızlı adımlarla ona yaklaşmak, sımsıkı sarılmak, kokusunu derin derin içine çekmek, büyüyü bozacak bir şey olana kadar dudaklarını dudaklarından ayırmamak geçti.

- Kaybolmak, diye sorup şaşkın şaşkın bakan Eylül'ün kırpıştırdığı gözlerini görünce vazgeçti.

- Sabah diyorum kızım sabah, kahve getireceksin diye bekledim, dedi Halil.

Sesi sert, sitemkârdı. Kısa bir sessizlik oldu. Bu sessizlikte Eylül'ün yüzündeki şaşkınlık, yavaş yavaş merak ifadesine bıraktı yerini.

- Anlamadım, dedi Eylül.

Bir anda patladı Halil.

- Ya siz benle dalga mı geçiyorsunuz, önce Çömez sonra sen, neyi anlamadın, diye bağırdı.

Yumruk yemiş gibi oldu Eylül. Kapının önünde gülümsemeyle başlayan, şaşkınlıkla devam eden, merakla süren mimik karmaşası, ağlamaklı bir ifadeye bıraktı yerini.

- Önce bir kendine gel sonra konuşuruz, dedi titrek bir sesle, döndü arkasını ve çıktı.

Geçmedi siniri Halil'in. Sert hareketlerle önce telefonunu sonra da koltuğunun arkasındaki eskimiş paltosunu kaptı, hızla o da çıktı.

Her gün biraz daha soğuyordu sanki İstanbul. Biliyordu, içiydi aslında soğuyan. Daha bu sabahın köründe ortada kalmış gibi hissederken şimdi kaldığı o yerin her iki tarafı da boş görünüyordu. "Keşke başkası kullansaydı arabayı," diye düşündü. Radyatörü çalıştırmadı. İki kez çok sağlam hapşırdı, gaza bastı. Emniyet Müdürlüğünün nizamiyesinden çıkarken yan kapının gözündeki mendil kutusuna uzandı, burnunu sildi. Evet hasta oluyordu. Hiç sırası değildi ama içi gibi dışı da üşüyordu.

Toplantı odasının penceresinden Halil'in gidişini karşı konulmaz bir merakla izleyen Eylül, Çömez'i bulmuştu. Halil'in durumu, hele bu sabahki hal ve tavırları ikisini de endişelendiriyordu.

- Altıya geliyordu, nizamiyeden aradılar, diye Halil'e anlatmaya çalıştıklarını Eylül'e tekrarlamaya başladı Çömez.

Zehirhane'nin taş merdivenlerinde yan yana oturmuşlardı. Kahvesini yere koydu Eylül, bir sigara yaktı.

- Başkomiserim on beş dakikadır arabadan çıkmamış, yanına gitmişler istememiş, merak etmişler, gel bak dediler.

- Murat Başkomiser yok muydu yanında?

- Yoktu.

- Eee?

- Arabadan zorla çıkarttım, çok sarhoştu.

- Buraya niye gelmiş?

- Bilmiyorum, Emedur bul bana dedi, odasına çıkarttım, narkotikten Celal abi var, onda varmış, buldum getirdim, baktım masasında sızmış.

Çömez'in anlattıkları Halil'in tavrını açıklamıyordu. "Kahve getireceksin diye bekledim," demiş sonra da patlamıştı.

- Nereye gitti şimdi, diye sordu Eylül.

- Tekin Amirim çağırmıştı, sonrasını biliyorsun, dedi Çömez.

"Halil iyi değil," demişti Murat iki gün önce. Eylül de farkındaydı Halil'in durumunun ama ikisi de ne yapılacağını bilmiyordu. Hoş Eylül, Murat'ın her şeyi bildiğine emindi. "Gidişler ve gelişler bazen sert olursa yorar insanı," demişti Murat. Gidişin adı Defne gelişin adı Eylül'dü. İnsan bildiği halde kendine karşı oynayamıyordu. Eylül'ün de, Murat'ın da bilmedikleri çözümdü. En iyi ilaçtı belki zaman ama kıymıkları temizleme yeteneği yoktu.

- Ben çıkıyorum, sen de evine git yat, dedi Eylül ve kahvesini alıp kalktı.

- Yalnız geldiğine inanmadı, dedi Çömez birdenbire.

Durdu Eylül, döndü.

- Ne demek o, diye sordu.

- Şoför koltuğunda siz vardınız, yanınızda kimse yoktu dediğimde çok kızdı bana, manyak mısın, nasıl gelirim bu halde tek başıma diye bağırdı, dedi Çömez.

Zehirhane'den Cinayet Büro'ya girdiğinde kafası allak bullaktı Eylül'ün. Kahve getirmedi diye kendisine, keşke yalnız gelmeseydiniz dedi diye Çömez'e kızmıştı Halil. Bu sinirin bir ucunda kendisinin bulunduğuna adı gibi emindi Eylül. Ortada çözülecek bir sorun varsa ki vardı, ipin bir ucunu tutan olarak, düğümü çözmeye başlamak en doğrusuydu. Gözleri Cemal'i aradı, buldu. Yarı uykulu çizgi roman okuyan genç polisin masasına yaklaştı,

- Günaydın Zagor, dedi.

- Yüzleri çalışıyor musun diye soracaksan başladım, bitince haber vereceğim, diye cevap verdi Cemal, kafasını çizgi romandan kaldırmadan.

Cemal'in bilgisayar ekranında, üstte dört çocuğun yüzleri altta da yüzlerin tarandığına dair hızlı geçişler hakimdi.

- Bitince istiyorum, dedi Eylül.

Cemal tek gözle baktı, kitabı hafif kaldırdı.

- Bunu mu...

Sonra ekranı gösterdi,

- Bunu mu?

- Her ikisini de, dedi Eylül gülümseyerek uzaklaşırken.

Seviyordu Cinayet Büro'yu. Herkes işini yapıyor ama "Yapıyorum," diye kimsenin gözüne gözüne sokmuyordu. Cam kapıya yaklaşırken Çömez'in onu beklediğini gördü.

- Gitmedin mi sen hâlâ? diye sordu.

- Gitmeyeceğim, dedi Çömez ve ekledi, başkomiserim de izin verirse bu davada sizinle çalışmak istiyorum.

- İzin alacaksın o zaman, dedi Eylül ve Çömez'in cevabını beklemeden cam kapıyı açıp asansöre yürüdü.

Çömez'in, o asansöre girene kadar buz gibi bir bakışla ve kırpmadığı gözleriyle kendisini izlediğini fark etmedi bile.

GEÇMİŞ

- Doğru söyle, dedi Müzeyyen hanım, o zaman baban kızmayacak, doğru söyle.

- Halil, dedi Defne, adı Halil, polis, Cinayet Masası'ndan.

- İğğğ, diye bir ses çıkardı Müzeyyen hanım, hani şu kusacakmış gibi olanından ve ekledi,

- Kanlı kanlı, dedi ve çıktı.

Böyle oynanırdı bu evde bu oyun. Babası öldükten sonra gitmemişti. Hâlâ salondaki antika avizenin üzerinde bir yerlerde yaşıyordu. Hem kendi hem de kocasının ağzından konuşurdu Müzeyyen hanım. Kendi fikrini söyler sonra tavandaki avizeye bakıp rahmetli kocasının fikrini dinler ve onun ağzından naklederdi. Alışıktı Defne bu oyuna. Şimdi sıra daimi ritüeldeydi. Müzeyyen hanım, elinde iki fincan çayla gelirse bu "Anlat haydi bana şu Halil'i" demekti, gelmezse, o da babası da onaylamamış demekti. Hep aynı fikirde olurlardı. Eğer çayla gelmiş ve dedikodu yapıyorlarsa, bazı şeyleri babasından saklardı. Öpüştüler mi, elini

tuttu mu, hatta okşadı mı bacağını, bunlar, anne ile kızı arasında, yatak odasında yapılacak mahrem dedikodular sınıfına giriyordu. Salondaki avizenin altında yapılamazdı, hele Demir evdeyse hiç yapılamaz başka zamana ertelenirdi. Neyse ki iki fincan kokulu Seylan çayıyla, salona sırıtkan bir giriş yaptı Müzeyyen hanım. Tepside küçük tatlı tabağında iki parça da Kavala kurabiyesi vardı. İlk sorusu,

- Ne cevap verdin, oldu.

- Daha cevap vermedim, dedi Defne.

Bu cevap, hem annesini hem de avizenin bir kenarında, daha çok duyan sol kulağını iyice aşağı doğru sarkıttığına inandığı babasını mutlu ederdi. Müzeyyen hanım uzanıp, İstiklal'in Galatasaray Lisesi'ne yakın bir yerlerinde çekilmiş fotoğrafı sehpadan aldı. Defne de Halil de içten gülümsemişlerdi.

- Kısa mı biraz, diye sordu.

- Topuklu giyersem evet, diye cevap verdi Defne.

Müzeyyen hanım muzır bir bakış attı, gözünün ucuyla avizeye baktı, sanki kocasının duymasını istemiyormuş gibi kısık bir sesle Defne'nin kulağına yanaşıp sordu,

- Öptü mü seni.

Defne'de uydu bu oyuna ve aynen annesinin yaptığı gibi kulağına yanaşıp,

- Henüz değil, diye cevap verdi.

Gülümsemesi genişledi Müzeyyen hanımın, bütün yüzüne yayıldı. Beyazıt beyin özellikle duymasını istermiş gibi yükseltti sesini,

- Akıllıdır bizim kızımız.

Halbuki öpmüştü Halil. Hatta arabada birbirlerini okşamaktan ileri gitmeyen tatlı bir sevişme anı yaşamışlardı. Halil'in hoyratlığı hoşuna gitmişti Defne'nin. Kendine özgü bir sertliği vardı bu adamın. Davranışları gibi okşaması hatta sevmesi bile özeldi. İlk defa birlikte olduğu bir kadına gereksiz ve sahte kibarlık rolü oynamıyordu. Neyse oydu.

İster istemez Oğuz'la karşılaştırmış, Halil'e hiç bahsedemediği eski sevgilisi karşısında, Halil'in açık ara önde olduğu fikrine inanmıştı.

- Kararsız mıyız biraz, sorusuyla düşüncelerinden sıyrıldı.

Ona kalsa yarın atardı imzayı. Sadece annesinin daha yeni tanıştınız, tanı biraz serzenişlerinden uzak durmaya çalışıyordu. Müzeyyen hanım birden Defne'nin kolunu tuttu, gözlerinin içine baktı,

- Sen istiyorsun bu adamı, diye hayret dolu bakışlarla süzdü Defne'yi.

Oyun hep böyle sürerdi. Annesinin, aklını okuduğuna inanıyordu. Gerçi 10 yalanın sekizini yakalayamıyordu Müzeyyen hanım ama öyle ikisini yakalıyordu ki, Defne'nin akıl okuma inancı daha da pekişiyordu. Bu durumda, yüzüne yerleştirdiği utangaç pembelikle kalkıp salondan çıkması gerekiyordu ama yapmadı. Ciddiydi. Evlilik denen, o hep korktuğu formaliteyi bu kez, hem de Halil'le yaşamak istiyordu. Müzeyyen hanımın hayret dolu bakışları gitgide yerini üzgün bir ifadeye bıraktı. Sesini titretti, fısıldadı.

- Gideceksin.

Bu farklı bir boyuttu. Daha önceki hiçbir oyun bu boyuta gelmemişti. Ne Müzeyyen hanım ne de Defne hazırlıklı değillerdi. Artık ne varsa spontane gelişecekti.

- Bir gün olmayacak mıydı zaten, dedi Defne.

Müzeyyen hanım onu duymamış gibi bu kez kafasını kaldırdı avizeye.

- Gidiyor, görüyor musun, dedi.

- Anne yapma, bu dram değil sevinmen lazım, dedi Defne.

- Baban da üzüldü, dedi ve kalktı Müzeyyen hanım. Defne'ye bakmadı bile. Bir an sinirlenmiş gibi avizeye baktı. Belli ki babasıyla bu kez, belki de ilk kez aynı fikirde değillerdi. Hızla yürüdü, çıktı salondan. Mutfağa girdiğinde,

annesi acemi hareketlerle çay bardaklarını yıkarmış gibi yapıyordu. Yaklaştı, beline sarıldı, kafasını omzuna yasladı.

- Gitmeyeceğim, dedi.

Zınk diye durdu Müzeyyen hanım. Yoo sevinmedi, hatta avunmadı bile. Döndü, Defne'nin gözlerine baktı. Nemli değildi gözleri. Onunki, oyunun bu spontane tarafında zaman kazanıp hamle düşünme hareketiydi sadece.

- Herkes gider, dedi, ama bazıları gittiği gibi gelirler, diye ekledi.

İki elini kaldırdı, Defne'nin yüzünü buruşuk avuçlarının arasına aldı, fısıldadı.

- Sen gelme, kal, dedi.

Şimdi hüzün zamanıydı. Önce onun gözleri ıslandı sonra Müzeyyen hanımın. Defne, yüzünü sarmalayan elleri iki eliyle tuttu, öptü ve sımsıkı sarıldı annesine. Bu sessiz vedadan bir ay sonra evlendi Defne ve Halil. Düğün salonunda küçük dağları ben yarattım edasıyla salınan Müzeyyen hanımın, sık sık gelin odasına kaçıp hüngür hüngür ağladığını ne Defne gördü ne de Halil.

12.04

Yeni Adli Tıp binasının alt katındaki uzun koridor, merdivenin bitiminden itibaren bir kadın televizyon spikerinin tekdüze bir ses tonuyla okuduğu haberle çınlıyor, koridorun sonundaki odaya yaklaştıkça ses daha da artıyordu. Sanki her şey saatler içinde çözülüyormuş gibi kadın spiker, 24 saati geçtiği halde süs havuzunda bulunan çocuk cesetleri hakkında bir gelişme olmadığını kızgın bir ifadeyle anlatıyor, ne bakanlığın ne de emniyetin görevlerini layıkıyla yapamadığına işaret ediyordu.

Adli tıpta Eşref Kocaman'ın yerine olaya bakması için görevlendirilen Bekir Çapa, beklenenin aksine Eşref'in odasına yerleşmemiş, alt kattaki küçük odasında kalmayı tercih etmişti. Atıştıran sulu kar ve gitgide soğuyan hava nede-

niyle arabasından binaya girene kadar titreyen Halil, şimdi Bekir'in odasına doğru gitgide azalan ıslak ayak izleri ve gitgide artan televizyon sesi eşliğinde yürüyordu. Sıkışık trafik ve boğucu hava nedeniyle neredeyse bir buçuk saate yakın süren yol boyunca, hayatında ilk kez bir olaya hem de oldukça şaşaalı bir olaya hiç de yeterince odaklanamadığını düşünmüştü. Belki Eşref ağabeyin yerine onu almalıydılar görevden. Dün sabah olay yerinde sadece bedenen bulunduğunun, ruhunun birkaç parça halinde başka başka yerlerde olduğunun kimse farkında değildi. Kendi kendine defalarca "Topla kendini!" diye telkinde bulunmuş ama yine beceremeyişti. Kadın spiker, halkın merakla otopsi sonucunu beklediğini haykırırken girdi Bekir'in odasına. Oda boştu. Eşref'in odasının neredeyse yarısı büyüklüğündeydi. Etrafta çerçeveli fotoğraf da dahil kişisel hiçbir eşya görünmüyordu. Devlet hastanelerindeki müşahede odaları gibi cansız ve kabaydı. "Toplanmış eşşoğlueşşek," diye düşündü Halil. Ağzıyla kuş tutsa bu heriften hoşlanmayacaktı, kararlıydı. Masanın üzerindeki kumandayı alıp, başbakanın iş adamlarıyla yaptığı toplantı haberini yine aynı ruhsuzlukla anlatan spikerin sesini kesti. Köşedeki gürültülü çalışan su sebiline yürüdü, soğuk ve sıcak suyu karıştırıp bir dikişte içti.

- Ihlamur söyleseydim Başkomiserim, dedi Bekir'in sesi.

Döndü, kapı ağzında, yüzündeki sahte olduğu her halinden belli gülümsemesiyle kendisine bakan adamı gördü. Üzerinde beyaz önlük, ellerinde plastik eldiven vardı. Halil'e doğru yürürken eldivenin birini çıkarttı, elini uzattı.

- Var mı, diye sordu Halil el sıkışırlarken.

- Olmaz mı, diye aynı yılışıklıkla cevap verdi Bekir.

Diğer eldiveni de çıkartıp ikisini birden çöp kutusuna attı ve masaya yürüyüp dahili telefonu kaldırdı, iki ıhlamur ısmarladı. İçinin üşümesiyle kızgınlığı arasında bir tercih yapmıştı Halil. Kendini önemsemiş sinirini ertelemişti. Otururken sordu.

- Bakabildin mi çocuklara?

- İkisine ama görünürde bir şey yok, dedi Bekir.

- Ne demek şimdi bu, diye üsteledi Halil.

- Boğulma, vurulma, şiddet, hiçbiri yok, diye cevap verdi Bekir.

- Peki ya şey...

Kaldı Halil. Yine unutmuştu. Elini şaklatıp hatırlamaya çalıştı.

- Hani aniden soğuk suya girince olur ya, söylesene, diye çıkıştı.

Gülümsedi Bekir.

- Hipotermi mi, diye sordu.

- Hah, dedi Halil, o bok işte.

- Normalde konjonktivada hiperemi ararız[3], diye bilmiş bilmiş cevapladı Bekir.

Halil'den usturuplu bir küfür ve açıklama sorusu beklediği açıktı. Eşref ile Bekir arasındaki ilk fark buydu işte. Eşref ağabey onun anlayacağı dilden konuşur yormazdı. İnatla Bekir'i mutlu etmemeye, sorup yılışık ve ukala gülümsemesini seyretmemeye karar verdi. Bu da onun golüydü işte. Sadece,

- Bulduk mu? Diye sordu.

Bekir, Halil'in anlayıp anlamadığını çözememişti. Gülümsemesinin, dudağının kenarında donduğu açıktı. İlk kez birlikte çalışacağı Halil Başkomiserle küçük bir savaşa girmişti.

- Hayır, diye cevap verip şimdilik kaydıyla küçük savaşı dondurdu.

- Gece detaylı bakacağım, diye ekledi.

- Sence ne olabilir, diye sordu Halil.

İlk saldırıyı kazasız atlatmış olmanın iç rahatlığı yan-

[3] Konjonktivada Hiperemi: Lokal irritasyonlara bağlı olarak göz damarlarında genişleme olması sonucu göz küresinin kanlı görülmesi durumudur. (y.n)

sımıştı sesine. Tetikte olmak böyle bir şeydi işte. İnsan az kişiye karşı tetikte olurdu ve Halil'in en iyi yaptığı şey tetikte olacağı kişileri önceden tahmin etmekti. O sırada belli belirsiz tıkladı kapı. Elinde iki ıhlamur bardağıyla giren, emektar çaycı Nesim'di. Halil'i görür görmez gözlerinin içi parladı.

- Başkomiserim, diye çatallı sesiyle güler yüzlü kükredi.

Bardakları telaşla bırakıp ayağa kalkan Halil'in ellerine sarıldı. Halil, rahatlığın da verdiği keyifle Nesim'i kucakladı.

- Emektar, yaşıyor musun lan sen, dedi uzaklaşıp gülen suratına bakarken.

- Sayenizde, dedi Nesim ve bir an kalakaldı.

Eşref'in yanında olmakla Bekir'in yanında olmak arasındaki farkı idrak ettiği Bekir'e attığı kaçamak bakışla anlaşıldı. Yüzündeki gülüş bir anda dondu. Bir adım geri çekildi.

- Başkomiserim şeydir, diye kekeledi.

Bekir'in personeli korkuttuğunu, Eşref gibi babacan ve anlayışlı davranmadığını o an anladı Halil. Az önce yaşanan ilk çatışmanın acısının Nesim'den çıkması, Halil'in en son isteyeceği şeydi.

- Yetişmeseydik oğlunu vuracaklardı, dedi Bekir'e sıcak ve sevecen bakarak.

"Bekir'e sıcak ve sevecen bakmak" hayalini bile en son kuracağı davranış biçimiydi oysa. Yaptığıyla Nesim'i koruduğunu hissetti, rahatladı. Eşref ağabeyden sonra Nesim de Bekir yüzünden gidecek olursa, Bekir'i götünden vuracağını çok iyi biliyordu. Hoş Bekir de, Halil ve çevresinin kendisine diş biledğinin fazlasıyla farkındaydı. İkinci bir hamleden kaçınacağı kesindi ama otoriteyle korku arasında bir seçim yapması gerekirse, hangisini tercih edeceğini kendi bile bilmiyordu.

- Hatırlıyorum o olayı, diye havayı yumuşatmayı tercih

etti Bekir.

- Sen ikinci ıhlamuru hazırla, birazdan geleceğim yanına, diye pası aldı ve son vuruşu yaptı Halil.

Nesim de rahatlamıştı.

- Başka bir emriniz var mı tabibim, diye sordu.

- Sağ ol, dedi Bekir ve Nesim'in çıkışını izlerken, bir yandan da çay kaşığının geniş tarafıyla ıhlamurdaki limonu bardağa yaslayıp suyunu ıhlamura karıştırdı.

- Ne diyorduk?

- Ne olabilir, diye tekrarladı Halil.

- Suda ölmediklerini düşünüyorum, dedi Bekir.

- Öldürüp mü atmışlar, diye sordu Halil.

- Pis bir cevap olacak ama dileyelim öyle olsun, dedi Bekir.

Pisti ama Halil'e göre de doğrusu buydu. En kötüsü, insanlara "Neden öldüklerini bilmiyoruz," demekti. Mutlaka bir neden bulunacak ya da bulunacaktı. Ihlamurundan koca bir yudum aldı Halil. Hep aynıydı. Hiç tam sıcak olmazdı ıhlamur. Vatanda da böyleydi. Bu meredi çay ocağının yanı başında içmek gerekirdi.

- Senden bir şey isteyebilir miyim, dedi Halil.

- Yapabileceğim bir şeyse tabii ki, diye cevap verdi Bekir.

Halil'deki rahatlık Bekir'e de yansımıştı. En azından dudağının kenarındaki gülümseme sahte değildi artık. Bu, yeni bir çatışmaya kadar suların durulduğu anlamına geliyordu. Halil de Bekir de çok iyi biliyorlardı ki, bu düşmanlık bitmeyecekti. Halil Bekir'i sevmeyecek, Bekir Halil'in sevgisini kazanmak yerine yıpratarak kazanmayı tercih edecekti.

- İlk bulguda, saat kaç olursa olsun beni ara olur mu, dedi Halil.

- Çok geç saat olabilir ama, dedi Bekir.

- Kaç olursa, dedi Halil, bu önemli.

- Anlaştık, dedi Bekir.

Kalktı Halil, son ıhlamur yudumunu ayakta içti, elini uzattı. Bekir de uzattı, tokalaştılar.

- Kolay gelsin, dedi Halil ve çıktı.

Telefonu sıradan bir zil sesiyle çalmaya başladığında, tabağındaki pilavdan kalma pirinç tanelerini çatalının dişleri arasına sıkıştırıp toplamaya çalışıyordu Murat. Çocukluğu, tabağında bıraktığı pirinç tanelerinden dolayı gördüğü kâbuslarla geçmişti. 13 yaşında annesinin götürdüğü çocuk psikoloğu, canavar formuna bürünmüş dev pirinç tanelerinin rüyasında acımasızca saldırdığını öğrenince, bunun çocuklarda sıklıkla görüldüğünü söylemiş ama ne Murat'ı korkmaması için, ne de annesini korkutmaması için ikna edememişti. Şimdi gülümseyerek baktığı son pirinç tanesini tabağında inatla bırakıp telefonuna sarıldı.

- Çabuk söyle, konjuktivada hiperemi ne demek, diye bağırdı Halil'in sesi telefonun öbür ucundan.

Murat, Halil'in bu damdan düşer gibi sorularına alışıktı. Bir keresinde "Çabuk söyle evleneyim mi?" demişti yine telefonun öbür ucundan. "Ne bok yersen ye" cevabını onay kabul etmiş, bir ay içinde evlenmişti Halil. Allahtan artık böyle stratejik sorular sormuyordu. Telaşlı sese sakin cevap verdi Murat,

- Göz kapağından göz bebeğine yayılan kanama.

- Siktir, diye bağırdı tekrar Halil, şimdi sıçtık, hipotermi değilmiş.

- Bekir'e mi gittin sen, hani bana da haber verecektin, diye sitem etti Murat ama cevap gelmedi.

- Kime diyom lan ben, diye tekrarladı.

Halil, elindeki telefon yavaş yavaş yere doğru inip, Murat'ın sesi gitgide duyulmaz olurken merdivenin başında kaskatı kalakalmıştı. Giriş katına çıkıp tam koridorun sonundaki çay ocağına yönelecekken ana kapıdan giren

Eylül'le karşı karşıya gelmişlerdi. Belki on saniye baktılar birbirlerine.

Vatan'daki son sinir anını yok saysak diye düşündü Halil, bu on saniyede. Hâlâ emin değildi ama varsa, yaşanmışsa Samatya sahilindeki fazla sıcak geceye dönülebilirdi mesela. Hatta hep orada kalınabilir, zaman orada nihayete erebilirdi.

Vatan'daki son sinir anını yok saysak diye düşündü Eylül bu on saniyede. Daha da ileri gidip Defne'yi, Halil'i hiç tanımamış olmayı düşündü. Bir farenin kediden kaçışı gibi kaçmak istedi duygularından. Sanki yeteneği varmış gibi görebiliyordu, kendini bekleyen siyaha bürünmüş geleceği.

- Nereden bildin burada olduğumu, diye soruverdi ansızın Halil.

Kafasındaki düşünceye tamamen aykırı bu soruya aynı şekilde cevap verdi Eylül,

- Sinirliysen kendini işe verirsin bilirim.

Beş dakika sonra, ellerinde Nesim'in yaptığı bol limon ve kabuk tarçınlı ıhlamurlarıyla Halil'in arabasında otururken buldular kendilerini. İstanbul'da öğleden sonra kar başlamıştı.

- Anlat, dedi Eylül pervasızca.

Kimseye, hele Halil'e böyle emir çağrıştıran tavırlar takınmazdı ama bugün böyleydi. Kontrolü içindeki mantık delisine bırakmıştı. Hâkim olamadığı duygularını onun kontrol etmesini umuyordu.

- Ön otopsi yalan, ölüm sebebi yok, diye alakasız bir cevap verdi Halil.

Oysa o da çok iyi biliyordu ki Eylül'den gelen bu emir tavrı, sabahki kargaşanın gecikmiş hesabına dairdi. Şu an hesaplaşmak Halil'in en son istediği şeydi oysa. Ne zaman tavrı ve tarzıyla hesaplaşmak zorunda bırakılsa, şimdi olduğu gibi kaçmıştı. Onu güçlü gösteren de bu "Kimseye hesap vermeme" alışkanlığıydı. Kaldı ki, onun içinde duygu ve mantığın hâkim olduğu iki farklı Halil yoktu. Genetik

kodu, ağzına geleni dümdüz söylemeye programlanmıştı. Çaresizce oyunu sürdürdü Eylül,

- Hipotermi de mi yok?

- Yok, akşam açacakmış, ne varsa belli olacak işte.

- Zagor da olumsuz, nüfus kayıtlarından bir şey çıkmamış.

- Aile?

- Ne gelen var ne giden.

Burnundan kesik bir nefes sesi çıkarttı Halil.

- Tıpkı bu sabah gibi dün sabah da yok, diye fısıldadı.

- Anlamadım, dedi Eylül.

Halil, Eylül'ün bitmiş ıhlamur bardağını aldı, tek kelime etmeden arabanın kapısını açıp çıktı. Halbuki anlamıştı Eylül. Dün sabahtan beri onun içinde de özel, genel, hayat adına ne varsa hepsi birbirine girmişti. O da olmayanlar kadar olanlara anlam veremiyordu. Tek gerçek arabanın camından, küçük beyaz kar tanelerinin arasından gördüğüydü. Adli tıbbın ana girişine doğru uzaklaşan Halil başkomiser, sanki sırtında yüz kilo yük varmışçasına kambur yürüyordu.

16.10

Üçüncü kattaki toplantı odasına "Panik Odası" adı verilmişti. Çok az kişi dillendirirdi ama, Tekin Amirin dört çocuk vakasıyla ilgili herkesi buraya çağırması, ekipten çok amirin sıkıntısına işaretti.

Halil ve Murat yan yana oturmuşlar, karşılarına Eylül ve Çömez yerleşmişlerdi. Murat'ın yardımcısı Yılışık Emre hemen Murat'ın yanı başında, Zagor, Eylül'ün diğer yanında, Bekir Çapa, masanın kapı tarafındaki diğer başındaydı. Kimin hem beden hem kafa olarak orada olduğu bir bakışta anlaşılmıyordu ama Halil, parçalanmış beyniyle en az üç yerdeydi. Ona göre her şey, çocukların ölümüyle değil Kı-

zılcıkların gidişiyle başlamıştı. Otuzuncu gündü bugün ve ne hikmetse, Kızılcıklarının İstanbul'da olduğunu öğrendiği an, ne Defne'ye ne de onlara koşmak gelmemişti içinden. Yokluklarında her sabah üzerinde kızılcık resimleri bulunan pijamaları koklarken, varlıklarında yanlarında olmak için, adına Defne denen devasa duvarı aşmak, yıkmak, yerle bir etmek zor, zor değil de sürekli ertelenmesi gereken bir hesaplaşma gibi gelmişti. Defne'yle otuz günlük ayrılığın savaşını yaşamaya hazır değildi. Halbuki çok senaryo sayfası biriktirmişti kafasında. Her gün yeni bir detay eklemiş, sadece finale ulaşamamıştı. Zaten zor olan da finaldi. Karşı karşıya geldiklerinde, aralarında geçeceğini umduğu konuşma, finalsiz bir işe yaramıyordu. Çekincesi de buydu belki. Eylül'ün kokusu burnunun direğini sızlattığında senaryo kötü sonla bitiyor, Kızılcıklarının pijamalarını kokladığında mutlu son çıkıyordu ortaya. Hoş, sonun kime göre mutlu kime göre kötü olduğu da tartışılırdı ya. Nihayetinde ertelenemez final hep gelirdi. Filmin de belli bir uzunluğu vardı. Bitmesi gereken yerde biterdi çoğu zaman ve bitmesi gereken yer gelip çatmıştı çoktan.

Eylül'ün gözünü kendisinden kaçırıp kolundaki saate yönlendirdiğini fark etti Halil. Kafasındaki deli düşünceler sırasında sanki iki kez daha yakalamıştı o gözleri üzerinde. Biliyordu, hatta adı gibi emindi. Onun da kafasında cevaplanmayı bekleyen deli sorular vardı. Oysa filmin ilkine final yapmadan ikincisi başlayamazdı, ya da bitemezdi. İçi titredi birden. "Bitmek" kelimesinden korktu. Tekin amirin bir an önce içeri girip beynini patlamaktan kurtarmasını diledi. Yan gözle Murat'a baktı. Önündeki kağıda farklı fontlarda bir sürü "4" yapmıştı Murat. Her bir dört, diğerine farklı uzunluklarda dört çizgiyle bağlanıyordu. Çizgiler kafa şeklinde dört yuvarlakla dörde bölünüyor, bölündükleri noktada başka bir dörde yöneliyorlardı. Bir an kağıttaki sürüyle dört, sürüyle çizgi ve sürüyle küçük kafanın bir araya geldiklerinde, büyük bir kafayı oluşturduğunu fark etti. Havuzun kenarında, beyninin içine içine konuşan çocuğun

kafa resmi ona bakıyordu. Gözlerini kapattı. Kafasında yine o sesi duydu. Acı doluydu. Ölüm darbesini yemiş, sıra ağızdan çıkacak son kelimeye, son cümleye gelmiş gibiydi. Titredi ses. Konuştu,

- Kapanacak bir hesap var.

Açtı gözlerini. Üşüyordu. Bu kez Eylül kaçırmadı gözlerini gözlerinden. "Ne oluyor?" der gibi baktı Halil'e. Eylül'ün gözleri bile ısıtmadı içini. Korkuyla Murat'ın önündeki kağıda döndü. En ince detayına kadar bir Mustang resmi duruyordu kağıtta. Nefes nefeseydi.

- Yüzümü yıkayacağım, dedi Eylül'e.

O sessizlikte herkes Halil'e döndü. Halil kalktı. Sendeledi. Durdu. Derin bir nefes aldı. Eylül'ün gözlerinde bu kez endişeyi gördü. Hızla çıktı toplantı odasından.

- İyi misin?

Eylül'ün, tuvaletin aralık kapısından içeri şaşkın gözlerle bakarak sorduğu soru sırasında o da aynada, yerlerinden çıkacakmış gibi pörtlemiş göz bebeklerine bakıyordu. Sıratı kireç gibiydi. Eylül'ün gözlerinde gördüğü endişenin nedenini aynaya bakınca anlamıştı. "Bu ben miyim?" diye defalarca sormuştu kendine.

- Hayır, dedi.

- Farkındayım, dedi Eylül.

Neydi bu kelimenin anlamı. Bir aydır olup bitenin mi, iki gündür ters yüz edenin mi, ona olan ya da korkudan olamayan duygularının mı, Defne'yle yaşadıklarının mı, korkularının ayyuka çıkmasının mı ya da gitgide kendinden uzaklaştığını, başka bir Halil olduğunu fark etmesinin mi, neyin farkındaydı. Yaklaştı Eylül. Kapıdaki erkek siluetli illüstrasyona aldırmadan yaklaştı, Halil'e yarım adım kala durdu. Elinin yavaşça göz hizasına çıktığını, iki parmağın, sıcak, sevecen iki parmağın, dudağının kenarına dokunduğunu hissetti. Gözlerini kapattı. Parmakların ucundan içine akan ılık havayla geçti üşümesi.

- Geçecek, dedi anne şefkatiyle Eylül'ün sesi.

- Geçecek mi, diye gözlerini açmadan sordu Halil.

En çok da bu cevabı merak ediyordu. "Geçmek" ne demekti. Hele böyle bir anda ne anlama geliyordu. İyi mi yoksa kötü mü geçecekti. Eylül ve Halil'in iyileri aynı mıydı.

- Geçecek, diye tekrarladı Eylül.

- Yanımda ol, dedi Halil.

Birden dökülmüştü bu talep dudaklarının arasından. Ona göre zurnanın zırt dediği yer tam da burasıydı. Söz ağızdan çıkmıştı bir kere. Bu kez korkudan açamadı gözlerini. Sessizlik uzadı, uzadı. Ağır ağır aralandı göz kapakları. Karşısında kimse yoktu. Ne Eylül, ne içine ılık hava akıtan parmakları. Hızla çıktı tuvaletten. Kapının önünde, toplantı odasına doğru hızla yürüyen Tekin amire çarpmamak için zor fren yaptı. Dikkatle baktılar birbirlerinin suratına. İkisi de aynı anda aynı cümleyi kurdu,

- Ne olmuş sana?

Doğal olarak Halil kendi cümlesini daha kibar kurmuş, sonuna "Amirim" eklemeyi unutmamıştı. Tekin'in suratının da, Halil'in aynada gördüğü kendi suratından farkı yoktu. Halil de Tekin de kendilerindeki fiziksel boyuta zıplayan değişimleri tartışmayı düşünmeden, hatta sorularına cevap bile beklemeden, peş peşe toplantı odasına yürüdüler. Bu birkaç adımda Halil'in aklını kurcalayan, suratındaki değişimden çok beynindeki düğümlenmiş düşünce yumağıydı zaten. Sabaha karşı akıp giden İstanbul eşliğinde Eylül'le yaşadıkları ön sevişmeden, az önce tuvalette dudağına dokunan parmaklardan, kısaca artık hiçbir şeyden emin değildi. Arkasından yürüdüğü Tekin'den utanmasa kendini tokatlayacaktı.

Toplantı odası Halil'in bıraktığı gibiydi. Duvardaki dijital saate gözü kaydı. Murat'ın çizdiği, aslında çizip çizmediğini Halil'in çözemediği resimdeki çocuğun, midesine sapladığı krampın üzerinden sadece yedi dakika geçmişti. Kapıdan çıkarken gördüğü endişeli suratı aynen muhafaza etmekteydi Eylül. Tekin'in girişiyle masa etrafında herkes

ayağa kalktı. Eylül gibi Murat'ın da gözü Halil'deydi. Tekin, Bekir'in tam karşısına denk gelen sandalyesine yaklaşana kadar kimse kıpırdamadı. Elindeki dosyayı masaya bırakan Tekin, içinden beş fotoğraf alarak beyaz panoya yerleştirdi ve mıknatıslarla tutturdu. Çocukların cesetleri ve cesetlerin havuzda yüzdüğü ilk bulunma anının fotoğraflarıydı. Sandalyelerine yerleşirken fısıldadı Murat,

- Neyin var lan?

Halil'in gözü Eylül'deydi.

- Yok bir şey, derken parmağı gayriihtiyari, Eylül'ün az önce dokunduğu yere gitti. Sabah dudağında hissettiği yara gibi şimdi de yakan ateşten zerre iz yoktu.

"Sakin" dedi içinden bir ses Halil'e. "Düşünme artık," dedi. Uydu Halil bu emre. Tekin'in, korkusu her halinden belli, yıpranmış sesi duyuldu.

- Şimdi...

Halil dışında hepsi, panoya yerleştirilmiş fotoğrafların yanında duran Tekin'e döndüler.

- Bundan etkilenmeyen var mı, diye sordu Tekin.

Kanıtlanmıştı. Hayatlarını ceset görerek geçirmiş polislere, cesetlerden etkilenip etkilenmediklerini sormak, toplantı odasının ruhuna uygundu. Panik odasında, panik bir amirin diyaloğuyla başlamıştı toplantı. "Şimdi gaz zamanı," diye düşündü Halil.

- Yeteneklerinizi göstermenin tam zamanı, diye başladı Tekin, bu çocukları bu hale getireni bulmaktan başka şansımız yok, diye devam etti.

"Getiren" diye düşündü Halil içinden, "ya yoksa" diye düşündü ve dudağının kenarında alaycı bir gülümseme olmaması için uğraştı. Asabiydi Tekin. Belli ki sabah bir şeyler olmuştu. Bir an "iyi ki o sandalyede oturmuyorum," diye düşündü Halil.

- Ön otopsi ne oldu, diye sordu Tekin, Bekir'e.

- Belirti yok amirim, birkaç eski iz o kadar, buradan gi-

dince açacağım, gece bilgi veririm size, diye ukalaca cevap verdi Bekir.

Tekin toplantı masasının üzerine bıraktığı telefonuna uzandı, parmağının ucuyla alttaki tuşa basıp telefonu uyandırdı. 16.33 rakamları nal gibi yandı telefonun ekranında. Halil'in gözü önce duvardaki dijital saate kaydı. Saat o an 16:33'ten 16.34'e zıpladı. Gözünü saatten aşağı kaydırdı ve bugün kaçıncı olduğunu hatırlayamadığı kez Eylül'le göz göze geldi. Eylül'ün endişeli bakışları suratına adeta yapışmıştı. Halil'in gidip gelmelerinin kendisiyle ilgisi olup olmadığını çözmeye çalışıyordu. Kararlıydı. Bu gereksiz toplantının ardından uzun uzadıya konuşmak gerekiyordu. Halil'le çok vaka çözmüşlüğü yoktu ama onun işine ne kadar ciddiyetle yaklaştığını biliyordu. Bu gidip gelmeler Halil'in tarzı değildi. İçine bir şeyler kaçmıştı. Kaçanlar eğer kendisine duyduklarıysa ve Koca Halil bu yüzden dalgaların arasındaki fındıkkabuğu gibi batıp çıkıyorsa, duruma bir an önce son vermenin zamanı gelmişti. Fındık kabukluğu halinin ne ona, ne kendisine ne de kendisinin de içinde dalgalanmalara sebep olan hislere zerre kadar katkısı yoktu. "Birinin dik durması gerek" diye düşündü. Gözleri, gözlerinin ta içinden ruhuna akan kirli sakallı, sert adama bu haller hiç yakışmıyordu doğrusu. Tekin'in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

- Basın toplantısını sabah 10'a erteledim, bana o saate kadar elle tutulur bir şeyler lazım, dedi Tekin ve Halil'e döndü,

- Kimlikler belli oldu mu, diye sordu.

Halil'in gözleri Eylül'de, aklı dudaklarında, fiziği Samatya'da, ruhu Kızılcıklarında takılı kalmıştı. Eylül'ün dudaklarının kıpırdadığını gördü Halil. Eylül'ün sesi içinde yankılandı.

- Başkomiserim adli tıptayken Zagor'la baktık amirim, çocukların nüfus kayıtları yok, dedi Eylül.

Birden sesi yükseldi Tekin'in, öyle yükseldi ki Halil

bile döndü baktı.

- Ölüm nedeni yok, nüfus kaydı yok, ne demek lan bu?

Tekin bu cümleyi direkt Halil'e bakarak kurmuştu. Çocukların yokluğunun hesabını Halil'den sorup bir cevap bekler gibiydi. Birkaç saniyelik sessizlik, Murat'a bir saat gibi geldi. O da Eylül gibi başka bir soruyu sırtlanıp, kardeşini kurtarmanın yolunu düşündü bir an. Dürtmekle dürtmemek arası tereddüt yaşarken Halil başka bir dünyadan konuştu.

- Yoklar bu kadar değil, dedi birdenbire.

Bütün kafalar tenis topunu izleyen seyirci gibi aniden o tarafa döndü. Kendi kendine konuşur gibi sakin, rahat ve ilgisizdi Halil'in sesi. Tekin'e bakmıyordu bile. İçine yerleştirilmiş bir hoparlöre, yüzlerce kilometre uzaktan konuşur gibiydi.

- Ortada aile de yok, diye ekledi Halil.

Tekin'in iki eli birden masaya sertçe vurdu. Kendisini önemsememesinden dolayı mı yoksa içinde bulundukları duruma yaptığı sinirden mi, kimse anlamadı.

- Dokuz buçuk, diye kükredi ve hepsinin suratlarını teker teker taradı Tekin.

- Dokuz buçukta masama dosya istiyorum, dedi, telefonunu aldı ve bu kez kimseye bakmadan hızlı adımlarla toplantı odasından çıktı.

Gümbürdeyen kapıya bir tek Halil tepki göstermedi. Gözü, süs havuzunun içinde yüzen dört cesedin fotoğrafında takılı kalmıştı. Bekir, Kartal, Zagor ve Yılışık ayağa kalkıp birilerinden bir ses duymak istermiş gibi etraflarına baktılar. Murat ve Eylül göz göze geldi. Ben hallederim der gibi bir işaret yaptı Eylül. Çıktı Murat. Aklı "Kardeşim" dediği adamda, çıktı. Halil'i çok iyi tanıyordu. Zor işlerin adamı olmasına karşın, oyun küpleri gibi üst üste konmuş dertleri sırasıyla çözmek yerine bir vuruşta yıkmayı tercih ettiğini çok iyi biliyordu. Eylül de o küplerden biriydi. Halil-Defne evliliğinin, özellikle son zamanlarda ite kaka

yürüdüğünün en yakın şahidiydi. Kendi çözsün istemiş, ilişmemişti. Şimdi ise, bir sorun küpünü üzerine konmuş başka bir küple çözmeye çalışıyordu Halil, ki bu Murat'a göre çözümsüzlüğün ta kendisiydi. Sonunda küpler tam göbeğine vurulan bir darbeyle darmadağın olacak ama kaybeden yine Halil olacaktı.

- Anlat, dedi Eylül.

Gün içinde ikinci kez kullanmıştı bu emir içeren sözcüğü. Bu kez kaçarı yoktu, anlattıracaktı. Sessizdi Halil. Eylül yerinden kalktı, beyaz panonun önünden geçerken bir an panodaki resimlere sonra da Halil'in o resimlere takılı gözlerine baktı. Hangi resimde takılı kaldığını anlamaya çalıştı, beceremedi. Yürüdü, Halil'le pano arasındaki sandalyeye oturdu, kolunu masaya dayadı, eğildi, çağla yeşili gözlerini Halil'in gözlerine dikti. Sadece görüntüydü Halil o masada. Ruhu, panodaki o beş resimden birinin içindeydi. Gidiyor, yok oluyordu. Sorun sadece mesleki olsaydı, onu orada bırakıp çıkması gerektiğini çok iyi biliyordu ama şimdi emindi, Halil bilmediği bir zaman ve mekâna geçmeye, kısaca kaçmaya çalışıyordu. Masanın üzerindeki el, Halil'in eline yaklaşmaya başladı, yaklaştı, yaklaştı. Tam dokunmak üzereyken "Dur" dedi gaipten bir ses. Konuşanın Halil olup olmadığını anlamadı bir an. Ses onun sesi gibiydi ama dudakları kıpırdamamıştı. Dinlemedi. Dokundu. Geri gelmedi Halil. Sadece olduğu yerden, neredeyse oradan fısıldadı,

- Sen bunu yapıyorsun ya, ben her seferinde gerçek zannediyorum.

Kendi gelmese bile sesi gelmişti. "Bu da yeter" diye düşündü Eylül. Elini çekmedi. Parmağını, elinin üzerindeki belli belirsiz mor damarlar üzerinde dolaştırmaya başladı.

- Her seferinden kastın ne, diye sordu.

- Bana bir şeyler oluyor, diye cevap verdi gaipten ses.

- Ben buradayım, dedi Eylül.

- İşte sorun da bu ya, dedi gaipten ses, ne zaman buradasın, ne zaman değilsin, ben artık anlamıyorum.

- Ama sen yoksun, dedi Eylül, bir gelsen de bunu halletsek.

Bir anda elektrik çarpmış gibi geri geldi Halil. Elini hızla masadan çekti. Şokla ya da korkunç bir kâbusla uyanmış gibi gözleri patlak patlak baktı Eylül'e. Kim olduğunu anlamaya çalıştı, anladı. Hızla ayağa kalkıp arkasındaki sandalyeyi gürültüyle devirdi. Gidecek sandı Eylül ama gitmedi. Gözlerini Eylül'ün gözlerinin ta içine saplayıp sordu,

- Sabahı anlat bana, az önce tuvalette dudaklarıma dokunan parmaklarını anlat, gerçek misin hayal mi?

- Lütfen oturur musun şuraya, korkutuyorsun beni.

- Ben senden daha çok korkuyorum, ne oluyor bana?

- Yorgunsun, gerginsin, olan biten bu, günlerdir uyumuyorsun.

- O sen miydin?

- O kim?

- Bu sabah, Samatya'da, yanımda, o sen miydin.

- Çok gelmek istedim ama gelmedim.

- Geldin.

- Gelmedim Halil, ne Samatya'ya ne tuvalete gelmedim.

Ayağa kalktı Eylül. Hem korkusunu hem de Halil'in korkusunu, tek başına yeneceğine inanmaya inanmaya kalktı. Kısacık sessizlikte, sadece düzensiz ama hızla çarpan iki kalbin sesi duyuldu. Yanağına dokunmaya yeltendi. Büyü bozuldu. Eliyle hiç de yumuşak olmayan bir hareketle Eylül'ün elini itti Halil,

- Bırak, diye bağırdı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı Eylül'ün. Sabahki sert ses tonu ve şimdi. Gerçekten bir şeyler oluyordu Halil'e. Dolunaydaki kurt adam gibi değişiyor, başkalaşıyordu. Gözlerinin bir kez daha nemlendiğini hissetti.

- Burada mısın, diye endişeyle sordu Halil.

- Evet, diye cevap verdi Eylül.

Bu kez Halil kaldırdı elini. Eylül'ün korku, şaşkınlık ve endişeden pembeleşmiş yanağına önce dokundu sonra ağır ağır yanağı avucunun içine aldı. Kendini çimdiklemek gibiydi. Emin olmak istiyordu sanki. Halil'in baş parmağına Eylül'ün bir damla yaşı değdi.

- İyi olacağım, diye fısıldadı Halil, iyi olacağız, diye ekledi.

Yüzünde, sanki her an dönüp başka bir şey söyleyecekmiş gibi bir ifadeyle kapıya yürüdü. Dönmedi. Bakmadı. Kapıyı açtı, çıktı. Külçe gibi yığıldı az önce kalktığı sandalyeye Eylül. Yanağına dokundu. Olan neyse artık geri dönmek, diş macunu tüpünden çıkan macunu geri koymak gibiydi. Adını koysalar biliyordu, rahatlayacaklardı ama yaşadıklarının, en azından şimdilik adı yoktu. Olmamalıydı. Elini kot pantolonunun arka cebine attı, telefonunu çıkarttı, hızlı aramadan bir numara buldu, tuşladı. Karşıdaki sanki bekliyormuş gibi hemen açtı telefonu.

- Abi, diye fısıldadı.

Ağlamamak için sesini yükseltmiyordu.

- Müsait misin, diye sordu, sana gelebilir miyim, diye ekledi.

Telefonu yine arka cebine koyarken bir an gözü panodaki fotoğraflara takıldı. Halil oralarda bir yerdeydi. Bu kez panoya yaklaşmamak için masanın diğer tarafından dolaştı. Sandalyedeki çantasını aldı. Kapıya bir adım attığında duydu sesi.

- Son şansın, dedi ses.

Zınk diye kaldı olduğu yerde. Duyup duymadığına inanmak, duyduğundan emin olmak için kulak kabarttı.

- Son şansın, dedi aynı ses.

Etrafına baktı Eylül. Toplantı odasında kendinden başka kimse yoktu. Hızla döndü, kaçarcasına çıktı odadan. Panoda, havuzun içinde yüzen dört cansız çocuk bedeninin olduğu resim artık yerinde değildi. Yere düşmüştü. Eylül kapıyı çoktan çekip çıkmıştı. Bunu görmesine imkân yoktu.

22.39

Giriş ve gelişme kazasız atlatılmıştı. Oysa, yol boyunca adını koymaktan kaçındığı bir endişe hâkimdi Halil'in damarlarında. Toplantı odasındaki son dakika gelişmesinden memnundu. Eylül'e söyledikleri bir nebze olsun rahatlatmıştı. "Her şey düzelecek" derken, sadece kendinden değil, ikisi arasındaki yaşanmamışlıklardan da bahsettiğine, Eylül'ün de bunu anladığına inanıyordu. İddialı bir saptamaydı buna inanmak ama düşündükçe, Eylül'ün yanağını avucunun içine aldığında, ondan kendi içine akan sıcacık duygu selinin gerçek olduğuna, bunun ikisini de ısıtmaya yettiğine kanaat getiriyordu. Buz gibi soğuğun hâkim olduğu İstanbul gecesinde insanlar panik halinde sağa sola doğru koştururken o, kendisine neler olduğunu anlamakla, yeni hayatının nasıl olacağını hayal etmek arasında gidip gelmişti. Peki ya endişe. O neredeydi. Sıkıntı da buydu belki. Halil kaçsa da içindeki bir şeyler kaçmıyor, Halil'e inat sürekli düşünüyorlardı. "Ne hissediyorsun" sorusu vardı mesela. "Kime karşı" dediğini hatırlıyordu. Bir sürü cevap gelmişti içindekinden. Defne'ye, Eylül'e, Kızılcıklar'a, Emniyet'e, vs. O an kaçıvermişti sorulardan. İçindeki kavgadan uzaklaşmış, elinin tersiyle itivermişti. Düşünülecek ne kadar çok şey, cevaplanacak ne kadar çok soru vardı. Yalın ve tekdüzeydi beyni Halil'in. Onun için gitmek, kapısı ardına kadar açılmış özgürlüktü artık. Defne, sorgusuz sualsiz terk edebiliyorsa kendisinin de buna hakkı vardı. O kadardı. Sadece o kadar.

Ballı Pezevenk açmıştı kapıyı. Soğuk muydu. Daha çok şaşkın ya da kararsızdı. Zaten yüzünden duygularını anlamak hiç mümkün olmamıştı. Görev olsun diye mi yoksa isteyerek mi sarıldı, anlayamadı Halil. Çok da önemli değildi. Defne'yse tam tersi, içi dışına vurmuş bir şekilde karşılamıştı. Her hücresi merak ve tedirginlikle kaplıydı. Yol boyu beklediği bu duygulara karşı atılacak ilk adımı tasarlamıştı. Ne sıcak, ne soğuk olacak, ne umut, ne umutsuzluk yayacaktı.

- Hoş geldin, demişti niye geldin der gibi Halil.

- Sen de, diye hücrelerini kaplayan duyguları açığa vurmuştu Defne.

Belli ki korkuyordu. Onu böyle ürkmüş, korkmuş görmek tatlıydı ama asıl mesele "tadını çıkartma" ritüelini dozunda bırakmaktaydı. Senaryosuna devam etmişti Halil ve gözleri Kızılcıkları arar pozisyon almıştı. Bu, "seni boşver, kızlarım nerede" demekti.

- Çocuklar yattı bak istersen belki uyumamışlardır, diyerek mesajı aldığını hissettirdi Defne.

Salondan çocukların odasına doğru hareketlendiğinde, Defne ve Demir'in birbirlerine "ne olacak şimdi" der gibi baktıklarını fark etmiş, senaryonun yolunda gittiğini anlamıştı. Yaralı olan kendisiydi. Hiç ummadığı anda, hiç beklemediği biri tarafından yüreğinin tam orta yerinden vurulmuştu. Şimdi bu yarayı kendi lehine kullanmak en doğal hakkıydı. Bu cinayet meşru müdafaa idi. Suçlanamazdı.

Sakin, kıpırtısız uyuyordu Canan. Her zamanki gibi kıpır kıpır ve huzursuzdu Ceylan'ın uykusu. Gören, rüyasında kumun derinliklerine sakladığı küreğini arıyor zannederdi. Uzun uzun baktı Kızılcıklarına Halil. İşte asıl düşünülmesi hem de kaçmadan düşünülmesi gereken onlardı. Hayatının Defne tarafı bir gün, hem de düşüncesine göre çok yakında bitecek bile olsa, Kızılcıklar tarafı ölene kadar sürecekti. Çok değil daha iki ay önce, masal okumak için iki yatak arasına yaptırdığı masalcı teyze koltuğunu önce Canan'a çevirdi, oturdu. İçeriden Defne ve Demir'in hararetli strateji belirleme fısıltıları, anlaşılmasa da ona kadar geliyordu. Dişlerinin arasındaki lokmayı ısırmak istermişçesine dudakları büzülüp açıldı Canan'ın. İşaret parmağını minicik elinin üzerine değdirdi Halil. Hissetti Canan, elini çevirdi ve o koca işaret parmağını avucunun içine alıverdi, mırıldandı, derin bir nefes aldı ve rüyasına devam etti. Çok özlemişti bu teması Halil. Gözleri kapalı saatlerce böyle kalabileceğini biliyordu. Kendisini bu sıcaklıktan mahrum bırakan nedene kızgınlığı bir kat daha arttı. "Ya bugünleri

ararsan?" diye sordu içindeki. Sürekli mahrumiyete doğru hızlı ve kararlı adımlarla gidiyordu, farkındaydı. İki ucu boklu değnekse bir üçüncü uç yok muydu. İllaki gider miydi sevdiklerimiz?

- Herkes gider, demişti annesi, ta ki sen gidene kadar.

On bir yaşındaydı. Babasını kaybetmişlerdi. Babasının un ve ter kokan fırıncı önlüğüne sarılıp ağlamıştı. Sabaha kadar annesiyle sırayla sarılmışlardı "koca fırıncı" nın hayatından geriye kalan tek anıya.

- Sen gitmesen olmaz mı, diye sormuştu.

Yanakları, gözyaşlarının tuzu nedeniyle kaskatıydı, hem yaş falan da kalmamış, bitmişti. Çok sevip sevmediğini düşünmeye fırsat bulamamıştı babasını. Zor olan, bugün ölümüne ağladığı koca fırıncının gidişi değil bir daha gelmeyecek olmasıydı. Kucağında zıplatmaz, öpmez, okşamaz hatta "derslerin nasıl" diye sormazdı ama içinde huzur bulunan dev bir binaydı babası. Onunla birlikte huzur da gitmişti.

- Ya ben ya sen, demişti annesi, kimse kazık kakmayacak.

Gülümsemişti kazık kakmak deyimine.

- O zaman sen dur ben gideyim, demişti şaka yollu.

- Allah korusun, demiş sarılmıştı annesi.

O gün anlamıştı, giden değil kalan zavallıydı. O gün ve o günden sadece bir hafta sonra anlamıştı. Bir hafta içinde hem babasına, ardından da annesine ağlamış ve bir daha ağlamamaya yemin etmişti.

Kafasını çevirmeden hissetti Defne'nin kapının hemen dışında kendisini seyrettiğini. Tekerleklerinin yardımıyla altındaki koltuğu bir hamlede Ceylan'ın yatağına çevirdi. Kapıya ve görülme korkusuyla kendini kenara atan Defne'ye bakmadan, kıpır kıpır uyuyan diğer Kızılcığına döndü. Umarsız olan Canan, duygusal olan Ceylan'dı. Bir gün Defne'yle ayrılırlarsa bunun hesabını gözlerinin içine boşaltacağı kinle soracaktı. Canan'a yaptığı gibi işaret parmağını

Ceylan'ın yerinde duramayan elinin üzerine değdirdi. O da hissetti babasının parmağını. Minicik el bir an kıpırtısız kaldı ama kardeşinin yaptığını yapmadı Ceylan. Hızla çekti elini, döndü ve huzursuz uyumaya devam etti.

- Ya ben, diye sordu ses.

Belki oda kapısının hemen dışından, belki de kendi içinden ama illaki Defne'den geliyordu. Dönmedi. Cevap verdi.

- Sana da sıra gelecek.

Konuşmamıştı. Defne de konuşmuyordu. Konuşmayı ötelemek için çırpındıkça içleri dayanamamıştı.

- Kötü olacak biliyorum, diye umutsuz titredi Defne'nin sesi.

- Benim suçum değil, dedi içindeki ses.

Kalktı Halil. Defne'nin karaltısının hızla geri çekildiğini hissetti.

- Sıra sende, dedi içindeki ses.

Kapıya yürüdü, döndü, Kızılcıklarına baktı. Şimdi her ikisi de sanki olacakları duymak istermişçesine kıpırtısız ve sessiz uyuyorlardı. Kapıya yaklaştığında, pervazın altında zınk diye kaldı. Sessizliğin içinde duyduğu ses ne kendi ne de Defne'nin iç sesiydi.

- Her hesap sırayla kapanır, dedi biri.

Ürperdi Halil. Salaş kotunun arka cebindeki telefon gibi titredi. Bir an kendisi mi yoksa telefon mu titredi anlayamadı. Elini cebine attı, kulakları sessizliği dinlerken telefonu çıkarttı. Işıklı ekranda "Bekir" yazıyordu. Açtı. Bekir'in sesi de titriyordu. Kesik kesik konuştu Adli Tabip.

- Buradaki... çocuklar... cesetler... yoklar... gitmişler.

23.46

Yolda Murat'ı alan Halil'in arabasıyla Eylül'ün arabası, peş peşe girdiler adli tıp nizamiyesinden. Halil ve Murat

merhabalaşmak dışında yol boyu hiç konuşmadılar. Murat, Halil'in önceliğinin, bu gitgide sarpa saran vaka olmadığının farkındaydı. Arkadaşını bunca yükle yalnız bırakmış olmanın vicdan azabı yok değildi içinde. Bir kere olsun "sen kuvvetlisin, kendin çöz" abukluğuna girmeyi hak görmüştü kendinde. Yapacak çok işi, düşünecek çok sorunu yoktu oysa, işine öyle gelmişti. Herkesin bir eşref saati var, benimki de bu diye avutuyordu kendini. Zaman ilerleyip, Halil batağa daha da saplanınca geç kaldığını anlamış, sesi hiç çıkmaz olmuştu. "Şimdi mi aklına geldim" sorusu korkutuyor, beynini kemiriyordu.

Gelene kadar Kızılcıkların odasında duyduğu sesi düşünmüştü Halil. Emindi, ne kendi içi ne de Defne'ydi konuşan.

- Her hesap sırayla kapanır.

Anlaşılan sıra Defne'de, Eylül'de ya da Kızılcıklarının geleceğinde değil, beynindeki bunca karmaşa arasında ihmal ettiği dört çocuktaydı.

- Daha oturacak mısınız orada, diye seslendi Eylül.

Birbirlerine ve etrafa baktılar. Şişli camiinin önünden, Murat'ın arabaya binişiyle Yenibosna Adli Tıp binasının önüne gelişleri arasındaki 20 dakika nasıl geçmiş, o araba buraya nasıl gelmiş, nizamiyeye ne zaman girmiş ve park etmiş farkında değillerdi. Telaşla arabadan inen Halil ve Murat'ı şaşkın gözlerle izleyen Eylül bu kez "ne oluyor" diye sormadı. Öncekiler gibi bunun da cevabı yoktu. Biliyordu ki şaşırtan gariplikler silsilesi sadece kendi için geçerli değildi. Anlayamadığı bir zaman diliminde bir şey olmuş, o bir şeyden sonra her şey ve herkes allak bullak olmuştu.

Soğuk dolabın bulunduğu morg odasına girdiklerinde, Bekir'i duvar dibine çekilmiş eğreti bir taburede, gözlerini sabit bir noktaya dikmiş ve adeta transa geçmiş şekilde buldular. Dolabın dört çekmecesi ardına kadar açıktı. Eylül, Bekir'i bu halde görünce, "Aramıza hoş geldin." diye

fısıldadı ama gülümseyemedi. Üçü de bir süre Bekir'in, geldiklerini fark etmesini beklediler ama Adli Tabip her saniye daha derine dalıyor gibiydi.

- Şşş biz geldik, diyerek dürttü Halil Bekir'i.

Öbür taraftan hızla çekilmiş gibi zıpladı Bekir.

- Hah geldiniz mi, dedi korkuyla.

Murat, Olay Yeri refleksiyle açık çekmecelere yönelmiş incelemeye başlamıştı bile.

- Ne oldu burada, diye sordu Halil.

- Olan bu, diye Murat'ın incelediği çekmeceleri gösterdi Bekir.

- Bir şeye dokundun mu, diye sordu Murat.

- Yok, dedi Bekir, önce masaya koştum, belki biri kıyak olsun diye hazırlamıştır dedim ama orada da yoklardı sonra sizi aradım.

- Bizi, diye meraklı sordu Eylül.

- Tekin Amirim, dedi Bekir, o da geliyor.

- Doğru ya kambersiz düğün olmaz, dedi Halil.

Gözü Murat'ın dikkatle baktığı yere takılı kalmıştı. Çekmeceye yaklaştı, Murat'ın baktığı yere baktı. Bütün çekmecelerde sıvı damlaları vardı. Murat parmağını dikkatle birine değdirdi, kokladı, Halil'in yanında olduğunu hissetti, göz göze geldiler. Halil "Ne o" der gibi kafasını salladı. Murat, cevap vermeden çekmecelerin önündeki zemine eğildi. Aynı damlalar odanın çekmece önlerine denk gelen zemininde de vardı ve kapıya doğru devam ediyordu. Murat merakla yaklaşan Eylül'ü önce eliyle durdurdu,

- Şşş uzak dur.

Çantasını açtı, Olay Yeri şeridini çıkarttı.

- Su mu, diye sordu Eylül.

Murat cevap vermek yerine ucunu açtığı şeridi Eylül'e uzattı.

- Şunu çekmecenin kenarına bağla, diye adeta emir ver-

di.

Bir an Halil'e göz göze gelen Eylül, Halil'in onayını beklemeden şeridin ucunu alıp Murat'ın işaret ettiği yere bağlamaya başladı.

- Bu salak buraya girerse vur onu, dedi Murat ve su damlalarının henüz üzerine basılmamış olanlarını takip ederek kapıya yürüdü.

Arkadaşını görev anında ilk kez seyrettiğini fark etti Halil. Ciddi ve sertti. Eylül'e çaktırmadan gülümseyip Murat'ın peşine takıldı ve birlikte odadan çıktılar. Damlalar, duvar dibinden yol boyu ilerleyerek merdivenlere yöneliyordu.

- Ne bu sence, diye sordu Halil.

Murat merdivenin dördüncü basamağında hafifçe irkildi, durdu. Belli ki yaptığı işe konsantre olmuş, Halil'in peşinden geldiğini fark etmemişti.

- Bu iş gitgide boka sarıyor, diye alakasız bir cevap verdi ve damlaları takip ederek üst kata çıktı.

Damlalar, giriş kapısının içindeki geniş alan boyunca kesintisiz devam ediyor, ana kapıya yöneliyor ve iki kapılı girişin kapıları arasındaki dev paspasta son buluyordu. Halil, girişteki bankonun arkasında meraklı gözlerle kendilerini izleyen iri kıyım güvenlik görevlisine döndü. Bir süre birbirlerine baktılar.

- Anlat, dedi Halil.

- Ne... ne anlatayım başkomiserim, diye kekeledi güvenlik görevlisi.

- Burada değil miydin oğlum, ne gördün anlat, diye üsteledi Halil.

- Be... ben ne sorduğunuzu anlamadım başkomiserim, diye şaşkın cevap verdi güvenlik görevlisi.

Halil bankoya yaklaştı. Güvenlik görevlisiyle aralarında en az 20 santim vardı. Aldırmadı, ses tonunu sertleştirdi.

- Aşağıdan dört ceset kayboldu. Cesetleri bu kapıdan

çıkartmışlar, haberin yok mu lan senin, diye bağırdı.

İri kıyım görevlinin gözleri fal taşı gibi açıldı. Halil'in yüksek perdeden sesine aynı yüksek perdeden cevap verdi.

- Ceset mi, ka... kayıp mı, anam avradım olsun görmedim başkomiserim.

- Anlarız, dedi Halil.

Sesi normale dönmüştü.

- Kamera kayıtları nerede lan, diye sordu.

- Arif bey, dedi güvenlik görevlisi, kayıtlarla o ilgileniyor.

- Ara çabuk, dedi Halil.

Normalde herkesi cüssesiyle ezebilecek görünümdeki iri kıyım görevli, kesin itaatle önündeki cep telefonuna sarıldı, telaşla numarayı bulmaya çalıştı.

- Ben şu sıvıdan numune alayım, dedi Murat ve cevap beklemeden merdivenlere yöneldi, gözden kayboldu.

Eylül, on dakikadır tekrar başka bir dünyaya geçmiş, taburenin üzerinde bir ileri, bir geri sallanan Bekir'i izliyordu. On dakika içinde odada bir sürü hareket olmuş, Halil ve Murat iz üstünde dışarı çıkmışlar, kendisi Olay Yeri şeridini çekmeceyle kapı girişi arasına çekmiş ama Bekir kıpırdamamakta ısrar etmişti. Sallanmak ve ara sıra dua eder gibi mırıldanmak dışında yaşam belirtisi göstermiyordu. Murat'ın hızlı adımlarla odaya girişi de değiştirmedi Adli Tabibi. Murat, odanın ortasında bir an durdu, Eylül'e baktı ve Bekir'i işaret ederek "nasıl" dercesine göz kırptı.

- Aynı, dedi Eylül, gitti gelmez.

Gülümsedi Murat.

- Zaten gerek de kalmadı, deyip çantasına yöneldi.

Küçük bir damlalıkla boş bir tüp çıkarttı, çekmecelerden birinin üzerindeki bir damlayı damlalıkla çekip dikkatle tüpe boşalttı, ağzını kapatıp kanıt poşetine koydu. Çekmecelerin kulpuna Ninhidrin[4]

[4] Ninhidrin: Formülü C6H4COC(OH)2CO, mol kütlesi 178,1 g olan, amino

püskürttü, bekledi ve mavimsi bir renk alan yarısı görünür parmak izini bir banda aktardı, onu da bir başka kanıt poşetine koyarak iki poşeti de çantasına yerleştirdi, doğruldu.

- Ben Vatan'a gidiyorum.

- Halil abi nerede, diye sordu Eylül.

Gülümsemekle donup kalmak arasında kısa bir tereddüt geçirdi Murat. Son kırk sekiz saattir, Halil'in devrelerinin atmasına Eylül'e hissettiklerinin sebep olduğunu biliyordu. İçinden "yeme beni" derken ağzından,

- Kamera kayıtlarına bakacaktı, cümlesi çıktı.

Çantasını omzuna asıp cevap beklemeden kapıya yürüyen Murat'ın arkasından baktı Eylül. Murat'ın kendisini suçladığından adı gibi emindi. Dün gece köpekler gibi içip ondan bahsettiklerine inanıyor, Halil'in, içindeki her şeyi Murat'a, hatta Eşref abiye kustuğunu düşünüyordu.

- Çok dangalaksın kızım sen, demişti bir keresinde Mehmet Ali.

Ağabey-kardeş sohbetlerinden biriydi yine. Son sevgilisinden yeni ayrılmıştı Mehmet Ali. Adı ya Şebnem ya da Nesrin'di. Boyalı kızıl saçlarıyla pek havalı bir şeydi.

- Niye ayrıldınız, başka hatun mu, diye sormuştu.

- Yok erkek arkadaşım, diye cevap vermişti Mehmet Ali.

Elindeki kahve kupasını zor zapt etmişti Eylül. Ağabeyi ve homoseksüellik arasındaki imkânsız bağı kurmaya çalışırken Mehmet Ali anlamış, gülmüş ve küfretmişti.

- Siktir lan, öyle değil.

- Nasıl ya, diye merakla sormuştu Eylül.

- Kızım, demişti Mehmet Ali, biz sevgililerimizden bazen başka bir kız için değil sırf en iyi arkadaşımız istemiyor, sevmiyor diye ayrılırız.

---

asitler, peptitler ve proteinlerin tanınmasında (mavi renk), hamilelik deneyinde ve parmak izi oluşturulmasında kullanılan renksiz kristal yapıda bir madde. (y.n)

- Oha, diyebilmişti ancak.

Şimdi de "oha" idi. Bu kez kendi düşünceleri kızdırmıştı Eylül'ü. Saniyeler içinde Halil'i düşünmüş, içi ısınmış, merak etmiş, Murat'a, Halil'le arasını bozmaya kalkacağı hissiyle kızmış, kısacası yine kendi kendine gelin güvey olmuştu. Tam bu arada duydu Bekir'in sesini,

- Bu imkânsız.

Korkuyla döndü Eylül. Bunca zaman taburesinden kalkmayan Adli Tabip yanı başındaydı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, en üstteki ceset çekmecesinin üzerinde parıldayan damlalara bakıyordu. Derin bir nefes aldı Eylül.

- Neymiş imkânsız olan?

- Su, burada su olmaması gerekiyor, ben, kendi ellerimle yatırdım hepsini.

İçinden derin bir "of" çekti Eylül.

Bir Bekir'e, bir su damlalarına baktı. Nefesi daraldı.

- Eylül, dedi kapının dışından bir ses.

- Geliyorum, dedi, döndü.

Bekir bu kez su damlalarının içine hapsolmuştu. Onu mahpusluğuyla baş başa bırakıp kapıya yürüdü, çıktı. Koridor boştu. Etrafına baktı. Toplantı odasındaki sesi duydu,

- Son şansın.

Bu kez ürpermedi. Gözü duvar dibinde, kimi zaman yoğunlaşan, kimi zaman seyrekleşen damlalarda olduğu halde merdivenlere yürüdü. Halil ve Tekin amirin gitgide yaklaşan sesleriyle köşede kalakaldı.

- Kimse görmemiş mi içine sıçtığımın yerinde, diye sızlandı Tekin.

- Güvenlikçiyi sorguya alacağım, Arif mi ne boksa onun gelmesini bekliyorum amirim, dedi Halil.

Köşeyi dönüp Eylül'le karşı karşıya geldiler.

- Ne yapıyor o dangalak, diye sordu morg odasını işaret ederek Tekin.

- Kendinde değil, dedi Eylül.

- Onun anasını sikmez miyim ben, dedi Tekin ve sanki dövecekmiş gibi hızlı adımlarla ikisini de beklemeden morg odasına yürüdü. Olduğu yerde kıpırdamadan kaldı Eylül. Halil birkaç adım attıktan sonra anladı Eylül'ün peşlerinden gelmediğini, durdu, döndü. Eylül son durduğu yerde, merdivenin köşesinde yoktu, gitmişti.

3.GÜN

"Bizde kargaşa olmaz, sıra esastır"

08.29

Ne kargaşa, ne cesetler, ne de duyduğu ses umurlarında olmamış, ağabey, kardeş sabah gün ağarıncaya kadar gelsin çaylar, gitsin kahveler durmaksızın konuşmuşlardı.

Nefessiz kaldığını hissetmişti Eylül. Dört çocuğun çekmecelerde olmayan cesetleri sanki içinde, kıpır kıpır bir sağa bir sola dönmüşlerdi. Halil'le Tekin amirin, arkalarına bakmadan uzaklaşmalarını fırsat bilmiş, kendisini sulu karın dondurucu soğuğuna atmış, bayılmamak için defalarca derin derin nefes almış, soğuktan titreyene kadar da arabaya binmemişti.

Ortaköy'de oturuyordu Mehmet Ali. Evinin daracık sokağında arabayı park edecek yer bulamayacağını bildiği için Dereboyu'nun sonunda, cadde üzerindeki park yerlerinden birine park etmiş, yürümüştü. Mehmet Ali kapıyı, içinde limonlu, demli çay kupasıyla açmış, çayın dökülebileceğini umursamadan sıkı sıkı sarılmıştı Eylül, ağabeyine. Bu koca adamın yaşantısına hep gıptayla bakmıştı. Kadın olduğu halde ağabeyi kadar düzenli, tertipli bir salonu, uyumlu eşyaları ve temizlik hastalığı hiç olmamıştı. Bir kısmı yere dökülen çayı sabunlu bezle silip bu kez iki kupayla yanına gelmişti Mehmet Ali.

- Film seyredelim, demişti kahverengi deri koltuğa gömülürken Eylül.

- Anlat, demişti karşılığında Mehmet Ali.

Oysa o evde bugüne kadar hep Mehmet Ali anlatmıştı. Genellikle kız arkadaşlarından ayrıldığında bir araya gelirlerdi. Hiç sızlandığını, dertlendiğini ya da bunalıma girdiğini görmemişti Eylül ağabeyinin. Tanışmalarından en mahrem sevişmelerine kadar anlatır, sanki bundan ders alması gerekiyormuş gibi davranırdı. Bu sayede, bir erkeğin bir kadında sevmediği huylar konusunda kitap yazacak hale gelmiş ama sevdiği huylar konusunda tam anlamıyla cahil kalmıştı Eylül. Şimdi sıra ondaydı. Hayatında ilk kez dökülecek, saçılacak, gerekirse dizine yaslanıp hüngür

hüngür ağlayacaktı ağabeyinin.

- Sevgi nedir?

- Çok boktan bir şey.

- Niye zırt pırt seviyorsun o zaman?

- Ben sevmiyorum kızım ilişki yaşıyorum.

- Ne farkı var.

- Benimkisi altyapı, önce temeli kazıyorum, dolduruyorum, sonra biri "şş hoop buraya ev yapılmaz" diyor, vazgeçiyorum, daha sevgi aşamasına gelemedim anlayacağın.

- Yaa bir dalga geçmesen, ciddi bir şey soruyorum burada.

- Ne kadar ciddi?

- Çok.

- Kim?

- Yaa Mehmet Ali sıçtırma ağzına, en son sorulacak soruyu en önce soruyorsun.

Bu girizgâh birkaç kez yaşanmış, gerek Eylül'ün bu tarz konuları anlatmaktaki beceriksizliği, gerekse Mehmet Ali'nin, sanki aşkı Eylül'e yakıştıramaz tavrı her seferinde konuya yeniden ama aynı şekilde girme gerekliliğine sebep olmuştu. Halil'i tanımıyordu Mehmet Ali. Adını bile duymamıştı. Eylül, işinden ve iş arkadaşlarından bahsetmeyi sevmez, hele "şu cinayeti nasıl çözdünüz" geyiğine hiç girmezdi. Önce, uzun uzun onu anlatması gerekti Eylül'ün. O an anladı birini, hele o biri Halil'se, anlatmanın ne kadar zor olduğunu. Bir şeyler hissettiğin adamı tarafsız ve yargısız anlatmanın ne zor olduğunu o an anladı. Ne yaparsa yapsın hakkında kötü düşünemiyor, Halil'in olumsuz taraflarını her seferinde sansürlüyordu.

- Bu adam bu kadar mükemmelse ne duruyorsun, sen aşkı bulmuşsun.

Mehmet Ali'nin alaycı dokundurması Halil'in özeline ait değildi. Evliliği, karısıyla arasının ne durumda olduğu, çocukları Mehmet Ali'yi ilgilendirmezdi. Bunlara bakıp da

etik yanlışlardan bahsedecek tip değildi o. Eylül de çok iyi biliyordu ki ağabeyinin ağzından almaya çalıştıkları, daha çok Halil'in olumsuzluklarıydı.

- Mükemmel demedim, diye karşı çıkmıştı.

- Dedin, diye itiraz etmişti Mehmet Ali, öyle bir anlattın ki benim bile kadın olasım geldi.

- İçki içiyor.

Kalkmıştı Mehmet Ali. Bahanesi çayları tazelemekti ama Eylül çok iyi biliyordu ki ağabeyi, sansüre, saçmalığa ve gereksiz diyaloğa dayanamazdı. Kibardı da hayvan. Küfretmez kalkardı. "Ben çay koyarken sen söylediklerini bir düşün" demekti bu kalkış. Haklıydı. "İçki içiyor" ne demekti şimdi. Hayatının en mahrem sırlarını bile hiç çekinmeden kız kardeşine dökülebilen adam, ondan da aynı açıklığı bekliyordu. Bundan daha doğal bir şey olamazdı. Çaktırmadan utanmış, çaktırmadan kızarmıştı.

- İçimde istemeyen bir taraf var, demişti Eylül, Mehmet Ali elinde çay kupaları ve yüzünde sinir bir ifadeyle salona girdiğinde.

- Kendinle yüzleştin mi, diye sormuştu.

- Beni vazgeçirmesinden korkuyorum, demişti fısıldayarak.

Korkunca sessizleşirdi Eylül. Karşı tarafın değil, yüzleşemediği içinin duymaması içindi bu sessizliği.

- Bir bildiği var belki, diye üstelemişti Mehmet Ali.

Bir başka gıpta nedeni de buydu ağabeyine karşı. "Kendiyle barışık" denen türdendi o. İçiyle senkron, gül gibi yaşayıp gidiyorlardı.

- Bildiğini kendine saklasın, ben ne yaptığımın farkındayım, diye köpürmüştü Eylül.

- Niye geldin o zaman buraya, diye sinir sinir sormuştu Mehmet Ali.

Bilmiyordu. Belki de Halil'e yapamadıklarını yapmaya gelmişti. Küfretmeye, "bana bak, beni gör" diye bağırmaya,

"sıçtırma kararsızlığına, sen de beni istiyorsun" diye sitem etmeye, belki tokatlamaya, yumruklamaya, onu kendine getirmeye. Bütün bunları yapmak ya da sıradan bir cümle kurmak yerine ağlamaya başlamıştı. Mehmet Ali şaşkındı. Bugüne kadar ne kendisi ağlamış ne de kız kardeşinin ağladığını görmüştü. Babasından ilk tokat yediği günü hatırladı. Eylül'le beraber kapıya gelen siyah giyimli iki devin hesabını sormaya karar vermişlerdi.

- Bize bunu yapmaya hakkın yok, diye bağırmıştı taze mafya Şahin Yaralı'ya.

Öyle böyle tokat değildi suratında patlayan. Yüzünden çok içi acımıştı. O haldeyken bile Eylül'ü teselli etmiş, birlikte uzaklaşmışlardı Şahin Yaralı'nın kalbinden. Şimdi ise kaskatı kesilmiş, karşısında ağlayan Eylül'ü çaresizlikle seyretmişti. Oysa "aşığım" diye bağırsa, "seviyorum" dese çözülecekti her şey. Diyememişti Eylül. İçindeki o "istemeyen taraf"la tezatları çok fazlaydı.

- Gitmek istiyorum, demişti Eylül burnunu çekerken.

- Saçmalama, demişti Mehmet Ali, zıbar yat sabah gidersin.

Gülmeye başlamıştı bu kez Eylül.

- Öyle değil aptal, buradan, Vatan'dan, polislikten, onun yanından.

- Git o zaman, derken rahatlamıştı Mehmet Ali.

Karanlık bir çukurdu burası. Debelenecek ama çıkamayacaktı. Belliydi. Adı her neyse o adam yukarıdaydı. Onu bekliyor ama yardım da etmiyordu. Gülüşü bir anda suratında donmuştu Eylül'ün.

- Hayır gitmeyeceğim.

- Benden "aferin benim kuvvetli kardeşime" tarzı bir cümle bekliyorsan avucunu yalarsın.

- Sen benim savaşmamı istemiyorsun.

- Siktir Eylül ya. Sen kendin için değil onun için savaşıyorsun kızım.

- Hani sen, ben yoktu.

- Ben hiç öyle bir şey söylemedim.

- Söyleyen söylemiş ama.

- Bok yemiş. Sen de var, ben de. Öyle "olduk" demekle "biz" olunmuyor.

- Haa altyapı lazım diyorsun.

- Anan lazım anan, demiş bir kez daha ama bu sefer sinirle kalkmıştı Mehmet Ali.

İçi dolu konuşmalar değildi bunlar, farkındaydı Eylül. Nedense rahatlıyor, kendini rahatsız eden gerçeklerden de uzak duruyordu. Bir taşla iki kuş gibiydi ama kaçmaktı, zorluğa bulaşmamak, neticesinde hiçbir şeyi doğru dürüst çözmemekti. O da biliyordu ki çözüm Halil-Eylül ikilisinin yapacağı konuşmadaydı. Eylül'le Mehmet Ali, Halil'le Murat sadece zaman kaybıydı.

- Günaydın, dedi Mehmet Ali'nin sıcacık sesi.

Gözünü açtı Eylül. Mehmet Ali, elinde gecekinden farklı bir kahve kupasıyla ayakta dikilmiş gülümseyerek bakıyordu. Dereboyu Camii'nden gelen sabah ezanı sesinden yaklaşık 15 dakika sonra uyumuşlardı. Mehmet Ali'nin kızdıktan sonra içeri gitmesinin ardından bir daha konu açılmamıştı. Elinde bir battaniye ve yastıkla salona girmiş, "yatağın hazır" demişti. İtaat etmiş, yanağına bir öpücük kondurmuş ve ağabeyinin kendinden başka kimselere vermediği, neredeyse üç kişilik dev yatağında kimliğini bilmediği sesin sürekli rahatsız edişleriyle uyumaya çalışmıştı.

- Günaydın, dedi Eylül ve doğruldu.

- Telefonun ha bire titredi durdu, dedi Mehmet Ali kupayı uzatırken.

Mis gibi filtre kahve kokuyordu. Kupayı ve telefonunu aldı, Mehmet Ali'nin peşinden salona yürüdü. Akşam yiyip içtiklerinden eser yoktu salonda. Koca titiz adam yine pırıl pırıl yapmıştı her tarafı.

- Saat kaç, dedi Eylül deri koltuğa gömülürken.

- Sekiz buçuk, dedi Mehmet Ali.

Beş kez Halil aramıştı. İlki Adli tıptan çıktıktan hemen sonraydı, onu biliyordu. Özellikle cevap vermemiş ve sonrasında sessize almıştı. Sonuncusu 03:22'deydi. Mesajlara girdi. Bir okunmamış mesajı vardı.

"Kartal denen dallamayı bul, Dokuzda Vatan'da olun." yazmıştı Halil.

- Benim gitmem lazım, dedi Eylül.

Cevap vermedi Mehmet Ali. Birbirlerini hiç sorgulamamışlardı. Aslında bu güven ya da ilgisizlik her ikisinin de hoşuna gidiyordu. Şahin Yaralı'nın tam tersi davranışlardı bunlar. Babaları iyi dönemlerinde bile, her dakika nerede olduklarını bilmek isterdi. Bilinçaltları tepki göstermiş ve farkında dâhi olmadan özgür bırakmışlardı birbirlerini. Alelacele duş yapıp giyindi Eylül. Kapıya geldiğinde sarıldığı gibi sarıldı Mehmet Ali'ye ve düne nazaran biraz daha ılık havaya bıraktı kendini. Motoru çalıştırmadan telefonunu çıkarttı, Kartal ismini buldu ve aradı. Bant kaydı ilginçti,

"Aradığınız numara kullanılmamaktadır..."

Telefona baktı Eylül, rehbere girdi, numaranın doğruluğunu kontrol ettikten sonra bir daha tuşladı. Değişiklik yoktu,

"Aradığınız numara kullanılmamaktadır..."

Bir an durdu, düşündü. Geçen sabah Kartal'ın kendisini, çocukların öldürüldüğü parka gelmesi için aradığı numaraydı. Hoş yapacak bir şey de yoktu. Müdürlüğe gidince halletmeye karar verdi, arabayı çalıştırdı. Tam o sırada öttü mesaj sinyali. Telefonu aldı, mesajları açtı. "Bilinmeyen numara" yazıyordu gelen kutusunda. Mesajı açtı, okudu,

"Gitme onun peşinden" yazıyordu.

09.15

Eylül'ün merdivenin köşesinde kaybolmasıyla, kısa bir tereddüt geçirmişti Halil. Peşinden gitmekle gitmemek ara-

sında bir tercih yapmış ve Tekin'in sadece on saniye arkasından morg odasına girmişti. İyi ki de girmişti, zira Tekin amir, Bekir'i yakasından yakalamış oturduğu tabureden kaldırmaya çalışıyor, belki de suratına usturuplu bir yumruk atabilmek için sağ elini hazırlıyordu. Küfür kâfir, ağzına geleni söylüyordu Tekin. Alttan girmiş üstten çıkmış, zaten bu dünyayla ilişiği kalmamış zavallıyı amirinin elinden kurtarmış ve Tekin'le birlikte odanın dışına çıkmıştı.

- Bıraksaydın da gebertseydim orospu çocuğunu, derken yüzü sinirden seğiriyordu Tekin'in.

- Şimdi değil, dedi Halil, o bize lazım.

İkisi de biliyordu ki olay öğrenilir öğrenilmez Tanrılar kurban isteyeceklerdi. Şu an için Bekir Çapa'dan başka kurban adayı yoktu.

- Hatta alalım bu herifi amirim, derken içinde çözemediği muzır bir keyif bile oluşmuştu Halil'in.

Tekin, Halil daha sözünü bitirmeden telefonuna sarılmış, üst kattaki iri kıyım güvenlik görevlisini gözaltında tutan iki resmi giysili memurdan birini aramıştı bile.

- Arif mi ne boksa, o gelmiş, dedi Tekin telefonu kapatırken.

Halil ve Tekin bir çırpıda üst kata çıktıklarında iri kıyım güvenlik görevlisinin aksine ufak tefek, dokunsan bükülecekmiş gibi ince bir vücut üzerinde orantısız, büyük bir kafa taşıyan adamı, merakla güvenlik görevlisinden laf almaya çalışırken buldular.

- Neredesin lan sen, saat kaç, diye çıkıştı Halil.

Bu çıkışmada az önce kapattığı telefonun da etkisi yok değildi. Merdivenleri çıkmak için harcadıkları birkaç saniyede Eylül'ü çaldırmış ama kısa bir süre çalan telefon meşgule alınmıştı.

- Hemen geldim vallaha başkomiserim, diye ağlamaklı cevap verdi Arif.

- Bunu da aşağıdakini de Vatan'a götürün, biz gelene

kadar da gözünüzü ayırmayın, dedi Tekin resmî üniformalı polise, güvenlik görevlisini işaret ederek.

- Be.. ben buradan ayrılamam, diye sızlandı iri kıyım güvenlik görevlisi.

Sinirlendi Tekin, iri kıyıma yaklaştı. Birden hıncını ondan alacak diye korktu Halil.

- Ulan bir değil iki değil, dört ceset dört, diye bağırdı Tekin, ayrılan zaten ayrıldı, siktir git sinirimi senden çıkartmayayım.

Yanlarında Arif olduğu halde alt katın diğer koridorundaki kayıt odasına yürürlerken Eylül'ü düşündü, telefonu meşgule almasına anlam veremedi, onun kafasının ve yüreğinin de en az kendisi kadar karışık olduğuna inandı ama bir o kadar da Tekin amire, bunu nasıl açıklayacağını düşünerek dertlendi Halil. Öyle ya Tekin, Eylül'ün böylesi bir zamanda onları yalnız bırakıp gitmesinin hesabını er ya da geç soracaktı. Hoş, Tekin de farklı bir vakaydı Halil'e göre. Cesetlerin bulunduğu andan itibaren, zaman zaman da olsa gözlemlediği amiri gün be gün hatta saat saat çöküyor, ufalıyor, sanki her saat ölen bir çocuk ağırlığı kadar kayayı omuzlarına yüklenip taşımaya çalışıyordu. Göreve başlar başlamaz "Zehirhane" kararı ve sertliğiyle "Efsane amir" adaylarından biri olarak gündeme gelen Tekin amir, şu dakikalarda uzatmaların son anlarını oynayan bitkin savunma oyuncusuna dönmüştü. "Daha yeni başlıyoruz" diye düşünürken, kayıt odasının kilidine sokulan anahtarın gıcırdayan sesiyle kendine geldi. İçerisi uzun süredir girilmemiş gibi toz içinde ve rutubet kokuyordu. Halil'den önce Tekin parladı,

- Buranın hali ne oğlum, ara sıra havalandırın lan şu odayı.

- Pek girmiyoruz da bu odaya amirim, diye savundu kendini, iki ekranın karşısına oturup, masanın güç düğmesine basarken Arif.

- Mesai kaçta bitiyor, diye sordu Halil.

- Altı komiserim, dedi Arif.

Geldiğinden daha rahattı. Masanın başına oturmak, bildiği işe odaklanmak belli ki huzur vermişti koca kafaya.

- Altıyla on bir arası morg koridoruyla ana girişin kayıtlarını bul, diye talimat verdi Halil.

- Morg koridorunda kamera yok Başkomiserim, diye sanki utanmışçasına fısıldadı Arif.

Hangi aklı evvel morg çıkışına kamera koyar ki diye düşündü Halil. Ellerindeki yegâne veriyi, etli butlu dört cesedi koruyamamış, sahip olamamışlardı. Tekin'in sabah ilk iş, bu rezilliği Adalet Bakanlığı'na kadar taşıyacağından zerre kadar şüphesi yoktu Halil'in. Zaten onun sesi yüksek çıkmazsa, sesi yüksek çıkanlar tarafında ezileceklerinin ikisi de fazlasıyla farkındaydılar. Morgdan ceset kaybetmek alışılageldik bir durum değildi ve bundan sorumlu olmak yeterince acıydı.

- Tam altı, lobi kamerası, dedi Arif bir görüntü üzerinde kaydı durdururken.

Kameranın görüntüsünde iki kapılı giriş, geniş lobi ve danışma pırıl pırıl görülüyor, ekranın üzerinde "Kamera 1/ Lobi" yazısı ve saatin tam 18.00 olduğu okunuyordu.

- Ne aradığımızı biliyor musun, diye sordu Tekin.

Aval aval yüzüne baktı Arif, Tekin'in. Belli ki iri kıyım, açıklama yapmaya fırsat bulamamıştı.

- Dün getirilen çocuk cesetlerinden haberin var mı, diye sordu Halil.

- Aah, dedi Arif, bunu yapan puşta az küfretmedim komiserim.

- İyi ya küfretmeye devam, et zira birileri o cesetleri yürütmüş.

Arif'in koca kafasının üst yarım küresindeki iki orantısız göz bir anda büyüdü.

- Yok daha neler.

Kafa sallamakla yetindi Halil. Dakikalar ilerleyip de

karşı karşıya oldukları çıkmaz büyüdükçe içini bir sıkıntı kaplıyordu. Ne kadar tekrar ederse o kadar kısılacaktı kapana. Bir anda sanki beyninde yanan bir lamba gibi hak verdi Eylül'e. Belli ki bu aptallığa daha fazla tahammül edemediği için kaçmıştı. Beyaz ekrandaki ilk görüntüler mesai bitimiyle ana kapıdan çıkan çalışanlara aitti.

- Hızlı sar şunu, diye sabırsızlandı Tekin.

Ekranın üst tarafındaki saat ve görüntüler hızlanırken ansızın, çocuk cesetlerinden birinin söylediği cümle geldi Halil'in aklına.

- Kapanacak bir hesap var.

Dikkatini hızlı akan görüntülere vermeye çalıştıkça, sesler sanki bir değil tüm çocuklardan çıkıyormuş gibi çoğaldı. Şimdi dördü birden Halil'in beynine beynine, içine içine bağırıyorlardı.

- Kapanacak bir hesap var.

Tam da bu gürültünün üzerine eklendi Tekin'in sesi.

- Dur, diye bağırdı.

Halil dikkatini ekrana verdiğinde görüntü boş lobi ve kapıda donmuştu bile.

- Geri, diye bağırdı bu kez Tekin ve Halil'e döndü.

- Gördün mü?

Görmemişti Halil. Neyi görmesi gerektiğini bile anlamamıştı. Ne dikkati ne aklı karşısında yapılan işte değildi. Beyninin hücrelerinde çocuklardan karısına, Eylül'den kendi çocuklarına, hatta geçmişinden geleceğine herkes, her bir zaman dilimi kavgaya tutuşmuş birbirlerini yiyorlardı.

- Saate bak saate, diye kükredi bu kez Tekin'in sesi.

O an anladı Halil. Ekranın sol üzerindeki saat 21.25'ten 22.17'ye sıçrıyordu. Ekrandan kafasını "ne olacak şimdi" der gibi Tekin'e çevirdiğinde, Tekin çoktan Arif'e dönmüştü bile.

- Nerede ulan bu boşluk, diye bağırdı.

Arif de, aynı iri kıyım gibi kekelemeye başladı.

- Mü.. mü.. mümkün de..ğil a.. amirim..

- Kapı önü, diye bağırdı Halil.

Kendine gelmişti.

- Kapı önünde kamera var mı?

- Var, diye cevap verdi Arif ve hemen masaya döndü.

Kamera beş kaydı da diğerinden farklı değildi. İşlerine yarayan kameraların tamamı 21.25 ile 22.17 arası kayıttan çıkmışlardı. Bağırıp çağırmanın hatta Arif'i pataklamanın bile anlamı yoktu.

- Yürü, dedi Halil, sen de bizimle geliyorsun.

İtiraz edemedi Arif. İnanmamış gözlerle ekrana bakıyordu.

- Bant, CD ne varsa al yanına, dedi Tekin kapıya yürürken.

İçindeki çocuklar bağrışmayı kesmiş bu kez gülüyorlardı. Alay edercesine, ölümüne gülüyorlardı. Bu gülüşmeler Arif'i kolundan tutup odadan çıkartmasıyla da, kapının kilitlenmesiyle de bitmedi. Kendini aşağılanmış hissediyordu Halil. Evet kelime tam da buydu. Aşağılanmıştı.

- Yağmur, çamur, her bok vardı suda, nereden estiyse çocukları bulduğumuz suyla, hani şu havuz suyu var ya, onunla karşılaştırın dedim, ne çıktı?

- Havuz suyu.

- He ya,

- Oğlum bu adamlar cesetleri morga alınca üzerlerindeki suyla mı bırakıyorlar?

- Yoo.

- Eee?

- Eee'si bu işte, çekmecelerdeki sıvı havuz suyu, gerisi yok.

Emniyete döner dönmez içindeki aşağılanmışlık duygusu ve iki bardak koyu kahveyle Murat'ın odasına dalmıştı Halil. Kamera kayıtlarını anlatmış, çocuk seslerinden

bahsetmemişti Murat'a.

- Bu olayın düzgün bir tarafı olsa şaşardım zaten, diye tepki vermişti Murat.

- Sende ne var, diye sormuştu Halil ve sorduğuna da pişman olmuştu.

- Havuz suyu, cevabının ardından çekmecelerdeki suyun tahlil sonuçlarını anlatmıştı Halil'e. Bu konuşmanın ardından uzun bir sessizlik kaplamıştı odayı. Şimdi ikisi de Zehirhane'de kahvelerine kahve eklemekle meşguldüler.

- Sigara istiyorum, dedi Halil.

Adli tıptan sonra Eylül'ü iki kere daha aramış cevap alamamıştı. Artık bu cevapsızlığın canını sıkmadığını şaşkınlıkla fark etmiş, dibine doğru hızla çekildikleri bu esrarengiz kuyunun içinde Eylül'ün olmamasına sevinir hale geldiğine inanmıştı.

- Bok iç, deyip gülümsedi Murat.

Halil'in cümlesiyle Halil'i vurmuştu. Anında utandı, kahvesine döndü. Bu gitgide çetrefilleşen olaydan ara sıra da olsa keyif alan bir tek oydu. Tekdüzelikten hep sıkılmıştı.

- Heriflerden bir şey çıkmayacak muhtemelen, diye konuyu değiştirdi.

- Bekir'le kayıtçıdan muhtemelen ama güvenlikçiyi kolay kolay bırakmam, dedi Halil.

- Ben olsam kayıtçıya da saldırırım, dedi Murat, kameralar kendi kendine kapanmadı ya.

- Sahi lan, diye hatırladı Halil.

Telefonundan bir numara buldu, çevirdi,

- Zagor geldi mi lan, diye sordu, dinledi ve kapattı.

Cebinden bir CD çıkartıp avucunun içinde çevirirken yangın çıkışının kapısı açıldı. Gelen Zagor'du. Üzerinden düştü düşecek salaş kot pantolonu ve saçma sapan renklerle bezeli, göz kamaştıran dik yaka kazağıyla doğruca kahve makinasına yürüdü, para attı ve dönmeden bekledi. Maki-

nanın verdiği kahveden koca bir yudum alıp önce küfretti.

- Ne zaman sıcak olacak bu amına koyduğumun kahvesi.

Ve sonra selamladı Halil ve Murat'ı.

- Akşam şerifleriniz hayrolsun.

Uzun süre "değişik" diye isim takmıştı Halil Cemal'e, ancak iş dışında sürekli Zagor okuduğu ama dönüp dolaşıp elindeki aynı sayıları okuduğu için Zagor kalmıştı adı. Halil elindeki CD'yi Zagor'un burnuna dayadı.

- Ne yapıyoruz, diye sordu Zagor.

- Arada atlama var, dedi Halil.

- Silmişler mi, dedi Zagor.

- Onun için çağırdık seni, dedi Halil.

Dudak büktü Zagor. CD'yi ve kahvesini alıp çıktı Zehirhane'den.

Sorgu odasına giderken bir kez daha aradı Halil Eylül'ü. "Ben hallediyorum, sen uyu" diyecekti, diyemedi. Uzun süre çaldı ama açılmadı telefon. "Nasıl başlayacak" diye ansızın sordu içindeki diğer Halil. Bu soruyla ilk kez karşılaşmıştı. Bugüne kadar hiçbir ilişkisinin nasıl başlayacağını hesap etmediği geldi aklına. Her şeyin durup dururken geliştiği, bir daha baktığında kendiliğinden başladığı geldi. Hep öyle kendiliğinden başlar zannettiği için şaşırdı bir an. "Bu sefer öyle başlamaz" dedi içindeki. "Senin başlatman lazım". Doğruydu aslında. Eylül dönüp "haydi başlayalım" diyemezdi ya. Bir kere Defne vardı, Defne'yle Eylül arasında bir tanışıklık vardı, en az Eylül kadar Defne'nin de ağzının içine bakışı vardı. "Önemsemiyorsun ama bil ki biri bitmeden diğeri başlamaz" dedi içindeki sinir ses. Sorgu odalarının bulunduğu koridorun girişindeki polisin, Halil'i görüp toparlanmasına kadar sürdü bu sonu olmayan tartışma.

- Güvenlikçi nerede, diye sordu Halil resmî giyimli polise.

- İki numara Başkomiserim, diye cevap verdi polis, kalktı ve elindeki anahtarı üzerinde iki yazan kapıya sokup çevirdi.

İri kıyım güvenlikçi belli ki anahtar sesine uyanmıştı. Sol yanağı kıpkırmızı toparlanmaya çalışırken, Halil eliyle oturmasını işaret etti.

- Adın ne lan senin.

- Servet.

Masanın karşısındaki sandalyeyi Servet'in yanına çekti ve sandalyeye ters oturdu Halil. Sorguladığı adama yakın olmak, direkt gözlerinin içine bakabilmek için yapardı bunu.

- Servet kardeş, diye sakin başladı söze, aşağıdaki 4 çocuk cesedi saat tam dokuzu yirmi beş geçe yerlerinden alınmış ve muhtemelen dokuz buçuğa doğru senin önünden geçirilerek binadan çıkartılmış...

Birden korkuyla söze girdi iri kıyım güvenlikçi,

- İki kızımı bir daha görmeyeyim Başkomiserim, Allah canımı alsın ki olmadı öyle bir şey...

Bu kez Halil girdi söze, önce elini kaldırıp,

- Şş, dedi, susturdu iri kıyımı,

Sonra da sükunetle konuşmasına devam etti.

- Oğlum, sana gördün de söylemiyorsun demiyorum, hani çay almaya gitmişsindir, çişin gelmiştir, ne bileyim telefon gelmiştir, o saatte görev yerinde miydin?

- Dokuzda geldim zaten başkomiserim nereye gideceğim.

- Ha yani dokuz buçukta oradaydım diyorsun.

- Oradaydım vallahi, siz gelene kadar ayrılmadım yerimden.

İçi bayılacak gibi oldu Halil'in. Murat'la birlikte bakmışlar, hayuz suyu damlalarının tam güvenlik bankosunun önünden geçerek, ana kapıdan dışarı devam ettiğini görmüşlerdi. Derin bir nefes aldı Halil.

- Bak kardeş, bu durumda seni yardım ve yataklıktan içeri atarım, sittinsene kurtulamazsın hapisten...'

Servet "hapis" lafını duyunca yine telaşlandı.

- Anam avradım olsun kimse geçmedi başkomiserim, vallahi de billahi de geçmedi.

- Ulan nasıl geçmedi, kapının önündeki izler ne o zaman, diye bağırdı Halil.

"Adam doğru söylüyor" diye araya girdi içindeki ses. O da biliyordu doğru söylediğini ama bildiği bir başka şey daha vardı ki, bu doğru söylemek, iri kıyım güvenlikçiyi daha da batıracaktı. Adamın, büyük bir olasılıkla o sırada yerinde olmadığından ve bunu sakladığından emindi. İşini kaybetmemek için girdiği inat cenderesinde senelerini kaybedecekti ve farkında değildi iri kıyım.

- Bi.. bilmiyorum.. bilmiyorum, yeminlen bilmiyorum, diye sızlanmaya başladı.

Gözleri nemlenmiş ya da Halil'e öyle gelmişti. Korku ve çaresizlik bir araya gelince insan için berbat bir karışım çıkardı ortaya. Bu kez yaptığına üzüldü Halil. İri kıyım çok zavallı görünmüştü gözüne.

- Başkomiserim, diye bağırmasına aldırmadan çıktı odadan.

Bunca yıllık meslek deneyimi, kimin doğru kimin yalan söylediğini anında anlamasını sağlamıştı. İri kıyım da, ondan sonra karşısında ağlayıp diz çöken Arif'de yalan söylemiyorlardı. İstanbul'un uzak semtlerinden birinde, bir parkın kirli süs havuzunda dört çocuk cesedi bulunmuş, cesetler prosedür icabı Adli tıba getirilmiş, ön otopsiden sonra biri ya da birileri tarafından herkesin gözü önünde hem de ana kapıdan kaçırılmışlardı ve ilginç olan da şuydu ki görmesi ve duyması gerekenlerin suçu yoktu.

Kulağının derinliklerinde bir tahtanın kapı çalınır gibi tıklaması kendine getirdi Halil'i. Korkuyla gözünü açtığında karşısında Tekin amir, bir yandan Halil'in tahta masasını tıklıyor, bir yandan da neredeyse ağladı ağlayacak gözler-

le bilgisayar ekranını işaret ediyordu. Eylül'ü 03.22'de son kez aramış ve çaresiz mesaj atmıştı. İlk kez yanında birinin olmasına ihtiyaç duyuyordu. Bir şeyler söylesin diye değil, olsun diye. Yalnız hissediyordu. Yalnız ve çıkmazda. Yoo, iri kıyımın haline benzemiyordu durumu. Kendi kurduğu tuzağa düşmemişti henüz. Korkmuyordu mesela. Sadece yalnızdı. Odası soğuktu. Açık camı ürpererek kapatmış, sırtına paltosunu koyup masasında uyumuştu. Masaya kapı çalınır gibi vurulmasından hemen önce havuzun içindeydi. Yosun tutmuş, çöplerin ve birkaç pet şişenin kirlettiği zemine sırtını vermiş, üzerinde amaçsızca salınan dört çocuk cesedine bakıyordu. Cesetlerin arasından ara sıra süzülen güneş ışığı gözünü alıyor, özellikle sol gözü yanıyordu. Çocuklar da gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı. Hepsinin ağzı kıpır kıpır idi. Konuşmalar birbirinin üzerine düşüyor, karışıyor, anlaşılmıyordu. Net olan tek cümle vardı.

- Kapanacak bir hesap var.

Ucunda çengel olan bir sopanın sivri demirinden son anda kurtuldu. Çengel kısa bir süre arandı ve çocuklardan birinin elbisesine takıldı. Yavaşça kenara doğru çekildi çocuk. Gözü hâlâ Halil'deydi. Arası açılan çocukların boşluğundan havuza dolan güneşi gördü tekrar. Güneş söndü ansızın. Havuz karardı. O karanlıkta Murat'ı zar zor seçebildi havuzun dışında. Yanında Eylül, Halil'e bakıp gülümsüyorlardı. Murat'ın elindeki feneri fark etti. Fener yandı ansızın. Havuza yine güneş ışığı doldu. Sol gözü acıdı Halil'in.

- Oku şunu, diye ağlamaklı bir ses tonuyla konuşup koltuğa yığıldı Tekin.

Masanın üzerine külçe gibi bıraktığı kafasını zorlukla kaldırdı. Duvardaki saat 09:15'ti. Kurşun kalemin silgisi sol gözüne dayanmış, acıtmıştı. Bir süre iki gözünün de aynı derecede görebilmesi için bekledi. Tekin kıpırtısız ona bakıyordu. Ne zaman ve kimin açtığını sorgulamaya gerek bile duymadığı bilgisayarının ekranına yaklaştı, okudu.

"Bunu da Gördük / Morgdan Cesetler Çalındı" yazı-

yordu kocaman manşette.

09.21

Tekin'in Halil'in odasından çıkışı ile Eylül'ün odaya girişi aynı anda olmuştu. Sanki göz göze gelmişler, Tekin, yüzünden düşen bin parça halde bakmış ama görmemişti. Ağlamaklı gibi gelmişti Eylül'e, amirinin suratı. Hoş, kendi suratı da normal değildi biliyordu. Peş peşe garip olaylar oluyor, mantığını sonuna kadar zorlamasına rağmen çözüm bulamıyordu. Yol boyu mesajı düşünmüştü. "Gitme onun peşinden" yazıyordu ekranda. Kimin peşinden gitmeyecekti, kimdi mesajı atan, neler oluyordu ve çözümü neydi. Kendisi gibi Halil de çaresizdi biliyordu. Halil'in yüzündeki anlamsız bakış amirinin darmadağın olmuş ruh halinden değil, içinde bulundukları karmaşadan kaynaklanıyordu, farkındaydı.

- Günaydın, dedi kapıyı kapatırken.

Sesi, oyuncağını kırmış ve suçu atabileceği bir kardeşi olmayan yaramaz çocuklar gibi utangaç çıkmıştı.

- Gördün mü, diye ekranı işaret etti Halil.

Yaklaştı Eylül, kısaca başlığa göz gezdirdi.

-Yuh, diyebildi ancak ve ekledi, ne varsa şaşıracak.

- Müdür şaşırmış ama, dedi Halil masanın önündeki koltuğa çökerken, ağzına sıçtı amirin.

Cevap vermeden manşetin altındaki paragrafa göz gezdirdi Eylül.

"Geçtiğimiz sabah Küçükçekmece'deki parkın süs havuzunda ölü bulunan dört çocuğun naaşları otopsiden hemen önce Adli tıp morgundan kaçırıldı. Polisin, henüz kimliklerini belirleyemediği naaşların ne amaçla ve kimler tarafından kaçırıldığı bilinmiyor ancak olayın saat 21.00 ile 22.00 arasında olması, kaçırılmanın ana kapıdan gerçekleşmesi ve güvenlik dahil kimsenin farkında olmaması şaşırtıcı."

- Bizden daha çok şey biliyor bunlar, derken birden kafasında bir şimşek çaktı,

- Kartal, diye fısıldadı.

- Nerede o dallama, diye sordu Halil.

Mehmet Ali'nin evinden çıktığında aradığını ve bant kaydını anlattı Eylül.

- Yolda içime bir kurt düştü, evine yakındım, gidip alayım diye düşündüm.

- Gece de gelmemiş, dedi Halil, iyice meraklanmıştı.

- Asıl burayı dinle, kapıyı çaldım açılmadı, çıkışta kapıcıyı gördüm, ne dedi tahmin et.

Halil cevap vermeyip yüzüne bakmaya devam edince konuşmayı sürdürdü Eylül.

- Dün sabah anahtarı teslim etmiş, zaten eşyalı kiralamış, gitmiş anlayacağın.

- Siktir, diyebildi Halil.

Halil'in karşısına oturdu Eylül.

- Erken olacak ama siteye haberi Kartal uçurmuş olabilir mi?

Aralarında yarım metre vardı. Eylül'ün, gözlerine dikilmiş yeşil gözlerine uzun uzun baktı Halil, kokusunu içine çekti. O an ne morgdan çalınan çocuklar, ne Kartal ne de dünyanın boklukları umurunda olmadı. Başı döndü. Gözlerinden içine girmeyi, orada yaşamayı, hiç ayrılmamayı düşledi. "Kalk" dedi içindeki ses. "Şimdi sırası değil" dedi. Kalktı Halil. Masanın arkasındaki kendi koltuğuna yürürken baş dönmesi azaldı, gitgide yok oldu.

- Öğreniriz, diye cevapladı otururken, bana şunu yazanı bul.

- Bende, dedi Eylül ve ekledi, sen iyi misin?

- Hayır, dedi kısaca Halil.

Sadece kafa salladı, döndü ve çıktı Eylül. Zordu ikiye bölünmek. İnsanın kafasındaki iki ayrı mesele aynı ağır-

lıktaysa daha da zordu. Her iki meseleyle de sürekli yan yana, dip dibe, iç içe olmak en zoruydu. O zaman ilgi, ister istemez birinden diğerine geçiş yapıyor, işle aşk birbirine giriyordu. Tecrübeyle çözülebilecek bir problem değildi bu. Zaten aşk konusunda zerre kadar tecrübesi olmadığını biliyordu Halil. Hayatına giren kadınların sayısı şaşırtıcı derecede azdı. "Ama inkâr etme Defne'ye âşık oldun" dedi içindeki gereksiz kişilik. Olmuş muydu gerçekten. İlk defa çıktıklarında, o tanıştıktan sadece 12 saat sonrası. "Şimdi kendi yüzümün halini düşünemem" diye aptal bir ilanı aşkın 12 saat sonrası,

- Ne düşünüyordun peki, diye sormuştu Defne.

- Bir şey düşünmüyordum, diye cevap vermişti Halil.

- Çocuksu yüzünü düşünmüyorsan, diye üstelemişti Defne.

- Sana bakıyordum, demişti Halil, sana bakmak kendi çocuksu yüzümden daha önemliydi.

Bir kadına bunu söylemek için kayıtsız olmanın imkânı yoktu biliyordu ama aşk, ya aşk, aşk var mıydı, ya da var olana aşk denir miydi. İşte orası bugün bile meçhuldü.

- Senin durağa aşk uğramaz oğlum, diye kafa bulmuştu bir keresinde Murat, tıpkı benim durak gibi, demişti.

Kaba tabirle dan dun heriflerdi ikisi de. Biraz daha romantik görünürdü Murat ama içi hiç de öyle değildi. Hiç olmazsa kendisinin içi de dışı da birdi. İçinin kabalığı yüzüne vurmuştu. Gerçi orası da bok bir durumdu. Defne'nin hoşuna giden onun bu kabalığıydı.

- Saklamıyorsun, neysen osun, demişti Defne.

Kendi kabalığına ve çekilmezliğine "dobra", "içi dışı bir" gibi yakıştırmalar yapıyor, onu da havaya sokuyordu. Böyleydi Halil. Ağzına "siktir git" lafı geldiyse onu "defol" diye düzeltmeye ihtiyaç duymayanlardandı. İlk zamanlar, "içimdeki Halil'i keşfediyor, ben de yeni tanıyorum" gibi abuk sabuk fikirlere kapıldıysa da çabuk sıyrılmış, kendi tanımıyla öküzlüğüne geri dönmüştü.

Peki ya Eylül'e duydukları. Kaç yıllık karısına bile âşık olup olmadığını anlayamıyorsa daha dünkü Eylül'e ne hissettiğini nasıl anlayacaktı. "Değer mi" diye sordu bu kez içi. İçinin derdi Defne ve Eylül'ün karşılaştırmasını yaptırmaktı Halil'e. "Bir süre sonra Eylül'de Defne gibi gözden düşerse" diye soruyordu aklı sıra. Oysa beğeniden kara sevdaya kadar olan duygular silsilesi haberli gelmiyordu insanın başına. Küt diye, damdan düşer gibi kapılıyordun bu sele. Sonrasını düşünmek kimseye mahsus değildi. Hayat zaten deneye yanıla geçmiyor muydu. Denerken biterse mutlu, yanıldığında biterse mutsuz ölüyordun o kadar. Ama burası, Vatan, emniyet, polislik. Tam da burada "ev sahibi" idi Halil. Tecrübeyse tecrübe, zaferse zafer hepsi bu sınırlar içinde yaşanmıştı. "İşe yarayacak mı bari" diye sordu içindeki. "Yaramadığını baştan kabullendim ya" diye cevap verdi Halil. Tecrübe bu ikilemi çözmekte yetersiz kalıyordu. Bekleyecekti. İşle aşk birbirine karışacak, çalkalanacak, köpüklenecek ama nihayetinde durulacaktı. Kararlıydı. Su istediği gibi akacak, karışmayacaktı. Ne içinin ne de dışının, akan suyun yatağını değiştirmek için yapmaya kalkacağı en ufak bir müdahaleye karşı koyacak ve bekleyecekti. Durulduğunda orada, sağlam ve aklı başında kalmak istiyordu. Payına düşeni görmenin tek çaresi buydu, şimdilik.

- İbrahim Yayla, dedi Eylül oturduğu sandalyeden kafasını çevirmeden.

Odasından kaçar gibi çıkıp onun yanına gelmişti Halil.

- Telefonu, diye sordu ve Eylül'ün daha soru bitmeden uzattığı not kağıdını aldı, tam karşısındaki boş masaya oturdu.

Kafası kocaman monitörün arkasında kalsa da, Eylül'ün bir şekilde kendini izlediğinden emindi Halil. Not kağıdında yazılı telefon numarasını tuşlarken, Eylül'le aralarındaki birkaç metrenin nedense güven verdiğini düşündü.

- Ben İbrahim, dedi telefondaki ergen sesi.

Klasik olarak kaynağını açıklayamayacağını söylüyordu. Sakin kalmaya çalıştı Halil.

- Oğlum kaynağını sormuyorum, doğru olup olmadığını bilmeden hangi akla hizmet koyuyorsun haberi, dedi.

- Doğrulattım, dedi İbrahim.

- Nasıl doğrulattın lan, haber baştan aşağı yalan, diye çıkıştı Halil.

- Yapmayın başkomiserim, dedi İbrahim.

Sesi sakindi. Halil'in blöfüne zerre kadar ilgi göstermemişti.

- Böyle bir haberi doğrulatmadan yazmam, diye ekledi.

- Kime doğrulattın onu söyle bari, diye sordu Halil.

- Cinayet Büro, diye cevap verdi İbrahim sakince, ama kim olduğunu sormayın söylemem.

- Çömeeeeezz, diye bağırıp elindeki ahizeyi telefona vurdu Halil. Aslında önce vurdu mu bağırdı mı hatırlamıyordu. Eylül ve Zagor başında bitmişler, merakla gözlerinin içine bakıyorlardı.

- Bulun o iti bana, derken gözlerinden ateş çıkıyordu Halil'in.

11.16

- Sen ve çaresizlik, diye tısladı Murat.

Sık kaçtıkları bir yer değildi Kaptanın çay ocağı. Emniyetin iki arka sokağındaydı. Kahvesi de, çayı da, hatta karışık tostu da beş para etmezdi ama Kaptan onlardandı. Üç yıl önce Kaçakçılık Şubeden emekli olmuş, babadan kalma evin altındaki küçük dükkânı çay ocağı yapmıştı. Sırf yardım olsun diye geliyorlardı, bir de her şey konuşulabilir diye. Genelde müşterileri Vatan'dandı ve kimseden laf çıkmazdı. Hem Tekin amirin dönüşünü beklemek için daha mantıklı bir yer de gelmemişti akıllarına. Dışarıda her dakika hızlanan karın çarptığı cama bakarak gülümsedi Halil.

- Düştüm eline yani.

- Anlat, dedi Murat uzatmadan.

Genelde böyle yapmazdı, hele Halil'e hiç yapmazdı. Bilirdi ki, soru sormaya üstelik şiddet kullanmaya meyilli, ağzı bozuk, inatçı bir oduna "anlat" demek ömür boyu susmasına neden olurdu ama diğer yandan, onu kendinden bile fazla tanıyordu. Günlerdir çaktırmadan izliyor, günden güne uçurumun dibine yol aldığını görüyordu. Uçurumun ortalarında bir yerde, bir oyuğun içinde farz etti kendini. Birazdan hızla önünden geçecek can dostu için acele etmek, direkt konuya girmek en doğrusuydu.

- Eylül, diye cevap veriverdi Halil.

Zurnanın zırt dediği yerde tam da bu isim vardı. Rahatsız oldu Murat. Sandalyesinde kıpırdanıp çay ocağına döndü.

- İki çay daha ver bize Kaptan, dedi.

Gözlerini dikmiş, dikkatle Murat'a bakıyor ama görmüyordu Halil. Beyninin içinde bir sürü insan fısır fısır konuşurken tek tek sesleri ayırt etmeye, kargaşayı sıraya koymaya çalışıyordu.

- Önce bir dur, demişti Eşref, derin nefes al, olanları düşün, sırala.

Ne zaman içine tanımadığı insanlar yerleşse, ne zaman ortalık karışsa, Eşref'in cümlesi gelirdi aklına. Mesleki tarafta işe yarıyordu gerçekten, ama işle aşk birbirine karışınca olmuyordu. Denemiş, başaramamış, o yüzden akışına bırakmıştı.

- Yeter lan karıştı, diye bağırdı Murat.

Durdu Halil. Çay gelmiş, şekeri atmış, karıştırmaya başlamıştı. Farkında değildi. Durdu, bir yudum içti.

- Zamanlama hatası, dedi Murat.

- Hangi biri, diye sordu Halil.

- Çaresiz rolü oynama lan bana, Eylül'ü hayatına sen soktun, diye çıkıştı Murat.

Kızmıyor da daha çok suçluyordu sanki, ya da Halil'e öyle gelmişti. Ona göre Eylül'ün Cinayet Büro'ya gelişinin,

içlerine, ama özellikle de Halil'in beyninin derinliklerine girişinin tek sorumlusu Halil'di. Bütün bunlara itiraz etmek yersizdi Halil'e göre, zira evet tezgâhtı. "Öyle yağma yok" diye düşünüyordu Murat, "düğümü sen attın sen çöz".

- İstekle oluyor mu lan sanki bu işler, diye debelendi Halil.

- Hah, dedi Murat, istekle olmuyor ama istemezsen olmaz.

"Olmaz mı gerçekten" diye sordu içindekine Halil. "İçi dışı bir" özelliğinden eser kalmamıştı. Birinin ak dediğine diğeri kara diyordu artık. Cevap gelmedi bu kez.

- Niye istedim acaba, diye düşündüğünü zannetti ama düşünmeyip söylediğini, Murat'ın cevabıyla anladı.

- Defne'ye bok atma, dedi Murat, kızın ağzına sıçtın.

Oysa Halil'e göre Defne'ye yaptıkları, ağzına sıçmak değil olsa olsa bir miktar bencillikti. "Bencillik". İlk defa itiraf ediyordu bunu kendine. Bugüne kadar hep mesleğini bahane etmiş, ilgisizliğini Cinayet Büro'ya bağlamıştı.

- Defne'cisin oğlum sen, ne desem beni suçlayacaksın, diye sitem etti.

- Orada dur, dedi Murat, ben Halil'ciyim, her zaman sana zarar vermeyenin tarafında oldum.

"Zarar" sözcüğü kafasında yankılandı, beyninin tüm duvarlarına birer kere çarptı, orta yerde durdu, tekrarlandı.

- Eylül'ü tanımıyorsun, dedi Halil.

Saçmaladığını fark etti. Murat'ı yanına çekmek böyle olmazdı. "Sen de çoktan Eylül'cü olmuşsun bile" dedi içinde, deminden beri konuşmayan diğer Halil. Haklıydı. Murat'ın, yanında duracağını hayal etmiş, Eylül konusunda destek ummuştu. Murat gibi gelenekçi bir herif için devrimin daniskasıydı bu talep.

- Sen ne kadar tanıyorsun, diye sordu Murat.

Yüzünde ukala bir gülüş belirmişti. Halil'in Eylül'ü, en fazla kendisinin tanıdığı kadar tanıdığına emindi. Halil'in

"tanışma" denen ve mesai gerektiren eylemi, hem fiziksel hem de duygusal olarak beceremeyeceğini biliyordu.

- Ya da şöyle sorayım, diye devam etti Murat, Defne'nin alternatifi Eylül mü?

İçinden de defalarca duyduğu yargılamayı Murat'tan duymak şaşırtmadı Halil'i. İçiyle Murat nedense bir süredir aynı şeyleri düşünüyorlardı. "Eylül için mi ayrılıyorsun Defne'den" diye sorgulamıştı kendisini. İçi, Murat hatta Eylül'e takındığı tavırla Eşref ağabey. Eylül'ü hedef tahtasına koyduğunu o an fark etti Halil. Eski bir şapkadan vazgeçip yenisini giymeye benzemiyordu bu statü değişikliği ya da her neyse. Kendisi idare edebilir, içine de bir şekilde hükmedebilirdi ama ya Eylül. Okul değiştirip bambaşka bir sınıfa, kemikleşmiş arkadaşlıkların arasında kendini bok gibi hissetmeye, hatta "ben burada okumak istemiyorum" tarzı kâbuslar görmeye benziyordu Eylül'ün durumu. Onun kahramanı olmak, "korkma ben varım, yanımda dur, kimse sana bir şey yapamaz" demek zorundaydı. "Şimdi anladın mı, öyle su akar yolunu bulur diyerek olmaz bu işler, kaldır kıçını" dedi içindeki.

- Evet, deyiverdi Halil birdenbire.

Der demez de içinde, sanki uzun süredir atıl duran makine, önce homurtuyla sonra da ritmik sesler çıkartarak çalışmaya başladı. Anlaşılan, doğruyu söylemiş gibi hissetmenin sırrı, o makinanın çıkarttığı ritmik seslerdeydi. Bir rahatlık kapladı içini. O tek kelime iyi gelmişti.

- Peki, dedi Murat.

Kısa ve öz. Teslim olmuştu. Ey "evet" sen nelere kadirsin diye düşündü Halil. O sırada çaldı telefonu. Arayan Eylül'dü. Sesi her zamankinden daha sıcak gelmişti içine. Basın bülteni hazırdı, aynı zamanda Tekin amir dönmüş, Halil'i odasında bekliyordu. İyi olmuştu bu kaçamak. Kötü çaylara rağmen rahatsızlık veren bir sorun iyi sonla bitmişti. Murat istediği taraftaydı. Önemli miydi. Evet önemliydi, zira Murat önemliydi.

11.55

Dört çocuğun, havuzdan çıkartıldıktan hemen sonra Olay Yeri tarafından çekilen fotoğrafları, tek tek Photoshop'lanmış, sanki vesikalık resim imajı verilmiş ve yan yana dizilerek basın bülteninin göbeğine yerleştirilmişti. Fotoğrafların üzerine "BU ÇOCUKLARI TANIYANLAR" cümlesi yazılmış, altına ise sıradan cümlelerle irtibat adres ve telefonları eklenmişti. Tekin Müdürün onay vermesi halinde, ülkedeki ulusal basın, televizyon ve internet haber sitelerine dağıtıma hazırdı. Bilgisayar ekranını dikkatle inceleyen Halil doğrulduğunda, Zagor'un masasının hemen diğer tarafında onu seyretmekte olan Eylül'le göz göze geldi, gülümsedi. Eylül'ün şaşkınlığı bir an suratına yansıdı, kayboldu. Son zamanlarda ilk kez gülümsediğini görmüştü.

- Çıktı aldın mı, diye sordu Halil Zagor'a.

- Aldım, dedi Zagor ve şeffaf föy içindeki tek sayfa bülteni Halil'e uzattı.

- Yukarıda mı, diye sordu Halil gülümsemesini arttırarak Eylül'e.

- Evet, dedi Eylül.

Döndü Halil ve hızlı adımlarla cam kapıya doğru uzaklaştı.

- Kafayı yedi sonunda, dedi Zagor.

Bir şey olmuştu. İnternet sitesinde çıkan "Çalınan Cesetler" haberiyle şu an arasında, Çömez'e attığı küfür dolu çığlıkla buradaki Eylül'e göre anlamsız gülümseme arasında, yani kızgınlıkla keyif arasında bir şey olmuştu. Halil, gerçekten de Zagor'un dediği gibi kafayı yemediyse, muhtemelen bir karar vermişti. Kalbi hızlandı Eylül'ün. "Karar" sözcüğünü düşünür düşünmez heyecanlandı ve heyecanlanır heyecanlanmaz kendine kızdı.

- Sence, diye üsteledi Zagor.

- Ne bileyim, diye kestirip attı Eylül.

Döndü, masasına yürüdü. Merak ve heyecan, içinde meydan savaşı yapmaya başlamışlardı. "Sakin" diye diretti. Dinlemedi içindeki kavga. Göz ucuyla Zagor'a baktı. Genç polisin bir gözü ekrandaysa diğeri kendisindeydi. "Fazla mı alıngan oldum" diye düşündü, olmadığına karar verdi. Çömez, Murat, Eşref ağabey hatta Yılışık bile bir şeylerin farkındaysa Zagor neden olmayacaktı. Oturmak üzereyken vazgeçti. Çekmecesinden sigara paketini alıp Zehirhane'ye yöneldi. Halil aşağı gelene kadar oradan çıkmaya niyeti yoktu. Son bir hamleyle döndü, paltosunu aldı ve bir daha Zagor'a göz ucuyla bile bakmadan hızla uzaklaştı.

Tekin'in "Gir içeri, ne dikiliyorsun orada" diyen sesini duyduğunda, aralık duran kapının önünde dikildiğini fark etti Halil.

Koridorun bir ucundan diğerine yürürken ne düşündüğünü hatırlamaya çalıştı, beceremedi. Aklında sadece isim vardı. Eylül. Söyledikçe içindeki gülümseme isteğine hâkim olamadığını hissetti.

- Ne var sırıtacak, katilleri mi bulduk, diye sitemli söylendi Tekin.

Bir anda koridoru katetmiş, farkına bile varamadığı başka bir anda içeri girip Tekin'in karşısında pişmiş kelle gibi sırıtarak dikilmişti. Zaman aşımlarının yaşanmadığına yemin bile edebilirdi. "İyice yılışık oldun" diye çıkıştı içindeki, "nerede kaldı senin ciddiliğin, ağır ağabeyliğin?"

- Bulduk mu, diye tekrarlayarak girdi araya Tekin.

- Hayır, deyip elindeki tek sayfa kağıdı masasına bıraktı Halil.

- Bunu basına yollayacağız kimlikleri tespit edemiyoruz.

Başarısız olduklarını, başarısız olduğunu itiraf etmekten hep nefret etmişti Halil. Ortada 4 tane minicik ceset vardı. Hoş artık o cesetler de yoktu. Hani neredeyse cinayet de yoktu, hatta son birkaç gün de yaşanmamıştı. Tekin, kendisine uzatılan kağıdı incelerken bunlar geçti hızla Halil'in

beyninden. Birileri çocuklara kıymış, sonra da hiç kıymamış gibi pisliklerini temizleyip ortadan kaybolmuştu.

Zaman emanet,
Mekân emanet,
Canlar emanet.
Verdim, aldım.
Ne ruh duydu sessizliğimi,
Ne yaprak kımıldadı ağaçta.
Değişen sendin.
Bir vardın,
Bir yoktun.

"Masal" dedi içindeki. Severdi bu şiiri Halil. Kimin olduğunu bilmeden severdi. Cuk oturmuştu durumlarına. Bir an yüzünü buruşturdu içindeki. Bu da yeni çıkmıştı. İçindeki yüzünü buruşturduğunda kendisi de buruşturuyor muydu acaba. Başını iyice eğdi. Eğer doğruysa Tekin'in görmesini istemezmiş gibi vücudunu çeyrek daire döndürdü. "Eğer son birkaç gün yaşanmadıysa Eylül ne olacak" diye sordu içindeki. "Salak salak konuşma" diye yanıtladı Halil, "yenilgiyi reddetmek tamam da, bu öyle reddedilecek gibi değil, keşke olsa ama o kadar da basit değil, bu iş öyle ya da böyle çözülecek, istesek de istemesek de."

-Olmuş hemen dağıtsınlar, dedi Tekin kağıdı geri uzatırken.

Aldı Halil, dönerken Tekin'in sorusuyla kalakaldı.

- Toplantıyı merak etmiyor musun?

Unuttuğunu o an fark etti. İçindekiyle konuşmak dış dünyadan kopartmış gibiydi.

- Doğru ya, dedi, hakkımızda ne hüküm verildi.

Bu kez Tekin sırıttı belli belirsiz.

- Belli ki sen beni tanımamışsın, bende haksız hükme pabuç bırakacak göz var mı?

Hafiften kasılmış gibi geldi Halil'e. Dudağının kenarında beliren gülümseme Yozgat'tan gelmiş Cinayet Büro amirinin ilk zaferi olarak kayıtlara geçmişti sanki.

- Yani, diye sordu Tekin.

- Adalet Bakanı'ndan Adli Tabipliğe kadar herkes topun ağzında, diye gevrek gevrek gülümsedi Tekin, biz hariç.

- Niye bulamadınız katilleri diye sormadılar mı, dedi Halil.

Süngüsü düşer gibi oldu Tekin'in.

- Çıkışta Müdür, diye başladı, oklar bize dönmeden halledin şu işi dedi, diye ekledi.

- Peki ya kimliklerini bulursak, ya aileler ortaya çıkıp çocuklarımızın cesetlerini nasıl kaybettiniz diye sorarlarsa? Dedi Halil.

Tekin bu soruya hazırlıklı gibiydi. Sanki toplantıda da sorulmuş gibi hızla ve sakin cevap verdi.

- Benim sorunum katilleri bulmak, cesetleri korumak değil, onu kim düşünürse düşünsün.

Adam haklıydı. Hoş, hak hukuk yetmiyordu. Peş peşe acizlikler yaşıyorlar sanki bir şey ya da birileri olayı çözümsüz bırakmak için her seferinde önlerine set çekiyordu. Bu durumda katilleri bulmak da kolay olmayacaktı ama Halil bunu dillendiremedi. Çömez'i de, gazeteciye bilgi verenin o olma olasılığını da, hatta eşyalı tuttuğu evi aniden terketmesini de dillendiremedi. Tekin amiri kısa süreli zaferiyle baş başa bırakıp çıktı.

13.20

- Biliyor biliyor anne biliyor,

Kızılcığın oyununu anne biliyor.

Tekerleme gibiydi Defne'nin şarkısı. Bunun üzerine Canan bağırarak cevap vermişti,

- Nerede olduğunu bilmiyor ama akıllım.

Ceylan, kum havuzunun içinde minik bir tepecik haline getirilmiş kumun etrafında dört dönüyordu.

- Neymiş o bilmediğim, hangi Kızılcık söyler, diye soruyordu Defne.

- Ben ben ben, diye kardeşinin peşine takılıp aynı kum tepeciğinin etrafında koşuyordu Canan da.

Gülümsedi Eylül. On dakikadır çocuk parkının az ilerisindeki yolun kenarında, arabanın içinde Halil'le beraber, mutlu bir ailenin bir eksik halini seyrediyorlardı. Gıpta mıydı Eylül'ün gülümsemesi belli değildi. Hayal kuruyor mu, Defne'nin yerinde kendisini, yanında Halil'i görüyor mu belli değildi. Fotoğraf gibiydi yüzü. Dudağının kenarına asılı kalmış sabit bir gülümseme kası ve değişmeyen tek kare fotoğraf. Oysa Halil kısa bir süre Kızılcıklarına bakmış, ardından gözünü o parkta hiç olmayan süs havuzuna, havuzun içinde fısır fısır konuşup sessizce dalgalanan dört çocuk cesedine dikmişti. Gitgide kararıyordu havuz. Bazen içinden keskin bir ışık hüzmesi fışkırsa da hemen yok oluyor, bembeyaz dişlerin sıralandığı bir ağızdaki tek dişsiz bölme gibi, bir anda siyaha çalıyordu. Ne Kızılcıklarının, ne de koştururken çıkarttıkları seslerinin farkındaydı. Ne araba gürültüleri ne diğer çocukların bağrışlarına karışan anne çığlıkları ne de soğuk havada yiyecek arayan kuşların ciyaklamaları. Sessizliğin içinde sadece, ara sıra çocuklardan biri kafasını yarım çevirip Halil'le göz göze geliyor ve fısıldıyordu,

- Kapanacak bir hesap var.

- Hmm, diye bir ses çıktı Eylül'den, kendine geldi Halil.

- Bir şey oldu mu acaba, diye sordu Eylül kaygıyla Ceylan'a bakarken.

Hayır ağlamıyordu. Düştüğü yerde önce dudağını büzmüş, ağlayacak gibi olmuş, kendisine "saçmalama, ne güzel oynuyoruz, ağlamanın sırası mı şimdi" der gibi ba-

kan kardeşini görünce büzülen dudağı hızla eski halini almış, kalkıp oyuna devam etmişti. Olmayan havuzla, olup olmadığı belli olmayan dört çocuk yoktu artık. Ön planda Eylül, arka planda Defne vardı. Tıpkı bir teleobjektif takılı kamera gibi, bir Eylül, bir Defne netleşiyordu Halil'in gözlerinde. Defne'nin kafasının içini okuyor ama Eylül'e gelince beceremiyordu. Birinde hep başarılı olmuş diğerini hiç beceremememişti zaten. Hoş Eylül'ün muammasını seviyordu Halil. Kafasını okuyamamak türlü sürprizlere açık olmak demekti. Sürprizsiz kalmanın sıkıcılığını uzun süredir yaşadığını fark etti birden. Sever miydi sürprizleri, hayır. Ona göre yol görünmeliydi. Ne var ne yok bilinmeliydi uzakta. Cinayetler bile belli rutinler üzerine kurulmalı, şıp diye olmasa da keyifsizlikler üretmeden çözülmeliydi. Ya şimdi yaşadıkları. Görünmeyen tek değildi ki. Eylül'ün muammaları, ellerindeki dört çocuk vakasına bakıldığında devede kulak kalırdı. "Sahi şimdi sıra neye geldi" diye sordu, içinde uzun süredir konuşmayan Halil. Dört çocuk cesedi bulmuşlar yara bere bulamamışlardı, dört çocuk cesedi bulmuşlar aile bulamamışlardı, dört çocuk cesedi bulmuşlar katil bulamamışlardı ve en kötüsü dört çocuk cesedi bulmuşlar ve kaybetmişlerdi.

- Çömez ne oldu, diye sordu aniden.

İstemeden sorduğuna, hatta kendisinin sormadığına emindi. Eylül bile aniden kafasını çevirmiş, "nereden çıktı bu soru" der gibi anlamsız bakıyordu. Bozuntuya vermedi, devam etti.

- Çömez diyorum, bulamadık değil mi?

- Bulamadık, diye cevap verdi Eylül.

Geçiştirilmek için verildiği çok belli bir cevaptı. Bu soruya değil de "şimdi ne olacak" tarzı bir soruya hazırlamıştı kendini Eylül. Aslında Defne ve Kızılcıkların oyun oynadıkları parka gelene kadar, yol boyu düşüncesi sadece buydu.

Halil, Tekin amirin yanından telefonla konuşarak gelmişti. Yaklaştığında, suratındaki sevimsiz ifadeden anla-

mıştı Defne'yle konuştuğunu. Bozulmamıştı hayır, hatta içini dikkatle dinlemiş, yolunda gitmeyen bir hissi yakalayabilmek için can atmıştı ama nafile, deyim yerindeyse "kılı bile kıpırdamamıştı." Sevindirici ya da üzücü bir durum olduğu hakkında en ufak bir yorum yapmadan beklemişti Halil'in yanına gelmesini.

- Gidiyoruz, demişti Halil.

Kayıtsız şartsız uymak gerekirdi bu talimata. Zaten gidilecek topu topu iki doğrultu vardı, biliyordu. Ya çocuklarla ilgiliydi yönleri ya da Defne'yle. Defne alternatifi aklına gelir gelmez içindeki, "hesaplaşma" diye anlamsız bir saptama yapsa da dinlememiş, peşine takılıp yürümüştü Halil'in.

- Kızılcıkları göreceğiz, merak ediyordun, demişti yolda Halil.

Kızılcıkları görecek olmanın Defne'yi de görmek anlamına geldiğini biliyordu Eylül. Bilmediği, bu buluşmaya kendisinin niye götürüldüğüydü. Bu buluşmanın neresinde olacağını, Defne'nin neyi ne kadar bildiğini ya da hissettiğini, azıcık bilgi ya da hissin ne gibi sonuçlara yol açacağını, kısacası Defne'yi görmeyi isteyip istemediğini bilmiyordu. Sessizce kabullenmiş göründü, Halil'in gözlerinde sevgiyle verdiği kararı. Bu kabulleniş, annesinin söylediği bir başka sözü hatırlamıştı.

- Erkekler için, senin neyi düşünüp düşünmediğin önemli değildir, demişti annesi, onlar senin yerine de düşünmeyi severler.

Erkek düşüncesinin beceriksiz hatta yetersiz olduğunu Mehmet Ali'de sık sık deneyimlemişti Eylül. O da hayatına giren kadınlar hakkında, giriş ve çıkış kararları da dahil olmak üzere tüm stratejik kararları kendi vermiş ama her defasında pişmanlık duyduğunu en azından Eylül'e itiraf etmişti.

Şimdi, burada, çocuk parkının sadece 30-35 metre uzağında idiler. Karşılarında Kızılcıklar ama daha da önemlisi

Defne duruyordu. Bir erkeğin kararı ile geldiği bu yerde, bu dakikadan sonrasını kestirmek ne o erkeğin ne de oraya istem dışı getirilmiş kendisinin harcıydı. Ne olacaksa olacak ve belki de bugün, bu saatte burada olacakların tamiri mümkün olmayacaktı.

- Haydi, dedi birdenbire Halil.

"Dur, sakın" diye itiraz etti içindeki ses. Oysa Halil kapının kulpunu çoktan çekmiş, neredeyse arabadan inmek üzereydi. Döndü, yeniden,

- E haydi, dedi.

"Kendi kendime gelin güvey oluyorum, yine oluyorum" diye düşündü inerken Eylül. Ortada var olan, ya da resmen var olan, ya da var olup da korkulacak olan ne vardı ki. Minicik işaretlerden ibaret duygu kıpırtıları henüz resmiyete dökülmemiş, kimsenin ağzından bunlara dair tek bir söz çıkmamıştı. Adım adım yaklaştığı kadın hâlâ Defne ablasıydı. Birden "acaba" diye haykırdı içindeki ses, "emin misin?" diye ekledi arkasından. "Senin o kıpırtı diye adlandırdıklarından Defne'nin gerçekten haberi yok mu, panik odasında yaşananları Halil'in yorumuyla dinlemedi mi mesela, Halil'in Defne'ye bir şey söylemediğinden emin misin?" 20 metre kala içi bulandı, göğsü sıkıştı Eylül'ün. Gerçekten ne olacaksa olacak mıydı, gerçekten olacakların artık tamiri mümkün değil miydi. Son 15 metre. Söylemiş olabilir miydi Halil Defne'ye. Bir sürpriz, ama kendisi için belki de son akla gelebilecek bir sürpriz olabilir miydi bu karşılaşma. Halil, Eylül'e söylemeden Defne'yle onu bir araya getirebilir miydi. Son 10 metre. "Sus artık" diye bağırdı içindeki ses aklına. Haklıydı. Susmalıydı. Park sınırlarına girmişler hatta Ceylan babasını görmüştü bile.

- Babaaaaaa, diye çığlık attı minik Kızılcık.

Ardından önce Canan gördü, ya da Defne. Eylül için bir önemi yoktu. İki kadın, belki de iki farklı kadın olmanın içgüdüsüyle, bir an gözlerinin kenarında minicik bir karanlıkla baktılar birbirlerine.

- Defne abla, dedi Eylül gerçekten içten, sıcak bir sesle.

Halil Kızılcıklara kilitlenmiş ya da kilitlenmeyi tercih etmişti.

- Eylül, ne kadar özlemişim, nerelerdesin sen, dedi Defne.

Göz ucuyla bakıyor muydu Halil. Yere çömelmiş, Kızılcıklarını iki koluyla sımsıkı sarmalamış, kokularını derin nefesler halinde içine çekerken gözleri onlarda mıydı. Tam bir erkek güdüsüyle davranmış, ortamı hazırlayıp kenardan izlemeyi önceden hesaplamış mıydı, farkında mıydı komplo kurmakla suçlandığının, "ne haliniz varsa görün" der gibi bıyık altından gizli gizli gülüyor muydu.

- Duymuşsundur mutlaka, şu dört çocuk olayı, epey zorluyor bizi, diye cevap verdi Eylül.

- Duymaz mıyım, herkes bundan bahsediyor, dedi Defne ve ekledi, var mı bir gelişme?

Göz ucuyla Halil'i izliyordu Eylül. Onun da kendilerini izlediğine, dinlediğine hatta hiçbir kelimeyi kaçırmamak için kulak kabarttığına emindi.

- Yok, dedi Eylül umutsuzca, aksine gitgide sarpa sarıyor.

Biden kalktı Halil. Kızılcıkların elini bırakmadan Defne'ye döndü,

- Nasılsın, dedi.

Kızardı Defne. Bir kere hiç sıcak değildi Halil, ikincisi sanki zorunluluktan sorulmuş gibiydi ama Eylül için asıl zor gelen üçüncüsüydü ki o da, sanki sırf kendi orada olduğu için Halil'in Defne üzerinden, kendisine mesaj verir gibi oyun oynadığı düşüncesiydi. "Bak ben Defne'ye karşı soğuğum, bitti." der gibi algıladı, utandı, sıkıldı.

- Ben izninizi isteyeyim artık, dedi birden.

Şaşırmamış gibi yapmaya çalışsa da şaşırdı Halil. İçi susuyordu. Susmaması, açıklama yapması gerektiği zamanda susuyordu.

- Bir şeyler içseydik, özledim seni, dedi Defne.

Oyun mu oynuyordu, samimi miydi çözemedi Eylül. Şu an tek isteği hiçbir şeyin içinde olmaksızın hızla uzaklaşmaktı. Kızgın mıydı, evet kızgındı. Belki hissin tam adı bu değildi ama şu an uzun uzadıya hislerinin ne yöne hareketlendiğini düşünecek durumda değildi.

- Başka zaman ablacığım, alacağım olsun.

Sarıldı, öptü Defne'yi. Saçma sapan kaçışa uydurulmuş saçma sapan kılıf ve o kılıfa hiç uymayan saçma ötesi bir cümleydi kurduğu. Halil'in bakışında "bok yeme, kal" izleri vardı. Suratı allak bullak olmuştu. Belli ki kurduğu oyun bu değildi. Hedefe odaklanmış beyni en ufak bir sapmada dumanlar çıkartmaya başlamıştı. B Planı yoktu Halil'in.

- Ben Vatan'dayım, dedi bakmadan Eylül.

Döndü, arkasından bakan bir sürü göze bakışla karşılık vermemeye özen göstererek hızla arabaya bindi, uzaklaştı.

- Bir saatim var, birlikte bir şeyler yiyelim, dedi Halil.

Panikti bu, Eylül'ün sahadan ani çekilişiyle kendini çırılçıplak hissetmenin paniğiydi, kendi de kabul edip, söyledikten bir saniye sonra pişman oldu ama nafile, Defne'nin yüzünde o bir saniyede güller açmıştı bile.

- Babanız bizi yemeğe götürüyor Kızılcıklar, haydi toplanalım, dedi Defne, sanki çabucak, sanki Halil kararını değiştirmeden söylemek ister gibi.

Arabayı Sıraselviler'den Tophane'ye inen yolun ana caddeyle birleştiği yerde bir köşeye çekti Eylül. Durur durmaz kar başladı İstanbul'da. Açtığı iki camdan yumuşak, oksijen ve iyot dolu bir İstanbul havası dalıverdi içeri. Küçük kar pamukçukları değip eridi ateş gibi olmuş yüzünde. Derin derin soluklandı, havayı ayak uçlarında hissedene kadar da durmadı. "Ağla" dedi içindeki, ağlamadı. Derdi ağlayıp boşalmak değil, biriken hırsı havaya karıştırıp yok etmekti içinden. Belki abartılıydı ama kullanılmış gibi hissetmekten alıkoyamıyordu kendini. "Yuh" dedi içindeki, "nasıl vardın acaba bu sonuca." "Kullanılıp paçavra gibi bir

tarafa atılmak" deyimini ilk kez Şahin Yaralı'dan duymuştu. Battığı dönemlerdeydi.

- Kim kullanabilir ki seni, patronsun sen, demişti annesi.

- Siyah arabalı adamlar, diye cevap verip kalkmıştı yemek masasından babası.

"Sen istemeden hiçbir şey olmadı" diye araya girdi içindeki. Panik Odası'nı hatırlattı yeniden içindekinin saptaması. Yanağını avucunun içine alan eli, başparmağın hafifçe yukarı kıvrılarak gözündeki yaşı okşamasını hatırladı. "İyi de bunun şefkat olmadığı ne malum" dedi tekrar iç sesi. Gülümsemekten alıkoyamadı kendini Eylül. Bazen yüreğimin hissettiğini beynim algılamıyor diye düşündü. O geceden sonra bir hafta odasından çıkmamıştı babası. Ne yanlarına gelmiş ne yemek yemişti. O paçavra gibi bir tarafa atılan adamdan bir süre sonra bir mafya babası doğmuş, etrafına yayılan ateş çemberinin tam göbeğinde kendini sokup öldürmüştü. Düşüncesinden mi, soğuktan mı titredi anlayamadı. Camları kapattı, arabayı çalıştırdı. Kendisini sokup öldürmeden içindeki akrepten kurtulmalıydı. Nasıl olacağını bilmeden sağa, Karaköy istikametine döndürdü arabayı. Hayat kısa olsun diye gelmemişti dünyaya. Ağlamayacaktı.

- Düşüncelisin, dedi Defne.

Kızılcıklar yemeklerini bitirmiş, esmer, kara kuru bir ablanın peşinden oyun odasına koşturmuşlardı. Düşünceliydi Halil, evet, çok klişe bir Türk filmi gibi, Defne'ye bakıp Eylül görmenin dayanılmaz tekdüzeliğini yaşıyordu. Aklı fikri "hatayı nerede yaptım" diye haykırıp duran beynindeydi.

- İş, güç işte, diye sıradan bir cevap verdi.

Her geçen dakika, Defne'nin kendi isteğiyle gidip bir ay sonra yine kendi isteğiyle dönmesi sonucu elde ettiği avantajı kaybettiğini hissediyordu. Bir süre sonra, hatta çok kısa bir süre sonra elinde ne Defne'ye ne de Eylül'e karşı

hiçbir ışık kalmayacaktı. İki kadının arasında kalıp ikisinden de uzaklaştığı halde ikisine de yaklaşamamak garip, mantıksız bir durumdu.

- Çocuklarını gördüğüne bile sevinmedin, nasıl bir düşünceyse bu, diye ağır yumruğu vurdu Defne.

Sendeledi Halil.

- Haydi benden vazgeçtim, diyerek savunmaya çekildi Defne.

Belli ki kocasına acımıştı.

Kalkmadı yerden Halil. Kalkıp yediği yumruğu telafi etmeyi aklına bile getirmedi. Beyni haklıydı. Hata üstüne hata yapıyordu.

- Halil Başkomiser siz misiniz, dedi yanına yaklaştığını farketmediği şef garson.

İrkildi Halil.

- Evet, dedi.

Garson, elindeki cep telefonunu Halil'e uzattı.

- Garip gelecek ama, benim telefonumdan sizi arıyorlar.

Son üç gündür hiçbir şeyin garip gelmeyeceğini bildiği için sakin uzandı, telefonu aldı Halil. Karşıdan, çok uzaktanmış gibi gelen ses yabancı değildi.

- Bataklığın en kötü tarafı başkomiser, ölmemek için kıpırdamamak gerektiğini bilirsin ama içindeki kara korkuya yenilirsin, bataklıkta ölenlerin hepsi aslında intihar ederler.

Metalik bir sesle kapanan telefonu garsona geri uzattı Halil. O an ağzından dökülen kelimeleri ne garson ne de Defne duymadılar.

- Seni bulacağım Çömez, ölmeden...

14.35

- Eşref ağabeyi gözaltına aldılar.

Bomba gibi patladı Zagor'un sözleri Eylül'ün kulağında, beyninde. Kâbus gibi bir saatin ardından, hiç de hoş olmamıştı bu haber.

- Dertleri neymiş, diye sordu.

Aslında "derdimiz neymiş, niye gözaltına alınışız" idi sorunun aslı.

- Morgdaki kayıp çocuklar, dedi Zagor.

- Yok daha neler, derken telefonunu buldu paltosunun cebinde Eylül.

Bir an Halil'i aramakla mesaj atmak arasında tereddüt geçirdi. Masasına doğru tedirgin adımlarla yürürken sesini duymak istemediğini, en azından şimdilik istemediğini hissetti. Beyazın kirlendiğini, kullanıldığını düşünüyordu. "Oraya hiç gitmeyecektim" diye dertlendi.

- Başkomiserimi arayacaksan az önce denedim, ulaşılamıyor, dedi Zagor umursamaz bir tavırla.

- Kim almış, diye sordu Eylül.

- Asayiş, diye cevap verdi Zagor ve masasına oturup bilgisayarına gömüldü.

"Eşref ağabeyi gözaltına aldılar" şeklinde küçücük bir mesaj yazdı, yolladı Eylül.

İçindekiler, dışındakiler karman çorman olmuştu, farkındaydı. Hepsi suskundu. Birden panik odasında duyduğu ses geldi aklına. "Son şansın" demişti. İlk kez bunu düşünmesi gerektiğini hissetti. Neyin son şansıydı, son şans kullanılmış ve bitmiş miydi, bir yenisi daha olmayacak mıydı. Gözleri bağlıymış gibi geldi bir an. Tehlikenin, hangisinden çıkacağını bilmediği 40 kapılı bir odada gibiydi. Bunca kargaşa içinde acaba tehlike farkında olmadan atlatılmış mıydı, gözünü açabilir miydi, yoksa hâlâ her an bir taraftan bir yumruk gelir miydi suratının tam ortasına. "İnsanlar gelmeleriyle boşluk dolduranları severler, gitmeleriyle boşluk yaratanlara âşık olurlar" demişti Özdemir Asaf. Hangi noktada olduğunu algılayamıyordu Eylül.

Mesela "son şans", gelmiş miydi, gitmiş miydi, ya Halil, hangi noktadaydı duyguları, gittiyse de, geldiyse de iki ucu boklu değnek değil miydi bu belirsiz aksiyonun. Telefonu çaldı birden. Karşısında bir ayna olsaydı yüzündeki ifadeyi görebilecekti. Umut mu, kaygı mı vardı zil sesiyle birlikte oluşan. Telefonun üzerindeki "Tekin amir" yazısıyla tüm düşünceler silindi.

- Nerede başkomiserin? Diye sordu soğuk bir sesle.

- Ulaşamıyorum Müdürüm, diye cevap verdi Eylül.

- Odama gel, deyip kapattı Tekin.

Hiç ulaşamadığı olmamıştı Eylül'ün Halil'e. Oysa o kendini daha dün gece ulaşılamaz yapmış, görünmez olmuştu ama tersini ilk defa görüyordu. Tekin'in odasına giden koridor boyunca nerede olabileceğini düşündü, aklına bir şey gelmedi. Çıkar çıkmaz Murat'a uğrayacak, alttan girip üstten çıkıp öğrenecekti. "Öğrenip de ne yapacaksın" diye sordu içindeki. Öyle ya telefon bile açmamış sıradan bir mesaj atmıştı. "Bir de pişkin pişkin sesini duymak istemediğini düşündün" diye ekledi hain ses. "Öyle kestirip atamaz" dedi cevaben Eylül, önce yaptığı anlamsız bir araya getirmenin, ardından da kayboluşunun hesabını verecekti Halil.

- Çocukların kaçırılmasına yardım ettiğini düşünüyorlar, haksız da sayılmazlar, dedi Tekin.

Odasına girdiğinde elleri arkada bir ileri, bir geri yürüyor, ne olduğunu çözemediği sözcükler mırıldanıyordu. Eylül onu hiç öyle görmemişti. "Herkesin, içindekilerle kavgası farklı şekillerde oluyor" diye düşünmüştü. Eylül'ün geldiğini fark ettiği halde istifini bozmamıştı Tekin. Sanki süresi belli bir ritüeli tamamlamak ister gibi üç, beş kere daha gidip gelişine devam etmiş, birden durmuş ve ansızın söze başlamıştı. Ne Halil'i sormuş ne de onun yokluğundan rahatsızlık duyarmış gibi yapmıştı.

- Niye böyle düşünsünler ki, diye sordu Eylül.

- Sana bir şey söyleyeyim mi, diye durup Eylül'ün tam

gözlerinin içine baktı Tekin, bana sorarsan ben de farklı düşünmüyorum.

- Çüş, diyesi geldi Eylül'ün.

Mimikleri demişti belki ama ağzından çıkan, Zagor'a söylediğinin aynısı oldu,

- Yok daha neler.

- Bizler öyle çok şey görürüz ki, yok daha neler diyecek halimiz kalmaz bir süre sonra, diyerek bilmiş bilmiş sırıttı Tekin, sorgusunu sen ya da Halil izleyebileceksiniz, diye ekledi.

- Ne zaman yaparlar, diye sordu Eylül.

- Bir soru daha sorarsan kaçıracaksın, diye cevap verdi Tekin.

Eylül telaşla dönüp kapının ağzına geldiğinde Tekin'in uzak diyarlardan gelirmiş gibi sarf ettiği son cümleyi duydu,

- Soru yok, sadece izleme.

Asansörde geçen saniyeler boyunca, Eşref ağabeyin sorgusuna niye önem verdiğini düşündü Eylül. Zagor'un ilk cümlesi beyninde niye bomba gibi patlamıştı, Tekin çağırınca mutlaka Eşref ağabeyle alakalı olduğunu var sayarak niye telaşlanmıştı ve şimdi, niye asansör bir an önce -2'ye insin diye dertleniyordu. Eylül'ün hayatında Eşref neydi, kimdi? Cesetlerin kaybolmasına yardım etmesi niye bu kadar önemliydi, yardım ettiğini itiraf ederse tutuklanacak olmasından duyduğu kaygı, içinden defalarca tekrarladığı "yazık, olmamalı" kelimeleri nedendi. Tüm bu sorgulama, asansörün istenen kata geldiğine dair sinyal sesi duyulana kadar devam etti ve asansörle birlikte aniden dondu kaldı Eylül. Cevap basitti. Tüm soruların karşılığında hep Halil adı vardı. Kaygılar, endişeler, tedirginlikler hep Halil yerine hissediliyordu. Halil'in olmadığı yerde ruhu, beyni, duyguları Halil'leşmiş, Halil'le bütünleşmişti. Bir adım attı, asansörün dışına çıktı, kapı kendiliğinden kapandı. Duruyordu. Utancından mı, yoksa Halil'le paralel düşünmüş

olma kaygısından mı bilmiyor ama duruyordu. Bu kadar mı içine işlemişti. Bu kadar mı değer veriyor, bu kadar mı saygı duyuyordu. Neydi bunun adı. Onun olmadığı yerde onun tamamlayıcısı olmak ne demekti. Böylesine kızgınken her şeyi bir kenara bırakıp onun yerine kaygılanmak, endişelenmek, telaşlanmak ne demekti. Bütün bunların yerine yavaş yavaş başlayan, gitgide harlanan, büyüyen bir alev fark etti içinde.

- Sana ne, dedi bir ses.

Döndü, etrafına baktı, kimse yoktu. İçinden mi gelmişti, bilemedi.

- Böyle mi kullanacaksın son şansını, dedi koridorun başka tarafından bir ses.

Tanımıyordu ya da tanıdığı hiç kimsenin sesine benzemiyordu. Hatırladı. Panik odasındaki sesi hatırladı. "Son şansın" demişti. Yine tekrarlıyordu. Salak gibi etrafına bakmanın alemi yoktu. Göremeyeceğini biliyordu. Bilmediği, kim olduğuydu. Kıpır kıpır sesler titreşti içinde. Beyni isyan ediyordu. "Seni hiç sevmedi" dedi bir tanesi, seçebildiği kadarıyla diğeri "düşünsene" dedi, "Eşref, seninle Halil'den ziyade Halil'le Defne'yi tercih ederdi."

- Saçma, diye söylendi.

Söylendi mi söyledi mi anlayamadı. Halil'le Eylül yerine Halil'le Defne tercihi ne demekti. Nereden çıkmıştı. Eşref'in, Murat'ın hatta Zagor'un ilk tercihlerinin Defne olma ihtimali yüksekti ama ya yanağına dokunan el, ya her şeyi halledeceğini söyleyen sıcacık ses. Halil'in hezeyanları gibi miydi yaşadıkları. Yaşamış mıydı yoksa o da Halil gibi, yaşadığını mı zannediyordu. Halil'in bunca insanı karşısına alıp kendisini tercih etmesi, Eylül'ün gitgide zayıflayan beyninin senaryosu muydu. Ya bu sabahki oyun. Kızdığı, sinirlendiği tiyatro sahnesi hiç yaşanmamış mıydı. Eylül'le Defne'nin bir araya gelmesi tesadüf müydü. Halil safça mı oynamıştı bu oyunu. Neredeyse beş dakikadır kıpırdamadan asansörün önünde beklediğini fark etti Eylül. Döndü,

asansörün çağır düğmesine bastı. Eşref umurunda bile değildi. Orası başka bir alandı. Başkalarının ilgi alanıydı. Halil'in yerine kaygılanmak Eylül'ün işi değildi. Çocukların cesetlerinin kaybolmasından Eşref sorumluysa, nasıl olsa kendilerine bilgi verilecekti.

- Eylül komiserim.

Asansörün kapısı açılırken duydu sesi. Koridora arkası dönüktü. Bu kez tanıdık hem de çok tanıdıktı ses.

- Nereye gidiyorsun?

Dönmekle dönmemek arasında tereddüt geçirdi. "Dönme, asansöre bin, hatta binadan çık ve koş" diye bağırdı içindeki.

- Amirim geleceğini söyledi.

Asansörün otomatik kapısı yavaş yavaş kapanmaya başladı. "Elini sok açılsın" dedi iç sesi. Ne olur şimdi olmasın diye düşündü. Bunca kargaşa arasında yeni bir depreme ne kadar gerek vardı ve ne kadar hazırdı. Zaten ortalık her sarsıntıda biraz daha karışıyordu. Bu kez kulağının dibinden geldi ses,

- Gidecektim, senin geleceğini öğrenince..., dedi ve sustu.

Döndü Eylül ve döner dönmez de döndüğüne pişman oldu.

GEÇMİŞ

Bir dokunuş böylesine çarpar mı? Durgun suyun ortasına atılmış bir taşın yarattığı dalgalar gibi, ama onun en az bin katı hızla böylesine yayılır mı vücudun her bir santimine? Beyninin içi, en derini bile böylesine uğuldar, şaşakalır mı mesela ve arkasından, çıldırtan, korkutan, çıt çıkmayan bir sessizlik kaplar mı içini insanın? Ölmüş gibi, hiçbir organı çalışmıyor gibi, kesif ve koyu siyah.

Kanepenin kenarından sarkan koluna bakmıştı Eylül.

Kimi pörtlemiş damarları takip edip omzuna kadar ilerlemişti bakışları. Oradaydı o nokta. Küçük salonun loş ışığında bir saatin fosforu gibi parlıyordu sanki. Beynindeki ışıklar kesildikten sonra defalarca aynı yoldan aynı noktaya gelmiş, duygularına isim koymaya çalışmıştı. "Tereddüt ediyorsan gözlerine bak, doğru oradadır" demişti annesi bir zamanlar. Bakıp bakmadığını hatırlayamamış, hatırlayamadığı için kendi kendine kızmış, çatlayana kadar düşünmeye devam etmişti.

Mehmet Ali'nin, Şahin Yaralı'dan yediği tokat sonrası evi terk ettiği günlerdi. Zaten ilk ve son kez terk etmiş, bir daha da annesi yalnız kalana kadar dönmemişti.

- Feriköy, demişti Mehmet Ali telefonda, Migros'u geç soldan ikinci sokak, Zühre sokak.

Eski, köhne bir apartmanın, zeminden iki kat daha altta karanlık bir dairesiydi Mehmet Ali'nin kaldığı ev. Rutubet kokusu daha daireye girmeden burnunun direğini sızlatmış, nedense ağabeyinden çok burada yaşayan insana acımıştı.

- Tayfun Altay, polis, demişti Mehmet Ali, ayda yılda bir görüşürüz, kahramanlık yapınca gidecek yerim yoktu, ne yapayım?

Boşluğuna rağmen dağınık, kirli bir bekâr eviydi. Etrafa bakarken "kaç kız atmıştır acaba buraya" diye düşünmüş, için için gülmüştü Eylül. Bu tarz bir yere girdiğinde etrafı derleyip toparlamak gibi bir adeti olmadığı halde, mecburiyetten iki küflü bardak yıkamış, çay demlemişti.

- Ben de dönmeyeceğim eve ama kalacak yerim yok.

- Saçmalama, annemi böyle birden yalnız bırakmak olmaz, kadın zaten dertli.

- Hah, annemi düşündüğüne beni inandırmak için daha on fırın ekmek yemen lazım, derdin beni başından savmaksa söyle.

- Evet aynen öyle, kendine başka kapı bul, burası sana yaramaz.

"Babamdan kaptığın tek huy açık sözlülüğün, hatta patavatsızlığın, diyecekken vazgeçmişti Eylül. Şimdi Şahin Yaralı'dan bahsedip, keyif kaçırmanın zamanı değil diye düşünmüştü.

- Bu mu Tayfun, diye sormuştu, verniği dökük, eskici malı sehpanın üzerindeki mezuniyet resmini görünce.

- O, diye cevap vermişti Mehmet Ali.

Tatsız tuzsuz, sıradan hatta kendi anlayışına göre çirkin biriydi Tayfun.

- Anası babası yok mu, ne işi var bu yer altında?

- Konya'dalar ya da Kayseri, çok da şeyimde, ev bakıyorum, birkaç güne kadar giderim zaten.

Mehmet Ali'yle ev dışında ilk kez yalnız kaldıklarını düşünmüştü Eylül. Genellikle o zamana kadar hayatına sokmaz sadece teğet geçmesine izin verirdi. Hoş yine sokmuyordu ama bu kez, belki de ilk defa savunmasız ve kaçacak yeri yok bir şekilde yakalamıştı ağabeyini. Birbirlerini tanımaları için iyi bir fırsat olduğunu düşünmüş, sonuna kadar şartları zorlamaya karar vermişti.

- Nereye?

- Beşiktaş, Ortaköy gibi, bakıyor bir arkadaş.

- İş?

- Niye soruyorsun?

İşte yine savunmaya geçmişti. Evde olsa kalkıp mutfağa gider, o da yetmezse dışarı çıkardı. Mehmet Ali de farkındaydı kısıldığı kapanın.

- Gitsene artık sen, diye çırpınmıştı.

- Niye, demişti Eylül, sıkıldın mı?

İşte tam burada kesişiyordu iki kardeşin karakterleri. Zora hiç, sorgulanmaya asla tahammül edemiyorlardı. Onlar, zorlamak ve sorgulamak tarafındaydılar hayatın. Belki de "burada soruları ben sorarım" gibi bir polis klişesi yüzünden, bilinçaltında şekillenmişti Eylül'ün de mesleği. Ve zordu gerçekten. Sorgulanmaktan nefret eden iki kardeşin

hesaplaşması zordu. Tam o sırada kapıya sokulan anahtar ve açılan kapı sesine dönmüştü ikisi de. Resimdekinden daha çirkindi Tayfun ama gariptir konuştukça çirkinliğini büsbütün maskeleyen, hatta kimi zaman güzelleştiren bir hale bürünüyordu. Ses tonunda bir gariplik, sanki bir büyü vardı. "Saatlerce dinleyebilirim seni" diye düşünmüş sonra da düşündüğünden utanmıştı Eylül.

- Nasılsın meslektaşım, ağabeyin çok övdü seni, diye hem tarih öncesi hem de doğruluğu asırlarca tartışılabilir bir cümleyle söze girmişti Tayfun.

Dışı "yuh", içi "bu ne ses yahu" diye, senkronu bozuk bir karmaşayla bulanmıştı bir anda. Belki de sırf Mehmet Ali'ye saygılarından bir daha polislikle ilgili söz etmemişler ama gerek gözle gerekse kulakla birbirlerini incelemekten de vazgeçmemişlerdi. İlginç biri değildi Tayfun hatta Eylül'e göre sesi olmasa fazlasıyla sıradandı. Bazen ses insana yakışır diye düşünmüştü. Şöyle iri kıyım, içki içtiği yüzünün derin kıvrımlarından belli, tiyatro ya da sinemayla uğraşan birinin sesi kaçmış gibiydi Tayfun'un içine. Sanki ses telleri üretim sırasında karışmış, ağır ağabeye takılacak teller yanlışlıkla ona takılmıştı. Gülümsemiş, "acaba ince teller hangi kalın ağabeye gitti" diye gizliden gizliye sırıtmıştı.

- Şeker koymadım, demişti Tayfun son çayı verirken.

Saat bir gibi falandı. Salonda uyuyan Mehmet Ali'yi rahatsız etmemek için, Tayfun'un arkadaki çöplük haline dönmüş küçük, bahçeye bakan odasında oturmuşlardı. "Bu diyalogdan bir hikâye çıkmaz" diye düşünmüştü Eylül. Oysa ortam gerektiği gibiydi. Nereden geldiği belli olmayan, belki bir sokak lambasının titrek ışığı, gelişigüzel konulmuş dağınık bir yer yatağı, fermuarı bozuk bir kumaş gardırop, kokusu geniz yakan bir tütsü ve yeterince yakınlık.

- Cinayete geçmelisin, demişti Tayfun, ansızın ve gökten düşer gibi.

O gece ilk defa ve yine ansızın Halil'i getirmişti bu

cümle aklına. İster istemez ama nedenini bilmediği bir şekilde, Halil'le Tayfun arasında karşılaştırma yapmıştı Eylül ve yapar yapmaz da yaptığından utanmıştı. Halil ve Tayfun, karşılaştırılamayacak derecede iki insandı ona göre. Dışarı bakıyordu. Belli belirsiz aydınlanmış, balta girmemiş bir orman gibi envaiçeşit ota bürünmüş minik bahçede boş bebek odasını, kapının dışında nefesini hissettiği Halil'i, gözlerini düşünüyordu.

- Eylül, demişti birden Tayfun.

Dönmüştü Eylül, uyanmış dönmüştü, birden, döndüğü an dönmemeyi düşleyerek dönmüştü. Tayfun'un saçlarına dokunmak üzere havaya kalkmış eli omzundaki o noktaya dokunmuştu. Milyon volt elektrik, o noktadan her santimine dağılmış, yayılmıştı Eylül'ün. Koyu siyah sessizlikte, beyninin düşünmeyi başarabilen tek kırıntısı iki seçenek sunmuştu ansızın. Ya kal ve devam et, ki devamı sıcak mı soğuk mu belirsiz bir öpücük, bol temas ve alev alev yanan vücutların yer yatağına ter içinde düşmesiyle noktalanan patlamalar, ya da git, git ki devamı belli belirsiz bir duygu karmaşasının içinde, nereye savrulduğunun farkında bile olmayan iki kişilik, Halil ve Eylül. Sonu mutsuzlukla dağınık yatak arasında kaybolmuş sıkıntılı bir süreç.

Kalkmış, yarım kalan şekersiz çayına bile bakmadan uzaklaşmıştı Eylül. Sesini çıkartmamıştı Tayfun. Eylül dememiş, gel dememiş, kalkıp hamle yapmamış, hatta belki arkasından bile bakmamıştı.

Bir dokunuşun içinde koparttığı fırtınayı bir kez de panik odasında yaşayacaktı Eylül. Karmaşık hezeyanından uyanan Halil'in, yüzünde dokunduğu nokta da içini allak bullak edecek, kararsızlığına nokta koymasına sebep olacaktı ama o gece, yer altındaki o bekâr evinde Tayfun Altay'ın tesadüfen omzuna dokunduğu eli hayatını değiştiremeyecek, etkisi dokunduğu kadar olmasa da hatırası bitmeden bugüne gelecekti. O gece Eylül, bugünden haberi bile olmadan bakacaktı saatin fosforu gibi parlayan noktaya ve sadece bakacak, geçecekti bugüne kadar.

17.48

Güvenlik kamerası görüntüsünde, Adli tıp otoparkının en uzak köşesindeki beyaz araba görülüyordu. Otoparka her an çıkacakmış gibi geri geri park etmiş olan arabanın ön yolcu koltuğunda birinin oturduğu belirgin bir şekilde anlaşılıyordu.

- İşte bu, dedi Zagor, bilgisayar ekranına bakarken.

Sonra resimdeki arabaya ve yolcu koltuğundaki kişiye yaklaştırdı görüntüyü, ardından da bir tuşa basarak kademe kademe netleşmesini bekledi. Adli tıp otoparkına çevrili Kamera 5'in görüntüsünü, Eşref'in sorgusuna izleyici olarak katılan Eylül getirmişti.

- Ha siktir, diye bağırarak önündeki masayı yumrukladı Tekin, Eşref bu.

Belirgin hale gelen resimde beyaz arabanın ön yolcu koltuğunda oturanın, Eşref olduğu açık seçik anlaşılıyordu. Murat ve Tekin, sanki çiğnenmeden yutulmuş bir lokmanın boğazlarından geçmesini sağlar gibi aynı anda yutkundular.

- Nereden çıktı bu, derken ceketinin iç ceplerini karıştırıp not defterini buldu ve telaşla sayfaları çevirmeye başladı Tekin.

- Sormadım, dedi Eylül.

Kayıtsız mıydı, hayır, sadece Eşref'in, cesetlerin kaçırılmasında rolü olup olmadığını umursamadığını fark etmişti. Oysa kızgın da değildi Eşref'e. Halil'le arasında yaşanan ya da yaşanacaklara kayıtsız kalması, Defne'den ve Halil'in evliliğinden yana görünmesi kızdırmamış, görevden el çektirilmesi ise tıpkı asansörün önünde düşünüp karar verdiği gibi, onun oyun alanı olmaktan çoktan çıkmıştı.

- Ne demek şimdi bu, derken bir not defterinde bulduğu sayfaya bir de ekrana bakıyordu Tekin.

- Ne, ne demek amirim, diye sordu Zagor.

- Saate bak ulan saate, diye çıkıştı Tekin.

Hepsi ekranın altındaki kayıt saatine odaklandı. 21:29:08 rakamları görülüyordu. Tekin dışındakiler "derdi ne bu herifin" der gibi birbirlerine bakarken Tekin parladı.

- Ulan Zagor, kaçla kaç arası silinmişti kayıtta, ben mi yanlış not aldım yoksa siz mi salaksınız?

Birden uyandı Zagor, hızla döndü, sol tarafındaki bölme üzerinde duran küçük panodan bir not kağıdını yırtarcasına aldı, baktı,

- 21.25, 22.17 arası, diye şaşkınlıkla cevap verdi.

- Hani 21.29 yoktu, nereden çıktı bu kayıt, diye ilk sorusunu yineleyip hepsinin tek tek suratlarına bakarak yanıt bekledi Tekin.

Hızla döndü ve cam kapıya yöneldi Eylül. Peşinden sesini bile çıkartmadan Murat seğirtti kapıya doğru, Eylül'e yetişti ve birlikte çıktılar Cinayet Büro'dan. Utanmıştı Eylül. Soruya verilecek cevabı yoktu. Tekin ve Halil kayıtları seyrederken o Mehmet Ali'ye dertlenmekle meşguldü. Hiç konuşmadan merdivenlere yürürlerken dün geceyi getirdi aklına. Murat'ın çaktırmadan onu süzdüğüne, suratından bir şeyler anlamaya çalıştığına aldırmadan kızgınlığını düşündü. Murat, Eşref ve Halil'in gece boyu kendinden bahsettiklerine inanmış, sinirlenmiş ve soruşturma mahallini terk etmişti. İlk kez meslek etiğine aykırı davrandığını düşündü. İlk kez duygularının, işinin önüne geçtiğini düşündü, suratını buruşturdu. Murat'ın, bu surat buruşukluğundan bir anlam çıkartmaya çalıştığından emindi. İçten içe kızgınlığı oyun keyfine dönüştü. Asayişe girerlerken oynadığı oyunun onu rahatlattığını fark etti, çaktırmadan içindeki oyuncuya doğru gülümsedi.

Evet izliyordu Murat. Halil'in kaybolması sinirini bozmuş, bunu da Eylül'e yormuştu. Soru soracak kadar dahil olamazdı bu özel duruma ama en azından mimiklerden bir anlam çıkartabilirdi. Oysa sakindi Eylül. Halil'den soruşturma mahallini terk ettiğini öğrenmiş ama şaşkınlığını gizlemişti. Ne tepki vereceğini bilememiş, kuracağı her

cümlenin onu yaralayacağını düşünmüş, içine atmıştı. Yüz kaslarındaki her değişkenlik belki bir tarafa çekilebilirdi ama Murat, bu hareketlenmelerin Halil'le bir ilgisi olmadığına inanmayı tercih etti. İçindeki ses, Eylül'ün de aynen kendisi gibi bir durum değerlendirmesi yaptığına kanaat getirmişti. Zaten şu anda Cinayet Büro'daki herkes kendisiyle hesaplaşma halindeydi. Ya Halil. O neredeydi. Hiç bu kadar kaybolmamış, sessiz kalmamıştı.

- Birden bulduk, dedi Tayfun.

Sakin ve sanki çok doğal bir şey söyler gibiydi. Eylül ve Murat, Asayiş Büro'da Tayfun'a ayrılan bölmede oturuyorlardı. Tayfun'un, Eylül'ü yıllar sonra aynı gün ve saatte ikinci kez görmesi, suratında belli belirsiz ama sabitlenmiş bir dudak kıvrımına neden olmuş ya da Eylül'e öyle gelmişti.

- Nasıl birden kardeş, yani yok muydu daha önce, diye sordu Murat.

- Biz de sizin gibi görmemiştik, dedi Tayfun.

İğnelenmesini küçük bir nefesle geçiştirdi Murat. Cam sehpanın üzerindeki nikâh şekerine takılı kalmıştı Eylül'ün gözleri. Hep yaptığı gibi sadece sesini dinliyordu Tayfun'un.

- Sonra nasıl gördünüz, diye sordu Murat.

- Biz değil bilgi işlemdeki arkadaş gördü, Temel amirim talimat vermiş bir daha üzerinden geçsin diye, tesadüf yani.

- Kaç saniye, diye sordu Murat.

- Ne saniyesi bir kare, yani fotoğraf gibi, diye cevap verdi Tayfun, saniyenin yirmi beşte biri dedi arkadaş, görmemek normal tabii, hepimiz atlamışız.

Eşref'in o fotoğrafa bakarken yüzünde oluşan şaşkınlığı anımsadı Eylül. Israrla ve tüm sorgu sırasında "Benle ne alakası var, deli değilim ben," diye savunmuştu kendini. O fotoğrafı görene kadar Tayfun'un, kendisinden yaşça büyük bir adli makama nasıl olup da böyle iğrenç bir şekilde saldırabildiğine bir anlam verememiş, gücünü o fotoğ-

raf karesinden aldığını bilmediği için içinden Tayfun'a çok kızmış, Eşref'e acımıştı. Tekin amire söz vermese içeri dalıp "Nasıl konuşuyorsun ulan sen koca adamla" diye çıkışacaktı. Yıkılmıştı Eşref. İnanmaz gözlerle dakikalarca bakmıştı o tek kareye. Bir an, sorgu odasının camına takılmıştı gözleri. Kendisini mi görmüş yoksa Halil'in orada olacağını mı ummuştu ama o bakış, o yalvarırcasına, o "Ben yapmadım," dercesine bakış içini acıtmıştı Eylül'ün.

Murat ve Eylül az önce birbirlerini süzerek ve surat ifadelerinden anlamlar çıkartmaya çalışarak indikleri merdivenleri, şimdi birbirlerine bakmadan çıkıyorlardı.

- Ne yapacağız, diye yine bakmadan sordu Eylül.

- Bilmiyorum, dedi yine bakmadan Murat, ama her şey çok açık, ben inanamıyorum.

Doğrusu Eşref'in çocukların kaçırılmasına yardım ettiğine Eylül'de inanamıyordu ama ortada, netleşince kuşku bırakmayan bir fotoğraf karesi vardı. Murat, o an aklına gelmiş gibi ekledi:

- Tabii parmak izlerini de es geçmeyelim, Bekir'in yanı sıra Eşref abinin de dolapta parmak izi var.

- Bunun nesi yanlış, diye sordu Eylül, adam tabip.

- Sana, bana göre öyle ama kullanacaklardır, savcı taktıysa bir de.

- Şu Halil'i... ağabeyi bir de sen arasana, dedi Eylül ve yaptığı hataya pişman oldu.

İlginç olan, Murat'ın yüzünde en ufak bir değişme olmamasıydı. Sanki "Bırak Halil kalsın, ağabey ekleme," der gibi içten, samimi ve ilk kez baktı Eylül'ün yüzüne. İçi ısındı Eylül'ün. Dost ama dosttan da öte, destekleyen bir bakışı mutlulukla kabullendi, gülümsedi.

- Ne?

- Bir ara da konuşalım senle bunu.

- Neyi?

Cevap vermedi Murat, cebinden telefonunu çıkarttı,

acemi hareketlerle Halil'in adını buldu, tuşladı. Murat'la, Halil'i konuşmak fikri şaşırtıcı gelmişti Eylül'e. Kaleyi içten fethetmek tam da bu olsa gerekti. Düşündü ve yine kızdı kendine. Öyle dolambaçlı yollar hiç tarzı olmamıştı. Karşısındaki kim olursa olsun direkt söyler, topu hızla atardı üzerinden. Annesi, babası, patronu ya da her kimse değişmezdi. Şimdi şaşırtıcı ama bir o kadar da keyif verici gelmişti.

- Sıçayım ya, neredesin ulan neredesin, diye telefonu kapattı Murat.

- Mümkün değil abi, diye sinirle karşıladı cinayetin cam girişinin diğer tarafında Zagor onları.

Sinirliydi. Sinirli olduğunda hep yaptığı gibi parmaklarında azıcık kalan etleri kemiriyor, gözlerini kırpıştırıyor, bol sivilceli suratını gerip gerip bırakıyordu.

- Ne mümkün değil, diye sakin sordu Murat.

Zagor'un masasına gelmişlerdi. Uçarcasına koltuğuna oturup klavyeye dokundu ve Eşref'in araba içinde göründüğü tek kareyi ekrana getirdi Zagor.

- Aha işte bu.

Hemen karşı masadaki koltuğuna otururken kayıtsız cevap verdi Eylül,

- Ama var işte.

Sinirli baktı Zagor ama Eylül görmedi. Murat, Zagor'un Eylül'e saldırmasını önlemek için araya girdi.

- Niye mümkün olmasın?

- Teknik olarak, diye kestirip attı Zagor.

İlgisizlik ve Eylül'ün umursamaz tavrı canını sıkmıştı, belliydi. Böyle durumlarda ağzından kerpetenle laf alınırdı. Murat, Eylül'ün bir an kafasını kaldırıp kendisine bakmasını diledi. Eylül'ün aklı Halil'deydi. Daha bir yıl bile olmamıştı cinayete geçeli, ama Halil hiç kaybolmamış, iki eli kanda bile olsa onları habersiz bırakmamış, hele telefonlarına ne zaman ararlarsa o zaman, mümkün değilse bile

en kısa zamanda cevap vermişti. Telefonu tutan parmakları kararlı bir şekilde mesaj uygulamasını açtı, Halil adını buldu, yazdı, "Seni merak ediyorum". Aynı kararlılığı "Gönder" tuşuna basıp basmamak konusunda gösteremedi, bir an bekledi, kafasını kaldırdı ve Murat'ın bakışlarıyla karşılaştı. Zagor'u gösterdi Murat. Baktı ve anladı Eylül. Telefonu masaya bırakıp kalktı, Zagor'un masasına yürüdü, elini omzuna attı, sordu,

- Nasıl teknik olarak?

Zagor önce omzuna konan elle irkildi, döndü, Eylül ve Murat'ın kendisine bakan sıcak halleriyle rahatladı, sakinleşti,

- Bir kayıt siliniyorsa silinir, bu, yer süpürmek gibi basit değil, şuradan şuraya sil dediğin zaman makine arada kafasına göre bir kare bırakmaz, teknik olarak mümkün değil, dedi.

- Hele bu kareyi, diye tamamladı Zagor'u Murat.

- Onu diyorum, dedi Zagor, bu kare buraya sonradan konmuş.

- Ve gerçek olmayabilir de öyle mi, diye sordu merakla Eylül.

- Aynen, diye cevapladı Zagor.

- Öyleyse kim, diye sordu Eylül, bulabilir miyiz yani teknik olarak.

Bir an Murat'la Eylül göz göze geldiler. "Dalga geçme" gibi bir tavır takındı Murat. "Geçmiyorum" der gibi bir tavır takındı Eylül. Bu soru başka türlü nasıl sorulabilirdi ki. Zagor umursamadı, döndü, koltuğuna yayıldı, ikisine baktı.

- Aslı kimde bu bandın?

- Yani, diye sordu Murat.

- Ben güvenlik kamerası kayıtlarını detaylı izleyen ilk adamım, orada bu kare falan yoktu, şimdi biri çıkıp vardı ama görmediniz diyorsa, o güvenlik kaydını tekrar istiyo-

rum. Bu görüntü orada var mı, varsa sonradan mı konmuş anlarım.

Birbirlerine bugün belki onuncu kez tekrar baktı Murat ve Eylül ve yine bugün sanki telepatik olarak aynı cümleyi kurup,

- Tekin amir? Diye sorarak ikinci kez aynı anda uzaklaştılar.

Ama bu kez Tekin amirin odasına doğru hareketlenmişlerdi. Eylül bir an durdu, hızla masasına döndü, cep telefonunu uyandırdı, Halil'e yazdığı ama göndermediği mesajın "Gönder" tuşuna bastı. Kapıda bekleyen Murat'a doğru yürürken yüzünde belli belirsiz, kimsenin anlayamayacağı ama sadece kendisinin bildiği bir eylemi gerçekleştirmiş olmanın huzuru vardı.

18.55

- Siktirin gidin lan, bunak muamelesi yapmayın bana, diye bağırdı Eşref.

Sabrının sonuna gelmesi için on dakika yetmişti. Oysa Tekin severdi Eşref'i. Çok fazla birlikte çalışmışlıkları ya da paylaşımları olmasa bile, Eşref'in sıcak, samimi ve abartısız yaklaşımı hoşuna giderdi. Bir kez kalabalık bir grup da olsa birlikte içmişlikleri bile vardı. Hatta birlikte "Gülünce gözlerinin içi gülüyor, kendimi senden alamıyorum" a eşlik etmişlikleri; aynı gece çiçek satan küçük bir kız çocuğunu tartaklayan bir müşteriye, birlikte küfretmişlikleri ve aynı arabada eve gitmişlikleri de vardır.

Sorgu odasında konuşmak istememişti Tekin Eşref'le. Savcıya sevkini rica minnet geciktirmiş, Asayiş Büro Amiri Temel Kırıkhan'ın odasında karşılıklı oturmuşlardı. Eşref'in şaşkın ve anlamsız bakışlarını çözmeye çalışmıştı Tekin. Onun olayla ilgisi olmadığına adı gibi emindi ama o görüntü, o tek kare ikisini de tam anlamıyla çaresiz bırakıyordu. Bir süre nasıl başlayacağını bilemeden sessiz kal-

mış, içinden Halil'e, kaybolduğu ve bu konuşmayı kendisi yapmak zorunda kaldığı için küfretmişti.

- Ne yapacağız, diye söze girmişti Tekin.

Ona göre bu bir sorgu değil çözüm arama konuşmasıydı. Bu kâbustan hep birlikte uyanacaklarını umuyordu.

- O resim gerçek olamaz, diye cevap vermişti Eşref.

- Bu soruyu sormak zorundayım, demişti Tekin, klasiktir ama işe yarar, o saatte neredeydin?

- Evde, toplanıyordum, diye hüzünlü cevap vermiş, gözleri dolmuştu Eşref'in ve eklemişti, tanığım falan da yok, karımın eşyalarına sarılıp ağlarken yanımda birilerinin olması adetim değildir.

Bu cevap yavaş yavaş normale döndüğünün işaretiydi. O güne kadar karısı dışında hiçbir şeyi umursamamış adam geri geliyordu. "Kaderine razı gelmeyi" getirecekse kötüydü bu geri geliş. Tekin, Eşref'i biraz daha zorlaması gerektiğine inanmış ama bunu nasıl yapacağına bir türlü karar verememişti. Eşref'i kızdırmak, güç düğmesini kapatmak demekti. Bu durumda Halil'e hesap vermek de vardı. Bu son cümleyi içinden birkaç kez tekrar etmiş, hiyerarşik olarak hoşuna gitmese de Halil gibi bir belanın şimşeklerini üzerine çekmek gibi bir olasılık canını sıkmıştı. "Devam" dedi içindeki ses. "Yaptıysa bile yaptım demesini beklemiyorsun ya"

- Çömez'i tanıyor musun, diye sormuştu Tekin.

- Çömez kim, diye nemli gözlerini elinin tersiyle silip sormuştu Eşref.

- Kartal, Halil'in adamı, cinayetten.

- Ha şu sırık, birkaç kere Halil'in yanında görmüştüm, neden sordun.

- Çocuklar kaybolduğunda o da kayboldu, kesin değil ama onun parmağı olduğunu düşünüyoruz.

- Suç ortağım, deyip gülüyor mu ağlıyor mu belli olmayan bir bakış belirmişti Eşref'in suratında.

Bu tavır, bu ciddiye almama durumu endişe yaratmıştı Tekin'de, oysa olayın dalga dalga büyüyeceğinden emindi. Zaten üç gündür ortalık yangın yeriydi. Başta Cinayet olmak üzere tüm Emniyet Teşkilatı ve ardından çocukların kaybolmasıyla birlikte adli tıp, yani her birim fazlasıyla "İş savsaklama" suçlamasıyla karşı karşıyaydı. İçişleri, Adalet ve Aile bakanlıkları kurban arıyordu.

- Farkında mısın bilmem ama bu iş senin üzerine yıkılacak, diye parlamıştı Tekin.

- Çok da sikimdeydi, diye cevap vermiş, sinir sinir gülümsemişti bu kez Eşref.

"Suçsuz birini suçlu diye içeri attığında bil ki dengeler bozulur" demişti bir zamanlar Hulusi müdür. Terfi aldığı ama görev yerine gidişinden önce ziyaret ettiği bir gece, akşam yemeği için masada oturuyorlardı. Konu dönmüş dolaşmış Zeyrekli Hacı cinayetine gelmişti. Hulusi'nin en çok içini yakan olaydı. Zeyrekli Hacı denen adam, yedi kişilik bir aileyi kundaktaki bebe de dahil üç çocuğuyla birlikte katletmekle suçlanmıştı. Ortalık şimdiki gibi yangın yerine dönmüş, sırf o akşamüstü aileyi ziyaret etti diye, sırf kira münakaşası çıktı diye Zeyrekli önce gözaltına alınmış, yemin edip, "Ben yapmadım," diye ağlamasına rağmen tutuklanıp apar topar içeri atılmış, müebbet aldığı gün de cezaevinde intihar etmişti. O zaman da baskılar öylesine artmıştı ki, Hulusi doğru dürüst araştırma bile yapamamış, Zeyrekli'nin intihar haberini aklında onlarca kuşku ve vicdan azabıyla okumuştu. "Sonra asıl katili bulduk" demişti nemli gözleriyle Hulusi. "Bir kişinin benim yüzümden ölmesi onun hayatına teğet geçen herkesin ölmesi demekti," diye eklemişti.

- Senin değilse bile bizim sikimizde, diye parlamıştı Tekin Eşref'in gözlerine bakarak.

Ve Eşref sanki artık orada değildi. Güç düğmesini kapatmış, başına geleceklere razı olmuş, ha Foça ha cezaevi havasına girmişti. Bir kez daha "Sıçayım senin ağzına Halil" diye geçirdi içinden Tekin. Bugüne kadar onlarca suç-

luyu bülbül gibi konuşturmuş, işin içine duygu girince ne kadar beceriksiz olduğunu bir kez daha anlamıştı. Başından geçen üç evlilik ve o evliliklerinde çözümsüzlüğün hep kendi başına patlaması bunun en büyük kanıtı değil miydi zaten.

- Peki Eşref, dedi toparlanırken, aklına bir şey gelirse...

Ve patladı Eşref,

- Siktirin gidin lan, bunak muamelesi yapmayın bana, ben hâlâ ne yapıp ne yapmadığımın farkındayım, diye bağırdı, hızla yerinden kalkıp odadan çıktı ve kapının önündeki polise ellerini uzattı, bağlanan kelepçelerle arkasına bakmadan uzaklaştı.

Bir süre kalakaldı Tekin. "Beceriksizlik değil bu, kendini suçlama" dedi içindeki. Aynı cümleyi ikinci karısı Avşar'da söylemişti. O da aynı Eşref gibi çıkarken ama tek farkla, elinde bavulla vurmuştu tam kalbinin ortasından. Sevmeye bile zorlukla ikna olmuş bir adamın, severken ayrılmak gibi zorlu bir dönemeçten nasıl geçeceğini düşünmemiş, öldürücü darbeyi indirmişti. Ağır ağır doğruldu oturduğu koltuktan. Gitgide zorlaşıyordu. Farkındaydı. Taşranın gözünü seveyim diye düşündü. Böyle çetrefilli cinayetler, morgdan adam kaçırmalar falan olmazdı oralarda. "Şehir büyüdükçe olay da büyür," demişti Ackroyd. Sadece olay değil gizem de büyüyordu. Şehrin karmaşası olaylara yansıyor, tıpkı karmaşık sokaklar gibi olaylar da karmaşık, içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Tekin hiç hazır olmadığı sesi ikinci kez Asayiş Büro Amiri Temel Kırıkhan'ın odasından, yenilmiş ve bitkin halde çıkarken duydu.

- Son işin bu, dedi nereden geldiği belli olmayan ses.

Bu kez titremedi Tekin, nereden geldiğine bile bakmadı, zaten baksa da göremeyeceğini biliyordu, sanki kapıdan uzaklaştıkça ses de uzaklaştı, azaldı, kayboldu. Eylül, Tekin'i 4.katın cam kapısında karşıladı ve Zagor'un tahminlerini bir çırpıda sıraladı. Odaya giderlerken bunun bir düzmece, bir oyun, hatta sağlam yazılmış ama hedefi belirsiz

bir senaryo olduğu inancındaydı Tekin.

- Vermezler, kontrol onlarda, diye umutsuz konuştu.

- Bu daha iyi değil mi, vermezlerse işin içinde olduklarını kabul ederler, dedi Eylül bilmiş bilmiş.

Pelte gibi koltuğuna yığıldı Tekin. Suratından endişe akıyordu.

- Şu Halil denen dallama nerede, diye sordu ansızın.

Eylül'ün de saatlerce hem de saat başına belki on kere aynı soruyu sorduğunun farkında olamazdı. Sahi aynı karmaşa şu an, şu dakika Halil'de de var mıydı acaba. Aralarındaki büyüde eksik olan parçanın tam adı "Özlemek" ya da "Merak etmek" miydi? Her an iç içe olmak, sadece uyku sırasında ayrılmak, varlıklarının aksine sevgide yokluğa mı sebep oluyordu. Kendinde böyle olduğunu an be an daha büyük bir iştahla fark ediyordu Eylül ama ya Halil. Yoksa onun bunu fark edecek hali yok muydu? Tehlikede miydi acaba. Düşününce ürperdi Eylül. Nedense hiç aklına getirmediği bu olasılık birden tüylerini diken diken etmeye yetti.

- Başına bir şey gelmesin, diye endişeyle sordu.

Kaşları çatıldı Tekin'in. Bu olasılığı onun da aklına getirmediği belliydi.

- Saçmalama canım, ne gelecek başına, diye diklendi.

- Ben hiç kaybolduğunu hatırlamıyorum, ya siz, diye kuşkucu sordu Eylül.

- Bekir Çapa, diye bir kez daha ters köşe bir soru sordu Tekin.

Gülümsemekten son anda vazgeçti Eylül. Tekin'in bu damdan düşer gibi sorduğu sorulara alışıktı.

- Ne olmuş Bekir Çapa'ya?

- Eğreti sorguladık o herifi, görevden uzaklaştırılmış. Eşref bu olaya karıştıysa, Bekir niye karışmasın?

- Haklısınız da Bekir'de Asayişin elinde, hem Eşref'in karıştığına mı karar verdik, ne anlattı size?

- Kocaman bir hiç, dedi Tekin.

Tekin amirin beyniyle, sorduğu soruların uyuşmadığına kanaat getirmişti Eylül. Nedenini bilmediği halde, Tekin'in huzursuzluğu gözlerinden cümlelerine akıyordu. Bu "Git" mi yoksa "Bana yardım et" mi demekti anlayamıyor ancak aynı huzursuzluğun o cümlelerden kendine bulaşmasından korkuyordu. "Uzaklaş" dedi içindeki. O da aynı kanıdaydı. O anda hissetti kotunun arka cebindeki telefonun titrediğini. Halil umuduyla sarıldı, baktı. "Defne abla" yazıyordu ekranda. Şaşkınlıkla kararsızlık arasında gitti geldi.

- Halil mi, diye sordu Tekin.

- Hayır amirim, dedi Eylül, bir arkadaş, izninizle çıkabilir miyim?

Tekin'in gözleri sorduğu sorudan itibaren kilitlenmiş gibiydi. Tepki de cevap da gelmedi. Sanki o da dün gece gördüğü Bekir Çapa gibi başka bir boyuta geçmişti. İnsanlar yorgun ama öncelikle acemiydi. Olay gitgide karmaşık bir hal alıyor ve cinayetin boyutlarını aşıyordu. Bu boyut sadece Tekin için değil, sıradan, basit cinayetlere alışık bütün ekip için derindi ve bu derinlik hepsine göre fazlaydı. Tekin'i gittiği diğer boyutta bırakıp sessizce oda kapısındaki aralıktan dışarı süzüldü Eylül. Telefonda "Bir cevapsız arama-Defne abla" yazıyordu. Tereddütsüz geri aramasına kendi de şaşırdı ancak düşünmekle kaybedilecek zaman yoktu. Telefon ikinci çalışında açıldı. Naif, kırılgan, biraz da çaresiz bir ses duyuldu diğer taraftan.

- Eylül, dedi Defne.

- Defne abla, dedi Eylül.

- Rahatsız ettim, Halil'i arıyorum, ulaşamıyorum, dedi Defne, Canan hastalandı hastaneye getirdim.

Yol boyunca düşüncelerine hâkim olamadı Eylül. Kızılcıklardan birinin hastalanması, Halil ortalıkta olmadığı için telaşlanması ve koşturması, gündüz yaşadığı Eşref sendromunu getirdi aklına. Eşref'i de Canan'ı da Halil yerine

sahiplenmesine şaşırdı önce. Haddini aştığını, aslında bir şekilde Halil'i sahiplendiğini düşündü. Bu kez tereddüt etmeden yola devam etmesinin, Defne'ye hissettiği suçluluk duygusundan kaynaklanıp kaynaklanmadığına karar veremedi. "Niye suçluluk" diye sordu içindeki, "Sen ne yaptın ki?" İşte bundan emin değildi. Bazen varlık bile yeterliydi durağanın kaynamasına. Kaç kere gitmeye, yok olmaya, gerekmediği yerde durmamaya karar vermiş ama becerememişti. Bundan daha başka ne yapılabilirdi ki suçluluk duymak için. Üstelik aynı gün tam iki kere, Halil'in yerine farkında bile olmadan Halil'in yakınındakileri sahiplenmişti. Anlam vermeye, şaşırmaya ya da adlandırmaya gerek yoktu. Halil'i içinde hissediyor, hatta onunla bütünleştiğine iyiden iyiye inanmaya başlıyordu. Geri dönülmez yol bu muydu? Bu yolda yalnız mıydı yoksa içinde hissettiği adam aynı anda yanında olacak mıydı? Soru da sorun da işte tam buradaydı. Bu karmaşık duygular arasında girdi hastaneye. Acil müşahede odasının önündeki sandalyelerden birinde oturan Defne ayağa kalkıp sarıldı Eylül'e.

- Nasıl, dedi Eylül.

- Çok ateşi vardı, serum taktılar, dedi endişeli yüzüyle Defne.

Perdenin aralığından minik Kızılcığa baktı Eylül. Midesi bulandı önce. Toparlandı.

- Halil ağabeye ben de ulaşamıyorum sabahtan beri, deyiverdi.

Daha Eylül söylediğine pişman olmaya vakit bulamadan, Defne'nin yüzü asılmakla merak etmek arasında gitti geldi.

- Hay Allah, sen de ulaşamıyorsan kimse ulaşamaz, dedi Defne.

Bu kez onun yüzünde pişmanlık aradı Eylül ama yoktu. Çok iyi tanıyordu. Defne ağzına geleni değil düşündüğünü, söylemek istediğini söylerdi. "Savaş başladı" dedi içindeki. Neydi düşündüğü Defne'nin. İyi niyetle mi söylenmişti. İyi

niyetle söylendiyse niye ucu özellikle sivriltilmiş bir kılıç boğazına saplanır gibi olmuştu. Niye engelleyemediği bir kalp çarpıntısı yaşıyordu. Ya yüzü. İçine basan ateş niye yüzüne yansımış, kıpkırmızı olmuş gibi hissediyordu. Sanki Eylül'ün hayatını kolaylaştırmak ister gibi kalktı Defne,

- Ben bir Canan'a bakayım, dedi ve odaya girdi.

Bu kalkış bilinçli söylemin kanıtıydı Eylül için. Şimdi sıra Defne'nin neyi ne kadar bildiğini ya da hissettiğini anlamaya gelmişti ki en zor tarafı da buydu. "Kalk git" diye çıkıştı içindeki ses. "Yoo bu kez değil" diye diretti. Karşısındaki ne Halil ne Eşref ne Tekin ne Murat hatta ne de Tayfun değildi. Defne, merdivenin üst basamağındaki kilit isimdi. Kendisinin ve içindeki tüm seslerin, tüm farklı kişiliklerin temkinli yaklaştıkları ana kraliçeydi. Buradan bu an kalkıp gitmek sadece Defne'yi değil, az önce uğruna neler yapabileceğini düşündüğü Halil'i de bırakıp gitmekti.

- Şükürler olsun ateşi düşmüş, dedi Defne döndüğünde ve kalktığı koltuğa tekrar oturdu.

- Uyuyor mu, diye sordu Eylül.

"Ne demek istedin", "Ne biliyorsun" hatta "Niye beni aradın" gibi sorulması gereken ama sorulamayan soruların yerineydi "Uyuyor mu?"

- Eee, çoktandır görüşmedik, anlat bakalım nasıl gidiyor kanlı büro?

Yoo konu değiştirmezdi Defne. Sadece değiştirdiğini zannedip rahatlamanı sağlardı. Gardının düşmesini bekler, ikinci yumruğu daha can alıcı yere daha sert vururdu.

- Hâlâ kanlı, diye cevap verdi Eylül.

- Senin gibi hümanist birinin nasıl olup da orada durabildiğini anlamıyorum, dedi Defne.

"İşte ikinci yumruk" diye düşündü Eylül. Aslında çok iyi anlıyordu Defne. Biliyordu Eylül. Hatta "Niye orada durabildiğini biliyorum" demeye getiriyordu. Tam bir taktik savaşı gibiydi. Defne ablacığım, Eylül'üm dönemi bitmiş, iç acıtan iktidar savaşı başlamıştı. "Kuruntu yapıyorsun" dedi

birden içindeki ses. "Aslında sıraya koyup peş peşe dinlersen, Defne'nin sadece içinde bulunduğu psikolojik karmaşayı anlarsın, bunun seninle bir ilgisi yok". Kocasını ansızın terk etmişti Defne. Terk ederken de döndüğünde de ne tarz ruh hali içinde olduğunu ne Eylül ne de Halil bilmiyordu. Karşısındaki her şeye rağmen mağlup bir kadındı. Mağlup, yaralı ve tedirgin. Onu bu noktaya Eylül getirmemişti. Yoo, bunu Halil'in anlattıklarından değil Defne'nin söylemlerinden çıkartmıştı. Zaten biraz da bu yüzden içindeki zincirleri uzatmış, duygularının Halil'e ulaşmasına, değmesine engel olmamıştı. Defne'nin oynadığı oyun her neyse, oyunsa ya da değilse, bunun içinde olmayacaktı.

- Adalet arayışı diyelim, dedi Eylül.

Babası geldi aklına. Mehmet Ali geldi.

- Hangi adalet ulan, ben adildim de ne oldu. Bak cebimde 10 lira var. Çocuklarım para istemesin, utanmayayım diye bildiğim bilmediğim her türlü duayı sıralıyorum, hangi adaletten bahsediyorsun, diye bağırmıştı Şahin Yaralı, Mehmet Ali'ye.

- Adalet, içeride ateşler içinde yanan dört yaşındaki çocuk, dedi Defne ansızın.

Yerinden sıçramamak için koltuğun kenarlarına tutundu Eylül.

- Benim bütün sorunum onların iyiliği, diye devam etti Defne.

Bunun adına ne dendiğini düşündü Eylül. Tam öldürücü yumruğu vuracakken vazgeçmek ya da vurduktan sonra "Acıdı mı, affet" diye gereksiz bir merhamet gösterisi. Cevap Defne'nin göz yaşlarından geldi. Ağlıyordu. Sessiz ama çığlık çığlığa. O zaman dank etti Eylül'ün kafasına gerçekler. Karşısında sadece çaresiz bir kadın vardı. Kocasına olan mahcubiyetini, ona ağlayarak gidermeye çalışan çaresiz bir kadın. Yardım istiyordu Defne. Neyi niye yaptığını bilmeden, nasıl düzelteceğini bilmeden, sessiz ama çığlık çığlığa yardım istiyordu. Hem de ondan. Paranoyak tarafı, bunun

da bir oyun olduğunu düşünse de hemen uzaklaştırdı bu düşünceyi kafasından.

- Bana yardım et Eylül, dedi Defne.

Artık ne savaş ne de taktik kalmıştı. Omzuna yaslanan kafayı boş bırakmadı Eylül. Kaykıldı, yumuşak yere kaymasına izin verdi. Daha sıkı yasladı başını Defne. Kapalı gözlerinin arasından sızan gözyaşlarına baktı Eylül. Tamam bu oyun değildi ama taktikten de savaştan da daha yaraladı yüreğini. Defne ağlarken Eylül'ün içi kanıyordu.

21.40

- Allah kahretsin, diye bağırdı Eylül.

Defne'yle bitmeyecekmiş gibi gelen bir yolculuktu hastane ile Sıraselviler arası. Dünyadaki bütün sesler susmuştu sanki. Gizli bir el düğmeye basmış, ortalığı çıldırtan bir sessizliğe boğmuştu. Ne arabanın motor sesi ne dışarısı ne de kalp atışları. Defne'nin,

- Bana yardım et Eylül, diyen sesi büyümüş, tüm sesleri bastırmış, yüzlerce kez yankılanmıştı vücudunun her noktasında.

Halil'le Defne'nin oturdukları Sıraselviler'deki evden kendi yalnızlığına kadar kâh küfrederek kâh susarak yürümüş, soğuktan değil bilinmezin ağırlığından titremişti. Apartmanın dış kapısını açmak için çantasında anahtarlığını bulamamıştı bir türlü. "Allah kahretsin" sızlanmasına "Sakin ol" diye bu kez müşfik bir ses tonuyla cevap verdi içindeki. Komik gelmişti. Annesiyle babasına ne zaman sinirlense Mehmet Ali'nin, odasından çıkmadan "Sakin ol" diye bağıran sesini duyar, "Anladım" anlamında odasının, Mehmet Ali'nin odasına bakan duvarına üç kez vururdu. Dudağının kenarındaki gülümseme ile oturdu kapının önündeki basamağa. Üşümüştü. Ellerini paltosunun cebine soktuğunda fark etti cebindeki anahtarlığı. Hızla kalktı, kapıyı açtı, apartmana girdi, merdivenleri koşarak tırman-

dı ve gördüğü karşısında donakaldı. Kapının önünde Halil, şiş, kanlı bir surat ve iniltiler içinde yatıyordu. Nedenini çözemediği, hatta çözmek için uğraşmadığı bir soğukkanlılık ve kendinden ummadığı bir güçle Halil'e sarılması, kapıyı açması, içeri hem de incitmeden sürüklemesi ve kapıyı kapatması sadece saniyeler sürdü. Şimdi holde, bütün gün kendisini meraktan çatlatan adamın yanında yerde oturuyor, bir şeyler yapması gerektiği halde dudaklarının arasından ince ince sızmaya devam eden kanı seyrediyordu. Ona, Eylül'e gelmişti. Defne gibi Halil de ona sığınmıştı. Böylesi bir durumda kendisini merkezde hissedip belki de böbürlenmesi gerekirken, içindeki huzursuz kıpırtıya bir anlam veremiyordu. "Birileri, mesela Murat görse ağzıma sıçardı," diye düşündü. Görünür yerlerinde bu kadar hasar varsa, kim bilir görünmeyen yerlerinde neler olduğu bilinmeyen bir adamın başında sakince oturmuş, daracık çevresinde kendini konumlandırmaya çalışıyordu. Utandı, doğruldu.

- Dur, dedi Halil inlemeyle ağlama arası bir sesle.

Döndü, hızla yanına çöktü Eylül.

- Hastaneye gitmeliyiz, dedi.

- Yardım et, deyip elini uzattı Halil.

Sağ bacağı topallıyor, acıyla basıyordu. İlk defa bu denli yakındılar. Son zamanlarda beyninde en çok yer kaplayan adam ve onun toz, ter, kan kokusu.

- Tuvalet, dedi Halil.

- Giyecek bir şeyler vereyim sana, dedi Eylül.

Ağırlığı bile tatlıydı bu adamın. Kötü duygulardı bunlar. Zaaftan yararlanmak, tek taraflı hissetmekti. Ortada bunca ciddi durum varken böyle düşündüğüne bu kez kızmadı. Çoğunlukla istediğini zorlukla ama söke söke almak zorunda olduğun bir dünyada, kendiliğinden gelen ödüllere sırt çevirmek anlamsızdı.

- Nereden bulacaksın kıyafeti? Diye sordu Halil.

Soru değil sorguydu bu aslında. Halil'ce bir taktikti.

Hoşuna gitti Eylül'ün.

- Mehmet Ali, dedi, ara sıra gelir, merak etme.

"Merak etme mi" diye sordu içindeki. Ne demekti merak etme. Merakından sorduğuna nasıl bu kadar emindi. Oysa otomatik yürüyordu her şey. Akışına bırakılmış suyu seyrediyordu ikisi de. Taş bile atmıyorlardı düzen bozulmasın diye. Halil'in tuvalete girmesini bekleyip gardıroba yürürken ruh haline kızdı Eylül. Tek taraflı evet ama ya Halil'in düşüncesi. Ödülü veren verdiği ödülün farkında mıydı? Ödülü hayat mı Halil mi vermişti. "Ama geldi" dedi yine içindeki. "Sana geldi, tıpkı Defne gibi o da sana ihtiyaç duydu." "Defne'yi karıştırma," diye cevap verdi içindekine Eylül, "O önce Halil'i aradı."

- Kapıya bırakıyorum, diye seslendi banyoya doğru.

Bir süre içeriden gelen duşun sesini dinledi. Orada olmayı istedi kayıtsızca. Başlangıçsa böyle görkemli, finalse yine böyle görkemli ama kayıtsız, umursamaz, biraz da komik. Eli kapının tokmağına gitti farkında olmadan. Çıldırtan bir tereddüttü yaşadığı. Büyü o iki sözcükte gizliydi. Başlangıç ve final. Ödü koptu finalden. Tam elini çekecekken kapı aralandı. Önce bir el uzandı dışarı doğru, sonra kapının aralığından bir kafa. Bir an şaşkın birbirlerine baktılar.

- Ne yapıyorsun orada, dedi Halil.

Uyandı Eylül, telaşla Mehmet Ali'nin eşofmanlarına uzandı, aldı ve Halil'e verdi.

- Duymadın diye belki, dedi kekeleyerek.

Kısa bir bakıştı yaşanan. İçinde hiçbir şey taşımıyordu. Eşofmanları aldı, kapıyı kapattı Halil. Yüzündeki kaybetmiş edasıyla mutfağa yürüdü Eylül. Isıtıcıya su doldurdu. Gitgide yükselen kaynama sesini dinledi. İki kupadan birine bol kahve diğerine sallama çay koydu.

- Bana yardım et, dedi Defne.

- Bana yardım et, dedi Halil.

Duymadı Eylül. Kupaları doldurdu, salona yürüdü. Halil salonun ortasında durmuş ne yapması gerektiğini düşünür gibiydi. Kupaları sehpaya bıraktı, koluna girdi.

- Uzan şuraya, dedi kendi televizyon kanepesini göstererek. Zorlukla uzandı Halil. Yıkandıktan sonra yüzündeki morluklar ve kesikler daha belirgin çıkmıştı ortaya. Sırtına iki kalın yastık dayadı Eylül. Çay kupasını verdi. Düşünmüyor sadece yapıyordu. Suratında en ufak bir ifade kırıntısı bile olmadığına emindi. Kendi kahve kupasını aldı ve istemsizce kanepenin önüne, yere, başı tam Halil'e dönük oturdu. "Açıklama bekliyorum," duruşuydu bu. Bir süre Halil'in kendisini fark etmesini bekledi. Nefesi acı çeker gibiydi Halil'in. Boştaki eli zaman zaman kasılıyor, düşündükleri her neyse bazen yumruk olup tekrar açılıyordu.

- Nasılsın? diye sordu dayanamayarak Eylül.

Bakışlarını çevirmedi Halil.

- Niye? diye sordu.

Gözü televizyonun üzerinde, duvarda, Mehmet Ali'yle küçükken çekilmiş resimdeydi. Eylül'ün adeti değildi çocukluk resmi asmak. Fotoğrafı bir grafik çalışması için kullanmış sonra da getirip duvara asmıştı Mehmet Ali. Anladı Eylül. Burada değildi Halil. Aslında resme de bakmıyordu. Bu sorunun zamanı değildi. Önce gelmesini beklemek lazımdı. Dönüp gözüne bakmasını, sevgiyle gözlerini kırpıştırmasını, acısını unutup burada olduğuna şükretmesini, "İyi ki" demesini beklemek lazımdı. Bunları yapması da gerekmezdi aslında. Düşünmesi yeterdi. Eylül anlardı. Düşündüğünü duyar, yüzüne baktığını, yanağına dokunduğunu, dokunduğu yerin ateş gibi yandığını hissederdi. Kapalı kutuydu Halil; sevgisini, duygusunu belli etmez ama yaşardı. Gözlerini kaçırsa da vücut dili anlatırdı her şeyi. Halil'in gerçekleri herkese benzemezdi. Gerçeklerini, gerçekleri kendine benzeyene açardı. Açılan kapıyı görmek, oradan içeri sızmak kolay değildi. Belli ki kendisi dışında bir tek Defne becerebilmişti görmeyi. Zaten Defne'nin en

büyük hayal kırıklığı da Halil'in artık içeride olmadığını hissetmesiydi. Lafla, eylemle girilmezdi oraya. Bir çıkılırsa bir daha girilemezdi oraya. İnsan kendi isteğiyle giremezdi. Halil istemezse olmazdı.

- Neredeyim ben, derken vücudu titredi Halil'in.

Hafif atlatılan bir sara krizi gibiydi. Sonunda kasıldı ve bıraktı kendini. Aniden fırladı Eylül. Tekli koltuğun kenarındaki battaniyeyle sıkı sıkı sardı Halil'i.

- Bendesin, dedi ısıtan, sıcak bir sesle.

- Nasıl geldim buraya?

- Nereden geldin?

- Bomboştu sokak, piç kurusunun evinin önü, bomboştu.

- Çömez mi?

Birden yine titremeye başladı Halil. Çömez adı mı, yoksa acı mı titretti bilemedi Eylül. Elini Halil'in alnına götürdü. Buz gibiydi. Hafifçe kalktı Halil'in eli, alnına gitti. Eylül'ün elinin üzerine kondu. İki el Halil'in alnında birleşti. Nefes bile almadı Eylül. Gözleri sımsıkı kapandı Halil'in. Sayıklar gibi sordu.

- Eylül, sen misin?

- Benim, buradasın, bendesin, güvende.

Açtı gözlerini Halil. Sol gözüne kan oturmuştu. Elmacık kemiğindeki morluk çürümüş et gibi gitgide koyulaşıyordu. Kalktı Eylül. Halil'in elini bırakmakla bırakmamak arasında tereddüt geçirdi ama kalktı.

- Buz getireyim, dedi, eli bıraktı, mutfağa yürüdü.

Eylül'e, bu eve nasıl geldiğini, son birkaç saatte neler yaşadığını düşünmeye çalıştı Halil. Ne yapsa hatırlamıyordu. Beyninde bir duvar vardı sanki. Her defasında o duvara çarpıyor, bir top gibi her seferinde daha geri sekiyordu. Elinde bir torba buzla yaklaşan Eylül'ü seyretti. Kendisini buraya taşıyan gücü seyretti. Yaklaşan yeşil gözlerdeki endişeyi, korkuyu ve çaresizliği seyretti.

- Niye bakıyorsun öyle? Diye şımarık ama tedirgin sordu Eylül.

Çöktü, buzu Halil'in elmacık kemiğine dayadı. İnledi Halil. Gözlerini kıstı. Gözünün önüne düşen perçemine dokundu Eylül'ün.

- Çömez, dedi, evde değildi ama sanki oradaydı.

- Niye gittin? Diye sordu Eylül.

Cevap yerine sehpadaki çay kupasına uzanmaya çalıştı Halil. Eylül aldı, Halil'e verdi kupayı. Bir yudum aldı, diliyle dudaklarını ıslattı Halil. Dudağındaki derin ve kanlı çizik parladı. Eylül Halil'in gözlerinin hiç bu kadar korku dolu, hiç bu kadar tedirgin baktığını görmemişti. Onun yanındayken içinde hissettiği güven duygusundan, rahatlıktan eser kalmadığını fark etti. Korku ve tedirginlik Halil'in içinden oluk oluk Eylül'ün içine akıyordu.

- Nereye? Diye sordu Halil.

Şaşırmak anlamsızdı. Bu gelgitlere hazırdı Eylül. Sabırla geri getirecekti Halil'i.

- Çömez'in evine, dedi.

- Ha siktir, diye telaşlandı Halil. Elini ceplerine atmaya kalkarken üzerinde kendi kıyafetleri olmadığını fark etti. Anladı Eylül, kalktı, yemek masasının üzerindeki cüzdan, polis kimliği, tabanca ve bir tomar kâğıt parçasını aldı.

- Kâğıtlar, dedi Halil.

Diğerlerini bırakıp kağıtları getirdi Eylül. Halil, Eylül'ün elindekileri telaşla aldı, hızla baktı, yüzünü buruşturdu.

- Sikeyim ya, yok, almışlar, diyerek elindekileri sehpaya fırlattı.

- Ne arıyorsun? Diye sordu Eylül.

- Kapının arkasına yapışıktı, garip şekiller olan bir kâğıt, dedi Halil.

- Nasıl şekiller?

- Bilmiyorum, abuk sabuk, anlamadım ki.

- Çömez'den mi kalmış?

- Onu da bilmiyorum, dedi, gözünü kapattı Halil.

Yavaş yavaş elmacık kemiğinden kayan buz torbasını yakaladı Eylül, aldı. Eli yana düştü Halil'in.

- Uyumak ister misin biraz? Diye sordu Eylül.

Cevap gelmedi. Işıklar kesilmişti. Ayarları değiştirilmiş telefon gibiydi Halil. Dış görünüş aynıydı ama içi hiç tanıdık değildi. Sessizce doğruldu Eylül. Fark etmedi Halil. Kalktı, kupaları alıp mutfağa gitti. "Ne bekliyordun?" diye sordu içindeki. Aynaya baksam kesin suratım asılmıştır diye düşündü Eylül. Oysa, o kapının önünde perişan halini gördüğünde bile ne muzırca ne yaramazca şeyler düşlediğini hatırladı. Hastane önerisini isteksiz yaptığını, karşılığında tuvalete gitmek istediğinde mutlu olduğunu hatırladı. "Ne bekliyordun?" diye tekrar sordu içindeki. "Acımasız olayım mı?" diye sordu Eylül cevap olarak. "Ol" cevabını bile beklemedi. Minnet yeter mi, ya dokunuş, göz göze kalmak, öpüşmek, hatta sevişmek, hatta vücudundaki acı çekebilecek noktalara hassas davranmaya çalışarak, çığlığın en acımasız ama en şefkatli, en yakmayan ama en doyuran haliyle sevişmek. "Çıkarcı ve pisliksin," dedi içindeki. Gülümsedi Eylül. "Bu da benim gizli kalmış yönüm" dedi; "Çünkü bugün varım yarın yokum." Bilinçli kurmuştu bu cümleyi. Sırf deyim yerine otursun diye değil, içinden geldiği için kurmuştu. Bugün yaşadıklarından sonra yarın olmamayı düşünüyor, istiyordu ama ya o final olasılığı. O midesine kramplar sokan, korkutan, acıtan final olasılığı.

4.GÜN

"Bizim işimiz kapıları açmak."

08.20

- Bir adam geldi, çocuklardan biriyle ilgiliymiş.

- Hangi çocuklardan?

- Hangi çocuklarla ilgileniyoruz biz?

- Havuz mu?

- Günaydın.

- Sana da günaydın Zagor, geliyorum, yoldayım.

Zagor'un telefonu hastane çıkışında gelmişti. Aksiliği sürdürüp konuşmayı uzatma isteğini bir an aklından geçirip vazgeçmişti Eylül. "Sahi niye hâlâ o çocuklarla biz ilgileniyoruz?" diye sormak istemiş, sormamıştı. Mutlu değildi. Koltukta iki büklüm uyumuş, daha doğrusu uyuyakalmış, Halil'in her inlemesinde, her sayıklamasında uyanmıştı. Açıkçası her uyanışında gözlerinin buluşmasını beklemiş, elini uzatıp "Yanıma gel" demesini ummuş ve her umduğunda hayal kırıklığına uğramıştı. Halil, nerede olduğunun farkında bile değildi. Bu geliş Eylül'e değildi. Beynindeki küçücük bir sinir ucu nasıl olduysa diğer sinir uçlarına ağır basmış, belki de otomatik olarak, istem dışı Halil'i Cihangir'deki eve sürüklemişti. Sabah ağrılar içinde uyanmıştı Halil. Sadece dışı değil içi de acıyordu. Acının izleri bir gecede yüzünde ekstra çizgiler oluşturmuş, aynı gece üç dört yaş birden yaşlandırmıştı onu. Sabahın erken saatlerinde kısa süren bir inatlaşmanın ardından Eylül, Halil'i hastaneye gitmeye ikna etmiş, Halil gibi inatçı bir varlığın nasıl ikna olduğuna şaşırarak hastanenin yolunu tutmuşlardı. Eylül Zagor'dan gelen telefonu kapattığında yüzünde iki ufak yara bandı, dudağında derin bir yarık ve elmacık kemiğinde geceye oranla biraz daha pembeleşmiş bir morluk, iki kaburga çatlağı nedeniyle esaslı bir sargı, sağ dizinde 12 dikiş ve bacaklarında tekmeden mütevellit çok sayıda irili ufaklı çürükle çıktı Halil acil müşahede odasından.

- Ağabeyimin otuz günlük raporu ve reçetesi, mutlaka dinlensin, kontrolünü de ihmal etmesin, dedi kısa boylu,

kısa saçlı, tombul hemşire, evrakları dudağının kenarındaki anlamlı gülüşle Eylül'e verirken.

Hemşireyi ve raporu önemsemeyen Halil'i hastane çıkışında yakaladı Eylül.

- Zagor aradı, çocuklardan birinin yakınını bulduk galiba, bizi bekliyor, dedi.

Cevap vermeden arabaya yürüyüp yolcu tarafından bindi Halil. İçini, dışını parçalayan gücün, aklından, yüreğinden neleri sildiğini, neleri kanatıp zedelediğini düşündü Eylül. Gökyüzüyle kuyunun dibini peş peşe yaşayan adamın, bu kâbustan uyandıktan sonra beyninde nasıl hasarlar kalabileceğini düşündü. "Seni hatırlamazmış mesela." deyip güldü içindeki. Pekâlâ olurdu. Son günlerde imkânsız denenlere bile inanacak hale gelmemişler miydi? Ne olmuştu dün. Ne yaşamıştı Halil. Hatırlamadığı saat diliminde neyle karşılaşmış, vücudu bir yana aklını kim bu hale getirmişti.

- O kâğıdı bulmamız lazım, belki de her şeyin şifresi orada, dedi birdenbire Halil.

Yan koltukta sıradan, alelade bir yolcu gibi büzülmüş, küçülmüş, kafasını koltuğa dayamış, gözlerini etraftan akıp giden trafiğe kilitlemişti.

- Ne vardı kâğıtta, hiç mi hatırlamıyorsun, diye sordu Eylül.

- Şekiller, yuvarlaklar, çizgiler, yazılar, tam bakmadım.

- Yazılar? Ne yazdığını da mı hatırlamıyorsun?

- Türkçe değildi.

- Gitgide saçmalıyor bu olay, neyin içine düştük böyle, diye isyan etti Eylül.

- Bataklığın, dedi Halil, intihar ediyormuşuz, debelendikçe ölecekmişiz.

- Bataklık mı, kim dedi bunu, diye sordu Eylül.

- Çömez, diye cevap verdi Halil.

Hâlâ orada değildi. Hâlâ Eylül'le değil de bir başkasıy-

la konuşuyormuş gibiydi. Hâlâ umursamıyordu ama hiç olmazsa konuşuyordu.

- Çömez mi, buldun mu Çömez'i diye merakla sordu Eylül.

- O beni buldu, hem de garsonun telefonundan, dedi ve anlattı Halil.

Parkta Eylül gittikten sonra Kızılcıkları alıp yemeğe gittiklerini, yemek sırasında garsonun gelip "Garip olacak ama benim telefonumdan sizi arıyorlar." dediğini ve telefonda Çömez'in söylediklerini.

- Kim bu herif ya, diye tepki gösterdi Eylül, bunun ıcığını cıcığını bulmak lazım, hiç olmazsa şimdi eminiz çocukların kaybından sorumlu olduğundan, o yüzden mi eve gittin?

- Biliyordum olmadığını ama sinirlenmiştim dallamaya, belki bir iz, bir şey, ne bileyim.

- İyi yapmışsın, kâğıdı buldun.

- Ya buldum, ne bileyim ben o kâğıdın bu kadar önemli olduğunu, bilsem saklardım.

- Başka bir şey eksik miydi cebinde, para falan.

- Sadece o kâğıt.

- Saldıranları görmedin mi?

- Salak gibi oldum. Sokağa çıktım. Sanki orasıydı ama değildi, rüyada gibi ne insan ne araba, iyi de bunca dayağı rüyada yemedim ya.

- Başka boyuta geçmiş gibi.

"Boyut" kelimesini duyar duymaz ilk defa döndü Halil. Gözlerinde minicik de olsa bir yaşam ışığı gördü Eylül. Sanki sihirli sözcükle büyü bozulmuş gibiydi.

- Orayı biliyorsun, hep kalabalıktır, kaldırım kenarına millet üst üste park eder ne insan ne araba.

Rüyayla gerçek yine birbirine karıştı diye düşündü Eylül. Evet bu olayda imkânsız kalmamıştı ama kendi akıl

sağlıkları ne kadar yerindeydi o da tartışılırdı. Tedirginliğin yüzüne yansımaması için dua etti. Anlarsa kapatırdı kendini Halil. Artık kime, neye, hangi cümleye, hangi varsayıma ya da öngörüye inanıp inanmayacağının ölçütü yoktu. Karşısındaki Halil miydi kopyası mı? "Yok artık," dedi içindeki. Var ne kadar vardı, ya da yok ne kadar yoktu. Kaldı ki kendisinden bile emin değildi.

- Saldıranları görmedin mi, diye sordu Eylül.

- Görmedim, dedi Halil.

Umutsuzluk belirdi gözlerinde. Elini göğsündeki sargıya değdirdi, dudağındaki derin çatlağı yokladı. Gerçekten fiziki bir saldırıya maruz kalıp kalmadığına kendini inandırmaya ihtiyacı varmış gibiydi.

- Sokağa çıktım bitti, sonra duşta kafama dökülen su, arası yok, diye fısıldadı.

Yine başlıyordu. Sürekli eksik parçalar kalıyordu hayatın akışında. Tamamlandı zannederken çekilmiş diş gibi siyah, koca bir boşluk hissi kaplıyordu içini. Eylül'de olduğunu bilmek ama ona geldiğini bilmemek, onunla konuşmak ama varlığını reddetmek. Bu geliş gidişler, bir sıcak, soğuk oyunu gibi rahatsızlık vericiydi. Oysa şimdi oynanan oyunda ne sıcak vardı ne soğuk. Her yer ılıktı. Hedefe varıp varmadığını bir türlü anlamıyordun. Kapıda boylu boyunca yattığını, Eylül tarafından içeri sürüklendiğini, sarmaş dolaş banyoya gittiklerini hatırlamıyordu Halil. Yine ışıklar kesilmiş, ortalığı kesif bir sessizlik kaplamıştı. Kalan beş dakikalık yolu, Vatan'a girişi, asansörle dördüncü kata çıkışı Halil'in çıldırtan sessizliğine inat içiyle konuşarak geçirdi Eylül. Orası hâlâ Defne'deydi. "Söylemeyecek misin?" diye sormuş, "Hayır" diye kesin, kararlı cevap vermişti. Halil, Defne'yle ilgili her şeyi bizzat Defne'den duymalıydı. Haber iletmek, laf taşımak, his aktarmak, bu kadarı da fazlaydı.

Dördüncü katın cam kapısında Zagor karşıladı Halil ve Eylül'ü. O sakin, o umursamaz, o dünya yansa dönüp arkasını yürüyen Zagor, Halil'i görünce şaşkınlıktan olduğu

yerde bir süre donakaldı. İşaretlerle sakin olmasını anlattı Eylül. Sustu Zagor, soru sormadı ama gözünü de Halil'den ayıramadı.

- Odada mı, diye sordu Eylül.

- Evet, dedi Zagor.

Halil çoktan yolu yarılamıştı. Ona yetiştiler ve üçü birlikte Halil'in cam bölmeyle ayrılmış odasına girdiler. Kasketi dizinin üzerine kapatılmış 50-60 yaşlarında bir adam ayağa kalkıp saygıyla karşıladı Halil, Eylül ve Zagor'u.

- Halil Başkomiserim, dedi Zagor Halil'i göstererek.

Adam elini uzatacak oldu. Görmedi Halil, yürüdü.

- Selamına...

Selamı yarım kaldı adamın. Kopuktu Halil. En ufak bir tepki göstermeden, sanki etrafında kimse yokmuş gibi yürüyüp masasına oturdu. Eylül adama yaklaşıp elini uzattı. Tokalaştılar.

- Ben Komiser Eylül, buyur otur amca, dedi Eylül.

Halil başını elleri arasına almış, gözlerini adama dikmişti. Hâlâ nerede olduğunu anımsamaya çalışıyor gibiydi. Kafasındaki binbir soruya bir de "Bu adam da kim?" sorusu eklenmişti sanki.

- Adın ne, diyerek adamın karşısındaki koltuğa oturup cebinden not defterini ve kalemini çıkarttı Eylül.

"Ben çıktım," diye işaretle derdini anlatan Zagor, kapıdan çıkarken hâlâ Halil'e takılı kalmıştı.

- Çetin, dedi adam, Çetin Turna, Bulunculu'dan.

- Bulunculu neresi, derken bir yandan adamın adını yazdı Eylül.

- Aydın, dedi adam, daha bir denize doğru.

- Hangi çocuğu tanıyorsun, diye sordu Eylül.

Adam eskimiş ceketinin iç cebinden, emniyetin yayınladığı basın bülteninin siyah beyaz bir çıktısını çıkartıp parmağını resimde en solda bulunan çocuğun üzerine koydu.

- Budur, dedi, Salih'in resmi bu.

- Neyi oluyorsun Salih'in, dedi Eylül.

- Arkadaşı, dedi Çetin Turna kendinden emin ama hüzünlü bir sesle.

Eylül şaşkın baktı adamın yüzüne ve ilk kez Halil'in de boş bakan gözlerinde minik de olsa bir şaşkınlık kıpırtısı oluştu. Adam umursamadan, hatta onların bakışlarıyla ilgilenmeden elini ceketinin yan cebine soktu ve Salih'in basın bültenindekine tıpatıp benzeyen vesikalık, siyah beyaz, yıpranmış bir fotoğrafını çıkartıp sehpanın üzerine koydu ve parmağının ucuyla Eylül'e doğru sürükledi.

- Arkadaşı? diye emin olmak istermiş gibi bir kez daha sordu Eylül.

- Arkadaşıydı, diye düzeltti Çetin, Allah rahmet eylesin, nur içinde yatsın.

- Âmin, dedi Eylül, yakındınız galiba, sizi arkadaşı gibi gördüğüne göre.

- Yakındık dedi Çetin, hem de çok yakındık. Ben de İstanbul'daydım, bizim torun, hastalanmış, ona geldiydim, kızım internette görmüş bu resmi, Salih değil mi bu dedi, yakınlarını arıyormuşsunuz, koştum geldim ben de.

- Ailesi falan, nerede otururdu bu Salih?

- Bizim orada, Bulunculu'da, komşuyduk biz.

- Sizle mi geldi İstanbul'a?

- İstanbul'a gelmediydi Salih, o ölene kadar hiç çıkmadıydık biz Bulunculu'dan, ben ilk 15 yaşında çıktım, sahi bu resim, nereden geldi aklınıza bunca yıl sonra Salih?

- Bunca yıl sonra derken?

- Dur bakayım, 70'ti, kaç oluyor, neredeyse 50 sene.

- Ne 50 senesi amca dört gün oldu daha, dört gün önce bulduk Salih'in cesedini.

Şaşkındı Çetin, bir önündeki basın bültenine bir Eylül'e baktı.

- Yok kızım yok, dedi, benim dediğim Salih 70'te öldü, öldürdüler kan kardeşimi, karpuz gibi ikiye ayırdılar kafasını, hâlâ da bulamadılar kimin yaptığını, şimdiye kemikleri bile kalmamıştır, şu kadarlıktan, bebeklikten arkadaşımdı benim, o kadar da benziyor ki, dersin aynısı, Allah Allah.

Benzer değil gerçekten de aynıydı sanki. Havuzdan çıkartılan cesetlerin fotoğrafları üzerinde *fotoşop* ile yapılan düzeltmeler sonucu, Çetin Turna'nın elindeki Salih fotoğrafı ile kendilerindeki fotoğraf kıyafetteki bir iki detay dışında aynı çocuklara ait gibiydi.

- Derim de arada 48 yıl fark var Çetin amcacığım, dedi Eylül, sen yine de bu fotoğrafın bir fotokopisini bırak bize, arkasına da telefonunu yaz, ararsak bulabilelim seni.

- Hay Allah, diye kalktı Çetin.

Sehpanın üzerinden çıktıyı ve vesikalık fotoğrafı aldı, bir süre içinden mırıldanarak ikisine de baktı, Eylül'e döndü.

- Gel ben sana yardım edeyim, dedi ve kapıya yöneldi Eylül.

Çetin bir süre Halil'e kararsız baktı. "Eyvallah" demekle dememek arasında gitti geldi, vazgeçti, Eylül'ün peşinden cam kapıya yürüdü. Küçücük bir ışıltı dışında varlık belirtisi göstermeyen Halil, pencerenin dışında birbirlerine dertli dertli bir şeyler anlatan iki kumruya takılmıştı. Çetin çıkarken Eylül Halil'le göz göze gelebilmek için biraz daha oyalandı ama sonuç olumsuzdu. Sessizce kapıyı kapatıp çıktı.

Salih Yılmayan

Bulunculu köyünün en sıcak günleri, diğer yerlerin aksine Mayıs'ta olurdu. Kendilerini bildiklerinden beri bu hep böyleydi. Bir keresinde bütün ağaçlar tomurcuğa vuramadan yandı kavruldu, demişti babası. Bu sefer öyle yanıp kavrulmuyordu ama yine de beter sıcaktı. Otomatiğe

bağlanmış vücut saati sabahın 6'sında zınk diye kaldırmıştı yine Salih'i. Düne, önceki günlere tıpatıp benzeyen bir gün daha başlayacaktı onun için. Zehra ablası her zamanki gibi akşamdan hazırlamıştı önlüğünü. En çok da o sert, beyaz yakaya uyuz oluyordu. Boynuna batıyor, kaşındırıyor, ikinci ders bitene kadar da geçmiyordu ıstırabı. Sonra ne hikmetse üçüncü ders başlamadan zınk diye kesiliyordu. Otomatik uyandığı gibi otomatik doğruldu yatakta. Yüzünü yıkamadan hiçbir şeye elini sürme demişti rahmetlik. Çıplak ayakları tahta zemine dokunduğunda her sabah olduğu gibi yine ve bir an onu getirdi aklına. Öğrenmek böyle bir şeydi. Zamanı geldiğinde, kim ne öğrettiyse önce öğretiyi sonra öğreteni getiriyordu aklına. Ninesinin son hatırladığı buruşuk yüzüne gülümsedi, Allah rahmet eyleye, diye fısıldadı, kalktı, banyoya koştu.

- Sudan gidek lan Salih, diye homurdandı Çetin.

En bir has arkadaşıydı, kışın bir vakit kan kardeş olmaya karar vermişler ama ikisi de tırsmış, beceremeyişlerdi. Oysa o, babasının, kabzasında horoz resmi bulunan çakısını bile araklamış, üstüne üstlük de bir araba sopa yemişti. Ama her şeye rağmen yaman arkadaştı. Yememiş içmemiş, suçluluk duygusu yüzünden üç gün boyunca yirmi beş kuruşluk harçlığıyla gofret almıştı ona.

- Su mu kalmıştır çayda, diye bitkin cevap verdi.

- Kaldığı kadarıyla oğlum, pişeceğiz yoksa bu sıcakta, dedi Çetin ve cevabını bile beklemeden çalıların arasına daldı.

Zehra ablasının ıslatıp kafasına koyduğu mendil çoktan kurumuştu. Üzerinde, İstanbul'daki Kız Kulesi denen yerin fotoğrafı olan siperlikli kasketini çıkarttı, kuru mendili daha fazla yakmasın diye buruşturup çantasına tıktı. Çaydan gitmeyi istemedi bir an. Belki bir traktör belki de Sefer ustanın kamyoneti geçerdi. Çaydan giderlerse göremeyeceğini, 6 kilometre yolu yayan tepmek zorunda kalacağını düşündü. Hem ikisinden biri geçerse Çetin'e de bağırır, onu da alırlardı. Babasının sünnetinde hediye ettiği saate baktı,

okula yirmi dakika vardı. Hızlandı.

Bakırcı Nedimlerin yıkılmak üzere olan evinin bacasını görmek demek yolun yarılanması demekti. Çetin ve diğer çocuklarla hafta sonu tatillerinde gizli yerleri olurdu bu köhne ev. İki yıl önce Nedim, karısı ve iki kızını alıp apar topar kaybolmuşlar, köyü neden terk ettikleri bu iki yıl boyunca hep bir gizem olarak kalmıştı. Delik deşik çatısı görüntüye girdiğinde belki yüzüncü kez bu kaçışın nedenini düşünürken buldu kendini. Hamiyet geldi aklına. İlk ve çok gizli aşkı Hamiyet. O altı, Hamiyet on üç yaşındaydı ilk tanıştıklarında. Babasının Chevrolet'sinin arka koltuğundan öpücük yollamıştı ona.

- Yok lan, demişti Çetin, sen öyle sanmışsındır, senden kaç yaş büyük oğlum, demişti.

Ama o bunun öpücük olduğundan adı gibi emindi. Çetin'le ilk büyük kavgasını yapmış günlerce konuşmamıştı. Sonra her zamanki gibi Çetin gelip gönlünü almış, bir daha da nerede görseler, yenge geliyor diye takılmıştı. Alay bile hoşuna gitmişti.

- Bak kim geliyor.

- Kim?

- Yengem.

- Neyin neyin?

- Yengem.

Tekerleme gibi olmuştu aralarındaki bu diyalog. Yengem lafını ama en çok da Hamiyet'i sevmişti.

Adımları yavaşladı. Bir zamanlar dev gibi görünen yıkıntı, orası burası döküle döküle küçücük kalmıştı. Tamamen yıkılmadan gizli şeyleri saklayıp, küçük odadaki çıkma tuğlaların arasına koydukları eski sandığı almaları gerektiğini düşünürken gördü içerideki karaltıyı. Zınk diye olduğu yerde fren yaptı. Bu sıcakta gözünün oynadığı bir oyun zannetti önce. İki elini yumruk yapıp gözlerini ovuşturduktan sonra tekrar baktı. İçeride biri vardı. Elindeki bir

şeyle birlikte eğilip kalkıyordu. Biraz daha dikkat kesilince o şeyin bir kazma olduğunu anladı. Sesini bile duyuyordu şimdi. Biri zemini kazıyordu. Arkası dönüktü ve evin arkasından vuran gün ışığıyla siluet halinde görünüyordu. Kalbinin sesini kulaklarında hissetti.

Yerdeki çalı çırpıya dikkat ederek, ağır ağır eve yaklaşmaya başladı. Bir an aklına Çetin geldi. Çağırıp çağırmamak arası tereddüt geçirdi. Çağırırsa gömdüğü şeyi bulacaklar ama adamın kim olduğunu bilemeyeceklerdi. Büyük ihtimalle çoktan gitmiş olacaktı. Tekrar hareketlendi, eve yaklaştı. Duvara yanaşıp sırtını dayadı. Kalbinin gümbürtüsü kazmanın sesinden daha yoğun geldi. Korktu, derin derin nefes alıp heyecanını yenmeye çalıştı. Kazma sesi durdu. Kulak kabarttı. Tahta zemin üzerinde uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Sesler kaybolunca ağır ağır pencere boşluğuna uzandı, derin bir nefes daha aldı, içeri baktı. Bakmasıyla da büyük bir hızla kafasını çekmesi bir oldu. "Ölü lan bu," diye fısıldadı. Sesinden ürktü. Yerde bir ceset görmüştü. Sanki bir kuşu kaçırmak istemezmiş gibi nefesini tuttu, yarım döndü ve tekrar kafasını uzattı. Kenarında kazılı toprak bulunan bir çukurun hemen bitişiğinde, aşınmış, toz toprak içindeki tahtaların üzerinde duruyordu. Kafası, küçük bir kan gölünün içinde yatıyordu. Camın öbür tarafına geçip yüzünü görebilmek için büyük bir merak hissetti. Çömelip pencere boşluğunun diğer tarafına geçti. Kazan adam ortalarda yoktu. Bu kez diğer taraftan uzattı kafasını. Gözleri fal taşı gibi açıldı, çığlık atmamak için kendi eliyle ağzını kapattı.

Yerde kanlar içinde yatan, muhtar Burhan amcaydı. İki gözü de açıktı. Sanki gözlerini dikmiş, yardım ister gibi ona bakıyordu. Az ileriye, toprağın yanına düşmüş fötr şapkasını, parmaklarına dolanıp kalmış tespihini gördü. Artık emindi. Ne zaman onlara gelse oynaması için verirdi tespihi. Parmaklarının, kaygan taşlara sürtünmesi hoşuna gider, bilmiş bilmiş sayardı tanelerini. Gözlerini Burhan amcanın gözlerinden ayıramıyor, bir yandan da ne yapması gerek-

tiğini düşünüyordu. Çetin geldi aklına. Hatta okula koşup Havva öğretmen dahil herkesi ayaklandırıp, buraya getirmeye karar verdi önce. Bu fikrinden çabucak caydı. Kimin yaptığını, Burhan amcayı kimin öldürdüğünü görmeden gitmek olmazdı. "Mezarını kazmış bir de puştun oğlu," diye iç geçirdi. Yumruklarını sıktı. Odanın az ilerisindeki çerçevesi çıkartılmış kapı boşluğuna baktı. Ne kimseler görülüyor ne de bir ses duyuluyordu. Bir kez daha cesedin kocaman açılmış gözlerine baktı, gözlerini kapattı, döndü, sıvası dökülmüş tuğla duvara dayandı. Ağlamakla kusmak arası iki zıt eylemin içinde gidip geliyordu.

- Ne yapacağım ben şimdi, diye titredi dudakları. Sesi sonra duydu,

- Görmeyeydin iyiydi, diye fısıldadı adam.

Gözlerini açtı, şaşkınlıkla baktı tam karşısındaki gövdeye. Kafasını yavaşça yüzüne kaldırdı. Gördüğü son şey adamın yüzü oldu. Önce içinin en derin kıvrımlarında tiz bir acı hissetti. Nefesi içinden çekilip alındı. Sonra her şey siyaha çaldı. Ne adam ne güneş ne de uzayıp giden yol. Dünya görünmez oldu.

10.17

- Gel, diye bağırdı Tekin.

Açılan kapının aralığından Eylül önce kafasını uzattı.

- Gel Eylül gel, diye yineledi Tekin.

Eylül kapıyı ardına kadar açtı bekledi, Tekin, Eylül girmeyince kafasını önündeki dosyadan kaldırdı ve gördü Halil'i. Daha iyi görmek istermiş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, telaşla yerinden kalktı, önce yavaş sonra hızla kapıya yürüdü.

- Halil.

Gözleri fal taşı gibi açılmış halde karşısında durdu, bakmaya başladı. Şimdi arkasını dönüp gitmesinden korktu Eylül, Halil'in. Zaten zar zor getirmişti Tekin'in odası-

na. Emir dinleyecek durumda değildi. Murat Zehirhane'de bulmuştu Eylül'ü. İki sigarayı ipleme yapmış kahvenin en acı türüyle oyalanıyor, içeri girmeye, Halil'e bakmaya çekiniyordu. Kafasının bir yanı da Çetin Turna'yla meşguldü. Belli ki Zagor, Halil'in geldiği ve durumunun içler acısı olduğu haberini uçurmuş, Murat damlayıvermişti Cinayet Büro'ya. Hazırlıksız yakalanmış yalan söyleyememişti Eylül. Defne'yi atlamış ancak Halil'i kapının önünde bulduğu andan hastaneye gelişlerine kadar, özel duygularını gizlemek kaydıyla bir bir anlatmıştı Murat'a. Bir arada olmalarından çok Halil'in, başına gelenleri hatırlayamamasıyla ilgilenmişti Murat. O da tıpkı Eylül gibi bir an, özellikle boş sokak görüntüsünü rüyaya yormuş ancak vücudundaki hasara anlam verememişti. İkisi de bu olaydaki gizem konusunda hemfikirdi. Murat daha da ileri gidip bu olayın, kişiliklerini de etkileyeceğine inanıyordu ki kendisi de dahil olayın içindeki tüm polis tayfasında, sayamayacağı kadar çok kişilik değişimi olduğuna kanaat getirmişti. Bir an Halil'in kendisine onun da Halil'e duyduklarının, Murat'ın bahsettiği kişilik değişiminden kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşünmüştü Eylül. Gerçi ikisi arasında, adına elektrik denen etkileşim çok daha önce başlamıştı ama ya dün geceden beri yaşananlar ya Halil'in Eylül yokmuş gibi ya da başka biriymiş gibi davranması. Bir an ürpermişti Eylül. Murat'ın kişilik değişimi dediği sürecin dün akşam başlamış olması olasılığından rahatsız olmuş, ürpermişti.

Birlikte Zehirhane'den çıkıp Halil'in odasına gitmişler ama onu bulamamışlardı. Zagor da masasından hiç kalkmamasına rağmen görmediğine yemin ediyordu. Kısa bir aramadan sonra tuvaletten "Burada" diye sesi gelmişti Murat'ın. Klozet kapağını kapatmış, üzerine oturmuş, kapıdaki yazıya sabitlenmişti Halil. Kapıda "İKİYE AYRILIRKEN BAŞI, SADECE SEKİZDİ YAŞI. K.A" yazıyordu. Ateş gibi bakıyordu Halil'in gözleri. Onun yazısı değildi. Çömez'in karakterleri olduğunu ilk bakışta anlamıştı Eylül. Hoş Halil de anlamıştı. Bakışlarındaki nefret bunun deliliydi. Çömez

yani K.A, yani Kartal Arabacıoğlu dördüncü kata gelmiş, kapıya yazıyı yazmış ve Halil'i tuvaletteki beş kabin içinde özellikle o kabine çekmişti.

Bir süre dokunmamışlardı Halil'e. Şokta olduğu ya da son zamanlardaki moda deyimle orada olmadığı belliydi. Yavaş yavaş kendine gelmesini, ardından da yanlarına gelmesini beklemişlerdi. Bu bekleyiş 15 dakika kadar sürmüştü. Sonra geldiği gibi aniden kalkmıştı Halil. Murat can arkadaşının haline dayanamamış ağlamaklı kaçmış, Eylül de Halil'i, Tekin'in odasına getirmişti.

- Oğlum bu ne hâl, derken Eylül'ün kaş göz hareketiyle incelemekten vazgeçti Tekin.

Bir an Halil'in çıkıp gideceğini düşündü Eylül ama Halil tam aksine odaya girdi ve Tekin'in masasının önündeki koltuklardan birine oturdu.

- Otuz gün rapor verdiler, dedi Eylül.

- Oha, diye tepki gösterdi Tekin, otuz gün ne lan, mesleği yapamaz raporu verselerdi bari.

- Kaburgalarda da çatlak var dedi Eylül.

Tekin gözünü Halil'den ayırmadan masasına yürüdü, oturdu.

- Kim yaptı bunu?

- Ben rapor kullanmayacağım, dedi birdenbire Halil.

- Kullanma zaten, bu kargaşada ne raporu, diye sanki bekliyormuş gibi sakin cevap verdi Tekin.

- Bu gelen, dedi Eylül, Çetin Turna, bir an ümitlenmiştim.

- Ümitlenmeye devam et, dedi Halil birdenbire, cevap onda.

Tekin ve Eylül şaşkın, Halil'e baktılar. Kendi kendine ya da görünmeyen biriyle konuşuyor, sanki odada olmayan birinin söylediklerini dikte ediyordu.

- Nereden çıkartıyorsun bunu, adam belli ki geçmişi hatırlayıp bir refleksle gelmiş, elli sene diyor, dedi Tekin.

- Kırk sekiz, diye düzeltti Halil.

- Hay sikeceğim ya, geri gel artık, aramıza gel, bilmece gibi konuşmaktan vazgeç ne biliyorsan ne yaşadıysan anlat da çıldırtma beni, zaten ucundayım, diye isyan etti Tekin.

Tekin'in yüksek sesi de geri getirmedi Halil'i.

- O herif buradaydı, diye mırıldandı.

- Değilmiş, diye girdi araya Zagor.

İçeri girdiğini hiçbiri görmemişti. İrkildiler. Zagor elinde, üzerinde yazı bulunan tuvalet kapısının resmiyle yanlarında bitivermişti.

- Temizlikçi tuvaletleri sekizde temizlemiş, yazı yoktu diye yemin ediyor, sekizden sonraki güvenlik kamerası görüntülerini saniye saniye inceledim ne atlama zıplama ne de Çömez var.

- Buradaydı, diye yine gaipten konuştu Halil.

Gözü Zagor'un elindeki fotoğraftaydı. "İKİYE AYRILIRKEN BAŞI, SADECE SEKİZDİ YAŞI, K.A" yazısıyla birlikte tıpkı tuvalet kabinindeki gibi transa geçmişti. Ortadan kaybolduktan sonra yaşadıklarını bilmek için birkaç yılını feda edebileceğini düşündü Eylül.

- Otuz değil de bir iki gün izin mi yapsan, dedi Tekin, Canan da hastayken hazır, ona da bakarsın.

Aniden hem de hızla döndü Halil. Büyülü kelime bulunmuştu. Canan.

- Ne hastası, diye girdiği bataklıktan çıktı Halil.

- Ateşlenmiş, Defne epey bir aramış ulaşamamış sana, sağ olsun Eylül yardım etmiş, dedi Tekin.

Tekin'in bunu nasıl bildiğine mi, Halil'e söylemediği için duyduğu suçluluğa mı yoksa hiç beklemediği bir anda yediği yumruğa mı, hangisine şaşıracağını bilemedi bir an Eylül. Halil, ateş çıkan gözlerini kısa bir süre Eylül'e dikti. Bu bakışta büyük olasılıkla "Sorarım ben sana" tarzı bir tehdit vardı ya da Eylül'e öyle geldi. Üstelik Defne'nin, kendisini arayıp yardım istemişken niye Tekin'i aradığını

ya da Tekin dışında başka kimleri arayıp "Eylül'ü aradım," dediğini tahmin etmeye çalıştı. Oyuncağı kırmış ve suçu ortaya çıkmış çocuk gibi, herkesin bakışını üzerinde hissetti. Bir an dudakları kıpırdadı Halil'in. Konuşacakmış gibi kısa bir nefes aldı. Hazırlandı Eylül. Nefesini aldığı gibi hızla bıraktı, kalktı ve hiçbir şey söylemeden çıktı Halil. Bu çıkış, içinde bir yerlerde bir tel kopmuş hissi yarattı Eylül'de. Kısa bir sessizliğin ardından Zagor,

- Şu yazı, dedi ve elindeki tuvalet kapısı fotoğrafını gösterdi, kesin sonuç gelmedi ama kesinlikle Kartal'ın.

- Tamam, dedi Tekin, sen öyle diyorsan öyledir ama niye...

Durdu Tekin. Konuştuklarının dinlenip dinlenmediğini ölçmek için ara sıra baş vurduğu bir taktikti. Eylül'ün ilgilenmediğini anladı. Orada değildi Eylül. Aklı Halil'deydi. Peşinden gidip açıklama yapmaya can atıyordu. Defne'yle konuşmalarını kelimesi kelimesine anlatmak, sorun olmadığına ya da değişen bir şey olmadığına ikna etmek istiyordu. Zira biliyordu ki Canan ve Ceylan Halil'in yumuşak karnıydı.

- Sence Eylül, dedi dönüp.

Kalakaldı Eylül. Yine yakalanmıştı.

- Hiç kusura bakma sana da izin veremem, işimiz başımızdan aşkın, bir aklınızı verin Allah aşkına aklınızı verin, ulan millet bir araya gelmiş ipini çekecek adam arıyor hepinizin aklı başka yerlerde, dedi Tekin.

- Özür dilerim, ben başkomiserime söylememiştim Defne ablanın beni aradığını, şimdi beni suçluyordur, dedi Eylül.

- Siktirsin, dedi Tekin, telefonlarına baksaydı da cevap verseydi karısına, sen doğru olanı yaptın, şimdi aramıza dön de konuşalım.

Kafa salladı Eylül. "O kadar basit değil" demek istedi, "Bu adamla benim aramda kim bilir adı ne zaman konacak ya da hiç konmayacak bir şeyler var" demek istedi, "Sıça-

yım Kartal'ınıza, ben Halil'in peşinden gideceğim," demek istedi, hiçbirini diyemedi.

- Döndüm, buradayım, dedi sadece.

- Kartal'ın bunları niye yaptığı hakkında bir fikri olan var mı, diye sordu Tekin.

- Buna cevap vermek için Kartal'ın nerede devreye girdiğini bilmemiz lazım, dedi Zagor.

Tekin'in de Zagor'un da gözü Eylül'deydi. Bir kez daha denedi Tekin.

- Sence nerede girdi Eylül?

Bir anda döndü Eylül. İstemeden de olsa aklının bir kısmını Halil'de bırakıp döndü.

- Karpuz gibi dedi Çetin Turna, kapıda "İkiye ayrılırken başı" yazıyor, Kartal da Çetin Turna da aynı şeyden bahsediyorlar, dedi.

- Tek fark kırk sekiz yıl, diye yineledi Tekin.

- Bu olayda mantığa sığmayan o kadar çok şey var ki, dedi Eylül.

- Tamam var, diye başladı Tekin, ama ya mantıklı olanlar, çocuklar, Kartal'ın kaçırdığını varsayarsak niye yaptı bunu?

- Organ mafyası, dedi Zagor.

- Ölümleri açıklamıyor, dedi Eylül, organ mafyası çocukları öldürdükten sonra niye havuza atsın, ceset bile bulamayız, bence işin içinde organ mafyası varsa çocuklar morga konulduğunda devreye girdiler. Baktılar ne arayan var ne soran. Baktılar emniyet bülten yayınlıyor. Bir şekilde Kartal'ı ele geçirip çocukları morgdan zırt diye aşırıverdiler.

- Cinayetler hâlâ meçhul yani, diye sordu Tekin.

- Tabii onlar da cinayetse, dedi Zagor, hiçbir iz yok, tabanca, bıçak, ilaç, boğulma ya da Halil komiserimin iddia ettiği gibi hipotermi.

Sinirlendi Tekin. İki kez duyduğu ses geldi aklına. "Bu

son işin" demişti. "Gitgide boka sarıyor, gitgide gerçek oluyor, bu olay beni bitirecek," diye düşündü umutsuzca.

- Kartal'ı bulmadan bir bok çözülemeyecek, içimden bir ses çocukların ölümüyle de ilgisi olduğunu söylüyor.

- Herkes onu arıyor, bütün emniyet ayakta, dedi Eylül.

- Sen ne buldun bu Kartal hakkında, diye Zagor'a döndü Tekin.

- Sütten çıkmış ak kaşık, diye aynı hızla yeni ortama adapte oldu Zagor.

- Ne demek bu? diye sordu Tekin.

- Pırıl pırıl dedi Zagor, örnek bir vatan evladı, hani dosyasını okudukça insan hiç mi hata yapmaz diyesin gelir.

- Yaptı işte, diye dişlerinin arasından konuştu Tekin.

O sırada çaldı telefonu, açtı, dinledi, not aldı, kapattı, Eylül'e döndü.

- Bostancı Gülüm sokak, eski bir polisi öldürmüşler, Murat'lar yolda, Zagor'la gidip bir bakın, kafanız dağılsın yoksa bu karanlık hepimizi yutacak.

Birbirlerine baktı Eylül'le Zagor.

- Halil başkomiserim, diye sordu Eylül.

- Arayıp söyleyeceğim, gereken bilgileri toplayın, olmazsa burada bilgilendiririz Halil beyi, dedi Tekin sitemkâr.

Arkalarından itiraz etmeden çıkışlarını izledi. Kapı kapandığında çıkarttığı tok sesle birlikte sanki garip bir uyanış yaşadı. Cinayet Büro Amiriydi. İsim yazmayan bir telefon gelmişti. Dinlemiş, istemsiz, otomatik not almış ve bir olayla ilgilenen ekibini, düşünmeksizin ikinci bir olaya yollamış, üstelik "Kafanız dağılsın" şeklinde garip bir de kulp takmıştı. "Ne demek bu şimdi?" diye sordu iç sesi. Taşları yerine koyuyor, bir sorun olduğunu anlıyor ama üzerinde kafa yormak için inanılmaz bir isteksizlik yaşıyordu. Telefon kimindi, konuşan kimdi, niye sorgusuz sualsiz ve sanki amirinden talimat almış bir büro başkomiseri gibi davran-

mıştı. Cevap yoktu. O an önünde duran, dörde katlanmış kâğıdı fark etti. Bir an etrafına baktı. Kimse yoktu. Son bir gayretle kâğıdı açtı. Okumaya başladı. İçindeki adrenalin seviyesi tavan yapmış gibiydi. Korkuyordu. Kalbi kulaklarında hem de büyük bir hızla atıyordu. Okumayı bitirdi, "Buraya kadar" diye düşündü. "Kaybettim" diye düşündü. Sessizce gömüldü koltuğuna. Kimse görmedi, hissetmedi. İnsanın da makine gibi bir şarj müddeti vardı. Onunki bitmişti. Gözlerini kapattı. Makine stop etti.

12.28

- Etliye sütlüye dokunmazdı, kendi halinde bir adamdı.

Ve...

- Koskoca Cinayet Büro Amiri aramasa arayacağınız yok başkomiserinizi.

... Cümleleri neredeyse üst üste binmişti. Kafalarında birbirlerine soramadıkları onlarca soruyla çıkmışlardı Vatan'dan Eylül ve Zagor. Birisi daha bir yıllık cinayetli, diğeri hiç saha deneyimi olmayan bir bilgisayar kurduydu. En başta yetim kalmış gibi ortak bir his uyanmıştı içlerinde. Olay Yeri yönetiminin deneyimsizliğinden çok, Tekin amirin tavrına takılmıştı ikisi de. "Kapıdaki yazının hiç üzerinde durmadık," diye düşünmüştü Eylül. Bilinmeyen bir yerden buldukları tek bir harf için bile, saatlerce kafa patlattıkları gelmişti aklına Halil ve Murat'la. Tekin amirin yetersizliği konusunda hepsi üç aşağı beş yukarı hemfikirdi ama Halil olmayınca boya dökülmüş, altından çürük zemin çıkmış gibiydi. "Haksızlık ediyorsun" demişti içindeki, "Adam pekâlâ yönetti sizi, bu kadar ağır karar vermen için ne yaptı ki" diye sormuştu. Dört gündür boşa kürek çekiyorlardı. Kartal denen yeni yetme bir çömez parmaklarında oynatıyor, istediği yere sürüklüyor, her şeyi kendi senaryosuna göre yönlendiriyordu. "Peki ya bu ne, nereye gidiyoruz ya da niye gidiyoruz?" diye sormuştu içindekine. "Bu vakanın çocuklarla ilgisi olmadığını nereden çıkartıyorsun"

diye tanımadık bir iç sesi cevap vermişti sorusuna. Etrafına bakmış, Zagor'un da tıpkı Halil gibi, araba radyatöründen hızla esen sıcak havanın etkisiyle mayışıp yan koltukta yarı aralık gözlerle uyumak üzere olduğunu fark etmişti. Bazen içinin dışından çok şey bildiğini düşünüp kendi kendine gülümsemişti. Ve aslında uyumak üzere değildi Zagor. Onun aklı çoğunlukla, Eşref'in güvenlik kamerasındaki tek karelik görüntüsündeydi. Aslında bugün Tekin'e, orada olabilse Halil'e ve aklı Halil'le gitmese Eylül'e, o tek karenin Asayiş Büro bilgisayarında eklendiğini, ekleyenin asayişteki bilgisayar uzmanı Uygar olduğunu, o olmasa bile işlemin onun bilgisayarında yapıldığını anlatacaktı. Son dört günde, üç yıllık Cinayet Büro geçmişinde yaşamadıklarını yaşıyordu. Atmaları gereken adımları atamıyorlar, attıkları her adımda ya bir duvara çarpıyorlar ya da iki adım da geri atmak durumunda kalıyorlardı. Hepsinin düşündüğünü Zagor da düşünüyordu. Bir gariplik vardı bu olayda ya da kendilerini bir gariplik olduğuna öyle inandırmışlardı ki her şey garip gelmeye başlamıştı.

- Ha... Diye girdi cümleye Eylül, Zagor'u fark etti ve Başkomiserim, diye düzeltti.

Halil'in bir saat önceki halinden eser yoktu. Yüzü gülüyor, sesi neşeli çıkıyordu. Yüzündeki bantlar, morluk ve dudağındaki yara olmasa iki farklı Halil olduğuna yemin edilebilecek durumdaydı.

- Ne zamandan beri başkomiser olmadan cinayet vakalarına geliniyor, diye şaka yaptığı besbelli bir ses tonuyla konuştu.

- Gitmiştiniz, dedi Eylül.

- İnsanlar giderler, gelirler değil mi Zagor, diye hiçbir şey olmamış gibi cevap verdi Halil.

Gerçekten bu kadar çabuk gidilip gelinebilmesi mümkün mü diye düşündü Eylül. "Gidişi çabuk olunca dönüşü de çabuk oluyor demek ki" diye konuştu içindeki. Sorulacak çok soru, kurcalanacak, deşilecek çok yara vardı ama

"Buna da şükür" diye geçirdi içinden Eylül. Dönmüştü ya eskisi gibiydi ya bir rahatlama, bir güven geldi içine. Sırtını yaslayabileceği, ruhunu, kalbini yaslayabileceği kaya geri dönmüştü. Kurcalamanın, en azından şimdilik gereği yoktu. Zagor ve Eylül'ü kafalarındaki karmaşayla baş başa bırakıp, gözü yaşlı kadına döndü Halil. Altmışlarındaydı kadın. Simsiyah saçları, kapkara gözleri vardı. Bir zamanlar güzel olduğu belliydi. "Tansiyon hapıyla geceleri kullandığı sakinleştiriciyi verdik," demişti komşu kadın, "Hem zaten fazla güçlüdür Melike, alışıktı kocasının hezeyanlarına," demişti. Hezeyanla ölüm arasındaki derin uçurumu düşünmüştü Eylül. Hangisinin ne kadar yaraladığına karar verememişti zira Melike Saraç, kocası ölmüş gibi değil de kaybolmuş ve kısa bir süre sonra bulunacakmış gibi karşılamıştı cinayeti.

- Ne yapardı, nasıl vakit geçirirdi, diye sordu Halil.

- Eker biçerdi, diyerek arka bahçeyi işaret etti kadın.

- Arkadaşları, dostları, nereye takılırdı, kahve falan, diye sordu Halil.

Ne Eylül'e ne de Zagor'a bakmıyordu. Zaten sorgu sırasında bakmazdı. Odaklanır, konuştuğu insanın beynine girmeye çalışırdı. Anlaşılmazdı ama, karşısındakinin ne dediğinden çok ne demek istediğini çözer, kimsenin duymadıklarını duymuş gibi anlatırdı.

- Şu yukarıya mahalle lokali mi ne açtı belediye, zaten kahve oyunlarını sevmezdi, iki senedir oraya giderdi, diye cevap verdi kadın.

- Arkadaşları, sürekli birlikte olduğu, diye yineledi Halil.

- Melih Bey vardı, dedi kadın, Denizyollarından emekliymiş o da memleketi kurtarırlardı, siyaset falan işte.

- Onun arkadaşlarından size gelen olur muydu, eski dostları, eski polis, meslektaşları yani, diye sordu Halil.

Meslektaş lafını duyunca sanki bir karaltı geldi geçti Melike hanımın yüzünden.

- Meslek, dedi, anlamlı bir gülüş belirdi dudaklarında, emniyet, polis, meslektaş, pek konuşmak istemezdi, hatta bir keresinde televizyonda bir operasyon haberi vardı, kanal değiştirdi.

- Neden?

- Biz bunca yıl birbirimizin hassasiyetlerine itina gösterdik Başkomiserim, kurcalamadık, sormadık, Turgut da ben de zaten lüzum görsek anlatırdık her şeyi birbirimize, görmediysek üstelemenin manası yok.

- Haklısınız, dedi Halil.

Bir an durdu, etrafına baktı. Misafir odası gibiydi bulundukları yer. Eğreti bir çekyat, cam kenarında büyük olasılıkla baharda ekilmeyi bekleyen iki boş saksı, ortada ucuz bir kilim, üzerinde eski bir sehpadan başka bir şey yoktu. Gözleri birbirine değdi gibi geldi Eylül'e. Halil'in o anlık bakışını kadının kurduğu cümleye yordu Eylül. "Hassasiyetlere itina göstermek", "Lüzum görünce anlatmak." Kadına "Haklısınız" derken tam bir hayat felsefesi içeren o cümlelerden, Eylül'ün de ders almasını ister gibiydi ya da gibi miydi? Artık her bakıştan, her cümleden, hatta yanından geçerken bile yanlışlıkla da olsa her dokunuştan anlam çıkartma aşamasındaydı. "Paranoyak oldun" dedi içindeki. "Oldum galiba" diye onayladı Eylül.

- Notlarını, evraklarını sakladığı çalışma odası ya da masası gibi bir yer var mı, hatıra yazar mıydı mesela, diye sordu Halil.

- Bilmiyorum, dedi kadın.

Garip bir cevaptı. Bu kadar umursamazlık fazlaydı sanki. Birbirlerinin bunca içinde yaşarken özellerine bunca bulaşmamak Halil'e de Eylül'e de hatta Zagor'a da garip gelmişti. Ne kadar dokunursan o kadar zedelersin tarzı bir ilişki olabilir miydi?

- Ama şu üzerinde oturduğumuz çekyat, bir altına bakın isterseniz. Ara sıra bu odaya kapanıp bir şeyler yapardı, diye ekledi kadın ve kalktı.

Zagor, diğerlerinin meraklı bakışları arasında çekyatın oturma yerini kaldırdı. Yan yana orta boy iki hurç göründü. Uçuk mavi, aynı boy, aynı şekil.

- Bakabilir miyim, dedi Zagor kadına.

Eliyle onay verdi Melike Hanım. İlkinin fermuarını açtı Zagor. Örtüler ve kumaşların arasına elini soktu, hafifçe kaldırıp baktı. İşe yarar bir şey yoktu. Fermuarı dikkatlice kapatıp diğerine yöneldi, açtı. İlk bakışta ilk hurçtan farkı yoktu. Zagor elini soktu, örtüleri araladı, durdu, üsttekileri dikkatle kaldırıp Eylül'e verdi. Cebinden eldiven çıkarttı ve diğerlerinin meraklı bakışları arasında tadını çıkarta çıkarta parmaklarına geçirdi. Örtülerin altından yaklaşık 40 santime 40 santim ebatlarında bir sandık çıktı ortaya. Döndü, onay almak ister gibi kadına baktı. Melike hanımın yüzünde ne şaşkınlık ne de merak vardı. Zagor Halil'e baktı. Halil "Al," der gibi bir göz hareketi yaptı. Zagor sandığı çıkarttı, yere koydu, Eylül'den örtüleri alıp yerine yerleştirdi, çekyatı kapattı, sandığı çekyatın üzerine bıraktı.

- Sizin mi, diye sordu Halil.

- Hayır, dedi kadın aynı soğukkanlılıkla.

- Açabilir miyim, diye sordu Halil.

- Buyurun, dedi kadın.

Ne kilit ne de anahtar yoktu. Eldivenlerini takan Halil sandığın kapağını kaldırdı. Dosyalar, evraklar, sarı zarflar onlara bakıyordu.

- Bunları incelememiz lazım, dedi kadına bakarak ve ekledi, geri getirmek kaydıyla tabii.

- İnceleyebilirsiniz, dedi kadın.

Zagor'a döndü Halil.

- Arabaya koyalım, dedi.

Zagor sandığı alıp odadan çıktı.

- Son bir soru, borcunuz var mıydı, dedi Halil.

Kadın şaşırdı. Pat diye gelen soruyla önce gözlerini kaçırdı, bir süre sessiz kaldı.

- Özür dilerim, dedi Halil, ama Turgut ağabey bizdendi, o yüzden rahat soruyorum, emekli olduktan sonra, memleketin hali malum, hani borç aldı, ödeyemedi falan.

- Anladım söylemek istediğinizi, dedi kadın iki elini kaldırarak, öyle tefeci falan yok, emekli maaşı üzerinde bir miktar banka kredisi vardı sadece, biz babadan kalma bu evde mutluyduk Başkomiserim, sizi anlıyorum ama Turgut'u öldürecek biri yoktu hayatımızda.

İlk defa o zaman, ya da onların gördüğü kadarıyla ilk defa o zaman, eliyle gözlerini kapatıp ağlamaya başladı kadın.

- 66 yaşında bir emekli polisi kim neden öldürmeye kalksın ki, diyerek sessizce sürdürdü ağlamasını.

Halil minik bir baş işaretiyle Eylül'ü dışarı çağırıp çıktı odadan. Odanın dışında bekleyen komşu kadın onların peş peşe çıktığını görünce yerinden kalkıp Melike hanımın yanına gitti.

- Nerede öldürülmüş, dedi Halil ciddiyetle.

Kesinlikle gelmiş diye düşündü Eylül. Onlarca cinayetin ardından gördüğü gözleri, o gözlerdeki kararlı ve kendinden emin pırıltıyı unutması mümkün değildi. Sadece bir şey eksikti o pırıltıda. Eylül'ün içini burkan, elini ayağına dolaştıran, karartan da bu eksiklikti. Dün gece ve bu sabahtan kalan tek miras, hâlâ Eylül'e Eylül gibi bakmamasıydı Halil'in. Son günlerde onu görünce sadece Eylül'ün hissettiği "İyi ki..." bakışı yoktu mesela.

- Arka bahçede, diye cevap verdi.

Başka soru sormadan, polislerin ve Olay Yeri'nin sık kullandığı güzergâhı izleyerek mutfak kapısından arkaya yürüdü Halil. Evin arkasındaki bahçe yirmi beş metrekarelik bir alandı. Neredeyse tamamına maydanoz, domates, biber ekilmişti, kalan bir köşede birbirine fazlaca yakın bir kiraz ve erik ağacı görülüyordu. Bahçeyi tam merkezden dikey ve yatay ince birer taş yol artı biçiminde dörde bölüyordu. Murat'ı arkası hafif seyrelmiş saçlarından tanıdı

Halil. Dikey ve yatay yolun merkezde birleştiği noktaya yakın bir yerde yüzükoyun yatan Turgut Saraç'ın cesedinin önünde diz çökmüş, kapıya arkası dönüktü. Peşinden gelen Eylül'e hiç bakmadan Murat'a yaklaştı Halil. Bir süre sessizce arkasında durdu, arkadaşını inceledi, Turgut'u duymaya çalıştı. Konuşmadı Turgut. Yüzünü görebilseydim diye düşündü. O sırada Murat, Turgut Saraç'ın başının arkasından giren kurşunun ön taraftan çıkıp çıkmadığına baktı. Bir an gördü Halil Turgut'un yüzünü. Gözbebekleri kocamandı, gözleri açıktı. Dehşet içindeydi. Söyleyecek başka sözü yoktu. Murat, cesedin başını tekrar kan gölünün içine dikkatlice bıraktı, doğruldu,

- 8 milimetre gibi, oldukça yakından atılmış, dedi.

Elindeki eldivenleri çıkartırken döndü Halil'i gördü, gözlerinin içi parladı.

- Lan ne geliyon hırsız gibi, bir ses versene, diyerek can arkadaşına sarıldı.

- Umudu kesmiştin değil mi benden itiraf et, dedi Halil muzip muzip gülümseyerek.

- Bu sabahtan sonra vallahi kesmiştim, diye cevap verdi Murat.

Halil yarım döndü Eylül'e de baktı.

- Utanın ulan utanın, biz daha ölmedik oğlum, dedi kinayeli bir ses tonuyla.

Laf sokacak kadar geri dönebildiğine göre gidişini ve gittiği yerdeki çaresizliğini hatırlıyor diye düşündü Eylül, ancak bu laf sokmada bile sadece laf sokma vardı. Bakışları hâlâ sevgisiz ve sıradandı. Eylül'e göre şu an Murat bile ondan daha değerliydi. Gece son nefeste kapısına geldiği kadın, dün sabah kaybolmadan önce yüreğiyle bakan adam için artık sıradan biriydi sanki.

- Anlatın, dedi Halil, savcı gelmeden, neler oluyor?

- Melike Hanım gece kardeşinde kalmış, diye başladı Eylül, Turgut Bey yalnızmış.

- Ama cinayet sabah işlenmiş gibi, cesedin ısısına bakılırsa sekiz –dokuz gibi, dedi Murat.

- Kovalamaca yaşanmış, kapıyı açmış, karşısında kim varsa büyük olasılıkla silahlıymış, silahı görünce arka bahçeye kaçmış, katil bahçede yakalayıp kafasından vurmuş, dedi Eylül.

- Dediğim gibi, korkmuş çok korkmuş, diye ekledi Murat.

- Neden, diye sordu Halil.

Sağ elinin işaret parmağını ileri uzattı Murat.

- İşte bu, dedi.

- İşte bu mu, diye sordu Eylül.

- Adam polis, yani eski polis, korkusunun nedeni silahtan öte bir şey, dedi Murat.

- Ama ne, diye tekrar sordu Halil.

- Gördüğü kişi, dedi Eylül.

Halil ve Murat Eylül'e bakıp gülümsediler.

- Alışıyor, dedi Murat.

Suratı asıldı Halil'in. Konuşmadı. Gülümsemesi yüzünde donmuştu. Birden döndü. Tek kelime etmeden bahçeden mutfağa açılan kapıya yürüdü, eve girdi. Murat iki elini "Sakin ol" der gibi kaldırdı. O an titredi Eylül'ün telefonu. Arayan Tekin'di.

- Buyurun amirim, dedi Eylül.

Tekin'in sesi hayal kırıklığıyla mağlubiyet arası bir yerlerdeydi.

- Eylül, dedi.

- Emredin amirim, diye cevap verdi Eylül.

- Halil Başkomiserin, diye başladı Tekin, ne yapsam ulaşamıyorum, adam yine kayıp, onsuz idare edin artık, haber vereyim dedim.

Cevap veremedi Eylül.

- Eylül, dedi Murat.

Suratındaki ifade belli ki onu da korkutmuştu. Telefonu tutan eli aşağıya inmişti Eylül'ün. Tekin'in de "Eylül orada mısın?" diyen sesi geliyordu.

- İyi misin, diye sordu Murat.

- Tekin amirim aradı, diye fısıldadı Eylül.

Gözü bahçeden mutfağa giren kapıdaydı. Dehşet içinde oradan çıkması muhtemel uzaylı, yeşil, orasından burasından yapışkan sıvılar akıtan bir yaratığı bekler gibiydi.

- Halil Başkomiserimi aramış cinayeti haber vermek için ama ulaşamamış, diye devam etti.

- Nasıl ulaşamamış, burada ya Halil, dedi Murat.

Eylül'den cevap gelmedi. Tek istediği kaçmak, hızla, nereye olduğunu bilmeden kaçmaktı. Yapmadı, yapamadı, sessiz ve duygusuz kaldı olduğu yerde.

13.59

- Ne oluyor anlat.

- Anlatacağım.

Şu an değil diye düşündü Halil. İçinde kopan fırtınaya o da bir anlam veremiyordu. Adını koyamadığı bir şeyler oluyordu beyninde, yüreğinde, teninde. O bahçeden çıkarken Eylül'ün nasıl duygular içerisinde olduğunu az çok tahmin edebilmiş ama çok istediği halde yarı yoldan dönememiş, dönüp kollarından tutup her zamanki Halil gibi sıcacık bakamamış, sarılamamış hatta öpememişti. Daha düne kadar uğruna dünyaları yıkabileceğine inandığı kadına karşı neden bu kadar gergindi. Evet, düşündüğü kelime tam da buydu. Gergin. Dışa vurmayan ama içini çok büyük bir deprem gibi dakikalarca sarsan, camları kıran, yakıp yıkan duygunun adı buydu. O güne kadar birçok kere nedenini tam olarak çözemediği tepkiler göstermişti içi. Önemsememiş, önemsemediği için de geçivermişti geldiği gibi ama şimdi. Durduramıyordu Halil kendini. Hissettikleri değişmiş miydi? Kesinlikle hayır diyebiliyordu bu soruya

ama davranışlarıyla hisleri arasındaki uyumsuzluk neden bilmiyordu. Hulusi müdür duysa "Götün başın ayrı oynuyor," derdi bu karmaşa için. Yüreğiyle beyni ayrı oynuyordu. Bu uyumsuzluk fazlasıyla rahatsız ediciydi. Neden atmıştı kendini bahçeden dışarı, neden gülümsemesine engel olmuştu, neden dönmemişti. Bu sorularla evden çıkarken karşılaşmıştı savcıyla. Dört gün önce süs havuzundaki çocuklar için gelen savcıydı. Yaman Karaveli. Karısının öldüğünü bile bile hatta üzüntüsünü dile getirmişken Eşref'in görevden uzaklaştırılmasına sebep olan Yaman Karaveli.

- Nasılsın Halil Başkomiser, diye hiçbir şey olmamış gibi sormuştu savcı.

- Teşekkürler Sayın Savcım, diye hiçbir şey olmamış gibi cevap vermişti Halil.

Yüzündeki izlere, bantlara, dudağındaki yarığa takılmıştı savcının gözleri.

- Geçmiş olsun, kaza mı, demişti.

- Önemli değil, diye geçiştirmiş ve önden yürüyerek savcıyı bahçeye çıkartmıştı.

Eylül yoktu. Belki yine gitmişti. Belki tamamen gitmişti. İçi burkulmuş, midesi bulanmıştı düşündükleri yüzünden. "Bir dakika" deyip koşarak çıkmak, evi aramak, Eylül'ü bulmak ve sarılmak istemiş, midesine giren krampla olduğu yerde kalakalmıştı.

- Çocuklarla ilgili bana gelen bir şey yok, diye sitemkâr konuşmuştu savcı ilk iş olarak.

- O iş biraz karmaşık sayın savcım, en kısa zamanda raporumu göndereceğim size, diye yine geçiştirmiş, savcı fark etmeden küçük bir göz kırpmayla topu Murat'a atmıştı.

Rutinler işlemiş, Murat kabaca düşüncelerini anlatmış, savcı alelacele yollanmış, Murat'ın "Benle geleceksin" ısrarına uyulmuş ve nihayet kapının önüne çıkılmıştı. İşte oradaydı Eylül. Bakmıyor gibi yapıp bakmıştı Halil.

- Siz gidin, ben Halil'i kaçırıyorum, demişti Murat.

Hâlâ bakıyordu Eylül. Arabaya binmemiş, onun binmesini bekliyordu. "Git yanına" dedi içindeki.

- Yürü artık, dedi Halil, Murat'a.

Araba hareket etti. "U" dönüşü yapıp caddeye çıktı. Eylül arabaya binmemişti. Acı çekiyordu. Bir tek acı çekerken görmemişti Halil Eylül'ü. Yüzündeki ifade tanıdık değildi. Uzaklaşırlarken gözünde yaş gördüğüne yemin edebilirdi.

- Eşref ağabeyden haber var mı, diye sordu Halil.

Ani dönüşüne ve Eylül'den hızla sıyrılışına kendi de şaşırdı. İçinden gelen cam kırılmasına benzer sese aldırış etmedi.

- Mahkemeye çıkarttılar bu sabah, diye cevap verdi Murat.

Halil soru sormadı, devam etmesini bekledi Murat'ın. Arkadan zikzaklar çizerek gelen arabaya, sağa yanaşıp yol verdi Murat. Usturuplu bir küfür savurdu. Göz ucuyla Halil'e baktı.

- Üçüne de tutuksuz yargılama, dedi ve ekledi, Eşref kapatmış kendini, kimseyle konuşmuyor.

- Evine gidelim, dedi Halil.

İtiraz etmedi Murat. Zaten itirazın faydasız olduğunu biliyordu. Böyle durumlarda Halil'in de kendini kapatacağını hatta ortadan kaybolacağını biliyordu. Özellikle şu sıralarda bir kez daha kaybolmasına izin veremeyeceğini düşündü. Aksine, konuşması için huyuna gitmesi gerekiyordu. Konuşmalı, hatırlamalı, zaten pür gizem olan bu vakanın, hiç olmazsa ondan tarafına bir açıklık getirmeliydi.

Çakırkeyif karşıladı Eşref, Halil ve Murat'ı. Üzerinde pijaması, onun da üzerinde kabanı vardı. Komik görünüyordu.

- Her tarafından soğuk giriyor bu amına koyduğumun doğramalarının, diye savundu üzerindekileri.

Yatak odasından arka balkona çıktılar. Sehpanın üzerinde yarısı bitmiş yetmişlik bir Yeni Rakı şişesi ve zil çal-

madan fondip yapıldığı belli bir ince belli bardak duruyordu. Balkon hakikaten soğuktu. "Neden burası?" diye sormadılar, zaten Eşref de söylemedi. Başka bir şey konuşmadan sehpanın önündeki sandalyesine oturup bardağını doldurmaya başladı. Diğer sandalyeye Halil'in oturmasını bekleyen Murat, kendisine bir sandalye almak için yatak odasına geçti. Bir süre sessiz kalıp izledi Halil. Kırçıllaşmış ve uzamış sakalı, mor göz altlarıyla, Eşref'in kendisini bıraktığı ilk bakışta belli oluyordu. Murat ahşap bir tabureyle gelip Halil'in yanına oturdu. Bir an birbirlerine baktılar.

- Geri koymuşsun eşyaları, vaz mı geçtin gitmekten, diye sordu Halil.

Bardağı yarısına kadar içip elinin tersiyle ağzını silen Eşref, kafasını kaldırıp Halil'e baktı.

- Kim dövdü ulan seni, diye sordu.

- Hayaletler, diye gülümseyerek cevap verdi Halil.

- Resmimi arabaya koyan hayaletler mi, diye sordu Eşref.

- Evet, dedi Halil.

Bardağın diğer yarısını dikti Eşref, Murat'a döndü.

- Kendinize bardak alın, dedi.

Murat'la Halil bakıştılar. Eşref'le Halil'in birbirlerini çözebileceklerini düşünüyordu Murat. Haydi Eşref'in tek karelik görüntü dışında pek sırrı yoktu ama ya Halil'in. Hoş sır olup olmadığı da belli değildi. Murat bütün kalbiyle, gerçekten de Halil'in olanları hatırlamadığı savına inanmak istiyordu. İkiletmeden kalktı mutfağa yöneldi. Hayatı altüst olmuş birine göre fazlasıyla derli topluydu mutfak. Ortama uyum sağlamak için iki çay bardağı buldu, dolabın üst rafından buz aldı, geri döndü.

- Niye herkes bana bu Kartal denen dallamayı soruyor, dedi Eşref.

- Her şey dönüp dolaşıp onda kilitleniyor da ondan, diye cevap verdi Halil.

Bardaklara rakı doldururken "Başlıyoruz," diye düşündü Murat.

- Seni de mi o hacamat etti, diye sordu Eşref.

- İşte orasını ben de bilmiyorum, dedi Halil.

- Nasıl bilmiyorsun ulan, bir araba sopa yemişsin, kimin yaptığını bilmiyor musun, bana masal anlatma Halil, neler dönüyor bu amına koyduğumun olayında?

Bardağından bir yudum alıp dışarı dikti gözlerini Halil. İçerinin soğuğuna rağmen üç kişi havayı biraz olsun ısıtmış, camlarda buğulanma başlamıştı. Parmağını camdaki buğuya götürüp alt alta, birbirine yapışık iki daire çizdi Halil.

- Ben de bunu öğrenmek istiyorum, dedi dönmeden.

- Peki bu çocukları morgdan da o mu kaçırmış, diye sordu Eşref.

- Onu da bilmiyoruz, diye araya girdi Murat, çocuklar kaybolduğunda Kartal da kayboldu, muhtemelen.

Halil alt alta çizdiği iki dairenin sağına ve soluna iki daire daha çizdi.

- Siktirin ulan, diye isyan etti Eşref. Dallamanın biri ortadan kayboldu diye her şeyin sorumlusunun o olduğunu düşünmek size yakışıyor mu, polissiniz oğlum siz polis.

- Polis olmak yetmiyor demek ki amına koyayım, diye bağırarak hızla döndü Halil, en azından benim için yetmiyor. Morgdan kaybolan cesetler, kimin sildiği belli olmayan güvenlik görüntüleri, tertemiz çocukların üzerinden tepsiye sızan pis su damlaları, daha on dakika önce ana baba günüyken birden ıssızlaşan sokaklar, değil görmek, hissetmeden, anlamadan yediğim dayak, telefonda, beynimde, etrafta var olup olmadığını bile çözemediğim insan sesleri, daha özel hayatımdaki karışıklığı saymadım bile. Şu dört günde sen, ben, Murat, herkes altüst oldu abi farkında değil misin? Daha dün karının ölümüne üzüldüğün için emekli olup Foça'ya yerleşmeye karar veren bir Adli Tabipken şimdiki haline bak.

Camın buğusu üzerine Halil'in çizdiği dört dairenin sonuncusundan aşağı doğru gittikçe uzayan damlanın büyüsüne takılıp kalmıştı Murat. Birden önündeki şangırtı ve Eşref'in sesiyle kendine geldi.

- Eee yeter ulan, diye bağırdı Eşref, adam olsaydınız da çözseydiniz, özel hayatmış, sen karıştırdın, sen altüst ettin, beni de kendini de...

Birden kalktı Eşref. Halil de Murat da Eşref'in elinin tersiyle havalandırıp, üzerindeki tüm bardakları devirerek ters döndürdüğü sehpaya takılı kalmışlardı.

- Doymadın anlıyor musun doymadın. Eylül'müş. Kendini bu saçma sapan aşk çukuruna sen attın. Çıkmak için debelendikçe de aklını kaybediyorsun. Beyinsiz.

Bir an durdu Eşref. Halil'in de Murat'ın da söyleyecek sözleri bitmiş gibiydi. Konuşmak için zerre kadar hamle yapmadılar. Aksine Eşref, bir an devam edecek gibi oldu. Derin bir nefes aldı. Büyük olasılıkla son kelime ya da cümlesini yuttu, döndü. Terliği yerdeki kırık cam parçalarına bastı. Aldırmadı. Hızla içeri girdi. Murat'a göre çözüme bu kadar yaklaşmışken her şey daha da sarpa sarmıştı. Buğulu cama tekrar döndü Murat. Halil'in çizdiği daireleri nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı, beceremedi. Halil az önce üzerine basılıp un ufak olan bardak kırığında takılı kalmıştı. Koluna girdi, fısıldadı.

- Kalk haydi.

Söz dinledi, kalktı Halil. Kim dese yapacak bir hali vardı. Balkon kapısını sıkıca kapatıp yatak odasına girdiler. Eşref yoktu. Koridordan kapıya ulaştılar. Murat kafasını uzatıp baktı. Salon girişine sırtını dönmüş, camdan kıpırtısız dışarıyı seyrediyordu Eşref. Vücudu istemsiz olarak bir sağa bir sola sallanıyordu. Sokak kapısını açtı, Halil'i önden çıkarttı, çıktı, kapıyı sessizce kapattı Murat. Merdivenleri sessizce indiler. Dışarıda yağmur başlamış, apartman kapısının camına vuruyordu. Sonra tok bir ses duyuldu. İnsanlar koşturdu.

- Düştü, diye bağırdı biri dışarıdan.

- Düşmedi atladı, dedi bir başkası.

Apartman kapısını açıp çıktılar. Kaldırım kenarına park etmiş arabalardan birinin üzerinde, Eşref boylu boyunca yatıyordu. Sırtüstü vücudunun üzerindeki kafası ters dönmüştü. Dünya sustu, ışıklar kesildi, hayat durdu. Artık etraflarında sadece ağızlarını oynatan ama sesleri duyulmayan insanlar vardı. Eşref'in düştüğü arabanın etrafı gitgide kalabalıklaşıyordu. Bu sessizlikte Eşref'in buz gibi balkonda büyük olasılıkla yuttuğu son cümlesi duyuldu.

- Geberip gideceksin ne Defne ne Eylül ne de ben olacağız yanında, bataklığında geberip gideceksin.

15.01

- Eşref öldü, intihar etti manyak, diye hem avazı çıktığı kadar bağırıyor hem de "Tamam kardeşim geçecek, hepsi geçecek," diye teselli cümleleri kuruyordu telefonda Murat.

Eski polis Turgut Saraç'ın öldürüldüğü evden çıktıklarında yanına gelmesini, eski Halil gibi gözlerine bakmasını, hiç olmazsa, soğuk da olsa bir iki kelime söylemesini beklemişti Eylül. Değil konuşmak, suratına bile bakmamıştı Halil. Arabaya binmiş ve buz gibi havada buz gibi uzaklaşmışlardı Murat'la birlikte. Dün gece yaşadıklarının mı yoksa Defne'nin mi etkisi olduğu konusunda kararsızdı Eylül. Hem kararsız hem de muhteşem bir hayal kırıklığı içindeydi. Sahi Halil, Canan'ın hastalığını öğrendikten sonra Defne'ye gitmiş miydi? Eylül'ün, Canan'ın hastalığını söylememesi bu soğukluğun bir nedeni olabilir miydi? Geri gelmişti Halil. Yaşadığı bir sürü gelgit içinde bile zaman zaman da olsa Eylül'ü tanımış, sıcak bakabilmişti. Gece umduğu gibi olmasa da ara sıra ümitlenmişti Eylül ama Tekin'in, Canan'ın hastalığından bahsetmesi sonrasında, ikisi arasında ipler iyice kopmuştu. Artık bu kopuşa neyin neden olduğunu anlayamayacak durumdaydı. Dengeler bozulmuş, terazi bir o yana bir bu yana savrulmaya başlamıştı. Şimdi kimin

ağır bastığını kimsenin bilecek hali yoktu. Zagor'la yola çıktıklarında oluşan kısa sessizlikte zamanı hesaplamaya çalıştı Eylül. Tekin'in cinayet bilgisi vermesiyle olay yerine gitmişlerdi. Halil, Canan'ın haberini alıp çıkalı beş dakika bile olmamıştı. Onlar Vatan'dan Bostancı'ya, Halil de Sıraselviler'e gitmişti. Olay yerine vardıklarından en fazla 15 dakika sonra orada bitiverdiğine göre Defne'yle konuşmasına, hele bu konuşmanın Halil'i böylesine etkilemesine imkân yoktu. Kafası allak bullaktı Eylül'ün.

- Ben iyice çuvalladım artık, diye sessizliği bozmuştu Zagor.

Cevap vermemişti Eylül.

- Duyuyor musun, kafayı yiyeceğim, diye üstelemişti Zagor.

- Hangimiz yemiyoruz ki, diye cevap vermişti Eylül.

- Dört çocuk öldürüldü. Basın, televizyonlar her gün ağzımıza sıçıyor. Biz çocuklardan uzaklaştık kendi dertlerimizle uğraşıyoruz, bu normal mi sence, diye sormuştu Zagor.

- Ben artık olanların amacının da bu olduğuna inanmaya başladım, diye cevap vermişti Eylül, öyle bir içimize dönelim ki dışarıda olanları görmeyelim istiyorlar.

- Kimler?

Bir an susmuştu Eylül. Arabanın dışında, kendi rutininde akıp giden hayata şaşkın bakmıştı sanki. Dışarıda olsa, arabanın içine de böyle şaşkın bakıp bakmayacağını düşünmüştü. Dört günde kimilerine göre sıradan, kimilerine göre garip, hatta olağan dışı şeyler yaşamışlardı. Basit bir toplu cinayetle başlayan süreç nedendir bilinmez içinden çıkılamayan bir hal almıştı. Çok şaşırmazdım diye düşünmüştü. Düşüncesi kendisine de garip gelmişti ama dört gündür yaşananların mutlaka basit ve anlaşılabilir bir sebebi olduğu kanaatindeydi hâlâ. Sadece yoğundu, 96 saate sığmışlı ve bu yoğunluk hepsine fazla gelmişti o kadar. Muhasebe yapacak, belki her şeyi, alt alta bir kâğıda yazıp

sırayla çözecek zamanı bulamamışlardı o kadar. Zaten sırf o yüzden birilerini katmıştı Zagor'a cevap verirken. Yoğunlaştırılmış sorunlar demeti içinde kaybolduklarına, bunun da kasıtlı yapıldığına inanmıştı gerçekten.

- Halil Başkomiseri olay yerine Tekin Amir yönlendirmemiş, demişti durup dururken.

- Kim yönlendirmiş, diye anlamamış gibi sormuştu Zagor.

- Halil Başkomisere sorarsan Tekin amir ama Tekin amir de arayıp Halil'i bulamadığını söyledi, diye karmaşık bir cevap vermişti Eylül.

- Kafayı yemek için bir neden daha, üç harfliler bulaştı amına koyduğumun olayına. Ben de sana bir bomba patlatayım, güvenlik kamerası görüntülerine Eşref ağabeyin tek kare resmini Uygar koymuş, demişti Zagor.

- Hangi Uygar, diye sormuştu Eylül.

- Asayişteki bilgisayarcı çocuk, diye cevap vermişti Zagor.

Vatan'a girmişler, kısa bir kararsızlıktan sonra Tayfun Altay'ın odasına hareketlenmişti Eylül.

- Bırak beni, hazmetmem lazım, demiş, gelmemişti Zagor.

Murat'ın telefonu tam o sırada gelmişti. "Eşref öldü, intihar etti manyak," cümlesinden çok teselli sözcüklerine takılmıştı Eylül. "Tamam kardeşim geçecek, hepsi geçecek," diye teselli etmeye çalıştığı kişinin Halil olduğuna emindi.

- Geliyorum, dedi Murat'a cevap olarak istemsizce.

- Gelme, diye bağırmaya devam etti Murat, bir şekilde getireceğim ben Halil'i, orada ol, senden başkası yardım edemez.

Sevinmekle şaşırmak arası gitti geldi Eylül. Murat da Halil'in çıkış yolu olarak onu görüyordu. Bu Murat'ın, kendilerine yönelik ikinci ama imasız, apaçık ilk onayıydı. Bir anda kötü hissetti. Değişiyordu. Eşref ölmüştü. Severdi Eş-

ref'i. Dünyanın en güzel rakı içen adamı derdi onun için. Halil'le arasındakilere karşı olduğunu bildiği halde severdi. Dobraydı. İnandığını söylerdi. Eskiden inandığını söyleyen insanlara saygı duyardı Eylül. Şimdi kızıyordu. Öyle kızıyordu ki, ölümüne üzüleceğine Murat'ın saptamasına önem veriyordu. Bu duygularla girdi asayişe. Tayfun göreve gitmişti. Bir an Asayiş Büro'da polis kimliğine sahip bir bilgisayar uzmanını sorgulamaya geldiğinin idrakine vardı, durdu Eylül. Bir polisin başka bir polisi suçlaması bambaşka yerlere gidebilirdi. Bunu Halil yapsa ağırlığını koyar tepkiler karşısında dağ gibi dururdu ama ya Eylül. Onun ne böyle bir gücü ne de yetkisi vardı. "Ezerler seni" dedi içindeki uzun süredir suskun ses.

- Buyurun kime bakmıştınız, dedi fark etmeden yanında durduğu masanın sahibi.

Gözlüklü, neredeyse yüz elli kilo, sevimli bir oğlandı konuşan. Tek tük çıkan sakal ve bıyıkları yüzünde komik bir aksesuar gibi duruyordu.

- Uygar, dedi Eylül.

- Benim, dedi oğlan.

İçindeki "Eyvah!" diye mızmızlanan sese aldırmadan yandaki sandalyeyi çekip kararlı oturdu Uygar'ın yanına Eylül.

- Ben Eylül, dedi, cinayetten.

- Biliyorum, dedi Uygar, Halil Başkomiserimin yanında görmüştüm sizi.

Sesi çocukluktan ergenliğe yeni geçmiş bir erkek çocuğununki kadar çatlak ve çirkindi.

- Uygar sana bir şey sormak istiyorum, dedi gayet kibarca Eylül.

Kuşu ürkütmekten öte etraftaki masalardan dik dik baktıklarına inandığı diğer Asayiş Büro elemanlarının tepkisini çekmekten korkuyordu. Uygar, söyleyeceklerini ters karşılar ve o çirkin sesini yükseltirse işi hiç de kolay olmazdı Eylül'ün.

- Tabii buyurun, dedi Uygar şimdilik sakin ve uysal.

- Bir görüntü var, dedi Eylül, hani şu adli tabip Eşref Kocaman'ın görevden uzaklaştırıldığı halde adli tıbbın önünde duran arabanın içindeki resmi.

- Evet bilgim var, dedi Uygar, görüntüyü ben buldum, tespit etmek zor olmadı, temiz sayfanın üzerindeki leke gibiydi.

Kibar çocuktu, Zagor gibi kaba ve patavatsız birine benzemiyordu. Tombul yanakları her daim. Bu sürekli allık hali utanıp utanmadığını saklıyordu etraftan. Ne zaman ne hissettiği anlaşılmıyor, Eylül, gardını alıp almadığını çözemiyordu. "Şimdilik iyi gidiyorsun devam et," dedi içindeki.

- Bizim Zagor, yani...

Bir an kaldı Eylül. Zagor'un gerçek adını unutmuştu. Düşündü.

- Cemal, dedi, senle aynı işi yapıyor, cinayetin...

Sözünü kesti Uygar.

- Cemal ağabeyi bilirim, dedi, ama Zagor dediğinizi bilmiyordum, nedir bu Zagor?

Gülümsedi Eylül. Gerçekten de iyi gidiyordu. Şimdilik.

- Bir çizgi roman kahramanı. Ben de onda görene kadar bilmiyordum. Baltalı ilah diyorlarmış. Zagor, yani Cemal boş kaldığı zamanlar o çizgi romanı okur, döner döner yine okur.

Bu sefer Uygar gülümsedi.

- Bizim burada yasak, dedi, ama ne yalan söyleyeyim merak ettim Zagor'u, ilk fırsatta Cemal ağabeyin yanına uğramak isterim.

- Beklerim bana da gel, dedi Eylül, işte bu Zagor yani Cemal'in söylediğine göre o tek kare görüntü buradan yüklenmiş güvenlik görüntülerinin arasına.

Kocaman yanaklarının üzerine dayanmış şişe dibi gözlüklerinin içindeki rengi belirsiz gözleri kıpırdandı Uygar'ın. Kırpıştırdı. Belli ki Eylül'ün cümlesine bir anlam

vermeye çalışıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra gerçekten de inanmamış gibi sordu.

- Buradan derken, yani Asayişten mi?

- Daha da kötü, bu bilgisayardan.

Uygar'ın önündeki dizüstü bilgisayarı göstermişti Eylül. Uygar'ın dudaklarının kenarında şişmanlıktan mı karakterinden mi olduğu anlaşılamayan daimî gülümseme bir anda yerini surat asıklığına bıraktı. Şaşkın bilgisayarına baktı, kekeledi.

- Be... be... benim bilgisayarımdan mı?

Kafa salladı Eylül. Sesini yükseltip ortalığı ayağa kaldırmasından korkuyor, kalbi gitgide hızlanırken çaktırmadan etraftaki diğer asayişçileri süzüyordu.

- Bu mümkün değil diyeceğim ama Cemal ağabey söylüyorsa bir bildiği vardır, bir kontrol etmeme izin verir misiniz, dedi Uygar.

Derin bir nefes aldı Eylül. Gerçekten kibarlıkta zirveydi bu çocuk. Ciddi ciddi sahte belge üretmekle suçlanmış ama yine de istifini bozmamıştı.

- Sevinirim, dedi Eylül.

Uygar'ın tombul parmakları klavyenin üzerinde dans etmeye başladı. Bir an dışarıdan, asayişin önünden, koridordan Murat'ın sesini duyar gibi oldu. Aynı anda Uygar inanmaz gözlerle bilgisayarının ekranına bakıp fısıldadı.

- Ama bu imkânsız.

Eylül nereye bakacağına karar veremedi. Kapının önündeki ses giderek artıyor, Murat'ın sesine başka sesler de karışıyordu.

- Ben yapmadım, diye sanki elektrik çarpmış gibi ellerini klavyeden çekti Uygar.

- Doğruymuş ama vallahi ben yapmadım.

Asayişin girişinden önde Halil, arkasında Murat ve birkaç tanımadık polis daldılar içeri.

- Nerede ulan o Tayfun götü, diye bağırdı Halil.

Gözü dönmüştü.

- Bu iş böyle halledilmez saçmalama, diye sarıldı Halil'in beline Murat.

- Öldü ulan öldü, nereden çıktı o amına koyduğumun resmi, Tayfun.

Asayiş Büro masalarındakiler kısa bir tereddütten sonra sanki küfürle kendilerine gelmiş gibi ayağa fırladılar. Halil'i Vatan'da tanımayan yoktu. Kim olduğunu, ne kadar deli olduğunu ama delirmesinin mutlaka bir sebebi olduğunu herkes bilirdi. Bu yüzden durdurmakla bulaşmamak arasında tereddüt yaşıyorlardı. Karşısına çıkan orta yaşlı komiserin yakasına yapıştı Halil.

- Tayfun iti nerede.

- Halil'im sakin ol kardeşim, diye alttan aldı orta yaşlı komiser.

- Eşref ağabey intihar etti, ne alttan alması, diye sürdürdü Halil.

- Siktir ya, diyebildi orta yaşlı komiser.

Eşref'in intihar haberi Asayiş Büro'nun göbeğine bomba gibi düştü. Halil o an gördü Eylül'ü. Kararsız, tedirgin gözlerle oturduğu yerden Halil'i ve etrafında yarattığı kargaşayı izliyordu. Aynı bomba Uygar'ın kocaman gövdesine de düşmüştü. Tombul parmaklar birbirine kavuşturulmuş, şişman vücuduna senkron titriyordu. Az sonra olacakların ucunun kendisine değeceğinden şüphesi yoktu. Korkuyordu.

- Sen ne arıyorsun burada, diye kükredi Halil, Eylül'e doğru.

- Senin aradığını, diye cevap verdi Eylül.

Sesi kendisinin de inanamayacağı ölçüde kararlı ve sakin çıkmıştı.

- O Tayfun denen puştun bunda parmağı yoksa ben de ibneyim, diyerek yaklaştı Halil.

Hemen arkasındaki Murat, alttan alması için yalvaran

gözlerle baktı Eylül'e. Halil'in direkt Tayfun'u suçlaması minik de olsa bir ışık yaktı Eylül'ün beyninde. Acaba Halil'in bu soğukluğunun Tayfun'la ilgisi var mıydı? Kıskançlık mıydı? Nereden öğrendiyse öğrenmiş ve üzerine mi gidiyordu. Yoksa görev bilinci ya da klasik Halil içgüdüsü müydü düşmanlığın sebebi. Tayfun'un da bu işin içinde olduğu kanısında mıydı? Kısacası şu an yaşananlar görev miydi intikam mı?

- Onu çözmeye çalışıyordum Başkomiserim, diye resmî konuştu Eylül.

- Sen biliyor musun Tombik, nasıl girdi o resim güvenlik kamerası görüntülerinin içine, diye aniden Uygar'a döndü Halil.

Tekrar kekeledi Uygar. Bir an korkudan altına edeceğini düşündü Eylül Uygar'ın.

- Be... ben... şey, derken müdahale etti.

- Burada bir şey yok, girdiyse de bulacağız, Zagor da iş üzerinde, dedi.

Eylül Uygar'ı oturdukları konum itibarıyla göremiyordu ama içinin rahatladığını, dudaklarının tekrar gülümseme durumuna geçerek normal halini aldığını hissedebiliyordu.

- Bu... bulacağım Başkomiserim, e... eğer bu... buradansa söz veriyorum bu... bulacağım, dedi gelecek cevabı kestiremeden Uygar.

- Bul koçum, dedi Halil, daha yaşayacak çok zamanı vardı Eşref ağabeyin, bul da öbür tarafta yakamıza yapışmasın.

Döndü Halil. Eylül de Murat da hızla çıkmasını beklediler. İki adım attı durdu, büroya döndü.

- Kusura bakmayın beyler, dedi.

İki üç kişiden çıkan "Başın sağ olsun" fısıltıları arasında tekrar döndü, çıkışa yöneldi. Bir an Murat ve Eylül göz göze geldiler. "Geliyorum." der gibi bir işaret yaptı Eylül

Murat'a ve Uygar'a döndü.

- Tam sonuç istiyorum, ne zaman, nasıl konmuş, anladın mı, dedi.

Uygar ne söylense yapacak pelte gibi bir kıvama gelmişti. Sanki dört gündür yaşananların tüm sorumluluğunu üzerine almışçasına, koca gövdesi oturduğu koltuğa yığılmıştı.

- Pe, peki Komiserim, diye cevap verdi.

Kalktı Eylül, etrafına bakmadan koşar adım Asayiş Büro çıkışına yöneldi. Eşref'in ölümünü merak ettiği için değil sadece 24 saatte iki darbe yiyen Halil'in, nasıl olup da Asayiş Büro'da gerçek Halil gibi davrandığını merak ettiği için yöneldi. Diğer yandan, artık bu kâbustan uyanmanın tek yolu herkesin içindekini bilmekten geçiyordu. Hedef Halil ise -ki şimdilik öyle görünüyordu, anlatacakları önemliydi. Murat gibi Eylül de Halil'e odaklanmaları gerektiğinin farkına varmıştı. Şu ana kadar ne varsa anlaşılmayan, çözülmeliydi yoksa hepsini Eşref'in sonu bekliyordu.

18.10

- Eylül, diye fısıldadı Halil.

Aslında fısıldadı mı yoksa içinden mi düşündü anlayamadı. Arabayı hızla Samatya'ya doğru süren Murat'ta bu fısıltıya en ufak bir tepki yoktu zira. Yine beklememiş, bekleyememişti. Asayiş Büro'da, sonunu ister istemez frenlediği çıkışın ardından Cinayete bile uğramadan doğruca aşağıya inmişlerdi. Ne yapacağına, nasıl davranacağına, nereye gideceğine kendisi karar vermiyor, yönetiliyor gibiydi Halil. Bazen böyle yönetilmeleri hoş karşılar, kendini suyun akışına bırakmayı severdi ama şimdi söz konusu Eylül'dü. İçindeki mekanizma Eylül'ü gördüğünde, gözündeki davetkâr ışıltıyı hissettiğinde uzaklaşmasını emrediyordu sanki. "Eşref öldü, şimdi sadece onu düşün," diye adeta emir vermişti içindeki. Emre itaatsizlik, kendi bildiğini yapma ya da

doğru bildiğini okuma karakteristik özelliği olduğu halde, neden bu kadar uyumluydu. Neden içindekiyle savaşamıyordu. O mekanizmanın apaçık Eylül düşmanlığı nedendi.

- Beraber gitseydik ya, diye birden araya girdi Murat.

- Kimle beraber, diye sordu Halil.

- Eylül, dedi Murat, hem ne oluyor sana ne kaçıyorsun kızdan fellik fellik.

Herkes anlıyordu. İçindeki mekanizmanın Eylül düşmanlığının herkes farkındaydı.

- Bilmiyorum, deyip kestirip atmayı denedi Halil.

- Sadece o değil oğlum, hepimiz senin için endişeleniyoruz. Merkezden gitgide uzaklaşıp her şeyinle bambaşka bir Halil olma yolunda hızla ilerliyorsun farkında değil misin, dedi Murat.

Bu gerçekti. Duymak istemediği, günlerdir acaba mı diye sorup hızla hasıraltı ettiği gerçek. Sadece dört günde kilometrelerce uzaklaştığının, kendine yabancılaştığının, üstelik bütün bunları bilmeden yaptığının farkındaydı. Dört gün önceyi hatırlamıyor muydu? Bal gibi hatırlıyordu. Eylül'e yaklaşmak için yaptıklarını, onu kurtarıcısı gibi gördüğünü, olası yeni hayatının merkezine oturttuğunu, her şeyin farkındaydı.

- Ben böyle olmasını istiyor muyum acaba, diye havada bir cevap verdi.

Ben çözemiyorum, beceremeyeceğim, sen çöz, sen becer demekti bu. Hiç tarzı değildi Halil'in.

- Ben çağıracağım Eylül'ü. Sıkılmaya başladım. Senin bunca havada kalmaların hepimizi etkiliyor. Ne varsa bu gece çözüp yarına doğru dürüst başlayalım, dedi Murat.

Arabanın vites kutusunun arkasındaki bölmeden telefonunu almasını engelledi Halil.

- Şimdi değil, dedi, önce biraz kafa dağıtalım, sana anlatacaklarım var.

Durdu Murat. Sustu, önüne baktı. Otoparka giriyor-

lardı. Yağmur hızlandı. Arabayı park edip her zaman oturdukları mekâna doğru hızla koştular. Daha erkendi. Kadir Reis'in meyhanesinde kimsecikler yoktu. Bir an son gelişleri geldi Halil'in aklına. O, Murat ve Eşref, Eşref'in Adli Tıptan zorunlu uzaklaştırıldığını öğrendiklerinde gelmişlerdi. Henüz üç gün olmuştu ama sanki üç yıl gibi uzaktı. İster istemez o gecenin sonuna takıldı Halil'in aklı. Yaşanıp yaşamadığından hâlâ emin olmadığı o son birkaç saate. Eylül'le camların buğusuna saklandıkları geceye.

- Hoş geldiniz, dedi Kadir, her zamanki gülen suratı, beyaz sakalı ve sigaradan sararmış bıyıklarıyla, erkencisiniz.

- Bugün böyle oldu, dedi Murat, keyfimiz yok.

- Anladım, deyip döndü Kadir.

Hep böyle yapardı. Hep ona gelmelerinin bir nedeni muhteşem mezeleriyse diğeri de bu ilişmez, hesap sormaz, insanları dertleriyle baş başa bırakan tavrıydı. Halden anlardı Kadir.

- Sormayacak mısın neden, diye girdi söze Halil.

Uzaklaşırken iki adım atmıştı ki döndü Kadir, gülümsedi.

- Herkesin derdi kendine, isteyen anlatır, diye cevap verdi, tekrar döndü.

Halil'in durmaya niyeti yoktu.

- Eşref ağabey öldü, intihar etti, dedi damdan düşer gibi.

Zınk diye durdu Kadir. Bu sefer dönmedi. Olduğu yerde birkaç saniye kaldı. Gözlerini sımsıkı kapattığı, ağlamamak için dişlerini sıktığı kafasının, gövdesine inat sallanmasından anlaşılıyordu. Halil'i, Murat'ı hatta emniyetteki içkici tayfayı buraya alıştıran Eşref'ti. Onun anlattığı kadarıyla ayrı bir hukukları vardı Eşref'le Kadir'in. Öncelikle asker arkadaşıydılar. Erzurum-Dumlu 51.Piyade Tümeninde birlikte askerlik yapmışlardı. Sonra uzun bir süre birbirlerini hiç aramamışlar, yıllar sonra Samatya'da karşılaşmış-

lardı. "Adamın hası bunca yıl görüşmesen bile, daha dün görüşmüş gibi seni bağrına basandır," derdi Eşref, Kadir için. Dört yıl önceki o karşılaşmanın ardından da sık sık görüşür olmuşlardı. Birden hızla mutfağa yürüdü Kadir. Belli ki daha fazla dayanamayacaktı.

- Yuh, diye tepki gösterdi Murat otururken, nasıl söylemek bu oğlum, adam kötü oldu.

Yaptığı patavatsızlığın farkındaydı Halil. Söz ağızdan çıktığı an fark etmiş ama geç kalmıştı.

- Tamamen unuttum ben onu, diye savundu kendini.

Bir anti-Halil hareketi daha yapmıştı. İnsanların acılarına duyarlıydı oysa. Cinayette olmanın en önemli özelliklerinden biriydi duyarlılık. Önceleri sahte gelmişti. Birine gidip eşiniz, çocuğunuz, yakınınız öldü demek, yüzüne üzgün bir maske yerleştirmek, acısına ortak olduğunu bildirmek ve başsağlığı dilemek. Zamanla alışmış ama kanıksamamış aksine duyarlılık kazanmıştı. Hulusi müdürün ilk öğretilerinden biriydi. "Öldürülenin yakınıyla acısını paylaşmazsanız hissettiklerini anlayamazsınız. Bu hislerdir ki sizi cinayeti çözmeye teşvik eder." Şimdi yaptığı ise bu öğretinin, hatta zamanla ilke edindiği bu his ortaklığının tam tersiydi. Birden kalktı ve mutfağa yürüdü Halil. Murat sormadı bile. Söküğünü diker, hatasını telafi ederdi Halil. Öyle kapalı ve tartışma kabul etmez tarafı yoktu. Mutfağın iç tarafındaki küçük depoda buldu Halil, Kadir'i. Ağlamıyordu. Gözlerini zeytinyağı tenekesinin üzerinde bir noktaya dikmiş bakıyordu sadece. Vücudu, kalp atışlarının hızına paralel istemsizce bir ileri, bir geri gidip geliyordu. Kadir'in oturduğu kolinin yanındaki koliyi eliyle kontrol edip, kendini taşıyabileceğine inandı ve oturdu Halil. Sessizliği Kadir'in bozmasını bekledi bir süre. Uzatmadı Kadir. Böyle durumlarda uzatılmazdı zaten. Acısı olan, içinde fazla tutamazdı acıyı. Acı gitgide kabaran bir duyguydu. Şişer şişer, maazallah patladı mı da ölümden beter ederdi. Bilirdi Halil. Bugüne kadar kimselerle paylaşmadığı anne, baba acısından bilirdi. Defalarca patladığını hatırlar, iki kere

psikiyatri kliniğinde, kendi gibi acısını tutup patlayanlarla paylaştığı için rahatladığını hatırlardı.

- Niye, diye sordu Kadir.

Bu sorunun cevabını istemek onun en doğal hakkıydı elbette ama Halil, sorunun cevabını bildiğinden emin değildi.

- Ağır geliyor bazı şeyler, üst üste, kaldırmak kolay değil, diye karmaşık, devrik bir cevap verdi.

- Yengenin ölümünden sonra ne oldu, diye yeni bir soru sordu Kadir.

"Yenge," derdi Nurten ablaya. Zaman zaman mezeleri yarıştırırlar, jüri üyeliğini Eşref, Halil ya da Murat yaparsa Nurten abla kazanır, hemen akabinde Kadir'in gönlü alınır, jüri müşteriler olursa da genellikle Kadir kazanır, ama Nurten ablaya kendisinin kazandığı, bazen bir duble lakerda tabağı, bazen de halis Hatay işi yine duble Abagannuş'la[5] bildirilirdi.

- Çok şey, diye kısaca geçiştirmeye çalıştı Halil.

Döndü, dik dik Halil'in yüzüne bakmaya başladı Kadir. Belli ki cevaptan tatmin olmamıştı. Zaten verdiği cevabın tatmin olunacak bir hali yoktu. Halil de farkındaydı ama daha çok sıcaktı. Kendisi bile olanları hazmedememişken, üzerinde enikonu düşünmeye fırsat bulamamışken bir başkasına nasıl açıklama yapardı.

- Çok ney? Diye üsteledi Kadir dik dik bakmayı sürdürerek.

- Görevinden uzaklaştırdılar, dedi daha fazla kaçamayacağını düşünen Halil.

- Başka, diye sordu Kadir.

Belli ki tatmin olmamıştı. Eşref'in, özellikle Nurten ablanın ölümünden sonra iş güç düşünmediğini, bir an önce hatıralarıyla baş başa kalmak için inzivaya çekilmeyi düşündüğünü biliyordu ama sonrası yoktu Halil için. De-

[5] Abagannuş'la

vam eden bir soruşturma vardı Eşref hakkında: Öncelikle onu aklamadan Kadir'e söylemek olmazdı. "Şimdi suçunu kabul etmiş oldu," dedi içindeki birdenbire. Haksız da sayılmazdı. Çok zamansız olmuştu bu intihar. Zaten kelle arayan avcılar, gözlerini Eşref'e dikip en az zararla bu kâbustan kurtulmayı umacaklardı.

- Başka yok, deyip ayağa kalktı Halil.

Canı sıkılmıştı. Yara soğumaya başladıkça verdiği hasar da gözle görülür olmaya başlamıştı.

- İki kere hayatımı kurtardı o benim, diye durdurdu Halil'i Kadir.

Belli ki dökülmek, ağlayamasa da kusmak istiyordu. Döndü, tekrar kalktığı koliye oturdu Halil. Artık bakmıyordu Kadir. Gözlerini yine zeytinyağı tenekesine dikmişti. Sesinin titremesinden, gözlerinin nemli olabileceği sonucuna vardı Halil.

- Şu eski model askerî kamyonlarla erzak almaya çıkmıştık, diye başladı Kadir. Orduevinde aşçıydım. Göt kadar bir ordu evimiz vardı ama ne hikmetse mezelerimin şanını duyan bütün paşalar zırt pırt damlardı. Erzurum'a gidiyorduk. Soğucak diye bir köy vardı. Karşılıklı yamaçların arasına kurulu olduğu için hep buz olur, hep eser, hep dondururdu. Kaza yaptık. Arkada, kasaların arasında sigara içiyordum. Ne olduğunu anlamadım. Uyandığımda Eşref onbaşı yatağımın başındaydı. Öndeki iki arkadaşı kurtarıp beni unutmuşlar. Donmak üzereyken bulmuş Eşref onbaşı. Bulmasaymış yokmuşum.

- Masada konuşsanız olmaz mı, diye sesi duyuldu Murat'ın.

Belli ki beklemeye dayanamamış, kendi kendine yiyip içmeyi de ayıp saymıştı. Birden Kadir'in de Halil'in de aklı başına geldi. Önden Kadir kalktı.

- Baktı mı çocuklar size, deyip cevap beklemeden mutfağa yürüdü.

Halil ve Murat göz göze geldiler.

- Ne oluyor, diye sordu Murat.

- Öküzlük ettim, diye cevap verdi Halil.

- Ettin ya, diye onayladı Murat.

Meyhane yarı yarıya dolmuştu.

- Siz geçin ben geliyorum, dedi Kadir mutfaktan geçerlerken.

Anlaşılan bu gece susmayacaktı. İlk defa dinlemeyecek anlatacaktı. Her şeyin bir sırası olduğu gibi Kadir'in de bir sırası vardı ve gelmişti.

21.00

- Geliyorum, dedi Mehmet Ali, oturduğun yerden bile kalkma, biz bu günler için varız kızım.

Seviyordu kardeşinin bu umursamaz dünya vatandaşı tavrını Eylül. Umursamaz falandı ama söz konusu sıkıntı olunca, çözemese de elinden geleni yapar, iki eli kanda da olsa mutlaka çıkar gelirdi. Rahatlar mıydı Eylül, hayır, hafifler miydi, hayır ama onunla geçirdiği sadece birkaç saatte dış dünyadan kopar, iç karmaşasından uzaklaşır, yalın, sade, özgür olurdu. "İçki gibisin" demişti günün birinde, "Varken iyisin, yokken her şey aynı."

Asayişten Cinayete bir çırpıda çıkıvermişti. Kulağında Murat'ın "Orada ol, senden başkası yardım edemez" cümlesi çınlıyordu. Halil'e yardım etmek, belki tekrar içine girebilmek, içindeki o karanlık yumağı bulmak, çözmek ya da dışarı atmak demekti. İçine girebilmek, karanlığı attıktan sonra belki tekrar oradaki eski yerine oturabilmekti. Kısaca çok şeydi içine girebilmek. "İyice kaptırdın kendini" diye alaycı söylenmişti iç sesi. Kaptırmak mı, yarım kalan şeylerden nefret etmek mi diye düşünmüştü merdivenleri birer ikişer tırmanırken. "Yarım bıraktığın hiçbir şey olmadı mı başka, emin misin?" diye sormuştu iç sesi, "pırasayı kastediyorsan o eskidendi" diye espri yapmış, üçüncü katın sahanlığında Zagor'a çaktırmadan kendi kendine gülümse-

mişti. Şimdi durum farklıydı. Eylül, yaşadıklarının kendini kaptırmak olduğunu bal gibi biliyordu. Bal gibi bildiği bir başka şey de şu an avcı konumunda olduğuydu. Klişelerin gerçekliği bir bir kanıtlanıyordu. Kaçıyordu Halil. Kâh arkasına bakıp Eylül'ün gelip gelmediğini kontrol ederek, kâh bakmadan kaçıyordu. Kovalamak ya da kovalamamak Eylül'ün seçimiydi. Kovalamayı tercih etmişti Eylül. İçinde bulunduğu durumdan memnundu. Şu an için "Vah vah" denilecek konumda olmak hiç ama hiç rahatsız etmiyordu.

Şok dördüncü katta yaşanmış, Eylül ve Zagor Cinayet Büro'nun orta yerinde birbirlerine şaşkın bakakalmışlardı. Halil ve Murat oraya hiç uğramamış, Tekin amire bildirilmek üzere haber göndermiş ve çıkmışlardı. "Eee, kovalamak senin tercihindi" diye alay etmişti içindeki. Kızmıştı Eylül. Bu kez kendine değil, Halil'e kızmıştı. Tutarsızlığına değil duyarsızlığına kızmıştı. Nerede hata yaptığını, Halil'i kendinden uzaklaştırma konusunda, hangi minicik an kırıntısında, hangi yanlış tuşa bastığını çıldırasıya merak ediyordu.

- Sandığı alıp çıkıyorum ben, gece evde bakarım, demişti Zagor'a.

Öldürülen eski polis Turgut Saraç'ın çekyatta, hurç içine sakladığı sandığı kolunun altına sıkıştırıp İstanbul'un akşam ayazına atmıştı kendisini. Aslında kolunun altına sıkıştırdığı sadece sandık değildi. Hayal kırıklığı, sızı, karmakarışık düşünceleri içine tıktığı bir yumak da kolunun altındaydı. Eylül, tahta sandık, hayal kırıklığı, sızı ve karmakarışık düşünceleriyle arabasına binip Cihangir'e, eve gelmiş, yolda Mehmet Ali'yi arayıp, ona ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Kapı çalındığında "Tam zamanı!" diye düşündü. İki kahve kupası da hazırdı. Birinde Gold diğerinde yani Mehmet Ali'ninkinde Milde filtre kahve vardı. Üzerine yarım çay bardağı sıcak süt ve üç şeker koymuştu. Sert içemezdi Mehmet Ali, hele şekersiz kahveden nefret ederdi. Hayatını çaya adamış umarsız bir dünya vatandaşı için bu bile

başarıydı.

- Kokusunda davet var, diye bir reklam spotuyla alay ederek girdi içeri.

O gelene kadar Eylül, Pandora'nın Kutusu adını verdiği sandığı açmıştı. Küçük salonda annesinin zorla serdiği patchwork halının üzeri, eskiden kalma elektrik, su faturaları, çoktan el ve isim değiştirmiş bankaların kredi kart ekstreleri, şimdi belki de kazık kadar olmuş torunların bebeklik fotoğrafları, eski otobüs, sinema biletleriyle dolmuştu.

- Ne arıyoruz, diye sevimli sordu ve halıdaki küçük boşluğa bağdaş kurdu Mehmet Ali.

- Yakın geçmişimizi, diye cevap verdi Eylül.

-Yakınsa kolay, dedi, gözlerini kapattı, elini bir süre çoğunluğu küf ve eski kokan kağıtların üzerinde dolaştırdıktan sonra parmağını bir yığına sıkıca bastırdı Mehmet Ali.

- Yanlış yerde arıyorsun, dedi Eylül.

Gözlerini açtı, kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu Mehmet Ali.

- Terk edilmek kolay değil, bilirim, dedi ve göz kırptı.

- Haydi hayatı alaya alıyorsun ama bari bana yapma, dedi Eylül.

O ana kadar ayakta durmuştu. Sanki yere serilen tarihin sorumlusu kendisi değilmiş gibi, salon penceresinden görülen karşı apartmanın yanık ışığına bakıyordu.

- O mu, diye sordu Mehmet Ali.

- Korkuyorum, deyip berjere oturdu Eylül.

- Uzaklaşıyor değil mi, diye yine sordu Mehmet Ali.

- Yetişemiyorum, ne yapmam lazım, sen erkeksin bilirsin, dedi Eylül.

- Ne yaptığının farkında olma aşamasından, imdat yardım edin aşamasına geçmişiz, bu da bir şey, dedi Mehmet Ali.

- Hoşuna mı gitti, diye kızgın sordu Eylül.

- Hayal kırıklığına uğradım demek daha doğru olur, diye cevap verdi Mehmet Ali.

- Ben güç abidesi değilim oğlum, dedi Eylül, hem sen demiyor muydun, herkes bu acıyı bir kere olsun yaşamalı, o zaman gerçekten büyüyor insan diye.

Halıdan kalkıp ikili kanepeye oturdu Mehmet Ali. Sağ elini çenesine götürüp işaret parmağını burnuna kaldırdı.

- Bir düşünelim, dedi, ben yapsam niye yapardım.

Gülümsedi Eylül. Hayatı umursamayan adamdan sevgiliyi kovalama dersleri almak komik gelmişti.

- Niye yapardın?

- Sıkıldım mı?

- Mümkün değil, daha çok erken.

- Başkası mı var?

- Yok, diye parladı Eylül.

Nedense ters gelmişti bu soru oysa vardı. Defne vardı. Ne kadar "Başkası" olduğu tartışılırdı ama vardı. Üstelik bu ilişkide ya da adı her neyse, başkası kendisiydi.

- Cevap belli oldu, dedi sinir bozucu bir üslupla Mehmet Ali ve tamamladı, başka soru var mı?

"Neden?" diye sordu içindeki Eylül'e, "Evet, neden?" diye sordu Eylül içindekine. Saat başı bu soruyu sorar olmuştu kendi kendine. Üstelik artık içindekiyle aynı dili konuşuyorlardı. İkisinin de bu soruya verilecek makul bir cevabı yoktu. Kalktı, az önce Mehmet Ali'nin halıda boş bıraktığı yere oturdu Eylül. Kalktı, sessizce salondan çıktı Mehmet Ali. Ona göre cevap belliydi. Adamın biri bir hata yapmış, hatadan dönmüş, bunun için de kimseye hesap vermek zorunda hissetmemişti kendini. Madem otorite olarak görülmüş, maden "Sen olsan ne yapardın?" denilmişti. Cevabı buydu. Dümdüz, yalın ve anlaşılır. Mehmet Ali'nin, kafasında cevabı bulduğundan emin çıkacağını hissetti Eylül. Onun için de konu kapanmış ama yara kapanmamıştı. Kovalayan değil duran, bekleyen ve gelişmelere göre hare-

ket eden olmak istiyordu. Mantık ihtilal yapmış, yönetime el koymuştu. "Mantığın girdiği ilişkide sevgi ezilir" demişti annesi. Şimdi bunu sınama zamanıydı. Kapının sessizce kapanmasına aldırış etmeden önündeki evrak yığınına baktı, bir mektup, işe yarar bir resim ya da hiç olmazsa bir senet, vs. aradı. Aklı Halil'le Murat'ın nereye gitmiş olabilecekleri sorusuna takıldı. "Eşref'le en çok dertleştikleri yere tabii ki" diye cevap verdi kendi kendine.

- Kutuda bir şey kaldı mı, dedi bir ses.

Telaşla döndü, Mehmet Ali'yi aradı. Salonda kimse yoktu. Ses tanıdık gelmişti. "Son şansın" diyen tonlamayı unutması mümkün değildi. Ürperdi. Telaşla ayağa kalktı. Televizyonun, saatlerdir bir müzik kanalında kendi kendine tıngırdayan sesini kapattı. Dışarıdan önce yükselen sonra gitgide alçalan ambulans sireninin bitmesini bekledi. Sessizliği kolladı, buldu. Çıt yoktu. Ne bir araba kornası ne Cihangir kalabalığı. Aklına Halil'in düş mü gerçek mi belli olmayan sokak tasviri geldi. Hızla cama yürüdü, dışarı baktı. Hayat bütün hızıyla devam ediyordu. Rahatladı. Döndü. Kutuya yürüdü. Yere oturdu, kucağına aldı. Kutu boştu. Elini içinde dolaştırdı. Parmağına incecik bir ahşap kaplamanın kıymığı battı. Telefonunu alıp fenerini yaktı, kutunun dibine tuttu. Yer yer küflenmiş zeminde parmağına batan kıymık değil, hafifçe kalkmış bir tabakaydı. Hızla yerinden kalkıp çantasından çakısını aldı, tabakanın ucunu kanırttı, tuttu kaldırdı. Kendi çapında minik bir toz bulutuyla kalkıverdi sonradan eklendiği belli ince tabaka. Sarı, eskimiş bir zarf kendisine bakıyordu. Aldı, açtı. Bir gazete parçası çıktı zarftan. "MAHKEME YANLIŞLIK DEDİ" başlıklı haber vardı parçada. Altındaki ayrıntıyı okumak üzereyken durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Tekrar yerinden fırladı, yatak odasına koştu, günlük kitaplarını koyduğu raftan bu sefer büyük, sarı bir zarf buldu, durmadan salona geri döndü. Gördüğünden mi, görmeyi umduğundan mı bilinmez, elleri titreyerek açtı sarı zarfı. İçinde emniyetin, dört çocuğun bulunması için yayınladığı bültenin renkli

çıktısı vardı. Çıktıyı sehpaya koydu. Üzerine gazete parçasını yerleştirdi. Artık şüphesi yoktu. Gazete parçasındaki çocuk resmiyle bültendeki çocuk resimlerinden biri aynıydı. Gözleri büyümüş halde haberi okudu. "Toplum polisi Turgut Saraç tarafından alt geçitte öldürülen Turhan Kocaşar (8) adlı çocuğun, teröristlerle yaşanan bir kovalamaca esnasında yanlışlıkla vurulduğu, polis Saraç'ın vakada bir kastının olmadığı mahkeme tarafından sabit görüldü. Buna istinaden Toplum Polisi Turgut Saraç serbest bırakıldı".

Turhan Kocaşar

- Bir defa daha belirtiyorum ki Silahlı Kuvvetler, Aziz Türk Milletinin hakkı olan refah ve mutluluğu, vatan ve milletin bütünlüğü için yönetime el koymak zorunda kalmıştır...

Uzaklarda bir yerden televizyon ekranında Kenan Evren'in ihtilali duyurduğu konuşması duyuluyordu. Nereden geldiğinin, kimlerin şaşkın ve farklı duygular içinde seyrettiğinin, kimlerin onayladığının ya da onaylamadığının hiç önemi yoktu. Sabahın kör karanlığında gözlerinde ağlamaktan yaş tükenmiş üç insanın tek düşündükleri, küçücük bir canın hâlâ yaşayıp yaşamadığıydı. Kocaman elli koca dede, yaslandığı taş duvarda sanki küçücük kalmıştı. Elleri yüzündeydi. Ağır aksak bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Ağzından dökülen sözcüklerin dua mı küfür mü olduğu belli değildi. Güne bir hayali gerçek yapmak için başlamıştı, şimdiyse hayalin sahibinin hayal olmaması için her şeyini verirdi.

- Olmaz, olursa yaşayamam, diye titredi.

Koca ellerini kan çanağı gözlerinden uzaklaştırdı, karşısında duran bir çift beyaz doktor terliğinden başlayarak kafasını kaldırdı, kaldırdı. Beyaz terliğin sahibi, yüzündeki steril maskeyi yana çekip sahte bir göz seğirtişiyle mırıldandı:

- Elimizden geleni yaptık, başınız sağ olsun.

***

- Gel bakalım Akdenizli, diye bağırdı yaşlı adam.

Bayılıyordu bu çağrılma şekline. Mersinliydi Turhan Kocaşar. İstanbul'a, koca dedesiyle anneannesinin evine geldikleri ilk gün, hani o evin kapısında ürkek bekledikleri, annesiyle ne olacak şimdi der gibi kaygılı birbirlerine baktıkları, sonra beyaz sakallı, heybetli ihtiyarın kapıyı açıp, annesine hiç bakmadan kendisine dönüp bağırdığı ilk gün.

- Gel bakalım Akdenizli, sarıl koca dedene.

İtiraf ediyordu işte. Dedesinin şefkat dolu, kocaman güçlü kollarına değil, ağzından dökülen kelimeye hayran olmuştu. Akdenizli. Hani misketler vardı ya, Mersin'de köşedeki bakkal Suat amcadan gıcır aldığı, 50 kuruşu içi gide gide bayıldığı ama harika görüntüsü karşısında hayranlığını gizleyemeyip en az 10 dakika içindeki kıvrımlarına bakakaldığı. İşte gıcır misket gibiydi Akdenizli lafı da. İnsan her duyduğunda daha çok mest olur mu, oluyordu, hatta sırf dedesi Akdenizli desin diye adıyla yapılan ilk seslenişleri duymamış gibi yapıyordu. Neydi o öyle. Turhan. Pis babası koymuştu. Belli, onun gibi kötü diye düşündü. Zaten kimse tam olarak söyleyemezdi adını. Okulda öğretmen bile Turan derdi sürekli. Akdenizli öyle mi ya. Sıkıysa yanlış söyle bakalım. Adamın kafasına kafasına vurur, ezerdi billahi. Aklına babası gelince bir an Akdenizlinin büyüsü silinir gibi oldu.

- Kaçıyor muyuz, diye sormuştu taksinin arka koltuğunda, gerideki yolu kollayarak hızla uzaklaşırlarken annesine.

- Oyun diyelim olur mu, diye cevaplamıştı annesi.

- Bal gibi kaçıyoruz, dedi ama içinden.

Annesi duymadı. Duymasın da zaten, zaten doğru olan da kaçmalarıydı. Babası her gece dövüyordu annesini. Bir keresinde hele, gördü diye onu da tokatlamıştı. Nefretini

düşündü, annesini dövdüğü için mi, yoksa o gece ilk kez kendisini dövdüğü için mi nefret etmişti babasından, hatırlayamadı. Tek hatırladığı, tek bildiği kapkara, kocaman bir nefretti.

- Bitti mi? Diye sordu arkasında gitgide uzaklaşan evlerine bakarken.

Düşünceli annesi, kendisinin bile inanmadığını gösteren bir baş hareketiyle cevap verdi.

- Bitti.

Ve sonra terden ıslanmış yumuşacık elini yanağına dokundurup gözlerini sımsıkı kapattı.

Sabahın kör karanlığında indikleri İstanbul, Mersin gibi kasvet kokmadı burnuna. Harem dedikleri bir yerde, deniz kenarında açtı gözlerini. Bu deniz başkaydı. Bakınca karşı taraf görünüyordu. Bir de bir sürü gemi, bir sürü kuş.

- Martı, dedi annesi.

Çok hareket çok umut demekti. Yeni bir hayata başlayacaklar, belki de o kocaman nefreti bir daha hiç görmeyeceklerdi.

- Ne düşünüyorsun Akdenizli, yesene sıcak sıcak açmanı, bak zeytinli bu, sen hiç oralarda zeytinlisini yedin mi?

Koca elleriyle açmayı ortasından ayırıverdi dedesi. İçindeki siyahlığı gösterdi.

- Al bakalım, dedi şefkatle.

Aldı, ısırdı. Tekrar sordu koca adam,

- Neye daldın gittin öyle?

- Biz hep burada kalsak ya dede, diye döküldü kelimeler ağzından.

- Tabii burada kalacaksın ya, başka bir yere gideceğini mi sanıyorsun?

- Annem de kalacak mı?

Bir sessizlik oldu. Ne annesi dedesine ne de dedesi annesine baktı bir süre. Mersin'deki Fatma teyzeyle annesinin

konuşması geldi aklına,

- Son çare babamlar, demişti annesi.

Belli ki buraya gelmek istemiyordu, belli ki dedesiyle arası iyi değildi. Zamanı değil diye düşündü. Belli ki artık yeni memleketleri İstanbul'du. Koca dedeyi şimdiden kızdırmanın bir âlemi yoktu. Küçücük beyninin içindeki zamansız kargaşayı, anneannesinin şen şakrak sesi durdurdu.

- Eee ne duruyorsunuz, yiyin de azıcık uyuyun, o kadar yoldan geldiniz.

Birden kalktı annesi, anneannesine döndü.

- Ben Turhan'ın bavulunu açayım anne, dedi.

Annesinin yürüyüşüyle anneannesi de davrandı. Birlikte içeri gittiler. Koca dedeyle beraber kalmışlardı. Adamın, kızının arkasından kaçamak bakışını yakaladı. İçi içini kemirdi. Niye kızgındı koca dede annesine. Karar verdi, odaya gittiğinde annesine soracaktı. Mersin'de babası burada koca dedesi, ikisi de annesini sevmiyorlardı ama o çok seviyordu. Kendini bildi bileli annesinin göğsüne başını yaslamadan uykuya dalamazdı.

- Anne, diye mırıldandı mis kokulu anne teninden başını ayırmadan.

- Söyle bakalım, neyi merak ettin? Dedi annesi.

Merak ettiğini, hatta neyi merak ettiğini bile anlamıştı, emindi. Zaten ne olsa o daha anlatmadan anlardı. Bir keresinde Mersin'de iki çocuk çevirmişti yolunu. Bir tanesi öyle bir vurmuştu ki, gözünde şimşekler çakmıştı.

- Niye vurdu Bedirhan sana? diye sormuştu akşam annesi.

Bir türlü çözememişti nasıl anladığını. Hadi dayak yediğini anlardı da kimin vurduğunu nasıl anlamıştı.

- Dedem sana niye kızgın? Diye soruverdi birdenbire.

- Kızdırdım da ondan kızgın, diye cevap verdi annesi.

- Ne yaptın?

- Sözünü dinlemedim.

- Ne demişti ki sana?

- Babanla evlenme, onu gözüm tutmadı, eziyet eder sana, sonra haklı çıkarsam hiç dönüp bana gelme, demişti.

- Haklı çıktı.

- Çıktı.

- Gitmeyeceksin değil mi?

Sessiz kaldı annesi. Belli ki kararsızdı. Koca dededen korkuyordu. Büyükler haklı çıktığında küçüklerin çareleri kalmıyordu, kendinden biliyordu. İçini annesinin gideceği korkusu kapladı bir an. O da çaresiz kalmış mıydı kendisi gibi. Sonra daha büyük bir korku çöreklendi kafasının içine. Ya babasına giderse ya o eziyetin içine tekrar atarsa kendini, ya çaresizlik ona bunu da yaptırırsa. Kaygı gözlerini kararttı. Sanki son kez anne teninde yatıyormuş gibi sıkıca yaslandı. Orası hep uykusunu getirirdi. Getirdi, uyudu.

- Bak burası belediye binası, dedi koca dedesi. Otobüsün camından ucu bucağı görünmeyen bir binayı işaret ediyordu.

- Köşeyi dönüp yerin altına gireceğiz, orada ineceğiz.

- Yerin altına mı?

Kahvaltının peşi sıra çıkmışlardı evden. İçi içine sığmıyordu. Sürpriz yapacaktı dedesi ama ne olduğunu hayatta söylememişti. Annesi ara sıra Mersin'deyken şeker, çikolata getirirdi, babası hiç sürpriz yapmamıştı. Koca dedenin sürprizi neydi acaba. Belediye otobüsü tam o sırada girdi yerin altına. Gözlerine inanamadı bir an. Sağlı sollu dükkânlarda boy boy bisikletler dışarıya taşmıştı. Dedesi göz ucuyla izledi onu. Yüzündeki değişimi an be an fark etti yaşlı adam. Otobüs yavaşladı, durakta durdu. İndiler. Olduğu yerde mıhlanmıştı. Geçen yıl komşunun oğluna bisiklet aldıklarında nasıl içinin gittiğini düşündü. Avucunda dedesinin kocaman elini hissetti.

- Gel bakalım Akdenizli, dedi koca dede, işte sürpriz,

bisiklet alacağız şimdi sana.

Gözleri ışıldadı.

- Sahi mi, diye sordu.

Oysa biliyordu, sahi idi, buraya geldikten sonra başka ca ne alınacaktı ki. Her taraf çeşit çeşit, boy boy, renk renk bisiklet kaynıyordu. Birden annesi geldi aklına. Soracaktı. Bisikleti alsınlar, keyifleri yerine gelsin, hele bir sarılsın dedesine sımsıkı, soracaktı, annesini gönderip göndermeyeceğini öğrenecek, gerekirse bisikletiyle annesinin hayatını takas edecekti. Bisiklet olmasa da olurdu. Annesinden daha mühim değildi ya bisiklet. Karar vermenin rahatlığıyla, dikkatini o büyülü dükkânlardan birine verdi. Satıcı, müşteri bulmuş olmanın coşkusuyla kapının önüne atmıştı kendisini.

- Küçük beye en fiyakalısından bir bisiklet ver bakalım, diye kükredi dedesi.

Adam bir tavşan çevikliğiyle kapının ilerisinde duran aynı boy birkaç bisiklete yöneldi.

- Bunlar tam küçük beye göre, hangi rengi istersin bakalım, diye sordu satıcı.

Kafası karışmıştı. İçi kırmızıyı çekiyor, gözleri yarısı siyah yarısı mavi olana kayıyordu.

- Şu, diye işaret etti kırmızıyı göstererek.

- En güzeli, dedi adam.

Dedesiyle göz göze geldi. Koca dede başıyla "Sen bilirsin," der gibi bir işaret yaptı. Adam kırmızı bisikleti diğerlerinin arasından çıkartıp yanlarına getirmişti bile. Gidonu elleriyle kavradı. Selesini okşadı. Arkasında metal oturağı bile vardı.

- İlk defa mı bisiklete binecek, diye sordu adam dedesine.

Dedesiyle göz göze geldiler. Kafa salladı.

- O zaman şimdilik bu küçük tekerleri de takalım, dedi adam, öğrenince çıkartırsınız.

Bir çırpıda lastiğin kenarlarına iki küçük tekerlek monte etti.

- Beğendin mi? Diye sordu dedesi.

- Evet, dedi, çok beğendim.

- Hayırlı olsun. Sen burada bekle, ben geliyorum, diyerek adamla beraber içeri girdi.

Çok pahalı mıydı acaba diye düşündü. Daha ilk günden yük olma dedene, ucuz bir şey beğen diye tembihlemişti annesi. O ise daha ilk gördüğü bisiklete atlamıştı hemen. Ayıp etmek nedir biliyordu oysa. Ama zorlamamıştı ki. Hem yormamıştı da dedesini. Alamayacak olsa başka bir tane beğenmesini isterdi herhalde. Hoş zaten annesini gönderecekse bisikletin de hiçbir önemi yoktu. Az sonra, tekrar dükkân kapısının az ilerisindeki, diğerlerinin arasında satılmayı bekleyebilirdi. Birden otobüslerin yeraltına girdikleri tarafta bir bağrışma koptu.

- Durun yoksa ateş edeceğim, diye bağırıyordu birileri.

Önde üç tane genç, arkalarından beş-altı tane polis koşuyordu. Gençler yolun ortasından, arabalara aldırmadan kaçıyorlardı. Polisler ellerinde tabancalarıyla bağırıyor, durmalarını, teslim olmalarını istiyorlardı. Tam da o anda duydu güm güm diye sesler sağır ediciydi. Gözleri kaçan gençlere kilitlenmişti. Dedesinin telaşla kendini çağıran sesini duymadı bile. Birden kafasında bir ışık parladı. Sesler kesildi, renkler kayboldu sonra da her şey siyaha çaldı. Ne kaçanlar ne kovalayanlar ne de silah sesleri, dünya görünmez, duyulmaz oldu.

23.29

- Gel Eylül bacım gel, diye tam bir sarhoş narası attı Kadir.

İçinde hüzün de çağrı da sevgi de hepsi vardı bu naranın. Aynı anda kapıya döndü başları Halil ve Murat'ın. Murat'ın gözündeki "Nihayet" bakışını anladı da Eylül,

Halil'in gözündekileri çözemedi bir türlü. Zaten şu an çözmek istediği, Halil'in gözleri değil dört gün önce Küçükçekmece'de bir süs havuzunda ölü buldukları dört çocuğun gizemiydi.

Kadir'in Samatya'daki meyhanesi yarısı dolduğuyla kalmış, saat 11 gibi müşteriler de gidince son masada Halil, Murat ve Kadir, Eşref, rakı ve mezelerle Eşref'e ait ne varsa altından girip üstünden çıkmışlardı. Üçünün de gözleri yaş dökmekten kızarmış, dilleri rakı içmekten pelteleşmişti.

- G[6] zimmetlediler hepimize, diye başlamıştı Eşref'le ilgili diğer anısını anlatmaya Kadir, baştan bozuktu benimkisi, kuramıyordum bir türlü, gitgide sertleşti, ne kadar temizlediysem de olmadı. Askerlik bitiyor, zimmetleri teslim edeceğiz, çavuşun haberi var, dik dik bakıyor suratıma, ver dedi Eşref verdim, döndü arkasını bir şey yaptı, anlamadım, aha şimdi teslim et dedi, kurdum, şak oldu, onbaşı bozum tabii, ne yaptın lan dedim anlatmadı Eşref, becerikliydi puşt, her şeyi becerdi de bir mutlu olmayı beceremedi, Allah belanı versin Eşref, deyip bitirdiğinde üçü de ağlıyordu.

Eylül masaya oturana kadar, Kadir temiz bir bardağa yolluk ebadında Yeşil Efe koymuştu bile.

- İyi ki geldin, bu herifler biraz daha ağlarsa değil meyhaneyi ülkeyi terk edeceğim, diye çıkıştı Murat.

O anda takıldı Halil'in gözlerine Eylül'ün gözleri ve o anda çözdü "Ne işin var burada?" bakışını. Yüzünü buruşturacakken vazgeçti. Ağır abla olmanın ilk şartı umursamamaktan geçiyordu.

- Turgut Saraç cinayetinde gelişme var, onun için geldim, dedi.

"Senin için gelmedim" demekti bu, "Umurumda değilsin" demekti. Murat atladı birdenbire.

- Hadi ya, dedi, nihayet.

---

[6] G3 piyade tüfeği Türk Silahlı Kuvvetleri için Heckler & Koch lisansı üretilen temel muharebe silahıdır. (y.n)

- Niye nihayet ulan, adam daha yeni öldü, diye ilk tepkisini gösterdi Halil.

Bakmamaya, bakıyorsa da görmemeye çalışıyordu. Sinir bozucuydu. Eylül'de bakmadı, çantasından gazete parçasını ve basın bültenini çıkartıp Murat'ın tabağının yanına koydu. Oyun oynuyorlardı. Kimin kazanacağı belli olmayan ama kazananın büyük olasılıkla kaybedeceği bir oyundu bu. Murat, inatlaşmayı bozmadan sanki Halil'miş gibi aldı ve baktı resimlere. Benzerliği fark edip Eylül'e şaşkın döndüğünde, Halil tabağındaki son fasulye tanesini kovalıyordu.

- E bunlar aynı çocuklar, dedi.

- Tıpkı Çetin amcanın arkadaşı Salih gibi, dedi Eylül.

- Bu gazete, dedi Murat, ne zamana ait?

- 50 yıl öncesine, yoksa 48'miydi, diye alaycı sordu ve rakı bardağına uzandı, içti Halil.

Dudağının kenarında iğrenç bir gülüş belirmişti. Eylül'ün daha önce hiç görmediği ya da muhatap olmadığı, hiç kendisine yönelmemiş kötü bir gülüş.

- Otuz sekiz, dedi içinin kavrulduğunu gizlemeye çalışarak.

Murat kötü bir bakış attı Halil'e ve Eylül'e döndü.

- Yani, diye sordu.

- 11 Eylül 1980, ihtilalden hemen önce, diye cevap verdi Eylül.

Birden masa gürültüyle sallandı, birkaç boş bardak devrildi. Halil kalkmıştı.

- Hay sikeceğim gizeminizi, dedi ve sallanarak kapıya yürüyüp çıktı.

Murat kalkmak üzere davrandığında o ana kadar sessizce dinleyen Kadir ellerini iki yana kaldırıp Murat'ı durdurdu, kalktı ve Halil'in peşinden çıktı.

Kayboldukten sonra, dedi Murat, sanki başka biri olarak döndü.

- Anlatmadı değil mi, diye sordu Eylül.

- Fırsat olmadı ki, güya bu akşam deşecektim, Eşref abi engelledi.

- Haklı, dedi birdenbire Eylül.

Anlamamış gözlerle baktı Murat.

- Gizem, dedi Eylül, birileri ya da bir şeyler bizi karanlığa sokuyor, aklımızı karıştırıyor, gerçeklerden iyice uzaklaştık. Halil anlamadığı bir çukurda debeleniyor hatta iki çukurda debeleniyor, ben işi gücü bıraktım ikinci çukurda Halil'le birbirimizi aşağı çekmeye uğraşıyoruz. Bazen olanı biteni abartıyoruz, aslında her şey basitmiş gibi geliyor ama dışarıda olanımız, sen bile bu basitlik içinde bizimle uğraşmaktan olan bitene odaklanamıyorsun. Düşünsene, hep yaptığımız gibi başımıza gelenleri oturup doğru dürüst değerlendiremiyoruz bile. Ne oluyor bize Murat ne yapıyoruz ya da niye yapamıyoruz?

Derin bir nefes aldı Murat. Kadehini Eylül'ün dokunmadığı kadehine tokuşturdu. Yarıdan fazlası kalmış bardağı bir dikişte bitirdi.

- Şimdi sen ne demek istiyorsun ben anlamadım, bütün bu olanların, yani Salih'in resmini getiren Çetin amcanın, Turgut Saraç'ın sandığından çıkan çocuğun resmi, neydi adı...

- Turhan, dedi Eylül, Turhan Kocaşar.

- Hah işte Turhan'ın, hepsinin bizi karanlığa sokmak, soruşturmayı engellemek için kurulan bir tezgâh olduğunu mu söylüyorsun.

- Sağlam bir yola girdik geçen gün. Organ mafyası olabilir dedik. Tamam dört çocuğun ölümü değil belki ama morgdan kaçırılmaları mafyanın işi olabilir. Kartal'ı bu işe dâhil ettilerse...

- Ki başka seçenek görünmüyor, diye araya girdi Murat.

- E o zaman, dedi Eylül, bütün bu tezgâh bizi mafya

soruşturmasından uzak tutmak için olamaz mı?

- Bak kızım, dedi Murat, birincisi, bizi ilgilendiren işin organı, mafyası değil, dört çocuğun ölümü, Cinayet Büro'yuz biz ama diyeceksen işin organ tarafı da önemli, nerede kaldı insanlığımız, o zaman; ikincisi, Asayiş kendine bakacak, onların bizim kadar bu işin üzerinde durduklarını sanmıyorum.

- Neden?

- Ne neden?

- Neden durmuyorlar?

- Ne bileyim ben, git onlara sor.

- Sordum.

- Ne uğraştırıyorsun beni o zaman.

- Uygar, Asayişin koca göbekli bilgisayar faresi, Eşref ağabeyin, otoparktaki arabada görülen tek karesi onun bilgisayarında konmuş ama çocuk ben koymadım diye yemin ediyor.

- Siktirsin.

- Ben inandım.

- Kim koymuş o zaman.

- Yüksek ihtimalle Kartal.

- Hay amına koyayım, neymiş ulan bu Kartal.

- Mutlaka onun da basit bir açıklaması var, yakalarsak öğreneceğiz ama dediğin gibi biz önce şu çocukların cinayetine odaklanmalıyız.

- Bu herifi kendine getirirsek o da olacak, dedi ve kapıya döndü Murat.

Murat kalkmaya davranınca son yudumunu içip Eylül de kalktı. Mutfak tezgâhının yanında uykulu gözlerle gitmelerini bekleyen garson doğruldu, zoraki bir gülüş attı. Akşam yağan yağmur soğukla birleşmiş, hava buz kesmişti. Ne Halil'den ne de Kadir'den eser yoktu.

- Bu benzerliği ne yapacağız, diye sordu Eylül, otopar-

ka yürürlerken.

- Vardır mantıklı bir açıklaması ama bu kafayla olmaz, diye cevap verdi Murat.

Halil ve Kadir otoparkta da yoklardı.

- Sen üşüme evine git, ben bakınır bulursam sana haber veririm dedi Murat.

- İyi geceler, deyip arabasına bindi Eylül. Bir yanı, hiç olmazsa Murat'la durum değerlendirmesi yapmış olmanın mesleki rahatlığını yaşarken, diğer yanı Halil'le aralarındaki uçurumun gitgide açılmasına dertleniyordu. "Her şey istediğin gibi olmaz, biriyle yetin," dedi arabayı çalıştırırken içindeki. "Buna da şükür," diyecek halde değildi Eylül. Halil'le yaşadığı olumsuzlukların, dönüp dolaşıp cinayetteki durumunu kötü etkileyeceğinin farkındaydı. Rüya gibi gelmiş rüzgâr gibi geçmek üzereydi yüreğindeki sıcaklık. Yüreği soğuduğunda orada olmaması gerektiğini biliyordu. Orada, cinayette, Vatan'da, hatta bu şehirde.

5.GÜN

"Bizim işimiz kapıları açmak."

01.10

- Üşüyeceksin Başkomiserim, diye bağırdı Kadir.

Bakmadan tanıdı Halil arkasından sesleneni.

- Gel hele reis, diye cevap verdi.

Burası, sahildeki bu dev taşlar, dolgu betonları sığınak gibi olmuştu Halil için. Hayatının keskin virajları, bu bir türlü yıpranmayan taşların şahitliğinde yaşanıyordu son yıllarda. Defne'yle burada tanışmış, akıp giden İstanbul eşliğinde, hayatında ilk defa burada beceriksizce ilanı aşk etmişti. Eylül'e hissettiklerinin ne anlama geldiğine burada karar vermiş, yaşayıp yaşamadığını kendisinin de bilmediği sıcaklığı burada tatmıştı. Rahmetli Eşref'le, Murat'la burada dertleşmişlerdi. Hissediyordu ki, az sonra yanına oturacak olan Kadir Reis'in tüm anlattıklarını dinliyor gibi yaparken, hayatına ekleyeceği, çıkartacağı insanların genel muhasebesini burada yapacaktı. Yağmurdan ıslanmış soğuk taşa otururken "Bitti mi?" diye sormuştu içindeki. Eylül'le yaşadığı, yaşamadığı, anlattığı, anlatmadığı süreci burada deşecek, belki yaraları baştan ve daha kötü kanatacak, belki de bir daha hiç kanatmamak üzere kapatacaktı. Karşısında cevaplanması gereken en yalın ama en zor sorulardan biri duruyordu. İki kişilik bir kalpten tek başına inilebilir miydi? Öyle küt diye, aniden, habersiz biter miydi? İçindeki "Bitti," derse dışındaki de hemen uyum sağlar mıydı o talebe ve daha da zoru, Halil Rüzgâr ne istiyordu, niye kafası karmakarışıktı, ne oluyordu, niye oluyordu.

- Bunun seninle ilgisi yok Başkomiser, dedi otururken Kadir.

Önce anlamadı Halil, sonra kavradı Kadir'in neden bahsettiğini. Eşref'in intiharında suçluluk duymamıştı oysa. Siniri, patlaması niyeydi onu da bilmiyordu. "Gizemin" varlığından da sözcüğün kendisinden de nefret eder hale gelmişti. Hayatında, en azından mesleğinde, yaşamak zorunda kaldığı çözümsüzlüklerden iğreniyor, kendisini çaresiz hissetmekten korkuyordu. Kadir'inki bir yabancı

görüşüydü. Hiçbir şeyin farkında değildi. Aklı sıra Halil'i teselli ediyordu.

- Bilemiyorum reis, diye bozuntuya vermeden onun istediği gibi oynamaya devam etti.

- Ben biliyorum, buna çok önce, yengenin hastalığında karar vermişti, dedi Kadir.

Bilmiyordu Halil. Nurten ablanın amansız hastalığı sırasında ve vefatı sonrasında çok konuştukları halde Eşref'in böyle bir niyeti olduğunu anlamamıştı.

- Nereden anladın, diye sordu Halil.

- Fırsat kolluyorum demişti, diye başladı Kadir, Nurten giderse ben de durmam giderim demişti.

- Foça'ya gidecekti, onu kastetmiştir, dedi Halil.

- Tertibin nereye gideceğini ben anlarım, hem bunun için gelmedim buraya, dedi ve cebinden bir mektup çıkarttı Kadir, sen de yanlış anlama diye bunu sana yazmış.

Şaşırdı Halil. Gerçekten suçluluk duyacağına inanıyorsa, bu intiharı dakika dakika planlamış olmalıydı Eşref. Kapalı, beyaz zarfı açtı Halil. Zarfın üzerinde, Halil kardeşim yazıyordu. Bir an okuyup okumadığını merak etti Kadir'in, yüzüne baktı. Anladı Kadir.

- Açmadım, açmayacağımı bilirdi, dedi.

Utandı Halil. Hoş açsa, okusa ne olur diye düşündü.

- Onun için bakmadım, şaşırdım, bu plandan haberim yoktu, diye sıradan bir özür cümlesi kurdu.

- Ben gidip dükkânı kapatayım, dedi ve kalktı Kadir.

Zarfın içinden çıkan kâğıdı bir süre elinde tuttu Halil. Eşref'le yaşadığı anlara ait kareler geçti gözünün önünden. Hayatında ilk defa intihar eden birinden veda mektubu alıyordu. İlginç olan, mektupta yazanları zerre kadar merak etmediğiydi. Bir tarafı yazılı kâğıdı kat yerinden açmak istemedi bir an. Buruşturup, akıp giden İstanbul'a atmak, dalgalı denizde uzaklaşmasını seyretmek geldi içinden. Derin bir nefes aldı, açtı, yazılı tarafı kendine çevirdi, okudu,

Halil kardeşim,

İçimden yaşamak gelmiyor. Nurten'siz olmayı içime sindirememişken bu nezarethaneyi hiç kaldıramıyor yüreğim. Daha yaşanacak çok yıllarım olsun istemiyorum. Gerçi bu mektubu yazmamın başka bir sebebi var. İntihar mektubu yazacak kadar delirmedim henüz. Bilmeni isterim ki o arabadaydım. Şaşıracaksın biliyorum. Ulan hangi araba olacak, adli tıbbın otoparkındaki araba, hani güvenlik kamerasında çok merak ettiğiniz o bir karelik görüntü. Nedenini yazmayacağım işte. Polis değil misin, bul. Sen bulursun biliyorum, bulur ve öldükten sonra beni aklarsın. Zaten tek sana güveniyorum. Son bir şey daha, bulunca kızma bana. Mecburdum. Oralara iyi bakın biz buradan size bakarız.

Eşref.

İnanamadı Halil. Defalarca okudu mektubu. Hele o "Bilmeni isterim ki o arabadaydım." bölümüne her gelişte aynı inanmaz gözlerle baktı satıra. Ne demekti bu. Eşref neden böyle bir şey yapmıştı. Neyi bulacaktı. Nasıl aklayacaktı. Neden mecburdu. Kafasını akıp giden İstanbul'a kaldırdı. Yağmur yine başlamıştı. Gitgide uzaklaşan dev tankere takıldı gözleri. İçinde olmayı, onunla, şu an hayatını darmadağın eden ne varsa adım adım uzaklaşmayı düşledi. Kartal'ın bataklık dediği bu olsa gerek diye düşündü. Gitgide batıyordu. "Güven," dedi içindeki, "Tek başına olmaz, debelenme" dedi. Haklıydı. Gitgide, hem de kendi kendine derine iniyordu. Elini tutup çekecek, beynine destek olacak, gerekirse onunla batacak birine ihtiyacı vardı. Aynı anda ama bu kez iki ses duydu içinden. "Eylül", "Defne". Sanki biri üçe kadar saymış, iki iç ses aynı anda iki farklı ismi fısıldamıştı. Gülümsedi. "İçim bile kararsızken ruhum ne yapsın" diye düşündü. Tam doğrulacakken duydu gürültüyü. Duyar duymaz da sırılsıklam oldu. Az önce uzaklaşan dev tankerin dalgası oturduğu kıyıya vurmuş, Halil'i ve elindeki mektubu baştan aşağı ıslatmıştı. Küfrü yarım kaldı. İnanmaz gözlerle elindeki kâğıda bakıyordu. Fırladı kalktı. Ayakkabılarının içine dolan suya aldırış etmeden

otoparka, arabasına koştu. Üşüyordu. Araba ısınana kadar titremesi devam etti. Gözü hâlâ kağıttaydı. Yarım kalan küfrü tamamladı.

- Ne oluyor ulan bana, diye ekledi.

Kaloriferi sonuna kadar açtı, motoru çalıştırdı.

"Çabuk Vatan'a gel" diye bir mesaj yazıp hem Eylül'e hem Murat'a yolladı, gaza bastı.

Halil'in mesajı geldiğinde kapıdan girmek üzereydi Eylül. Cuma gecesi İstanbul trafiğine yakalanmış, Unkapanı köprüsünden Cihangir'e çıkmak isterken bu kez de Tarlabaşı'ndaki kazayı ve sonucunda çıkan kavgayı beklemek zorunda kalmıştı. 50 metre önünde üç-dört kişinin birbirlerine girmesini umursamamış, o sırada nedense Halil'e ve onun tavrına gitgide daha kayıtsız kalmaya başladığını düşünmüştü. Gerçekten geçiyor muydu içindeki sıcaklık. Gerçekten bu kadar çabuk ısınır bu kadar çabuk soğur muydu yürek yangını. "Halil yapabildiğine göre sen niye şaşırıyorsun?" diye sormuştu içindeki. Halil'in yangınının soğuduğuna inanmıyordu nedense. Hatta soğusun diye zorladığı fikrinden bile caymıştı. Ona göre sadece kafası karışıktı başkomiserin. Karışıklık gitgide düğüm oluyor, tek başına çözmesi gitgide imkânsızlaşıyordu. Biliyordu Eylül, Halil için alışılageldik bir durum değildi bu. Basitti Halil'in mantığı. Ona göre her şeyin basit bir çözümü vardı. Çözer geçerdi. En karmaşık cinayet bile kolaydı, zira uzaklaşıp bakmasını bilirdi Halil. İçinde, detaylarında kaybolmaz, sıraya koyar, bir bir çözerdi problemleri. Şimdi o yumağın içine, bilinmezler, yabancı oldukları ve yolunu bilmeyi hiç düşünmedikleri katılmıştı. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki, durup düşünecek, inceleyecek, sıraya koyup tek tek çözecek, hatta uzaklaşıp dışarıdan bakacak zamanı bile bulamamıştı. Daha tabaktaki yemek bitmeden, üzerine başka bir yemeğin konmasına benziyordu. Yardım eden konumuna gelmeliydi Eylül. Sadece ilişki için değil hatta ilişki için hiç değil, Halil'in sağlığı, akıl sağlığı için yardım eder konuma gelmeliydi. Kendi de şaşırdı bu düşüncesine ama

artık gerçekten de yangının soğuduğunun kanıtı gibiydi çabası. "İlişki için değil" deyip gülümserken içindeki, o evin az ilerisinde bir park yeri bulup arabasını park etmişti bile.

"Çabuk Vatan'a gel." ne demekti. Bir an içeri girip üzerini değiştirmekle dönüp arabasına binmek arasında tereddüt geçirdi Eylül. Hiç araba kullanacak hali olmadığını fark etti. Farkında bile olmadan hem bedenen hem kafa olarak yorulmuştu. Döndü, yoldan geçen ilk taksiye durmasını işaret etti, bindi, Vatan Emniyete gitmesini söyleyip arka koltuk başlığına kafasını dayadı. Gözleri ağır ağır kapanırken aniden fren yaptı taksi. Korkuyla gözlerini açtı. Firuzağa Camiini henüz geçmişlerdi. Arabanın önünde çarpmaktan son anda kurtulmuş Çetin amca ve Salih el ele tutuşmuş, korku dolu gözlerle taksiye bakıyorlardı. Baktıkları taksi değil Eylül'dü. Telaşla indi taksiden Eylül. Salih'in minicik kalbi küt küt atıyordu.

- Korktun mu sen, diye sordu Eylül.

Dizlerinin üzerine çökmüş, iki elini Salih'in iki omzuna koymuştu.

- Yoo, dedi kayıtsızca Salih, ben korkmadım Çetin korktu, o hep korkar, patikadan gelmeye de korkmuştu, başına güneş geçermiş.

Gülümsedi Eylül, kafasını Çetin'e kaldırdı.

- Bulmuşsun arkadaşını, dedi.

- Zor oldu ama buldum, sağ olsun sizinkiler çok yardım ettiler, dedi.

- Bizimkiler mi, diye şaşkın sordu Eylül, sen bizden sonra tekrar polise mi gittin?

- O arkadaş, dedi Çetin, sağ olsun, neydi adı, Kartal, sizden çıkıyordum ki kapıda tuttu beni, seni Salih'e götüreyim mi dedi, götür dedim.

Kartal adını duyar duymaz tüyleri diken diken oldu Eylül'ün.

- Yine mi Kartal, dedi, gözlerini sıkıca kapattı.

-Kızım iyi misin, diye omzuna dokundu Çetin.

Gözlerini açtı Eylül. Boş cadde, boş kaldırımlar, boş dünya. Ortasında sadece Salih, önüne çömelmiş Eylül ve ayakta Çetin durmaktaydılar. Dev bir tuvalin tam orta yerine kurşun kalemle konulmuş minik bir nokta gibiydiler. Bir kendine bir de çok yukarılardan caddenin göbeğinde, ıssızlıkta öylece duran üç kişiye baktı Eylül. "Halil'in anlattığı boşluk bu olsa gerek" diye düşündü. "Bir de o boşluktan çıkıp ağzını burnunu dağıtacak bilinmeyenler olsa tam olacak" diye düşündü.

- Geldik abla, sesiyle uyandı taksicinin, Eylül.

Emniyetin araç girişinin hemen önündeydiler. Ter içindeydi.

- Uyumuşum, dedi.

- Olur öyle, dedi taksici.

Parayı ödeyip indi Eylül. Soğuğa aldırmadı, paltosunun yakasını kapatmadı. Kimliğini gösterip nizamiyeden girişe yürüdü. Bilinçaltının ne anlatmaya çalıştığını düşündü, bulamadı. Yap-bozun çok parçası eksikti. Bilmedikleri bildiklerinden fazlaydı. Bu tahta böyle tamamlanmazdı. Kafasını toplayıp asansöre bindi, dördüncü kata çıktı. Geniş alanın diplerine serpiştirilmiş odalardan sadece birinin ışığı yanıyordu. Kapıyı tıklatıp içeri girdi.

- Hoş geldin, dedi Halil, Murat geldi mi.

- Görmedim, dedi Eylül.

Halil'in beynini okumaya çalıştı. Ne durumda olduğunu anlamaya çalıştı. Sıradandı. Sanki iyi ya da kötü hiçbir şey olmamış gibiydi. Sanki başkomiser Halil'le yardımcısı Eylül bir arada gibiydiler.

- Dudağın kanıyor, dedi Eylül hayretle.

Elini dudağına götürüp parmağının ucuyla kana dokundu, parmağına baktı Halil.

- Farkında değilim, dedi.

Kapı açıldı, Murat telaşla girdi.

- Ne kaçırdım, diye sordu.

- Oturun, dedi emir kokan bir sesle Halil.

Oturdular, birbirlerine "Ne oluyor?" der gibi baktılar. Halil konuşmadan masanın üzerindeki ikiye katlanmış kâğıdı uzattı.

- Okuyun, dedi.

Eylül kâğıdı alıp kalktı, sandalyesini Murat'ın yanına çekti, birlikte okudular. Eşref'in mektubuna Eylül duygusal, Murat şüpheci yaklaştı.

- Neye mecburmuş ya, neymiş senin bulacağın, diye sordu.

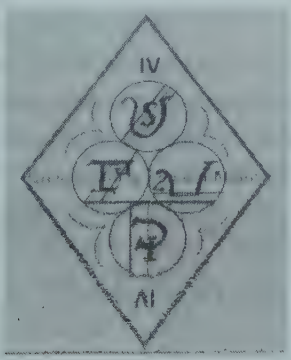
- Anlayacağız, diye sakin cevap verdi ve kalktı Halil, ama sizi başka bir şey için çağırdım.

Kalkarken masadan aldığı pet şişenin içindeki suyu mektubun üzerine döktü. Şaşkın, dökülen suyun etkisiyle irkildi Murat ve Eylül.

- Ne yapıyorsun ulan, diye çıkıştı Murat.

- Kâğıda bak, diye aynı sükûnetle cevap verdi Halil.

İkisi de dönüp kâğıda baktılar ve az önce okudukları yazıların yerinde bir şekil gördüler.

- Bunu sen Eşref'in camına yaptın, diye bağırdı Murat.

Soğukkanlı kalktı, cep telefonunu arka cebinden çıkartıp sehpanın üzerine yapışmış ıslak kâğıdın resmini çekti.

Eylül hâlâ şaşkın kâğıda bakıyordu.

- Yaptım, dedi Halil, o gece Kartal'ın boş evinde, kapının arkasında bulduğum kâğıtta bu şekil vardı.

- Kaybolan kâğıt, diye onaylatmak istedi Eylül.

- Uğruna dayak yediğim diyelim, şeklinde düzeltti Halil.

- Sende kalmasını istemedilerse niye şimdi sende, diye merakla sordu Eylül.

- Zamanı değildi, diye cevap verdi Halil.

- Şimdi zamanı mı, diye tekrar sordu Eylül.

- Bu kâğıt nasıl ulaştı sana, diye şekle gösterdiği tepkiden sonra ilk kez konuştu Murat.

İkisine de bakmıyordu. Gözü şekildeydi. Sesi sanki şeklin içine girmiş, oralardan bir yerden soruyormuş gibi derinden geliyordu.

- Kadir reise vermiş, o da bana verdi, dedi Halil, senin soruna gelince, diye Eylül'e döndü, bana kalırsa Eşref'in "Sen bulursun" derken anlatmaya çalıştığı buydu, şimdi zamanı çünkü bu şekli Eşref vasıtasıyla bulmamız gerekiyordu.

- Yani Kartal Eşref'i çok önce avlamıştı, diye düşünceli konuştu Murat.

Kendi kendine konuşur gibiydi.

- Arabadaymış, resim gerçekmiş, bu durumda çocukların morgdan kaçırılmalarıyla ilgisi var ama mecburmuş, diye cevap verdi Halil, öyle yazmış.

- Döndük dolaştık yine Kartal'da tıkandık, diye dert yanar gibi söylendi Eylül.

- Kilit Kartal, dedi Halil, artık ben de bu işin içinde bir çeşit gizem olduğunu kabul etmek zorundayım, geceki çıkışım için özür dilerim.

Murat da Eylül de Halil'e döndüler. Samimiyeti gözlerinden okunuyordu. İçinden ve hissettirmemeye çalışarak derin bir "Oh" çekti Eylül. Duygu dünyasını alt üst eden

prens değil ama hayranlık duyduğu başkomiser geri dönmüştü. "Bir daha gitmez umarım," diye düşündü.

- Önce bu şekli çözmeliyiz, dedi Murat, zırt pırt gözümüze sokulduğuna göre çözmemiz isteniyor.

- Nasıl çözeceğiz, diye sordu Halil.

- Bana bırak, dedi Murat.

- Çocuklar ne olacak, diye sordu Eylül.

Murat da Halil de anlamadı.

- Yaşlı amcanın elindeki ve Turgut Saraç'ın sandığındaki fotoğraflar, diye açıklama yaptı Eylül, dört çocuktan ikisine tıpatıp benziyorlar.

Gülümsedi Halil. Eskisi gibi gülümsedi. Elini kaldırıp Eylül'ün yanağını avucunun içine alacakmış gibi gülümsedi. Hoşuna gitti Eylül'ün.

- Gizemi kabul ettiysem o kadar da değil, dedi Halil, otuz sekiz yıl, kırk sekiz yıl diyorsunuz, kusura bakma ama bizim oralarda buna gizem değil saçmalık deniyor ama haklısın bir de Turgut Saraç olayı var, Tekin amirin angaryası, o da senin ellerinden öper.

- Anladım, deyip masum boynunu büktü Eylül, ne yapıyoruz şimdi?

- Sen şekille ilgilen, dedi Halil Murat'a bakıp sonra da sen de Turgut Saraç ve Kartal'a yoğunlaş, dedi Eylül'e dönüp, Zagor'la herifi kaybettiğimiz yerden itibaren bir daha araştırın. Kameralar, görgü tanıkları ne varsa, ince ince, ben de sabah ilk iş Eşref'in evine bir daha gideceğim. Bağlantılı olduğu yerlerde bir iz bırakıyorsa mutlaka oraya da bir imza atmıştır. Şimdi gidip yatın, cenazede buluşuruz.

Islak kâğıdı alıp çekmecesine koydu Halil. Bir daha ikisine de bakmadı, konuşmadı, hızlı adımlarla odadan çıktı. Eylül de Murat da nereye gittiğini sormadılar. Arkasından bakmadılar. Murat cep telefonundaki fotoğrafa odaklanmıştı.

- Eve gidiyorum, dedi Eylül.

Duvardaki saat 03.30'u gösteriyordu. Kalktı, Murat'ın cevabını beklemeden odadan çıktı. Halil'in merdivenlerden beşinci kata çıktığını son anda gördü. Bir an peşinden gitmekle gitmemek arasında tereddüt etti. Merdivenlere yürüdü. Aşağı inmeye başladı. "Olacaksa kendiliğinden olacak" dedi içindeki. Haklıydı. Birden çılgın gibi bir ağlama isteği belirdi içinde. İkinci kattaydı. Durdu, etrafına bakındı. Bulduğu ilk tuvalete girdi, kabinlerden birinin kapısını kilitledi ve kimin ne duyduğuna aldırış etmeden haykıra haykıra ağlamaya başladı.

09.40

Olay Yeri şeridi bulunduğu halde kapının aralık olmasına bir süre şaşkın baktı Halil. Vaka, apaçık intihar olmasına rağmen Murat'a rica etmiş, kapıya şerit taktırıp kilitletmişti. Eşref'le Kartal bağlantısından değil sadece içgüdüydü talebinin nedeni. Belki de kimse yokken son kez Eşref'in evine gelip onun yokluğunda onunla konuşmaktı. Aralık kapının önünde bir süre içeriyi dinledi, omuz askısından tabancasını çıkarttı. Bu film karesi tablosundan oldum olası nefret etmişti, ancak son zamanlarda yaşadıkları, kelimenin tam anlamıyla korkutuyordu. Şeridin altından usulca geçip içeri girdi. Burnuna dünden kalma kesif rakı kokusu geldi. Gözleriyle salonu taradı, kimseyi görmedi. Kulaklarının en ufak bir sesi bile duymak için köpek kulağı gibi dikildiğini farz edip içinden gülümsedi. Koridora adım attığında duydu kesik kesik ağlama sesini. Durup dururken Kadir Reis geldi aklına. Öyle ya, adam çok sıkmıştı kendini. Metanetin de bir sınırı vardı. Ayaklarının ucuna basa basa koridordan arkadaki yatak odasına doğru ilerledi. Yatak odasının camla kaplı balkonunda Eşref'in devirdiği sehpa nedeniyle rakı kokusu giderek arttı. Kesik ağlama sesinin yükselmesi, evde bulunan kişinin de aynı yerde olabileceğine işaret ediyordu. Silahı kurmakla kurmamak arasında kısa bir tereddüt yaşadı, vazgeçti, kapının eşiğini siper alıp

içeri baktı. Devrilen tabureyi düzeltmiş, gözünü yerdeki bardak kırıklarına dikmiş, iç çekerek ama mümkün olduğunca sessiz ağlamaya çalışan kişinin suratı apaçık görülüyordu. Silahı aldığı yere taktı. Rahatlamıştı. Yatağın yanından geçip balkon girişine geldi.

- Serhan, dedi.

Yirmi sekiz-otuz yaşlarında gösteren, kirli sakallı, spor giyimli genç irkildi. Kafasını kaldırdı. Yaşlı gözlerinin kenarına zoraki bir tebessüm kondurup saygıyla kalktı, elini uzattı.

- Halil abi.

Uzatılan eli önemsemeden kollarını açıp genç adama sarıldı Halil. Belli ki genç adam da bunu bekliyordu. Karşılık verdi. Yumak oldular. Şimdi sadece genç adam değil Halil de ağlıyordu.

Sabaha karşı 04.30 gibi çıkmıştı Vatan'dan. Önce en üst kattaki kafeteryaya uğramış, bir kahve içip hafiften uyuklarsa sabahı edebileceğini düşünmüştü. Kahvenin ilk yudumunda gelmişti Kızılcıklar aklına. Hulusi Müdürün kim bilir ne zaman kurduğu "Cinayette son düşünülecek şey aileni ihmal etmektir." cümlesini hatırlamıştı. Suçluluktan değil hasretten kalkmıştı aniden. Eve gitmesi yirmi dakika sürmüştü. Hırsız gibi sessizce girmişti eve. Kızılcıkların yatakları arasındaki masalcı nine koltuğunda bir süre oturmuş, sırayla seyretmişti minik canlarını. Bu gece ikisi de sakindi. Hatta Ceylan'ın dudaklarının kenarında, gördüğü rüyadan olsa gerek, tatlı bir tebessüm vardı. "Beni mi görüyor acaba?" diye kurmuş, bu düşüncesi hoşuna bile gitmişti. Defne'yi kapıdan seyretmişti. Halil'in yastığına sarılıp uyuyordu. Berjerin yanındaki sehpada duran gece lambası her zamanki gibi açıktı. Karanlıkta uyuyamazdı Defne. Kazayla elektrikler kesilse hemen hisseder uyanır, korkardı. Telefonu hep başucundaydı bu yüzden. Gece yatarken feneri hemen bulsun diye uygulamayı hazır tutardı. "Üzülüyor musun?" diye anlamsız bir soru sormuştu içindeki. Üzülmüyor kızıyordu. Kendine, düzensizliğine, kargaşa-

sına kızıyordu. Sadece kendini değil kimseyi, etrafındaki kimseyi mutlu edemiyordu. "Önce sen mutlu olmalısın," dedi içindeki. Şu an o kadar uzak geliyordu ki bu sözcük. Sanki yıllardır mutlu hissetmemiş gibiydi. Ne olduğunu bile unutmuş gibiydi. Defne de Eylül de Kızılcıklar da mutlu değillerdi. Bir an aklına, şu an karşısındaki yatakta Eylül yatıyor olsa ne hissedeceği sorusu takıldı. Mimiklerinde en ufak bir değişim olmadığını fark ederek korktu. Niçin yaşıyordu insanlar. Neydi hedefleri. Önünde sonunda iki tür hedef, iki tür kaygısız gelecek yok muydu? "İşinle ve sevdiklerinle iyi ol" değil miydi insanı huzurlu kılan. Yüzü asılmıştı, dönmüş, banyoya girmiş, duşu en sıcağa ayarlamış, suyun kafasına, vücuduna değdiği noktalarla rahatlatmaya çalışmıştı kendini. Amacı kimse uyanmadan evden çıkmaktı. Bunun için telefonunun saatini kurmuş, yediye kadar salondaki koltukta uyumuştu. İyi gelmişti. Giyinip çıktığında dinlenmiş hissediyordu. 08:30'a kadar Defne'yle Eylül'ün uyuduğu mekânların ortasında bir pastanede kahvaltı etmiş ama ikisini de düşünmemişti.

- Babamın haberi yok, dedi Serhan.

Şeref Kocaman Eşref'in ağabeyiydi. 10 yaş vardı aralarında. Konuşmuyordu yıllardır iki kardeş. Serhan on sekiz yaşında evi terk etmiş, babasından sopayla dayak yemiş ve amcasına sığınmıştı. Üç yıl boyunca Serhan'a bakmış, gıkını çıkartmamıştı Eşref. Üçüncü yılın sonunda baba, oğul barışmışlar ancak Şeref, oğlunu kendisine karşı kışkırttı diye kardeşiyle bağlarını kopartmıştı. O günden beri sektirmeden her hafta amcasını ziyaret ederdi Serhan.

- Başın sağ olsun, deyip elinin tersiyle gözlerini sildi Halil, sen nasıl öğrendin?

- İnternetten, dedi Serhan, hemen buraya geldim, Nurten annenin ölümü çok koymuştu amcama.

- Bazen atlatamıyoruz, dedi Halil, ağır geliyor.

- Ben ne yapacağım şimdi, deyip az önce kalktığı tabureye oturdu, ağlamaya başladı Serhan, babamdan daha çok

babamdı benim.

"Ne yapacağını bilememek" salgın bir hastalık gibi herkese geçiyor, diye düşündü Halil. Daha kendisi ne yapacağını bilemeden ne diyeceğini ne cevap vereceğini düşündü, yaklaştı, omzunu sıktı.

- Dayanacağız, diyebildi.

İki senedir evliydi Serhan. Benim oğlan diye bahsederdi Eşref, Serhan'dan.

- Benim oğlan evlendi ama sanki mutlu değil, demişti evlendiklerinin hemen ertesinde.

- Mutludur, sen nereden bileceksin, her gün yanlarında değilsin ki, diye itiraz edecek olmuştu Halil.

Kızmıştı Eşref.

- Oğlum biz bakış uzmanı olmuşuz, ölünün bile mutlu ölüp ölmediğine karar veriyoruz, canlıyı mı anlamayacağız.

Haklı çıkmıştı Eşref. Özellikle son üç ayda Serhan ve karısı Melis arasında kavgalar sıklaşmış, ayrılma noktasına gelmişlerdi.

- Bazı çocuklar büyüyemez, demişti Eşref. Hep annelerinin ya da babalarının çocukları olarak kalırlar, bizim oğlan da onlardan biri.

Kalktı Serhan. Gözleri kızarmıştı. Herkesin her acıyı atlattığı gibi o da atlatacaktı. İntihar da bir tür atlatma değil miydi? "Burada olmuyor" kısır döngüsünün başka bir âlemde son bulması için yapılmıyor muydu? Sessizce yatak odasına yürüdü, gardırobun önünde durdu.

- Halil ağabey, dedi.

- Söyle, dedi Halil.

- Bir hatıra, ufak bir şey alabilir miyim?

Cevap vermeyip kafa salladı Halil. Dolabı açtı Serhan. Eskimiş ahşap, küf ve naftalin kokusunun karışımı yayıldı odaya. Nurten'in ölümünden sonra dolabı da kendi gibi darmadağındı Eşref'in. Kareli eski moda bir cekete ilişti gözü Serhan'ın. Koluna dokundu, acı bir tebessüm kondu

dudaklarına.

- Bayılırdı buna, dedi.

Halil de hatırladı bayıldığını. Kendisinin de çok sevdiğini hatırladı. Bu ceketle Samatya'ya, Kadir'in meyhanesine gelişini, ağustos sıcağında hiç çıkartmayışını, sürekli ceketin kolunu okşayışını hatırladı.

- Alsana, dedi gülümseyerek.

- O da sevinir.

- Sevinir ya.

Askıyı dikkatlice tutup çıkarttı yerinden Serhan. Ceketi kokladı, yüzünü buruşturdu.

- Melis'e söyleyeyim de havalandırsın bunu, dedi.

Gözleri tekrar sulandı. Şimdi sadece amcasına değil, mutsuz geçmişine ve mutsuz olacağını düşündüğü geleceğine de ağlıyordu, belliydi. Bir an Halil'e baktı, sarıldı.

- Ne yapacağım ben şimdi, dedi tekrar ve hıçkırmaya başladı.

Etrafından yavaş yavaş, hızlı hızlı ölümler geçmesine, buna rağmen dik durmaya, bütün acıyı bazen akamayan bir damla gözyaşı etrafında biriktirmeye alışıktı Halil. Cinayette çalışmak, dördüncü katlı olmak, dirayetli olmakla eş tutuluyordu bu dünyada. Serhan'ın sarılmasına aynı şekilde karşılık verirken bunu düşündü. O anda fark etti gardırobun içindekini. Az önce Serhan'ın ceketi aldığı boşlukta duruyordu aradığı. Daha dikkatli baktı. Sakin davrandı. Serhan'ın kendisinden ayrılmasını bekledi.

- Cenazeye gelecek misin, diye sordu.

- İstiyorum, dedi Serhan.

- Araba aşağıda, sen in ben de geliyorum, deyip yolladı onu.

Dolaba dönüp diğer ceketleri araladı. Dolabın arka duvarına yapıştırılmış iki polaroid fotoğrafı, cebinden çıkartıp alelacele giydiği eldivenle tuttu, bantlarıyla birlikte ayırdı. Morgdaki ceset çekmecelerinin aynı açıdan çekilmiş

iki fotoğrafı duruyordu elinde. Fotoğraflardan birinde dört çocuk cesedi yatıyordu kendilerine ayrılan çekmecede, diğerinde ise çekmeceler boştu. Her iki fotoğrafın da altlarına bugün cep telefonlarında kullanılan sarı kafalar çizilmişti. Cesetli fotoğrafta ağlayan surat, boş çekmecelerde ise gülen surat sembollerine suratını buruşturarak baktı Halil. Kartal dalga geçiyordu onlarla ve evet, Kartal yakalanmadan dertler bitmeyecekti.

12.53

Karacaahmet Mezarlığı'nın bitişiğindeki modern görünümlü cami, beklediğinden daha boştu Eylül'ün. Emniyetten neredeyse hiç kimsenin olmaması, intihara karşı dini hassasiyet mi yoksa suçlu olduğu sözde kanıtlanan birinin cenazesinde görülmek istememe tercihi mi çözemedi.

- Eylül komiserim.

Cılız, ürkek hatta belli belirsizdi duyduğu ses. Döndü, Bekir Çapa'yı gördü Eylül. Eşref'in yerine getirilirken kibir ve ukalalığı yüzünden okunan haşmetli adamla, cesetler kaybolduğu gün, ruhuyla bedeni arasına uçurumlar girmiş kadavra arasında bir yerlerdeydi. Saçları uzamış, kirli sakalı ve kafasına taktığı eğreti fötr şapkasıyla neredeyse komik görünüyordu. Gülemedi Eylül, zira kötü hatta çok kötü bir gece geçirmişti. Kaçakçılık dairenin bulunduğu ikinci kat tuvaletinden, girdikten neredeyse on beş dakika sonra çıkmış, kurbağa gibi olmuş gözlerini saklayabilmek için nizamiyedeki nöbetçi polislere "İyi geceler" bile demeden kendisini bir taksiye atmıştı. İlk defa bu kadar gereksiz bir zamanda, ilk defa bu kadar çok ihtiyaç duymuştu ağlamaya. Buna ağlamak değil, kelimenin tam anlamıyla böğürmek demek daha doğruydu. Sadece ağlamamış aynı zamanda kusmuştu da. "Boşaldın, rahatlarsın" demişti içindeki. Doğru boşalmıştı ama rahatlamamıştı. Cihangir'e gidene kadar zaman zaman istemsizce akan gözyaşlarına, iç çekişlerine engel olamamış, içinde acıtan, kanatan kıymık-

ları bir türlü temizleyememişti. Taksiden inince dikkatini Firuzağa Cami avlusundaki çay bahçelerinde oturan kalabalık çekmişti. Buz gibiydi hava. Bu mevsimde sandalyeler bile durmazdı oralarda. Çay bahçelerinden birinin çırağına bu insanların kim olduğunu sormuştu.

- Akrabaları, demişti çırak, bir amca öldü burada, bir taksi çarptı.

İçindeki "Dur" demişti, "Sor" demişti, sormuştu.

- Kimmiş, demişti.

- Çetin galiba, demişti çırak, Turna, Çetin Turna, evvelki gün gelmiş köyden, dönecekmiş, kader işte be abla.

Donmuştu Eylül. Havadan daha beter buz olup donmuştu. Çırağın, kazanın olduğu yer diye parmağıyla gösterdiği yere bakıp donmuştu. Gece rüyasında gördüğü noktaydı. Bir bir olmuştu rüyasındakiler. Çetin amca gerçekten de bulmuştu Salih'i. Bulmuş ve yanına gitmişti. Sabaha kadar yatağında dört dönmüş, yine zaman zaman istemsizce gözyaşlarına boğulup iç çekmişti.

- Beni hatırladınız mı, diye sordu Bekir Çapa, görevden aldılar beni, benim yaptığımı zannettiler sonra Allahtan suçlu bulundu kurtuldum, bir ara ben bile inanacaktım yaptığıma, yani düşünsenize bir değil iki değil tam dört ceset...

Derken uzaklaştı Eylül. İki üç kelime daha söyledi Bekir, ama baktı ki Eylül umursamıyor, sustu. Kızmıştı Eylül. "Suçlu bulundu" demekle Eşref'i kastediyordu Bekir. "Öyleyse niye bir suçlunun cenazesine geldin" diye dönüp sormak geldi içinden, sormadı. Burada bulunan ya da bulunacak herkes, yani kendileri dışındaki herkes, belli ki rahatladıkları için gelmiş ya da geleceklerdi. Belki de kendilerini rahatlatan bu adama çaktırmadan minnet duygularını ifade edecek, son görevlerini yapmış olmanın huzuruyla yok olacaklardı.

- Komiserim, dedi Zagor, suratı asıktı.

Döndü, çoktandır görmediği, özlediği birini görmüş

gibi oldu Eylül.

- Burası bomboş, dedi Zagor.

Belli ki onun da aklından aynı şeyler geçiyordu.

-Vefa, diye cevap verdi Eylül, senin neyin var.

- Hepinize kızgınım, diye cevap verdi Zagor, beni iyice dışladınız.

Bir an anlamadı Eylül.

- Samatya'dan bahsediyorsan benim günahım yok, beni de almadılar biliyorsun, diye kendini savundu.

- Ama her şeyden haberin var, diye üsteledi Zagor.

O zaman anladı Eylül. Sandığın dibinde bulduğu gazete parçasından ve mektuptan haberi yoktu Zagor'un.

- Her şey sabaha karşı oldu, muhtemelen sen kırkıncı uykundayken, diye farklı bir savunmayla karşılık verdi.

- Bilemem, deyip arkasını döndü Zagor.

Bir an küstüğünü zannetti Eylül ama onun baktığı yere bakınca Kadir Reis ve garsonlarının tam kadro yaklaştıklarını gördü, o da Zagor'a yaklaştı.

- O zaman sana kimsenin bilmediği yeni bir haber, dedi, Çetin Turna ölmüş.

Döndü Zagor. Baktı, ismi hatırlamaya çalıştı ve küçük bir çığlık attı.

- Oha, nasıl ya.

- Trafik kazası, dedi Eylül.

Yanlarına gelen Kadir Reis ve tayfasıyla selamlaştılar. Kadir Reis, geceden beri iyice çökmüş göründü Eylül'ün gözüne. Gözaltı torbaları kalınlaşmış, sanki yüzündeki çizgiler iki kat artmıştı. Etraftaki insanlara bakarken sordu.

- Halil gelmedi mi?

- Yoldadır.

Cevabı duyup duymadığını anlayamadı Eylül. Kadir Reis yanındakilerle beraber sanki hiç durmamış gibi yürümeye devam edip tabuta doğru uzaklaştı. Aklına o an gel-

miş gibi Zagor'a döndü Eylül.

- Sahi Murat nerede?

Bu kez Zagor Eylül'ün kulağına yaklaştı.

- Kırkıncı uyku falan dedin ya, bilemedin, biz de sabahladık, acayip haberler var, kendisi anlatacakmış, yemin ettirdi, diye fısıldadı.

- Çatlatma insanı da ipucu ver bari, diye üsteledi Eylül.

- Hayatta olmaz, diyerek intikam alır gibi sırıttı Zagor.

Üsteleyecekti Eylül ancak, avlu girişinde Halil ve yanındaki genci görünce sustu. Halil de onları görüp yaklaştı, tanıştırdı.

- Serhan, dedi, Eşref ağabeyin yeğeni.

Soğuk uzattı elini Serhan. Gözleri kıpkırmızıydı. Gözü de aklı da az ilerideki musalla taşının üzerinde yatan amcasındaydı. Konuşmadan tanışma ritüelini tamamlayıp tabuta doğru uzaklaştı.

- Turgut Saraç'tan ne haber, diye pat diye sordu Halil.

- Karısıyla konuştum, cenazeden sonra gideceğim, diye yalan söyledi Eylül.

"Cinayet Büro'nun iki elemanı gibi olduk" diye düşündü. Birbirlerine bakmadan konuşmak, bazen hiç konuşmamak, hatta görmezden gelmek son 48 saatin alışılageldik tavrı olmuştu ikisi için. Aslında Eylül'ün tek yaptığı, Halil'in tavrına uyum sağlamaktı. Kısa süreli sessizliği yine Eylül bozdu.

- Yeğeni mi varmış Eşref ağabeyin.

- Ağabeyinin oğlu, babasından çok baba gibiydi, Serhan, amcasını çok severdi.

- Yazık, yıkılmış çocuk.

- Bir de bana sor.

- Doğru, sen de severdin.

- Beni yıkan sevgi değil, dedi, elini cebine atıp delil poşetindeki fotoğrafları çıkarttı, Eylül'e verdi Halil.

Arkalarından meraklı başını uzattı Zagor. Eylül poşetteki fotoğraflara bakarken sordu.

- Burası neresi?

Halil'den önce Eylül cevap verdi Zagor'a.

- Morg, dedi ve Halil'e döndü, nereden buldun bunları?

- Eşref'in evinde, elbise dolabının dibine yapıştırılmıştı, diye kızgın cevap verdi Halil.

- Sakin ol, dedi Eylül, sen demiyor muydun Kartal imza bırakacak diye.

- Dedim ama imzadan Eşref'in haberi olacak demedim, diye aynı kızgınlıkla cevap verdi Halil.

- Nereden biliyorsun haberi olduğunu, ya Kartal denen it öyle zannetmemizi istediyse? Diye sordu Eylül.

- Eşref ağabeyin işin içinde olduğuna inanmam ben, dedi Zagor.

- Benim kızdığım sırlarıyla ölmesi, dedi Halil, başımızda bunca bilmece varken yenisine ihtiyacımız yoktu.

- Mutlaka geçerli bir nedeni vardır, dedi Eylül.

Söylediğine kendi de inanmıyordu. Bu inançsızlığın Eşref'e olan antipatisinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını çok düşünmüştü. Evet, Eşref'i sevememişti ama her şey apaçık ortadaydı.

- Ne olabilir Allah aşkına, diye çıkıştı Halil, adam resmen Kartal'ın gemisine binmiş. Bizimle içerken onunla iş birliği yapıyormuş.

"Çok çabuk değişiyorsun" diyecekti, diyemedi Eylül. "Şu sıralar hangimiz yerimizde durabiliyoruz ki" diye düşündü. Üstelik Halil'in içgüdülerine inanmayı öğrenmişti. Onun kızdığının ihanet olduğunu biliyordu. Halil ihanete uğramış hissediyordu. Avluya önce Murat girdi telaşla. 40-50 kişilik zayıf kalabalığın arasında Halil'i aradı, buldu, yaklaşmaya başladı. Asayiş Büro amiri Temel Kırıkhan, yanında savcı Yaman Karaveli ile Murat'ın hemen arkasından geldiler. Murat yanlarına geldiğinde Temel amir Halil'i gör-

dü ve "Cenazeden sonra yanıma gel" tarzı bir işaret yaptı. Başıyla onayladı Halil.

- Geç mi kaldım, dedi Murat.

- Hayır, dedi sertçe Halil.

Kızgınlığı devam ediyordu.

Murat bir an Eylül'le göz göze geldi, "Ne oluyor?" diye kafa salladı. Eylül elindeki delil poşetini Murat'a uzattı.

- Eşref ağabeyin evinde bulmuş, diye ekledi.

Şaşırmadı Murat. Resimlere bakarken yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı. Eylül'e geri verdi.

- Cenazeden sonra bir yerde oturalım, anlatacaklarım var, dedi ve Zagor'a baktı.

- Sırrın bende, dedi Zagor.

Ezan başlamıştı. Avludakilerin bir kısmı camiye yürürlerken paltosundan sigarasını bulup döndü Eylül.

- Ben dışarıdayım, deyip cevap beklemeden avlu çıkışına yürüdü.

İleride, bir çam ağacının altında sigara içiyordu Bekir Çapa. Eylül'ü görünce fötr şapkasının siperliğini hafifçe kaldırıp selam verdi. Minik bir baş hareketiyle karşılık verdi Eylül ve avluya döndü. Halil, Murat ve Zagor ortada yoklardı. Çetin amca geldi aklına. Eylül onun, dört çocuk cinayetiyle ilgili bir kapı açtığına inanıyordu. Her ne kadar Halil, bunun bir saçmalık olduğunu düşünse de onun bile bu saçmalığa inanacak birçok nedeni olduğu belliydi. Sadece Halil kendini bu saçmalıktan uzak tutuyor, Eylül ise saçmalık denen gizemin üzerine gitmeye can atıyordu.

- Bu vaka daha çok su kaldırır, çözersen sen çözersin, çözemezsen... Dedi sustu Bekir Çapa.

Niyeti olmadığı halde döndü Eylül. "Sana ne, ne biliyorsun?" diye çıkışacaktı ki dondu kaldı. Etrafta ondan başka kimse yoktu. Bekir Çapa değil yanında, az önce durduğu çam ağacının altında bile yoktu. Sinirle daha yarısı içilmemiş sigarasını yere attı, Bekir Çapa'yı ezer gibi ezdi,

parça parça etti.

14.21

Nargile salonunun arka bahçesine açılan kapıdan önce Halil girdi. Diğerlerinin gelip gelmediğini umursamıyordu. Boş masalardan birini seçti, gitti oturdu. Peşinden koşan garson telaşlı hareketlerle masanın arkasındaki sobanın düğmesine bastı. Soba kızarmaya başlarken Eylül, Murat ve Zagor da gelip oturdular. Dördü de düşünceli, dördü de asabiydi ama sinirini sadece Halil belli ediyordu.

- Bu olay kapandığında esamemiz okunmayacak, bakın buraya yazıyorum, Cinayet Büro tarihinde adımız bile olmayacak, ne oluyor ulan bu insanlara, diye patladı.

Cenaze çıkışında Asayiş Büro Amiri Temel Kırıkhan'ın arabasında bir süre oturmuştu Halil. Arabadan çıktığında, girdiğinden daha sinirliydi. Yanlarına gelmiş, burnundan soluyarak konuşmuştu.

- Tekin amir istifa etmiş, nerede olduğunu kimse bilmiyormuş, çocuklar olayı kapanana kadar Temel amir vekâlet edecekmiş, demişti.

Temel amirin talebiyle apar topar Vatan'a gitmişler, panik odasında toplanmışlardı.

- Şu ana kadar olanlar ve yapılanlarla ilgili detaylı bir rapor istiyorum, demişti Temel amir ve bu akşam, diye de eklemişti.

"Bunda sinirlenecek bir şey yok" diye düşünmüştü Eylül. Bu rapora Temel amirden çok kendilerinin ihtiyacı olduğu gün gibi aşikârdı. Yaşananlar kimin eseriyse, bu senaryoda herkesin birbirinden bağımsız o kadar farklı rolleri olmuştu ki, bir türlü bir araya gelip konuşamamışlardı. Sürekli birileri ölüyor ya da kayboluyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi içlerinde, duygularında ve duygusal çevrelerinde yaşanan kargaşanın sonu gelmiyordu.

- Hiçbir şeyin farkında değilsiniz, demişti Temel amir,

ülke ayaklanmış, bulun şu katilleri diye yırtınıyor, siz ne hikmetse kıçı kırık bir polis eskisinin cinayetiyle oyalanıyorsunuz, Turgut Saraç dosyasını başkasına vereceğim, bütün gücünüzle dört çocuk olayına odaklanın.

Halil'i bu sefer kızdıran Temel amirin başlarına geçmesi değil, Tekin amirin kaybolmasıydı. Eşref gibi Tekin de ortalığa bir sürü sır saçmış ve sırlarıyla birlikte kaybolmuştu. Eylül'le aynı fikirdeydi Halil. Zaman geçmeden, birini daha kaybetmeden ellerinde ne var ne yok birleştirmeleri gerekiyordu. Panik odası çıkışında yarım saat izin istemiş, Sıraselviler'e gitmiş, Kızılcıklarını görmüştü. Uyanıkken sevmek istemişti onları. Defne evde yoktu. Ballı Pezevenk, yine sahte bir hasretle karşılamıştı Halil'i. Özlemişlerdi babalarını Kızılcıklar. Her iki dizinde en çok sevdikleri hoplatma oyununu oynarken,

- Defne iş arıyor, demişti Ballı Pezevenk.

- Ne işi, diye sormuştu Halil.

- Safar Grup yönetici asistanı arıyormuş, onlarla görüşecek, demişti Ballı Pezevenk.

"Çocuklar ne olacak?" diye sormamıştı Halil. Duygusal olarak bir şey hissetmese de Defne'nin anneliğini tartışmazdı. Mutlaka Kızılcıkları düşündüğüne emindi. Kısa süren oyunun ardından Ceylan'ın "Gitme baba" tarzı mızmızlığına rağmen istemeye istemeye çıkmış, diğerleriyle buluşup Salacak'a gitmişti. Severlerdi Salacak'ı. Vatan'ın griliğine inat maviydi, pisliğine inat temizdi ama en çok da kargaşasına inat sakindi.

- Bir türlü bir araya gelemedik ki, diye serzenişte bulundu Zagor.

- Zorla dağıtılıyoruz gibi, diye sanki kendi kendine konuştu Eylül ama Halil duydu.

- Yine mi gizem, diye kısık sesle çıkıştı yanında oturan Eylül'e.

- Sen kabul etmesen de işin içinde herkese göre farklı bir gizem var, dedi Murat.

Son zamanlarda Eylül'den taraf olması Eylül'ü mutlu ediyordu ama anlaşılan Halil'i de bir o kadar mutsuz ediyordu. Her böyle olduğundaki gibi kafasını kaldırmadan gözlerini Murat'a dikti Halil.

- Önce seni bir çözelim, diye konuşmasına fırsat vermeden o da dikti gözlerini Halil'in gözlerine.

Bu oyunda genellikle kibarlık, saygı ya da sevgi olmazdı. Böyle oynanırdı cinayet oyunları. Cinayetin kabalığı ne kadar yoğunsa tartışması da o kadar acımasızdı. Saha içinde birbirlerine kıran kırana girip küfürleşen futbolcuların, akşam yemeğinde birlikte olmaları gibiydi Cinayet. Sonuca giden her yol mubahtı burada.

- Bunu en az ben de sizin kadar istiyorum, diye beklenmedik bir uyumla cevap verdi Halil.

Gülümsedi Eylül. Bir türlü gerçek Halil'e dönüşemediğini fark etti Halil'in. Ya kendinden beklenmeyecek kadar ruhuyla bedeni birbirinden ayrı ve şaşkın, ya da yine kendinden beklenmeyecek kadar zarif. Oysa neredeyse tam ortasındaydı Halil'in duruşu bu iki seçeneğin. Hiç şaşkın ve hiç zarif olmamıştı birkaç gün öncesine kadar. Diğeri nasıl anlamsızsa bu durumu da bir o kadar anlamsızdı.

- Ben en çok şu bataklıkta kaybolduğun geceyi merak ediyorum diye girdi lafa Murat.

Murat'la aralarındaki uyum Eylül'ü şaşırttı.

- Niye ki, diye şaka yollu gülümsedi Halil.

Belli ki oyun oynamayı sevmişti. Garson çayları dağıtana kadar sol üstten yüzünü yalayan sobanın kırmızı ışığına baktı bir süre. Kimsenin kendisi gibi gülümsemediğini anlayınca yüzü tekrar eski halini aldı, düşünceli cevap verdi.

- Yemekte telefon gelince Zagor'u aradım, diye başladı, ha gariplikse evet bu garip geldi, şef garsonun telefonundan beni aramak, böyle oyunları seviyor it.

Durdu, Zagor'a baktı. Söz konusu anlatımsa ve muhatabı oradaysa olayı monologdan çıkartıp karşılıklı konuşmaya dökmeyi severdi Halil. Tiyatrolar güzeldir derdi hiç

gitmediği halde.

- Buldum, dedi Zagor pişkin pişkin sırıtarak, Fatih'ten, Tedavül sokaktan geliyordu sinyal.

- Kartal'ın evi, diye araya girdi Eylül.

- Evet, dedi Halil, çocukları restoranda bırakıp gittim.

"Çocuklar," derken o çoğul ekinin Defne'yi de kapsayıp kapsamadığını düşündü Eylül. Takıntılı âşıklar gibi hissetti, kendine kızdı.

- Ev boştu, dedi Murat.

- Kapının arkası hariç, dedi ve gülümsedi Halil, o kâğıt vardı, üzerinde şekil olan.

Murat'la Zagor birbirlerine baktılar, ellerini hafifçe kaldırıp "Şimdi değil" şeklinde bir işaret yaptı Murat.

- En heyecanlı yeri, deyip ellerini ovuşturdu Zagor.

Gülümsedi Halil.

- Seviyorsun değil mi beni zor durumda görmeyi, diye takıldı.

Hâlbuki sevmezdi Zagor. Hiçbiri diğerinin zor durumda kalmasını sevmezdi. Halil'in dayak yediği gecenin sabahındaki hali sadece onları değil cinayetteki, hatta Vatan'daki herkesi önce meraklandırmış, ne yapıp edip dayak yediğini öğrenenlerin içinde, dayak atanlara karşı sağlam bir nefret oluşturmuştu.

- Yok be ağabey nereden çıkartıyorsun, diye beklenen cevabı verip yüzünü astı Zagor.

- Şaka yaptım ulan, dedi Halil.

Endişeyle baktı Eylül'ün yüzüne Murat. Aynı şeyleri düşündüler. Başkalaşıyordu Halil. Hatta Eylül bir adım ileri gidip yanında oturan, kolu zaman zaman koluna değen adamın Halil olup olmadığı konusunu bile düşündü.

- Ama hâlâ hatırlamıyorum, diye devam etti Halil. İki bina arasındaki boşlukta, çöp konteynerinin yanına yığılı çöplerin arasında kendime geldim. Her tarafım acıyordu.

İşin ilginci karaltılar görüyordum, gölge gibi, ışığa girdiklerinde bile yüzleri görünmüyordu. Ve fısıltılar. "Öldü mü, yeter bu kadar, işlem tamam" hatırlıyorum sesleri ama görüntü yok. Sürünerek çıktım aralıktan. Bomboştu her yer. Ne araba ne insan ne ses.

Dün geceyi hatırladı Eylül. Aynı boşluğu, aynı sessizliği hatırladı. Gitgide yükselirken, aşağıdaki yolda bir taksinin önünde birbirlerine bakan Çetin amca, Salih ve kendi görüntüsünü hatırladı. O yükseliş sırasında etraftan birilerinin çıkıp kendisine saldırmalarını beklediğini, kimsenin gelmediğini düşündü.

- Değişiyorsun, dedi sessizliği bozan Murat.

Bir anda gözler ona döndü. Eylül'ün de beklediği soru buydu. İrkildi Halil. Belli ki bir tek o beklemiyordu. Gözlerini kırpıştırdı.

- Ne demek ulan bu, diye Halil gibi sordu.

- Hatırlamadığını biliyorum, dedi Murat, bildiğimiz şeyleri anlat diye sormadım, o geceden beri değişiyorsun, hatta şu an şu dakika bile.

Anlamamış gibi baktı Halil. Diğerleri anlayıp anlamadığını çözemediler. Anlamamış numarası mı yapıyordu yoksa gerçekten anlamamış mıydı?

- Bana geldiğinden beri, diye masaya bakarak konuştu Eylül, gidip geliyorsun. Bu gidişler sıklaşmaya başladı, Halil gibi davranmıyorsun.

- Tam da böyle, diye heyecanla söze girdi Murat, ben artık bir gidip bir daha gelemeyeceğinden endişeleniyorum.

- Saçmalıyorsunuz, diyerek Zagor'a döndü Halil.

Halil gibiydi. Başkasına olanı umursamayan ama kendine olduğunda savunmaya geçen Halil'di.

- Bana bakma, dedi Zagor, tamam garip davranıyorsun bazen ama sen...

- Hep tutarlıydı, diye sözünü kesti Murat. Bu yüzden o

Başkomiser Halil Rüzgâr. Ceset gördüğünde içi cız etse de suratına zerre kadar yansıtmayan adam. Hayatının hiçbir anında o dizlerini titretmedin mesela.

Zınk diye durdu Halil. Hepsinin gözü Halil'in dizlerine döndü. Kötü bir şey yapmış çocuklar gibi başını öne eğdi. "Suçüstü" dedi Eylül'e içindeki ses. "Ve bana karşı" demek geçti bir an içinden. Yeri burası değildi ama mutlaka sormak gerekirdi. Yerinde kıpırdadı, söz aradı Halil. Eylül'e göre burada Halil'in vereceği cevap ani, kendinden emin ve umursamazca söylenen "Manyaksınız siz." olmalıydı. Bekledi.

- Buraya beni değil olayı konuşmaya geldik, diye beklenmedik bir cevap geldi.

Değiştiğini bal gibi de kabullenmekti bunun adı. Murat endişeyle baktı Halil'e. Eylül bakmadı bile. Masa örtüsünün üzerinde sigaradan yanmış kara kenarlı deliğe takılı kaldı gözleri. Hepsi bir telefon sesiyle irkildiler. Kıpırdandı, arka cebindeki telefona uzandı Halil. Eylül'de baktı. "Temel Amir-Asayiş" yazıyordu eski titriyle. Açtı, dinledi, suratı gitgide değişti.

- Hemen gidiyoruz amirim, dedi, kapattı telefonu, haydi, dedi, Kartal'ı görmüşler, Kuzguncuk'ta.

Kartal adı içlerinde bir düğmeye basılmış gibi havaya fırlattı hepsini. Saniyeler içinde caddenin kenarında park halinde duran Halil'in arabasına atlayıp hareket ettiler.

- Neredeymiş, diye sordu Murat.

- Esnaf lokantası, orayı bilirim, sen de bilirsin, dedi Halil.

Ben de bilirim diyemedi Eylül. Sadece hatırladı.

- En iyi kuru nerede bilir misin, demişti Halil.

- Annemin evinde, diye gülerek cevap vermişti Eylül.

Takozu yakaladıkları geceydi. Karısını ve 6 yaşında kızını bıçaklamıştı Takoz. Cezaevinden çıktığı gün katletmişti canlarını. Kıskanmıştı. Evlerine giren bakkal çırağı-

nı karısının sevgilisi sanmıştı. Bağcılar'da eski bir binanın bodrumunda esrardan kafayı bulmuş bir şekilde alıp teslim etmişlerdi.

- Annenin kuru fasulyesini bilmem ama bir de bunu denemeden karar verme istersen, deyip Gülendam ablanın Kuzguncuk'taki esnaf lokantasına getirmişti Eylül'ü.

Kuruya da Halil'in kuru yerken kendisini seyreden sıcacık, sevgi dolu gözlerine de bayılmıştı o akşam. Şimdi arabanın sürücü koltuğunda oturan da aynı adam mıydı? Arka çaprazdan dikiz aynasına baktı Eylül. Gözünün altı seğiriyordu Halil'in. Eğer biraz vücut dilinden anlıyorsa, bu akşam nargile salonunun bahçesinde söylediklerinin yarısının yalan olduğuna yemin edebilirdi Eylül.

Gülendam ablanın lokantasında ışık yanıyordu. Saat neredeyse sekize geliyordu. Evde yemek yapmaya üşenen ailelerin de uğrak yeriydi esnaf lokantası. Hâlâ kapatmamıştı. Lokantaya iki bina kala durdurdu arabayı Halil, dikkatle boş bir aralığa park etti. Halil'in yaptığı gibi, inince Eylül de kontrol etti belindeki silahı. Yavaşça lokantaya yaklaşıp camdan içeri baktılar.

- Orada, dedi Halil.

Camekânlı mutfak tezgâhının hemen önündeki masada dışarıyı görecek şekilde oturuyordu Kartal. Aynıydı. Sanki sabah Vatandan çıkmış gibiydi. Halil'in ve Eylül'ün elleri tekrar silahlarını yokladı.

- İçeride müşteri var, diye uyardı Murat.

Bir masada karı koca oldukları belli iki kişi, yine belli ki beş-altı yaşlarındaki kızlarıyla oturuyorlardı. İştahla sütlaç yiyordu kız. Gülendam ablanın hesap götürdüğü diğer masada ise orta yaşlı, yorgun görünümlü bir erkek vardı.

- Sen kal, dedi Zagor'a bakarak Halil, olur da çıkarsa ne yap et durdur.

Yürüdü, dükkân girişine yaklaştı. Peşinden Eylül ve Murat da yürüdüler. Kapıdan girmelerine ramak kalmışken gördü Kartal onları ve aniden kalktı, mutfağa koştu.

- Dur, diye bağırdı Halil.

Gülendam abla ve iki masadakiler şaşkındı. Eylül cebinden kimliğini çıkartıp üstünkörü tuttu.

- Sakin olun biz polisiz.

Kartal'ın peşinden mutfağa daldılar. Uykulu gözlerle bulaşık yıkayan çocuk, yanındaki açık kapıdan döndürüp yeni girenlere çevirdi gözlerini. Önce Halil arkasından Eylül çıkarttılar silahlarını ve üçü birden açık olan kapıdan eski bir apartman boşluğuna girdiler.

- Üstte otururum ben, dediğini hatırladı Eylül Gülendam ablanın.

Merdivenlerde Kartal'ın ayak seslerini duydular.

- Kartal, diye bağırdı Halil, kaçacak yerin yok, teslim ol.

Cevap gelmedi. Üst kattan yukarı uzanan merdivenlere baktı Halil. Önce bir karaltı gördü, ardından bir kapının gıcırdayarak açıldığı duyuldu. Son merdivenleri tırmandıklarında az önce açılan kapının, eski apartmanın terasına çıktığını fark ettiler. Önce Halil, arkasında Eylül ve Murat durdular. Halil ve Eylül silahlarını kurdu.

- Kartal teslim ol, diye dışarı doğru bağırdı Halil.

Dışarıdan gelen ambulans sireni cevap verdi Halil'e. Kafasını uzatıp etrafına baktı, döndü, Eylül'e:

- Sen sola.

Murat'a:

- Sen de benle sağa, arkamdan ayrılma, dedi.

Silah taşımıyordu Murat. Olay Yeri'ciler genellikle taşımazlardı. Murat'ın beylik tabancası odasının çekmecesinde, alındığı gibi kutusunun içinde dururdu. Halil kenara çekilip Eylül'e yol verdi. Halil'in nefesini bir an yüzünde hissetti Eylül. Dar kapıdan geçerken yüzleri arasında birkaç santim kalmıştı. Soğuk ve ıslak teras oldukça karanlıktı. Eylül sola dönerken silahını öne uzattı. Arkasından Halil ve Murat'ın çıkarak diğer tarafa yöneldiklerini hissetti.

Görünürde kimse yoktu. Halil ve Murat ayaklarının ucuna basarak merdiven boşluğunu oluşturan yapının köşesine ilerlediler. Hafifçe başını çevirip Eylül'e baktı Halil. Eylül de aynı yapının diğer köşesindeydi. Onun köşeyi dönmek için yaptığı hamleyi bekledi ve aynı anda kendisi de hamle yaptı. Bir bacağı kırık olduğu için, diğer üç bacağının üzerinde eğreti duran tahta bir masa ve içi boş iki manav sandığından başka bir şey yoktu. Derin bir nefes alıp Eylül'den gelecek sesi bekledi Halil. 1-2-3 saydı, döndü. Hızlı adımlarla diğer köşeye yürüdü. Eylül duvar dibindeki tabureye oturmuş onları bekliyordu. Umutsuz kafa salladı. O anda bir ışık yandı.

- Ne oluyor burada, diye bağıran bir kadın sesi duyuldu.

Üçü de kafalarını uzattılar. Az önce onların çıktıkları kapıdan, altmışlı yaşlarda bir kadın çıkmış korkuyla etrafa bakıyordu. Kadının başının üzerindeki çıkıntının kenarında bir ampul yanıyordu.

- Polisiz biz, diyerek kimliğini uzattı Eylül, bir kaçağı...

Devam edemedi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kadın da Eylül de gözlerini aynı noktaya diktiler. O noktayı az sonra Halil ve Murat da gördüler. Karanlıkta görünmeyen detay ışık yanınca kabak gibi ortaya çıkmıştı. Terasa açılan kapının hemen önünde başlayan ve terasın sonuna kadar uzanan 4-5 metrelik alana boyayla dev bir şekil çizilmişti. O şekil Halil'in, Kartal'ın evinde bulduğu kâğıtta ve Eşref'in bıraktığı mektupta gördüğü şeklin aynısıydı. Tek fark artık en üstte ve sol ortadaki yuvarlakların içinin boş olmasıydı.

- Yeter ulan, diye çığlık atıp terasın içinde dört dönmeye başladı Halil, neredeysen çık amına koyduğumun çocuğu.

Murat koştu, yakaladı Halil'i. Bir süre Murat'ı da sürükleyen Halil, terasın uzak köşesinde aniden durdu. Uzakta belli belirsiz karşı yakanın ışıkları görülüyordu. Bir vapur sesi geldi kulaklarına. Olduğu yere diz çöktü Halil ve

ağlamaya başladı.

19.10

- Ben aramadım, dedi Temel Kırıkhan.

Halil, kızarmış gözleriyle yine içine kapanmıştı. Düşünüyor mu yoksa yine başka bir tarafa mı geçti anlayamadı Eylül. Zagor'u Vatan'a bırakmak için dönmüşlerdi. Arabayı Eylül kullanmış, gelişte Eylül'ün oturduğu yerde bu kez Halil oturmuştu. Yola baktığı kadar Halil'i de izlemişti Eylül. Geçen haftanın sert adamının yerinde naif, kırılgan, dokunsan ağlayacak biri oturuyordu. Vatan'ın ikinci katında haykıra haykıra ağladığı geldi aklına. Halil kadar sert ve vurdumduymaz olduğunu hiçbir zaman iddia etmemişti. Kendisi için bu haykırışlar bir boşalma olarak kabul edilebilirdi ama Halil için olsa olsa değişimin yeni bir boyutuydu.

- Ne yapacağız, demişti fısıldayarak Murat.

- Evine bırakalım, diye cevap vermişti Eylül, çocuklarını görür, rahatlar, iyi gelir.

İçi yanmıştı söylerken. Muhtemelen Halil'i bıraktıklarında çocukların uyumuş olacağını, onu rahatlatacak olanın Defne olacağını biliyordu. "Bana götürelim" demeyi çok istemişti. "Bu kez daha tecrübeliyim, şaşkın ördek gibi ne yapacağını bilmeden etrafında dolanmam, onu ancak ben rahatlatırım" demeyi çok istemişti. "Ne ayıp düşünceler bunlar" demişti içindeki. İlgilenmiyor görünse de içinin Halil'i deli gibi kovaladığının, hâlâ avcı olduğunun farkındaydı.

Temel Kırıkhan, Vatan'ın kapısında yakalamıştı onları. Halil'in yüzü ve diğerlerinin asık suratları hemen ele vermiş, cinayetin geçici amiri tarafından asayişteki odasına alınmışlardı. O da Halil'den vazgeçmiş, elindeki cep telefonunun arananlar kısmını Eylül ve Murat'a göstermişti. Gerçekten de o kısımda Halil'in arandığına dair bir kayıt

yoktu. "Koskoca amir silecek değil ya" diye düşünmüştü Eylül. Telefonun ekranını kapatıp düşünceli bir halde masasına oturdu Temel. Önce Halil'e baktı acıyarak. Kesin kanaat getirdi Eylül. Halil orada değildi.

- Şu olayı başından bir anlatın bakalım, dedi hafif Karadeniz şivesiyle.

Murat ve Zagor Eylül'e döndüler.

- Altı gündür garip şeyler yaşıyoruz, diye başladı Eylül.

Çocukları bulduktan sonra kimliklerini araştırdıklarını, ortada çocukları arayan kimse olmadığını, nüfus kayıtlarında kimlik bilgilerine ulaşamadıkları gibi herhangi bir kayıp kaydının olmadığını anlattı. Murat araya girip çocuklarda ne boğulma ne darp ne de ölüme sebep olacak başka bir iz bulamadıklarını ve otopsiyi beklemeye karar verdiklerini ekledi.

- Sonra kaçırıldılar, diye kesti sözünü Temel, bu Eşref Kocaman fotoğrafı ne iş, diye devam etti.

Önce Kartal var, dedi Eylül. Çocuklar adli tıptan kayboldukları anda o da kayboldu, başta anlam veremedik ama sadece birkaç saat sonra haber internet sitelerine düştü, araştırdım, haberi Kartal'ın verdiğini öğrendim.

- Halil o herifi benden almak için az dil dökmedi, dedi Temel.

Halil'e bakarak söylemişti bunları. Bir an göz göze geldi Eylül ve Murat. Suçluyor mu, lafın gelişi mi söylüyor anlamadı ikisi de.

- Evini boşaltmıştı, diye devam etti Eylül, hemen arkasından da Eşref ağabeyin fotoğrafı çıktı ortaya.

- Tabii bu arada adli tıp kamera kayıtlarının silinmesi var, diye araya girdi Zagor.

Yeleğinin üst cebinden bir sürü not kağıdını karıştırırken kısa bir sessizlik oldu. Aradığı kâğıdı buldu, okudu.

- Saat 21.25 ile 22.17 arası uçmuş.

- Bekir Çapa ve güvenlikçiyi sorguladık, dedi Eylül,

idari soruşturma devam ediyor ama ikisi de serbest.

- Çünkü suçlu onlar değil, dedi tanımadıkları bir ses.

Halil'den geliyordu ama sanki onun sesi değildi. Hepsi Halil'e döndü. İlk kez geri gelmişti. Donuk gözlerle Temel'e bakıyordu.

- Anlamadım, dedi Temel.

- Onlar suçlu değil, diye tekrarladı Halil. Bu kez sesi normale dönmüştü.

"Kişilik bölünmesi" dedi içindeki ses Eylül'e. "Halil'in içinde başka biri var." Gözlerini Halil'den ayıramadı Eylül. İçindekine inanmak istemese de olanların başka bir izahı yokmuş gibi duruyordu.

- Kim suçlu peki, diye alaycı bir ses tonuyla sordu Temel.

- Eşref, dedi Halil.

Sanki bütün yaşananların failini bulmuş gibi kendinden emin çıkmıştı sesi. Murat ve Zagor da ister istemez şaşkınlıkla baktılar Halil'e.

- Tamam hepimizi aldattı ama o kadar da değil, diye çıkıştı Murat.

- O kadar, dedi Halil.

- Fotoğraf montaj değil, zaten kendisi de itiraf etmiş, ama çocukların morgdan kaçırılışında suçlu, cinayetle ne ilgisi var, diye araya girdi Zagor.

- Sakin olun, dedi ellerini kaldırarak Temel ve Halil'e döndü, devam et, dedi.

- Çocuklar o havuzda ölmedi, diye devam etti Halil, hatta İstanbul'da da ölmedi, ülkenin farklı şehirlerinde kaçırılıp öldürüldüler.

Gözlerine baktı Halil'in Eylül. "Diğer kişilik" dedi içindeki, "Bu konuşan Halil değil." Ürperdi Eylül. "Saçmalıyorsun," diye fısıldadı içindekine doğru.

- Saçmalamıyorum, diyerek Eylül'e baktı Halil.

İçinden söylediğine emindi Eylül. Bir kez daha ama bu sefer daha şiddetli ürperdi. Ayağa kalkıp cam kenarına yürüdü Halil. Kısa bir süre dışarıdaki trafiği izledikten sonra tekrar döndü, herkesin merakla kendisini seyrettiğinden emin olmak istermiş gibi tek tek odadakilerin yüzlerine baktı,

- Striknin Kreatin[7], dedi.

Koltuğunda sıçradı Murat. Neye şaşırdığını anlamaya çalıştı Eylül. Büyük olasılıkla bu teşhisinden kendisinin niye haberi olmadığını düşündüğüne hükmetti.

- Neymiş o, diye sordu Temel.

- Zehir, diye sakin cevap verdi Halil.

Bütün bunlar bir senaryonun sahneleri gibi oynanıyordu sanki. Başrolde Halil vardı. Çok iyi bir oyuncu değildi. Falsoları vardı. Ezberlediği çok belliydi. En azından Eylül böyle düşünüyordu.

- Neden, diye sordu.

Zagor'a döndü Halil.

- Sen söyledin, dedi, organ ticareti.

- Peki ben de tekrar sorayım o zaman, neden çocukları havuza attılar, organ mafyası olsa cesetleri bile bulamazdık, dedi Eylül.

- Para aklamak gibi, diye yine sakin cevap verdi Halil, cinayetleri akladılar ve cesetlerin toplu halde aynı morga kaldırılmasını sağladılar, sonra da zahmetsizce pof, uçurdular.

[7] Striknin, Nux Vomica adlı Güney Asya'da yetişen bir ağaç türünden elde edilen bir zehirdir. Renksiz, küçük billûri bir tozdur. 265° de kaynar, 6660 kısmı suda, mutlak alkolde ve eterde kolaylıkla erir. Kreatin ise bir proteindir. Kreatin striktinin proteine bağlı hali olduğu için ikisi birlikte kullanıldığında striknin kreatin diye adlandırılır. Ciddi bir zehir olan striknin deriden absorbe olmaz. Deri altına şırınga edildiğinde, deri altı dokusundan kolay absorbe olur ve etkisini gösterir. Bu şekilde vücuda girdiğinde vücut fonksiyonlarını bozarak solunum yollarını felç eder ve kişi boğulur. Metabolizmayı altüst eder, solunum yolları bozukluğu dışında kalp krizine de yol açar. Fare ve köpekleri öldürmek için de kullanılan zehir, hayvan hakları savunucularının tepkileri sonucunda yasaklanmıştır. (y.n)

- Kimler kardeşim kimler, diye parladı birdenbire Temel, yaptılar, ettiler, sen Cinayet Büro değil misin, bul o zaman, neredeyse bir hafta oldu sadece sallıyorsun, ortada ne delil ne katil ne de ölü var.

Bir anda donakaldı Halil. Yüzündeki güven, rahatlık ve kendini beğenmişlik rüzgârda hızla dağılan sis bulutu gibi uçtu gitti. Hepsi donakaldılar. Gözlerini huzursuzca kırpıştırmaya başladı Halil. Bir oyun oynamaya kalkmış, resti görülmüş ve eli fos çıkmış kumarbaz gibiydi. Temel'in, masanın ortasındaki fişleri büyük bir keyifle kendi önüne çekmesini izledi. Onun yerinde olmak istemeyeceğini düşündü Eylül. Halil'in de kaybolacağını düşündü Murat. Tıpkı Kartal gibi, tıpkı Tekin amir gibi bir daha hiç görünmeyeceğini, kaybolacağını düşündü. İlk adımı atmakta gecikmedi Halil. Cevap vermedi. Önce hepsine tek tek baktı. Yardım ister gibi değil "Göreceksiniz," der gibi baktı. Aniden yürüdü, odadan çıktı. Temel, Halil'in odadan çıkmasını bekler gibiydi. İtiraz etmedi, Eylül'e döndü.

- Takviye ister misiniz, diye sordu.

"Halil'in yerine kimi vereyim?" demekti bu.

- Hayır amirim, dedi düşünmeden Eylül, ben Halil Başkomiserimle konuşurum, izin verirseniz bu kadroyla devam edelim, çözemezsek hepimizi alın bu görevden.

- Zaten olacağı da bu, dedi Temel, beceremezsek hepimiz gideriz.

Toplantı bitmişti. Odadan çıktıklarında asayişin elemanları "Beceriksizler!" der gibi bakıyordu suratlarına. En azından Eylül'e öyle gelmişti.

- Eylül, dedi Murat Asayiş Büro'dan bekleme salonuna çıktıklarında, senin bu striknin kreatinden haberin var mı?

- Yok, diye kafa salladı Eylül, benim olsa senin de olur, zaten bundan da önce senin haberin olur.

Düşünceli kaldı Murat.

- Benden önce Eşref'in, diye umutsuz fısıldadı.

Duydu Eylül.

- Ne yani, sen de Halil'le aynı fikirde misin, diye sordu.

- Parçaları birleştirmeye çalışıyorum, dedi Murat, ama sizin kadar becerikli değilim, Cinayet Büro sizsiniz.

- Şu striknin mi ne haltsa Eşref ağabey mi, diye sordu merakla Zagor.

- Halil bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyor, dedi Murat, yoksa striknin kreatin diye atlamazdı, Eşref de itiraf etmiş, işin içinde Kartal'ın olduğu her durumdan işkilleniyorum artık.

Doğrusu Halil'in çıkışına Eylül de anlam verememişti. "İkinci kişilik" safsatası bile olsa Halil'in içindeydi. Halil'in bilmediğini o da bilemezdi ve Halil nereden biliyordu ya da nasıl böyle bir kanaate varmıştı.

- Sana çok iş düşüyor, dedi damdan düşer gibi Murat.

Bu ikinciydi. Halil'in kurtuluşu için Eylül'den medet ummak, Murat için alışkanlık olmuştu sanki. "Ne yapabilirim, kaçıyor benden" demek istedi, diyemedi. Gereksiz güçsüzlük gösterisi olurdu. Murat'ın gözleri etrafta Halil'i arar gibi bakındı.

- Bilmen gereken bir şey var, dedi.

Gözlerini kıstı Eylül.

- Ne o, diye sordu.

- Odama gidelim, dedi Murat, Zagor'la sana bir şey anlatacağız.

Murat'ın odası birinci kattaydı. İlk defa etrafa dikkat ettiğini fark etti Eylül. Aklı Halil'de olduğu halde Olay Yeri İnceleme'nin diğer bürolardan daha düzenli olduğunu gördü. Daha çok bir laboratuvar havasında ama temizdi. Masa ve mermer tezgâhların bitimindeki cam duvarlı odasına girer girmez su ısıtıcısının düğmesine bastı Murat.

- Çekmecede kahve ve çay var, ben şu üçü bir arada olanlardan içerim, dedi Zagor'a.

- Yılışık yok mu, diye sordu Zagor.

- Sen yapsan ne olur, diye çıkıştı Murat.

- Yok yahu onun için demedim, ne zamandır görmüyorum, diye günah çıkarttı Zagor.

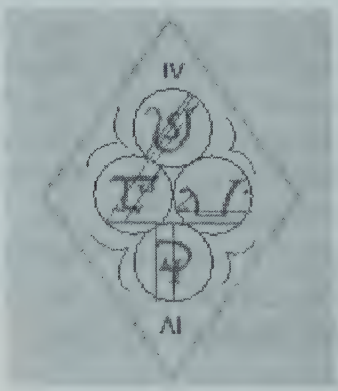
Murat'ın darmadağın masasında eski model bir otomobilin ahşap maketine takılmıştı Eylül'ün gözleri. Fark etti Murat.

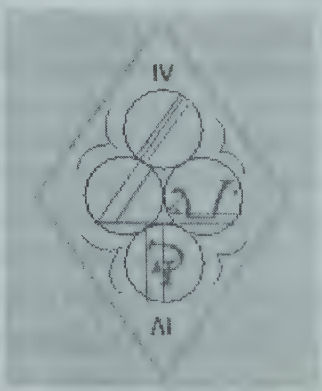
- Gelir şimdi, diye Zagor'a cevap verdikten sonra maketin yanına gitti, aldı, Eşref ağabeyin hatırası, dedi.

- Kendi mi yapmış, diye Eşref'e soramadığını sordu Eylül.

- Tek tek, diye cevapladı Murat, ama şimdi maketten daha önemli bir durum var, diyerek maketi yerine koydu ve masadaki dosyalardan birini aldı.

Murat'ın hareketlerini seyrederken Zagor'un verdiği kahveyi alıp koltuğa oturdu Eylül. Dosyadan bir A4 kâğıt aldı Murat. Bilgisayarına döndü, birkaç saniye sonra kalktı yazıcının başına gitti. Tıkırdadı ve çalıştı yazıcı. Oradan çıkanla birlikte iki A4 kâğıdı odanın bir duvarını tamamen kaplayan beyaz tahtaya, birer yapışkanlı mıknatısla tutturdu. Eylül ve Zagor tahtaya yaklaştıklarında, karşılarındaki kağıtlarda iki şekil vardı. Bir tanesi Halil'in, Kartal'ın oda kapısının arkasında bulduktan sonra kendisini döven adamlara kaptırdığı, ancak Eşref'in itiraf mektubuyla tekrar ortaya çıkan, diğeri ise Kuzguncuk'taki binanın terasına boyayla, muhtemelen Kartal'ın yaptığı şekildi.

- Farklı bunlar, diye görüş belirtti Eylül.

- Evet, deyip eline aldığı cetvelle bir konferans anlatıcısı gibi kâğıtların yanına geldi Murat ve sordu, Maji nedir bilir misin?

- Hayır, dedi Eylül, hiç duymadım.

- Bütün dinlerin atası, insanlığın en eski öğretisi, diye başladı Murat. Düşün, Fransa'dan Güney Afrika'ya kadar insan yaşayan neredeyse tüm coğrafyalarda izleri bulunan bir öğreti. Atlantis, Mu, Eski Mısır, Aztek, İnka, Maya inanışlarının kaynağı. Bugünkü inanışın 4 temeli, hava, su, toprak ve ateş oradan yani Maji'den geliyor. O yüzden 4 rakamı ilk olarak Maji öğretisinde kutsal sayılıyor.

- Dört çocuk, diye fısıldadı Eylül.

- Evet, deyip elindeki cetveli soldaki ilk şeklin üzerine koydu Murat, yaklaş.

Yaklaştı Eylül. Cetvel önce şeklin üst ve altında Roma rakamlarıyla yazılı iki adet 4'ü işaretledi.

- Bunlar dört, dedi Murat.

- Dört daire, dedi Eylül.

- Dört daire içinde dört harf, dedi Murat, S, T, A ve K, aslında bu dört daire hava, su, ateş ve toprağı anlatıyor. Normalde bu dairelerin içinde onların simgeleri olması gerekiyor ama nedense harfler var. Maji'nin temelinde saflık yatıyor ancak gerçek anlamı sır. Saflık, oluşumun ilk koşulunun aynen korunması anlamına geliyor. İçeri gömülmüş yazıyı okuyabiliyor musun?

Gözlerini kısıp dikkatle baktı Eylül.

- Quae, dedi heceleyerek.

- Perfekta non dimidium, diye tamamladı Murat, hiçbir şey yarım kalmaz, her şey tamamlanır, yani adalet, yani bir kapı kapanmadan diğeri açılmaz, açılamaz, yani oluşumun ilk koşulu, insanoğlu üzerine düşmez, ilgilenmez, savsaklarsa, sırrın temsilcileri devreye girer, paylaştırır ve yarım kalanın tamamlanmasını sağlarlar.

- Kapanacak bir hesap var, deyiverdi Eylül ansızın.

Şekle bakmakta olan Murat aniden döndü.

- Bu cümle, diye sordu.

- Halil söylemişti, dedi Eylül.

- Ölü çocuklardan birinin Halil'e söylediği cümle, dedi Murat, tabii ya, diyerek döndü koltuğa yığılır gibi oturdu.

- Ölü çocuk mu, diye şaşkın sordu Zagor.

- Halil cesetlerle konuşurdu, diye kapatmak isterken daha gizemli bir cümle kurdu Eylül.

- Nasıl ya, diye meraklı sordu tekrar Zagor.

- Saçma bu, diye fısıldadı Murat gözlerini şekillerden ayırmadan.

- Hem de daniskası, dedi kendi fikrine katıldığını zannederek Zagor.

Bir Murat'a bir de gözlerinin baktığı yere, şekillere baktı Eylül. Sanki kafasından geçenleri okumak ister gibiydi. Murat aniden kalktı.

- Halil'i bulmamız lazım, dedi ve masanın üzerindeki kargaşa içinde cep telefonunu buldu.

Eylül, Murat'ın telefondaki tuşlara düşman gibi basışını izledi. Kafası karışmıştı. Halil'in durup dururken ortaya attığı tezi düşündü. Zehrin adını hatırlamaya çalıştı hatırlayamadı. Bir düğmeye basmıştı, belliydi ama Halil'in kurduğu cümlenin Maji mi her neyse onunla ne ilgisi vardı ne anlama geliyordu.

- Allah kahretsin, neredesin ulan, diye telefonu masaya bıraktı Murat, baştan beri yanlış çekmeceye bakıyoruz.

Hızla kapıya yürüyüp çıkarken Eylül arkasından bağırdı.

- Nereye?

- Halil'i bulmaya, dedi ve çıktı Murat.

Bir an peşinden gidip gitmemekte tereddüt etti Eylül. Zagor'la göz göze geldi.

- Bu sefer burada kalmayacağım, dedi Zagor ve Murat'ın peşinden çıktı.

Durdu Eylül. "Gitme." dedi içindeki. Döndü, şekillerin tutturulduğu beyaz tahtaya yürüdü. Önce harflerin tamam olduğu ilk şekle sonra da iki harfin eksik olduğu diğer şekle baktı.

- S, T, A, K, diye fısıldadı, kayıp olanlar hanginiz ve ne anlama geliyorsunuz?

Düşünceli döndü. Ağır ağır kapıya yürürken zaman zaman duyduğu ama içinden gelmediğine emin olduğu sesi tekrar duydu. Kapının dışından geliyordu. Çıktı. Merdivenin önünde ses tekrar yankılandı.

- İyi düşün, diyordu, son şansın, iyi düşün.

Kararsız kaldı, aşağı inen merdivenlere yöneldi. Eğer Halil tahmin ettiği yere gittiyse o resim, hayatında en son görmek isteyeceği resimdi ve buna tahammülü yoktu Eylül'ün...

22.28

- Yatıyordu, dedi Zagor telefonun öbür ucunda, cenin gibi yatıyordu.

Camdan dışarıdaki kargaşayı seyrediyordu Eylül. İki adam kavga ediyorlardı. Etraflarındaki insanlar adamları ayırmak yerine cep telefonlarıyla kavgayı çekmeyi tercih etmişlerdi.

- Orada mısın, diye sordu Zagor.

Korkuyordu işte, sormaya korkuyordu. Almayı beklediği cevap içini yakacaktı biliyordu Eylül.

- Nerede yatıyordu, dedi anlamsız cesaret gösterisinde bulunarak.

- Nerede olacak yatağında, dedi Zagor.

Bir an vücudu ağırlaştı, bacakları gövdesini taşıyamaz oldu Eylül'ün. Koltuğun kenarına çöktü, derin derin nefes

aldı. "Çok sevdiğin birinin öleceğini bilirsin ama ölünce yine de üzülürsün" dedi içindeki. Gerçekten de ölüm kadar yakıcıydı Zagor'un cevabı.

- Zorladık ama gelmeyeceğim dedi, diye devam etti Zagor, ısrar etmeyelim dedi Murat ağabey, çıktık.

- Kahveni yaptım, şekersiz, diye konuştu Tayfun Altay.

Telefondaki sesle salonun girişinden yaklaşan ses üst üste binmişti. Evet öleceğini biliyordu çok sevdiğinin ve evet Zagor'dan duymayı beklediği cevap da aynen böyleydi. Yine de üzüleceğini biliyordu çok sevdiğinin ölümüne ve karşılığında Tayfun'u aramıştı. Güzel sesli çirkin Asayiş Büro başkomiserinin, Şişli'de babadan kalma evinden Cihangir'e adeta uçması sadece 10 dakika sürmüştü. Teşekkür edip kahveyi aldı ve kocaman bir yudum içti Eylül. Aslında bunu niye yaptığını da bilmiyordu. "Çoban dağa küsmüş, dağın haberi olmamış," demişti içindeki ama gözü kararmıştı bir kere. Az sonra yaşanacakları ya da yaşanması talep edilecekleri aklına getirdikçe midesi bulanıyor, kahvenin tadı daha bir acı geliyordu.

- Seninki dağıtmış asayişi, dedi ansızın Tayfun.

Tombul bilgisayarcıyı sorguladığı sırada Halil'in gelişinden bahsediyordu.

- Seninki, diye sordu anlamamış gibi.

- Başkomiserin, Halil, dedi kazı çevirmek istercesine.

Tayfun'un ağzından çıkan bu alaycı sözcük sesinin güzelliğini bile bastırmış, çirkinleştirmişti sanki.

- Orada mısın, alo, diye bağırdı telefonun öbür ucundan Zagor.

Telefonu kapatmadığını o an fark etti.

- Zagor, dedi sanki başkasıymış gibi ya da o umutla.

- Kimle konuşuyorsun, diye sordu Zagor.

- Sana ne, dedi istemsizce ama der demez de pişman oldu.

- Ha peki affedersin rahatsız ettim, dedi ve Eylül'ün

özür dilemesine fırsat bırakmadan kapattı Zagor.

Suçlular dışında ilk kez hem de cinayetten birine böyle davranıyordu.

- Kim o ukala, diye sordu Tayfun.

Belli ki Eylül'ün "Sana ne" deyişinden kuvvet almıştı. 1, 2, 3, 4... ona kadar saydı içinden Eylül. Birkaç saniyede iki kişiyi terslemek biraz fazla olurdu. Ellerini kaldırdı. Tayfun'a değil kendineydi bu fren.

- Fincanları yıkayıp geliyorum, sen keyfine bak, dedi, kahvesini ne kadar ağzı yanarsa yansın bir dikişte bitirdi ve soluğu mutfakta aldı.

"Kim o?" dedi Tayfun'u kastederek içindeki. "Öpüşecek misiniz?" diye sordu diğeri. Bir başkası "Hatta sevişir de şimdi bunlar," diye alay etti. Beyninin her kıvrımına ihanet ettiğini biliyordu Eylül. Fincanı akan suyun altında amaçsız tutarken, kendisinin de içindekilerle aynı fikirde olduğunun farkındaydı.

- Allah'ım bir şey olsa, dedi içinden konuşmakla fısıldamak arası bir sesle.

Kapı çaldı, bir daha çaldı ve aralık vermeden vurulmaya başladı. Önce hayalinde çaldığını zannetti Eylül.

- Kapı, diye bağırdı Tayfun.

Fırladı, kapının önünde bir an durdu, tokmağı çevirdi Eylül. Kapının çarpmasından son anda kurtuldu, kenara çekildi. Fırtına gibi içeri daldı Halil ve Tayfun'a saldırdı.

- Ne arıyorsun ulan sen burada orospu çocuğu, diye bağırdı.

"Halil," bile diyemedi Eylül. Müthiş bir yumrukla yere devirdiği Tayfun'u tekmeliyor, bir yandan da küfretmeye devam ediyordu Halil. Tayfun şaşkınlıktan kendini korumayı bile akıl edemiyor, vücuduna saplanan her yumruk ve tekmeye, inleyerek cevap veriyordu. Sonunda kendine geldi, Halil'in beline sarılıp güçlükle vurmasını engellemeyi başardı Eylül.

- Öldüreceksin herifi.

- Gebersin puşt, dedi Halil.

Nefes nefeseydi. Gözlerinden ateşler fışkırıyordu. Birazdan kendi başına gelecekleri hayal etti Eylül. "Yaşa kahraman," diye zafer çığlığı attı içindeki.

- Gebertmeden siktir git ulan, diye bağırdı yerde yatan Asayiş başkomiserine Halil.

Önce sürünerek sonra zorlukla kalkıp koşmaya çalışarak kapıyı buldu Tayfun.

- Sen görürsün ulan, diye bağırdı kapı yanında olmanın verdiği cesaretle.

Ok gibi fırladı Halil, kapıyı kapatmaya çalıştı Tayfun. Halil'in kapıya savurduğu tekme önce tok bir ses çıkarttı ardından kapı, menteşelerini sallayarak kapandı.

- Burnum kırıldı, diye bağırdı kapının dışından Tayfun.

Bu ona ait son ses oldu duydukları. Döndü Halil. Yüzünde korku ve tedirginlik ifadesiyle kendisini seyreden Eylül'e bir süre baktı ve sarıldı. Sarılma öpüşmeye, öpüşme aynı kavga gibi sert, acımasız ama kararlı bir sevişmeye dönüştü. Konuşmadılar, sormadılar, düşünmediler, sadece tadını çıkarttılar.

6.GÜN

"Kurallar esastır."

07.19

- Bu ne? demişti Eylül.

- Hediye, demişti sakin ve heyecansız Mehmet Ali, doğum günün değil mi kızım.

- Sen ve hediye, diye şımarmıştı Eylül.

Mehmet Ali'nin ne kendisine ne de ailesine, hatta birlikte olduğu kadınlara bile hediye aldığı görülmüş değildi. Biliyordu çünkü hediye beceriksizi ağabeyi böyle bir konu gündeme gelecek olsa ilk onun kapısını çalar, hatta hediyeyi bile ona aldırırdı. Heyecanla açmıştı elindeki paketi. Pijamaydı paketten çıkan. İrili ufaklı rengârenk ayıcık desenleriyle kaplı, bir alt ve bir üst pijama. Komikti ama sevimliydi. Seyretmiyormuş gibi yapsa da kendisini göz ucuyla seyrettiğini biliyordu Mehmet Ali'nin Eylül.

- Çok komik bu, diye tepki göstermişti.

- Biliyorum, demişti Mehmet Ali, haydi giysene.

- Oha, demişti Eylül, sevgilisine kombinezon almış adam gibi, ne o öyle.

- Bu da sevgililik, demişti pişkin pişkin sırıtarak Mehmet Ali.

Bildiğimiz pamuklu pijamanın neresi sevgililik diye düşünmüştü Eylül. Mehmet Ali'nin insanlaşma çabasını sekteye uğratmamak için odasına gitmiş giymişti. Pijamada gerçekten bir gariplik vardı. Altı tam gelse de üstü büyük ve uzundu. Dizlerinin üzerine kadar geliyordu neredeyse.

- Kakalamışlar sana, demişti geri dönüp gülerek.

- Hah bak ne güzel oldu, diye cevap vermişti Mehmet Ali.

- Büyük oğlum bunun üstü, demişti Eylül.

- Sevgililik dedik ya, seviştikten sonra sevgilinin gömleğini giymek gibi saçma ve eski bir klişe yerine kendi pijamanın üzerini giymek, anlasana, diye gülmüş, hatta kahkahalar atmıştı Mehmet Ali.

Elinde, içinde iki tost, iki çay bulunan tepsi, üzerinde Mehmet Ali'nin hediyesi ayıcıklı pijama üstü, yüreğinde "Acaba nasıl uyanacak?" korkusuyla sabah 7.19'da dikilmişti yatağın ayakucuna.

- Günaydın, dedi ürkek ve kararsız.

Ağır ağır açtı gözlerini Halil. "Neredeyim acaba?" diye bakınmadı etrafına, "Sen kimsin?" der gibi incelemedi Eylül'ü.

- Günaydın, dedi ve gülümsedi.

"Artık bütün dünya yanabilir," diye düşündü Eylül. Yaklaşık 4,5 yıldır bu minicik ama harika sözcüğü duymak için yaşadığını düşündü. Dünyanın en mutlu insanı safsatalarına inanmayan beyni, onu gerçekten de "Dünyanın en mutlu insanı" ilan etti. Doğruldu Halil. Eliyle yanındaki boşluğa vurdu.

- Yanıma gel.

Gitti Eylül. Tepsi devrilmesin diye özen göstererek yerleşti, Halil'e baktı. Rüya gibiydi. Birazdan yalnızlığına uyanacak, kalkıp kahvesiyle salona oturacak ve rüyasını düşünüp kendi kendine tebessüm edecekti. O bunları düşünürken dudaklarına ansızın bir öpücük kondurdu Halil.

- Rüya değil yanındayım, dedi fısıldayarak.

- Beynimi okudun, dedi şaşkın Eylül.

- Okudum, dedi Halil, sen yıllardır okuyorsun.

Okuyordu Eylül. Kendini odaklayabildiğinde, yüz kıvrımlarındaki en ufak değişiklikten anlıyordu Halil'in ne düşündüğünü. Şimdi de aldığı koca ısırığı iştahla çiğnerken yüzündeki rahatlığı, mutluluğu hissedebiliyordu. Birden durdu Halil. Ağzındaki lokma bitmişti. Bir an elindeki tosta baktı. Kafasını kaldırdı. Karşı duvardaki dev Kandinsky taklidi postere takılı kaldı. "Ne oldu?" diye sormadı Eylül. Gece yaşananların, Tayfun Altay'ın hesabı sorulacaktı mutlaka. Anladı, zamanı gelmişti. Bekletmedi Halil. Gözü posterde sordu,

- Ne arıyordu o herif burada?

Cevap vermedi Eylül, sınırları zorlayacaktı. Yine bekletmedi Halil.

- Sana sordum.

İkisi de duvardaki postere bakıyordu. Bu sorunun cevabının, doğru cevabının gece ve sabah yaşananları nereye götüreceği meçhuldü.

- Eylül, dedi sakince Halil.

Döndü Eylül. Postere baktığını zannettiği Halil artık ona bakıyordu.

- Yapma, dedi Eylül.

Beklemediği yerden darbe yemiş gibi oldu Halil. Cevap bu değildi. Kendisini kanlı bir savaşa hazırlamış komutanın, karşı tarafın çekilmesini hayal kırıklığıyla seyretmesine benziyordu. Ne denirdi o sırada orduya. "Takip edin, öldürün hepsini" ya da "Bırakın gitsinler." Eylül'ün gözlerinde hüznü gördü Halil. Yıkımı gördü. Korkuyu gördü. "Yapma!" dedi içindeki. Kalktı Halil. Çıplaktı. Odadan çıktı. Kafasını kaldırmadan sadece hisleriyle takip etti Eylül. Kapı çaldı. İrkildi. Saate baktı. Sekize geliyordu. Bir daha çaldı. Pijamasının altını aradı, buldu, giydi. Tuvaletin kapısı kapandı. Halil girmişti. Kapıya gitti, açtı.

- Affedin Komiserim, dedi kapının önündeki sivil.

Elindeki Asayiş Büro kimliğini uzattı.

- Halil başkomiserim burada mı?

- Burada, dedi Eylül.

- Hakkında şikâyet var, Vatan'a gideceğiz.

"Tayfun," diye düşündü Eylül. Gecenin mutlaka bir bedeli olmalıydı. Sivilin arkasına baktı. İki resmi, sivilin sağından solundan Eylül'ü görmeye çalışıyorlardı. Maksimum bir saat içinde birliktelikleri Vatan'ın en ücra köşesine kadar yayılacaktı. "Acaba bedel bu mu?" diye düşündü. Yetinir mi bununla, yoksa kırık burnunun acısını çıkartana kadar uğraşır mı?

- Bir saate kadar orada oluruz çocuklar, siz gidin, baş-

komiser Asayişte seni bulur, dedi Eylül.

- Geç kalmayın ne olur, dedi sivil, Temel amirim burnundan soluyor, kabak benim başıma patlamasın.

Kafa salladı Eylül, kapıyı kapattı. Bu saatte Temel amir burnundan soluyorsa işleri zor demekti. Amirler Vatan'a 9'dan önce gelmezdi. Geri döndü, Halil'i odada giyinirken buldu. Tek kelime bile etmenin anlamı yoktu. Bekleyecekti. Halil'in davranışı belirleyecekti nasıl olduklarını. Ya konuşmadan çıkacak ve rüya bitecekti ya da hiçbir şey olmamış gibi sarılacak ve Halil'in dediği gibi rüya olmadığı kesinleşecekti. Düğme düğme bekledi, kemer kemer bekledi, çorapları, gömleğin kollarının kıvrılmasını bekledi. Durdu, döndü Halil, yaklaştı.

- Rüya değil yanındayım, dedi, sarıldı.

Öpüşüyorlardı ve bu kadar mutluluk hâlâ fazlaydı. "Mümkün olsa dışarı çıkıp avaz avaz seviyorum diye bağırırdın değil mi?" diye sordu içindeki.

- Ben öyle yapacağım, diye fısıldadı Halil kulağına.

Gülümsedi Eylül.

- Geç kalma, dedi Halil.

Bu kez tam burnunun üzerinden öptü, döndü ve odadan çıktı.

Yarım santim bile uzaklaşmak gelmedi en mutlu olduğu yerden Eylül'ün. Beş saniye, on saniye, on beş saniye. Kapı kapandı. Yirmi saniye, yirmi beş saniye, otuz saniye. Çığlık attı Eylül. Duydu Halil. Apartman kapısından çıkmak üzereydi. Beyninde hâlâ tarifsiz sorular yok değildi. Tayfun Altay'ın Eylül'ün evinde ne işi vardı mesela. Eylül'ü nereden tanıyordu. Daha da kötüsü Eylül, Tayfun'u neden evine çağırmıştı.

Temel amirin beklenmedik çıkışıyla yumruk yemiş gibi olmuştu. Aslında tam tarifi bu değildi. Daha çok "Kurtarılmış" hissetmişti. Neden, kimden kurtarıldığını bilmiyordu ama sanki bir yanı rahatlamış, hafiflemişti. İçinde başkaları olduğuna, bazen acımasızca yönetildiğine, sade-

ce görebilen felçli biri gibi, üzerinde oynanan senaryolara çaresiz katlandığına yemin edebilirdi. Havuzdaki cesetleri buldukları günden bugüne, değil ilk düğümü çözmek, her gün yeni bir hatta birkaç düğümle karşı karşıya kalıyorlardı. Düğümler sadece olaya atılmıyor, içlerini, özellerini, duygularını da karman çorman ediyorlardı. Karışıklığından, iliklerine kadar hissettiği beceriksizliğinden sıkılmıştı. Hazır "Kurtarılmışken" hiç olmazsa Eylül tarafını çözmek, hem de gönülden çözmek, kargaşaların birinden kurtulup huzura ermekti amacı. Hiçbir şey Tayfun Altay'ın Eylül'ün evinde olduğu gerçeğini değiştirmiyor, dedi içindeki, sinsi sinsi gülümseyerek.

Vatan'dan çıktıktan sonra sadece arabasına gidebilmişti. Oysa gaza basıp gitmeye, kilometrelerce yol yapmaya, nereye gittiğinin hiç önemi olmaksızın sadece gitmeye can atıyordu. Beklemişti. Murat ve Zagor çıkmış, arabaya yürürlerken korna çalıp çağırmıştı. İki arka sokaktaki Kaptanın çay ocağına gitmişler, Murat önce azarlamış sonra da yukarıda anlattıklarını bir kez de Halil'e anlatmıştı.

- Striknin Kreatin ne oğlum, diye sormuştu, hipotermiyi doğru dürüst bilmeyen sen.

- Birden geldi aklıma, diye yalan söylemişti Halil. Aklıma geliyor, ben de anlamıyorum, diyememişti, o ben değildim hiç diyememişti.

- Yapma, diye çıkışmıştı Murat, sen sıradan biri değilsin, hiçbir olayı bu kadar basite indirgemezsin.

- Sıkıldım anlıyor musun, diye kendini savunmuştu Halil, uzuyor, uzadıkça yaralıyor ve ben bunaldım.

- Hepimiz bunaldık, demişti Murat, ama sen de biliyorsun çözüm bu değil.

Ve başlamıştı anlatmaya. Şekilleri, ne anlama geldiklerini, 4 rakamının oynadığı rolü anlatmış ve eklemişti,

- Bunların hepsi çocuklarla ilgili, anladın mı şimdi niye çözüm bu değil, niye basit değil?

- Of, diye isyan etmişti Halil.

- Yine mi gi... Demiş, devamını getirememişti. Murat sözünü kesmiş, kızgın cevap vermişti.

- Sakın bana gizem safsatası yapma, sen ölülerle konuşurken ben sana inandım, sen yapınca normal, başkası yapınca...

Bu kez söz kesme sırası Halil'e gelmiş, Murat'ın sözünü bitirmesine izin vermemişti.

- Kim başkası ya, tamam anlattıkların mantıklı olmasa da hiç olmazsa duruma uyuyor, Maji mi Muji mi her ne boksa hepsine tamam ama başkası kim, Kartal mı, şu dediğin sırrın temsilcisi o dallama mı, kim?

Durmuştu Murat. Zagor şaşkındı. En çok da Halil başkomiserinin ölülerle konuşmasına, diğerlerinin de Halil'e inanmasına şaşkındı. "Nereye düştüm ben?" demese de ne olduğunu çözemediği aşikârdı.

- Daha kötüsü, diye söze başlamıştı Murat, korkarım bu çocuklar yarım kalanı tamamlamaya geldiler.

- Geldiler, derken diye sormuştu Halil.

- Bilmiyorum, sonrası yok, diye cevap verebilmişti Murat, zaten sonrası olsa çözmüştük.

Üstelememişti Halil. Olayın farklı yerlere gittiğinin, makul çözümlerin bu kez para etmediğinin farkındaydı. Hatta gizem bile vardı reddedişine inat ama o Halil Rüzgâr'dı. Elle tutulur, gözle görülür kanıtlara dayanan basit yaşamıyla bir Cinayet Büro başkomiseriydi. Ölülerle konuşma ritüelinin bir içgüdü olduğunun bilincindeydi. Yüz tanımaktan geçiyordu her şey. Kıvrımları bilmekten, ifadeye inanmaktan geçiyordu. Duyduğu falan yoktu. Bazen hoşuna gitmiyor değildi "Ölülerle konuşur" nitelemesi. Daha yukarılarda bir yerlere koyuyordu sıfatını ama açıklaması basitti. Dillendirmese bile kahve falı bakmaktan farkı yoktu. Şekiller yerine çizgilere, ifadelere kelime yakıştırmaktan ibaretti. "Kapanacak bir hesap var" demişti bir yerlerde bir ses. İç sesi değildi. "Yanılıyorsun Başkomiser!" demişti bir başka ses. Bu kez tanımıştı. Sesin sahibi Kartal'dı. "Hak-

lılar" demişti iç sesi, "Bu kez yanılıyorsun, öncekiler gibi değil".

- Gidiyorum, demişti ansızın.

Konu kapanmıştı. Beyninde sadece Eylül vardı. Yolunda giden bir şeylere inanılmaz ihtiyaç duyuyordu. Şu an yolunda gitmeye aday tek şey de oydu. Murat, anlatmak istediklerini anlatmış, Zagor kendi payına düşen "Yanıtlanmamış sorularıyla" baş başa kalmıştı.

- Eylül ablanı ara, demişti Halil Zagor'a, beni evde bulduğunuzu söyle, yattığımı söyle.

Sessizdi Asayiş Büro. Temel Kırıkhan anlaşılan Cinayete pek alışamamıştı. Her iki büroyu da şimdilik Asayişteki odasından yönetiyordu. Halil'e bakan gözlerinde sinir mi, sükûnet mi olduğunu çözemedi Halil.

- Otur, dedi Temel.

Sesinden de anlaşılmıyordu içindekiler. Birden parladı.

- Sen nesin oğlum, diye girdi söze. Ali kıran baş kesen misin sen. Nesin söyle bir bana?

Cevap vermedi Halil. Gece geldi aklına, utandı. Utanmasına neden olan, bilmediği kişiliğine sinirlendi. Şu an verilecek cevap, kavgayı alevlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

- Ulan Asayişe giriyorsun, bir afra tafra, millet sırf sana olan saygısından cevap vermiyor, yetmiyor bu büronun başkomiserini dövüyorsun, derdin ne oğlum senin Asayişle, ben mi gıcığına gidiyorum senin, söyle de bilelim.

Hayatında hiç böyle bir sorunu olmamıştı oysa. Kimseye kin gütmezdi. Kin güdecek kadar uzatmazdı çünkü sorunu. Birine kızdıysa hemen belli eder, ne gerekiyorsa kendi adına yapardı. Kimi zaman dün geceki gibi sert olurdu uygulamaları. Sormaz, dinlemez direkt girerdi. Kimi zaman ise gerek bile duymaz, güler geçerdi. Sınıflandırırdı insanları. Hayatına teğet geçenlerle uğraşmaz, saplananları affetmezdi. Şimdi Halil'i anlatmanın ne yeri ne zamanıydı Temel Kırıkhan'a. O gelip geçiciydi. Öyle yaptı. Sustu.

- Hakkında işlem yapılmayacak, dedi saygıya saygıyla karşılık vererek Temel.

Çıkışmamış, sivrileşmemişti Halil. Huyunu suyunu az çok bildiği Cinayet başkomiseri için dikkat çekici bir tavırdı. Farkındaydı Temel.

- Yalnız, dedi, gözüm üzerinde, zannetme ki bunu böyle bırakırım, şu olay bir çözülsün konuşacağız seninle.

Kafa salladı Halil.

- Gidebilir miyim, diye sordu, kalktı.

- Dur, dedi Temel.

Önündeki dosyalardan birini açtı, içinden bir kâğıt çıkarttı.

- Bunun ne olduğunu biliyor musun?

Gözleri büyüdü Halil'in. 20 Santime 20 santim buruşuk kâğıdın tamamını gündemdeki şekil kaplıyordu. Murat'ın sır dediği, Kartal'ın evinde, Eşref'in intihar notunda ve Kuzguncuk'ta binanın terasında buldukları şeklin aynısıydı.

- Nereden buldunuz bunu, diye sordu.

- Bir trafik kazası, dedi Temel, adamcağız ölmüş, ceketinden çıktı.

Yüzünü buruşturdu, kâğıda tekrar baktı Halil. Dört yuvarlaktan en üsttekinde şekil yoktu. Yani Murat'ın "Harf," diye nitelendirdiği şekillerden biri eksikti.

- Adamcağızın adı ne, diye sordu Halil.

Temel dosyaya baktı.

- Çetin Turna, dedi.

Yabancı gelmedi isim ama buna rağmen nereden hatırladığını bulamadı Halil.

- Ne bu, diye sordu Temel.

- Dört çocukla ilgili, diye cevap verdi Halil.

Bu kez şaşırma sırası Temel'deydi.

- Ne ilgisi var bu adamın dört çocukla, diye sordu.

Tekrar zorladı hafızasını Halil. Olmadı.

- Dosyaya bakacağım, dedi, ama bu şekil hep karşımıza çıkıyor, bu da doğru yolda olduğumuzu gösteriyor.

Verdiği cevap komik geldi Halil'e. Gülümsemesini zorlukla zapt etti. Eylül'ün, Murat'ın gizem tezlerine inanmamış ama Temel'e o tezleri doğruladığına dair açıklama yapmıştı. Kafası karıştı Temel'in.

- Anlamadım ama sen öyle diyorsan öyledir, dedi.

Çok şey kaçırdığı için mümkün mertebe müdahale etmeme kararı almıştı Temel. Halil'e ve ukala bulduğu cinayete bulaşmamasının tek sebebi de buydu. Ona kalsa şimdiye kadar çoktan almıştı Halil'i bu olaydan.

- Bu bende kalabilir mi, dedi Halil.

Kafa salladı Temel.

- Diğer taraftan, söylediklerimi unutma, diye uyardı.

Halil de kafa salladı, döndü, çıktı, Murat'ı aradı.

Odasındaydı Murat. Henüz Tayfun Altay'dan haberi yoktu ama Halil'e anlattıklarından sonra Halil'in ne kadar inandığına dair merak içindeydi.

- Çayını koyuyorum, dedi telefonda.

"Beni rahatlatan ikinci insan," diye düşündü Halil. Murat'la konuşmak, hatta sesini duymak bile keyif veriyordu. Merdivenlerden giriş katına inerken, Murat'ın anlattıklarını bir kez daha düşündü.

08.53

- Hoş geldin, deyip sarıldı Murat.

Ruh halini ölçmeye çalışıyordu Halil'in.

- Çayın hazır, diye ekledi.

Masaya gidişini, çayı alışını, şeker koyup karıştırmasını izledi. İlk yudumunu alırken dev beyaz tahtadaki şekilleri gördü, elini cebine atıp Temel'in verdiği şekli çıkarttı Halil.

- Araya bunu koy.

- Sevgilisinden sürpriz hediye almış gibi gözleri büyüdü Murat'ın.

- Nereden çıktı bu, diye sordu.

- Çetin Turna kimdi, diye soruya soruyla karşılık verdi Murat.

- Salih, çocuklardan biri, arkadaşıyım diye gelmişti, hatırladın mı, dedi Eylül.

Halil ve Murat kapıya döndüler.

- Ne kaçırdım, diye sordu Eylül.

"Gözlerinin içi gülüyor" diye düşündü Halil. Bacaklarının şeklini ortaya çıkartan siyah tayt üzerine salaş, uzun, gri bir kazak giymişti Eylül. Bir anda karar vermişçesine yürüdü, Eylül'e sarıldı, sarılmadı adeta kucakladı Halil. Eylül ve Murat aynı anda şaşırdılar. Murat, dudağının kenarında her zamanki anlamlı gülümsemesiyle beyaz tahtaya döndü. Küçücük ama ıslak bir öpücüktü Eylül'ün dudaklarına konan. Başı dönmüş bir halde, utanarak Halil'den uzaklaştı Eylül.

- Ara tamamlandı, diyerek elinde az önce Halil'in getirdiği şekli gösterdi Murat.

İki sevgilinin sabah öpüşmelerinin bittiğini görmüştü. Nedense içi burkulmamış, Defne'ye üzülmemişti. Oysa severdi Murat Defne'yi. İşin aslı biraz resmî bulurdu sevgisini. Çok yakın olmazdı Defne. Cinayete olan nefretinden mi yoksa kişiliğinden mi anlamazdı Murat.

- O öyledir, demişti bir keresinde Halil, hepimizden nefret ediyor.

- Çoğu insan sevmez bizi, diye onaylamıştı Murat.

Şimdi onu ilgilendiren Halil'di. Neredeyse bir haftadır kişiliğini bulmaya çalışan ergenler gibi, daldan dala konan arkadaşının kararlılığı hoşuna gitmişti.

- Burada bir harf yok, dedi elindeki şekle bakarak Eylül.

- "S" dedi Murat.

- Salih, dedi Halil.

Murat da Eylül de dönüp Halil'e baktılar.

- Çocukların baş harfleri, dedi Eylül.

- İkincisi "T", Turhan dedi Murat. Bunlar da "A" ve "K", kim bilir kim, dedi kalan iki harfi göstererek.

- Yine de saçma, diyerek döndü, çayını alıp masanın etrafından dolaştı, Murat'ın makam koltuğuna kayıtsız oturdu Halil.

- Sen de neye inanacağına karar ver be kardeşim, diyerek kızdı Murat.

Elindeki şeklin fotoğrafını cep telefonuyla çekerken, telefondaki görüntüyü bilgisayarına aktarırken, çıktısını alırken ve beyaz tahtadaki iki kâğıdı aralayarak ortaya yapıştırırken birbirlerini izledi Halil ve Eylül. Kararlılığını, dik duruşunu, bilmese ve anlamasa bile biliyor ve anlıyor görünüşünü, katılığını hatta kabalığını sevmişti Eylül Halil'in. Bir haftadır karşısında, bir karakterden diğerine hızlı geçişler yapan adamı çözmekte zorlanıyordu. "Bir hafta öncesini bilmesem yanına bile yaklaşmam" diye düşünerek gülümsedi. Halil de gülümsedi. Bu bile yanlıştı Eylül için. Gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermek, hele iş yerinde sarılmak, hele hele öpmek. Bir an "Bundan sonra böyle olursa" diye düşündü, suratı asıldı. Sıradan adamların sıradan, hatta fazla kibar davranışlarına oldum olası rağbet etmemişti.

- Sen öküz seviyorsun, demişti bir keresinde Mehmet Ali.

Çok gülmüş ama hak vermişti ağabeyine. İkisinin de sıra dışı oluşlarını babalarına bağlamıştı o günkü konuşmada. Çok zengin, çok mafya, çok yumuşak, çok sert olmuştu Şahin Yaralı. Sıra dışılık genetikti ama ya öküz düşkünlüğü. Onu da Defne'de çözmüştü sanki Eylül. Naif, kırılgandı Defne. "Ezik" derdi içten içe. Annesinden sonra Defne'de de aynı sıkıntıyı hissetmiş ancak erkeğin zayıfını bulmak

yerine "Güçlü erkeğin karşısındaki güçlü kadın" rolünü oynamayı tercih etmişti.

- Kötü davranıyor sana, sesin çıksın biraz, diye diklenmişti annesine.

Babasının mafyalığa soyunduğu günlerdi. O sakin, yumuşak başlı adamın içinden canavar çıkmıştı. Evde terör estiriyordu. Annesinin bu ani değişime müthiş bir hızla uyum sağladığını hatta hoşuna bile gittiğini şaşkın seyretmişti.

- Sıkıldım pısırık heriften, böylesi daha iyi, demişti annesi.

Rollerin tersine dönmesi, daha o günlerde nefret hissi uyandırmıştı içinde bir yerlerde. Hâlâ sinir sinir sırıtıyordu Halil. Eğer dün gecenin "Karşılıklı kahve içme" şeklinde bir devamı olacaksa, bu kâbus değişime son vermenin tam sırasıydı. Bu Halil'den hoşlanmamıştı Eylül.

- Üçüncüsü ve dördüncüsü de gelecek, diye araya girdi Murat.

Halil hâlâ, yüzünde sinir bir tebessümle Eylül'e bakıyordu.

- Anladınız mı başkomiserim, size söylüyorum, dedi sesini yükselterek.

- İnatla doğaüstü safsatalara yormakta ısrarcısın yani, diye aniden daldı konuya Halil.

Kızdı Murat. Elindeki cetvelle hızla yaklaştı, sehpayı Halil'in tam karşısına sürükledi. Üstündekilerin devrilmesine aldırış etmedi, geçti sehpaya oturdu, gözlerini Halil'in gözlerine dikti.

- Olaylar, biz gizeme inanalım ya da inanmayalım diye gelişmez başkomiser, dedi, olaylar gelişir ve biz ya çözer ya seyrederiz. Üstelik karşındaki gizem dediğin bokun açıklaması gayet mantıklı. Ben de en az senin kadar açıklanabilenlere inanırım ama ben inanırım diye her şey açıklanabilir olmak zorunda değil.

Önce gülümsedi sonra güldü hatta sesli ve kocaman bir kahkaha attı Halil.

- Bir tarafta organ mafyasının kaçırıp zehirlediği, hatta şu sıralar organlarını güzel paralardan pazarladığı 4 çocuk, diğer tarafta 50 yıl öncesinden, kendilerini öldürenlerden intikam almak üzere geri gelmiş 4 çocuk. Hangisinin açıklanabilir olduğuna sen karar ver Olay Yeri amiri. Benim tercihim belli. Hepiniz Kartal denen itin oyununa gelip bulanık sularda debeleniyorsunuz, kör oldunuz. Söyledim. Her şeyin basit bir açıklaması var. Çıkın o sudan, etrafınıza bakın biraz.

Kalktı Halil, sehpanın yanından geçti, kapıya yürüdü, durdu.

- Ayrıca çay da iğrençti, dedi ve çıktı.

Kısa süren sessizlik boyunca Eylül'ün de Murat'ın da düşünceleri aynıydı. Ufak tefek tutarsızlıkları olsa bile, bunca zamandır sadece açıklanabilir gerçekler üzerine kafa yormuş, delilsiz, ispatsız, bilgisiz hareket etmek konusunda yeteneksiz ve deneyimsiz emniyet mensupları için, Halil'in öne sürdüğü ilk seçenek daha kabul edilebilirdi.

- Tabii bunu sadece bizim kabullenmemiz yetmiyor, dedi Murat, Eylül'ün de aklından geçenleri okumuş gibi, böyle bir tezimiz var desek deli diye tefe koyarlar bizi.

- Ben hâlâ Kartal'ın oyununa gelmek konusuna takılı kaldım, dedi Eylül, Halil'in tezinin üzerine gitsek tutarsızlıkları yok edebilir miyiz acaba.

Sadece bir kez, o da Zagor'un tahmini üzerine dillendirilmiş ve kapatılmıştı bu olasılık. Murat, Eylül ve Zagor başlarına gelenlerden sonra ısrarla Maji konusuna odaklanmışlar ve gitgide, Halil'in de dediği bulanık sulara dalmışlardı.

- Niye sakladı bizden, diye düşünceli sordu Murat.

- Neyi sakladı, diye soruya soruyla karşılık verdi Eylül, anlamamıştı.

- Düşüncelerini, diye cevap verdi Murat.

- Sormadık ki, dedi Eylül.

Halil'i koruma içgüdüsüne kendi de şaşırdı. Oysa daha düne kadar Kartal'ın bulanık sularına boğazına kadar batmış olan kişi Halil'in ta kendisiydi. Değil soru sormak, kendine getirmek bile kimi zaman mümkün olmuyordu.

- Farkında mısın, aslında tek sorunumuz yok, dedi Murat birdenbire.

Ne kastettiğini anladı Eylül. Asıl sorun Halil'di. Dün gece ve az önce dışında çocukların havuzda bulunduğu günden itibaren santim santim bulanık suya batıyordu.

- İşin içinde Halil olmasa çoktan siktir etmiştim, dedi Murat, onun yüzünden geceleri uyuyamaz oldum.

- Ne yapacağız, diye sordu Eylül.

- Hem Maji'yi hem organ mafyasını hem de Halil'i çözeceğiz, dedi Murat, yoksa Temel amirin dediği gibi yarın hiçbirimiz burada olmayız.

09:10

- Erkencisin, dedi Demir.

- Şu şirket, dedi Defne, bir görüşme daha istediler, neden bilmiyorum.

"Görüşme için fazla sade bir giyim" diye düşündü Demir. Oysa her şekilde abartılı bulurdu Defne'nin giyim tarzını. Kızılcıklarla sokağa, parka giderken bile şık denebilecek ölçülerde iyi giyinirdi Defne. Bu kez gardırobundaki en az dikkat çeken kombini oluşturmuş, belli belirsiz bir makyajla yetinmişti. Çünkü yalan söylemişti Demir'e. Şirket umurunda değildi Defne'nin. Onun umurunda olup da Halil'in umurunda olmayana, olmayanlara takılmıştı geceden beri. Tamam hatalıydı, tamam içinde bulundukları durum onun eseriydi ama yok sayılmak, Halil'in hırsız gibi eve girip sadece Kızılcıklarla ilgilenmesi tak etmişti. Kapıdan kendisine baktığını hissetmişti. Belki de yaşadığı en büyük hayal kırıklıklarından biriydi o an. İçindeki "Ya-

nıma gelecek" ve "Yanıma gelmeyecek" taraftarları iddiaya girmiş sonra da tam bir sessizlikle sonucu beklemişlerdi. Sabaha kadar sessiz ağlamıştı. "Hak etmiyorum" diye karar vermişti son olarak. Son bir ay sayılmazsa bu ilişkideki sorunlardan sorumlu değildi. Her kadın gibi çocuklarını huzurlu, sakin ve ebeveynlerinin bir arada olduğu bir ortamda büyütmek istemişti o kadar. Gidişi bir ceza, bir uyarıydı. Bilinçaltında "Daha uzunlarına yol açmamak için aklını başına toplasın" diye düşündüğünden emindi. Rahatlatmıştı bu düşünceler onu.

- Akşam gidiyorum biliyorsun, dedi Demir.

Fazla bile kalmıştı. Kardeşinin özel hayatındaki olumlu olumsuz hiçbir gelişmeye bulaşmamasına rağmen, üzülmekten alıkoyamıyordu Demir kendisini.

- Biliyorum, dedi Defne, erken gelirim, hatta...

Devamını getirmedi, sustu Defne. "Biz de seninle gelebiliriz" diyecekti, diyemedi. Bugün çözmek istiyordu Halil'le arasındaki sorunu. Uyumadan önce en son buna karar vermiş, bir kez daha tartmış, onaylamıştı. Olumsuzluk halinde Demir'le Kuşadası'na dönecekti. "Yine mi kaçıyorsun?" diye sordu içindeki. "Demek ki ceza yetmemiş," diye cevap verdi.

- Biraz daha kalsaydık enişte gelir, demişti Demir oysa.

"Keşke dinleseydim" diye dertlenmişti. O cümle ansızın gelmişti aklına, "Güneş varsa umut da vardır," diye üç kez tekrarlamıştı içinden. Kuşadası'na gidişinin üçüncü günü bir falcı kadından duymuştu bu cümleyi.

- Derdin var senin, demişti falcı kadın.

- Yok, demişti Defne.

İnanmamıştı kadın. Çok iyi biliyordu ki o ilk günler reddetse bile suratı "Dertliyim ben." diye bağırıyordu.

- Kaçmışsın sen, demiş yine bilmişti falcı kadın.

Hayatında ilk kez kahve falı baktırmaya kalkmış, onda da gözyaşlarını saklayabilmek için falı yarım bırakıp uzak-

laşmıştı.

- Güneş varsa umut da vardır, diye bağırmıştı falcı kadın arkasından.

Gündüzler geceye, gündüz düşünceleri gece düşüncelerine benzemiyordu. Kalktığından beri o kararlı, sakinleşmiş ve sonuca odaklı kadının yerini, yine bilinmezin karmaşasındaki utangaç kadın alıvermişti. "Bu halde Halil'in yanına gideceğine al çocukları Demir'le Kuşadası'na git," dedi içindeki.

- Acele etme, dedi Demir, nereye gittiğini anlamış gibi.

Çözümsüzlüklerden o da kendisi gibi nefret ederdi. Geldiklerinden beri "Ne oluyor, niye çözmüyorsunuz?" diye hiç sormamıştı ama Defne, onun kendisine bakışını her yakaladığında anlamıştı sormayı deli gibi istediğini.

- Yemekleriniz dolapta, deyip çıktı Defne.

Garip hissediyordu. Kocasının çalıştığı yere hiç gitmemişti bugüne kadar. Zaten öyle zırt pırt arayıp yoklama alışkanlığı da olmamıştı. Hoş Halil'in Vatan'da olup olmadığını da bilmiyordu. Bildiği tek şey artık bu filme "İyi ya da kötü bir son" istediğiydi. Bildiği tek şey, hayatlarını "Bir aksiyon filmi" olmaktan çıkartıp sıradan bir hayatla yetinmek istediğiydi. Aklından kötü anıları kovup mümkün olduğu kadar iyi anıları düşünerek geçirdi bir saatlik taksi yolculuğunu ve Vatan'a girdi Defne.

Üç başkomiserin ortadaki alandan camla ayrılmış odaları yan yanaydı Cinayet Büro'da. İstanbul gibi her gün tonla cinayet işlenen bir şehirde, Cinayet Büro'nun tenha olmasını normal karşıladı.

- En soldaki oda, demişti girişteki polis.

O tarafa yürürken üstte "Yangın çıkışı" hemen altında Zehirhane yazılı demir kapıyı gördü, gülümsedi. Bilgisayarda yazılmış Zehirhane yazısının hemen altına ispirtolu kalemle eğreti bir kuru kafa resmi çizilmişti. Odaların cam kapılarında isim yazmıyordu. Soracak birilerini aradı gözleri. Alanın en uzak köşesindeki iki sivilin de birbirleriyle

konuşarak cam kapıdan çıktıklarını görünce, Zehirhane ile Halil'in odası olarak tahmin ettiği oda arasındaki duvara dayalı üç bekleme koltuğundan birine ilişti. Yol boyunca anıların dışında söze nasıl başlayacağını da düşünmüştü. Halil'in onu nasıl karşılayacağı, ne diyeceği ya da nasıl davranacağı senaryoları her seferinde düşüncelerinin önüne geçmiş, aklını karıştırmıştı. Odaklanamıyor, hesap kitap yapamıyordu. Bugüne kadar defalarca kriz yaşanmış evliliklerinde, her krizin üzerinin suskunlukla örtüldüğünü fark etti. Tek avantajı, bu suskunluk örtüsünün Halil'de de olduğuydu. Onun da neyi nasıl konuşacağını bilmediğinden emindi. Kendisi ne kadar konuşmadıysa Halil de o kadar konuşmamıştı. "Ne eşit bir savaş" dedi içindeki, "Kimse diğerinin tavrını tahmin edemiyor". 4,5 Yaşına yaklaşmış iki kız çocuğu sahibi bir çift için hâlâ tanışmamış olmak eşit değil de vahimdi sanki. Bu düşünce bir umut ışığı yaktı Defne'nin içinde. "Belki tanışırız" diye düşündü. Baştan, sanki Samatya'daki kayaların ertesi günü gibi ama bu kez daha emin adımlarla, daha deneyimli. Acele etmeden. Sakin sakin.

Uzaktan Halil'in durup kendisine baktığını fark edince sıyrıldı düşüncelerinden. Şaşkınlık değil de daha çok ilk defa görüyormuş hissi hakimdi kocasının yüzünde. "Ne arıyorsun sen burada?" değil de sanki "Kimsin sen?" sorusu gelecek gibiydi bu bakışın ardından. İkisi de olmadı. Ters köşe yaptı Halil.

- Hoş geldin, dedi yüzüne sahte mi gerçek mi anlaşılmayan bir tebessüm kondurarak.

Yarım saat önce konuşmuşlar da geleceğinden haberi varmış gibi davranmıştı Halil.

- Merhaba, diye karşılık verdi Defne, soracak birini aradım ama çok boş burası.

Birlikte cam kapılı odaya girdiler. Her ikisinin yüzlerinde de tedirginlik hakimdi. Sormadan telefona uzandı Halil.

- Bize iki az şekerli, dedi telefonun öbür ucundakine.

Murat'ın odasından çıkar çıkmaz niyetlenmişti kahve içmeye. Murat'ın çayının ağzında bıraktığı pas tadını kahveyle giderebileceğini düşünmüştü. Üçüncü kata çıkana kadar Murat ve Eylül'e söyledikleriyle ilgili zerre kadar pişmanlık duymamıştı. Kartal'ın ve onun yarattığı kaosun, çözümü saptırmak anlamına geldiğini ne zamandan beri hissediyordu. Üçüncü kata geldiğinde girişten aramışlar ve Defne'nin geldiğini bildirmişlerdi. Eylül'le aralarında ciddi anlamda gerçekleşen değişim sonrası, Defne yapmasa kendisi yapacaktı zaten bu konuşma girişimini. "Hafife alıyorsun" demişti içindeki. Dördüncü kata çıkıyordu. "Almıyorum, başıma geleceklerin farkındayım" diye cevap vermişti. Cinayetin cam kapısını açıp uzaktan Defne'yi gördüğünde neyin farkında olduğunu sordu kendine. Cevap yoktu. Bu ilişki ilk kez uçurumun kenarına geliyordu. Ne yapılacağı, nasıl yapılacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

- Eve gelmişsin, dedi Defne.

- Nasıl anladın, diye sordu Halil.

- Kirlilerinden, dedi Defne.

Kendi sükûnetine kendi de şaşırmıştı. Şaşırdığı bir başka şey Halil'in tedirgin haliydi. Roller tersine dönmüş gibi geldi Defne'ye. Oturduğu koltuğun kenarındaki küçük yırtığı tırnağıyla büyütmeye çalışıyordu Halil. "Farkında ve o da bilmiyor ne yapacağını" diye az önceki düşüncesinde haklı olduğunu kendi kendine teyit etti Defne.

- Keşke beni uyandırsaydın, diye sitem etti.

"Başladık" dedi Halil içinden. Hep olduğu gibi küçük ataklarla başlamıştı Defne. Duracağı yeri bilir ama sonuna kadar da zorlardı. Bir gözü Cinayetin cam girişine takıldı Halil'in. Aklına Eylül ve az önce vücudunun her noktasında hissettiği vücudu, dudaklarına değen dudakları gelmişti.

- Ben konuşmak istiyorum, diye düşüncelerinden sıyırdı Defne Halil'i.

Bu seferki değişik bir saldırıydı. Hiç böyle olmazdı.

Konuşmak istemezler, yaptığı küçük ataklar sonlanınca Defne'de sessiz örtüsüne bürünürdü. Şimdi farklıydı. "Hiç etraftan medet umma, bu kez konuşacağız" demekti bu.

- Dışarı çıkalım, dedi Halil.

Hesap yapıyordu. Defne'nin Eylül'le karşılaşmasına bu kez razı gelemeyeceğini düşünmüştü.

- İyi olur, dedi Defne.

Aklı hep düz çalışırdı Defne'nin. Halil gibi hesapları yoktu. Basamakları teker teker tırmanır, bir sonraki basamakta neler olacağına, çıkıp çıkmaması gerektiğine Halil'in tepkisine göre anlık karar verirdi. İlk günden beri vardı bu çekingenliği kocasına karşı. Kuşadası'na gidişi de aynı değil miydi? Karar vermiş, gitmiş, pişman olmuş, dönmüştü. Kalktılar. Cinayetin cam kapısından çıkınca asansöre yöneldi Halil. Girdiklerinde her ikisi de kendilerini seyreden Eylül'den habersizdi. Nizamiyeye yaklaştıkça gitgide yükselen bir gürültü geldi kulaklarına.

- Göreceğim kardeşim, diye bağırıyordu adamın biri hem çağırıyorsunuz hem içeri koymuyorsunuz.

Köşeyi dönünce sesin sahibini gördüler. Dal gibi bir adamdı bağıran. Yaklaşık iki metre boyu vardı. En fazla 50 yaşında diye düşündü Halil.

- Ne oluyor, diye yaklaştı.

Nöbetçi dönüp Halil'i görür görmez kulağına yanaşıp konuştu.

- Sizi arıyor başkomiserim, makine ötünce aramak istedik, zorluk çıkartıyor.

Bir hayal kırıklığı bulutu geçti Defne'nin gözlerinin önünden. "Kendimi hazırlamıştım oysa" diye geçirdi içinden. İçi hiç de onunla aynı fikirde değildi. "Neye hazırlamıştın acaba" diye çıkıştı. Haklıydı. "Konuşmak istiyorum," dediği an, geri dönülmez bir yola sokmuştu kendisini. Hem kendisini hem de evliliğini. Dal gibi adama yaklaştı Halil.

- Buyur kardeşim beni arıyormuşsun, dedi.

- Sen misin Halil Başkomiser, diye diklendi adam.

- Benim, dedi Halil.

Uzaktan seyrediyordu Defne. "Fazla sakin" diye düşündü. "Zaten bu sükûnet senin hiç işine gelmezdi" diye alay etti içindeki. Dal gibi adam, paltosunun içindeki yıpranmış deri ceketinin iç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarttı, açtı. Kâğıdı tanıdı Halil. Çocukları bulmak için yayınladıkları basın bülteninin bilgisayar çıktısıydı. Kendisiyle konuştuğunu söylediği çocuğu gösterdi parmağıyla Dal gibi adam.

- Bunun için geldim, dedi.

- Nesi oluyorsun, dedi Halil.

- Kardeşiyim, dedi adam, ağabeyimin resmi bu.

Bıkkın iç geçirdi Halil.

- Emin misin, diye sordu.

- Eminim tabii, Ayhan ağabeyim bu, insan ağabeyini tanımaz mı, ortancamızdır bizim, 5 kardeşiz biz ama ağabeyim 90'da...

Tamamlamasına izin vermedi Halil. Elini kaldırdı, susturdu Dal gibi adamı, nizamiyedeki nöbetçiye döndü.

- Eylül Komisere yollayın, dedi, ifadesini alacak, benim yolladığımı söyleyin.

- Başüstüne başkomiserim, dedi nöbetçi ve dal gibi adama döndü, gel ağabeyciğim, diye yanına çağırdı.

Gözleri Defne'yi aradı Halil'in. Dışarıdaydı. Sigara içiyordu. Onun bakışları Halil'de değildi. Sigarayı derin çekişini şaşkın seyretti Halil. Kendisine zorla sigarayı bıraktıran kadın sigaraya başlamıştı. "O başladıysa ben niye başlamıyorum?" diye düşündü. Dışarı çıktı, tam karşısında durdu Defne'nin. Arkadaşının saçını çekerken suçüstü yakalanmış çocuk gibi kaldı Defne. Yüzü pembeleşti, elini koyacak bir yer bulamadı, fısıldadı,

- Başladım, ne yapayım.

Cevap vermedi Halil, arabaya doğru yürüdü. Peşin-

den yürüdü Defne. Onlar arabaya binerken bir çift tedirgin göz dördüncü katın penceresinden onları izliyor, elindeki sigaradan farkında olmadan derin ve sık nefesler çekiyordu. "Adı ne bunun?" diye sordu içine doğru Eylül. Sorusu yanıtsız kalırken Halil'den kaynaklanan karmaşaya, adına kıskançlık denen dev bir yükün daha eklendiğinin acıyla farkına varıyordu.

11.20

- Ayhan Taş, dedi dal gibi adam, ağabeyim, yani ağabeyimdi, öldürdüler onu.

- Senin adın ne ağabeyciğim, diye sordu Eylül.

- Orhan, dedi dal gibi adam.

Oturduğu koltukta iki büklümdü. Aşağıdaki sinirinden eser kalmamış, hüzün boyutuna geçmişti.

Telefonu çaldığında toplantı odasında sigarasının son demini çekmiş, ısınan filtreden yanan parmağı umurunda olmaksızın, uzaklaşan arabaya bakmıştı Eylül. Halil ve Defne arabaya binerken, araba soğuk İstanbul gününde, egzoz borusundan bembeyaz canavarlar çıkartırken ve hızla manevra yaparken geceyi düşünmüş, yaşadıklarının küçük ama zorunlu bir buluşmayla zedelenmeyeceğine inandırmaya çalışmıştı kendini. "Acıyor mu?" diye sormuştu içindeki. "Sevmedim bu haliml?" diye cevap vermişti, "Ergen veletlere döndüm". Girişteki nöbetçi aramış ve Orhan Taş diye birinin geldiğini, Halil başkomiserin kendisine yönlendirdiğini bildirmişti. "Yönlendirir tabii" diye düşünüp sinirlenmişti Eylül. "Çünkü beyefendinin çok işi var." Az sonra Cinayetin camlı kapısından ince uzun bir adam girmiş, gözleriyle kısa bir arayıştan sonra Eylül'ü görüp yanına gelmişti.

- Orhan Taş, diye bir taraftan tekrarlarken, bir taraftan da elindeki not defterine kaydetti Eylül, nerede öldürüldü ağabeyiniz?

- Turhal'da, dedi Orhan.

- Turhal mı, diye kafasını not defterinden merakla kaldırdı Eylül.

- Turhal, diye tekrar etti Orhan, Tokat Turhal.

Şaşırdı Eylül.

- Tokat Turhal'da öldürülen ağabeyinizin cinayet haberini vermek için İstanbul cinayete mi geldiniz?

Orhan cebindeki basın bülteni çıktısını göstermeyi unuttuğunu fark etti, elini tekrar deri ceketinin iç cebine soktu, katlanmış kâğıdı çıkartıp Eylül'e uzatırken, boşta kalan elinin işaret parmağıyla ağabeyinin resmini gösterdi.

- Bu, dedi, bu resmi siz koymadınız mı bilgisayara?

O an anladı Eylül. Üç numara bulunmuştu.

- Kardeşiniz Ayhan bu mu, of ağabeyim ya, daha önce göstersene şu resmi.

- Benim kardeşim 90'da öldü, daha doğrusu öldürdüler, dedi Orhan, anlamadım ki siz niye arıyorsunuz onu?

"Doğru soru." diye düşündü Eylül. Çetin Turna 70'te ölen arkadaşı Salih için bu soruyu sormamıştı. İşin garibi Eylül de bu soruya hazırlıklı değildi. Ne diyecekti şimdi adama. "Senin kardeşin 28 yıl sonra geri geldi ama ölü halde, biz onun canlısını koruyamadığımız gibi ölüsüne de sahip çıkamadık" mı diyecekti.

- Kardeşinin katili bulundu mu, diye sorarken adamın sorusunda kararlı olmaması için dua etti.

- Hayır, dedi Orhan, öyle azıcık aradılar vazgeçtiler, Turhal küçük yerdi o vakitler, isteselerdi bulurlardı.

Bir blöf daha yapmaya karar verdi Eylül. Şimdi de Orhan'ın havuz haberini duymamış olması için dua ediyordu. Gerçi bu fazla iyimserlikti zira bu haberi duymayan kalmamıştı.

- Diğer çocuklar da Ayhan gibi faili meçhul, dedi, emniyet eski dosyaları açmaya karar verdi, katilleri bu sefer bulmayı umut ediyoruz.

- Sen benimle alay mı ediyorsun komiserim, diye patladı Orhan.

"Sıçtım!" diye düşündü Eylül. Normalde de yalan söylemeyi beceremezdi. Hele böyle aniden bir yalan bulmak daha da zordu. Aklına başka bir şey, hiç olmazsa daha makul, daha inandırıcı bir yalan gelmediği için kendine kızdı.

- Bunca yıldan sonra katilleri bulacaksınız da ne olacak ne yapayım ben 30 yıl sonra intikamı, yaşıyorsa da Allah'ından bulsun.

Rahatladı Eylül. Orhan'ın havuzdan haberi yoktu. Zaten haberi olsaydı ne olacaktı. Olay neresinden bakılsa inanılmazlarla doluydu. Kendilerinin aklı bile ermiyorken yirmi sekiz sene önce kardeşini cinayete kurban vermiş Turhallı Orhan ağabeyin aklı nasıl erecekti?

- Sen de haklısın, dedi Eylül, ama bakanlığın kararı, biz emir kuluyuz.

"Uzatma" dedi içindeki. Uzattıkça saçmalayıp daha da inanılmaz hale getirecekti yalanı. "Zaten tutarlı değil, daha fazla kurcalamamak lazım" diye düşündü.

- Ne yapayım, dedi Orhan, sizin meseleniz, benden istediğiniz bir şey var mı?

- Nasıl öldürdüler, diye sordu Eylül.

Çocukların ölümleriyle, çocukları öldürenlerin ölümleri arasında bir bağlantı olup olmayacağı gelmişti aklına. Orhan'ın derin bir iç çekip incecik vücudunu koltuğa yaslaması süresince, eski polis Turgut Saraç'ın ölümünü getirmeye çalıştı aklına. Kafasının arkasından vurulmuştu. Acaba 1980'de Turgut tarafından vurulan Turhan Kocaşar'da mı kafasının arkasından vuruldu diye sordu kendi kendine. Eğer çocuklar geçmişten geldilerse, eğer Turgut Saraç, Maji kuralları gereği yarım kalanın tamamlanması için öldürüldüyse diğer meçhuller kimdi. Salih'in, Ayhan'ın ve henüz adını bilmediği dördüncü çocuğun intikamı kimlerden alınacak, alınıyor ya da alınmıştı.

- Şimdi geliyorum ağabeyciğim, deyip kalktı etrafa

baktı.

Zagor ortalarda görünmüyordu. Zehirhane'ye yürüdü, aradığını buldu. Esaslı bir tartışmanın ortasındaydı Zagor. Bir yandan tırnağını kemiriyor, bir yandan da telefonla konuştuğu her kimse ona birini çekiştirip nefret kusuyordu.

- Arayacağım seni, şimdi işim var, deyip kapattı Eylül'ü görünce.

Suratı kızgınlıktan asıklık boyutuna geçmişti.

- Bir şey mi vardı, diye biraz da resmî sordu.

Anladı Eylül. Tayfun Altay'la konuşurken telefonu kapatmamış olduğunu hatırladı. Zagor "Kim o?" diye sormuş, "Sana ne?" diye cevaplamıştı.

- Bozuk muyuz, dedi ve gülümsedi.

- Bozuğuz, dedi Zagor pat diye.

- Özür dilerim, dedi Eylül.

Birbirlerine yaşadıklarını, gördüklerini, hissettiklerini anlatmadıkça bu kargaşanın hep yaşanacağını düşündü. Alt tarafı üç, Murat'ı da katarlarsa dört kişiydiler ama sadece ruh halleri değil üzerinde çalıştıkları olay konusunda bile birbirlerinden habersizdiler.

- Haklısın, dedi, ama bu olay hepimizi etkiledi biliyorsun, ben... yanlış konuştum, affet.

Yumuşadı Zagor.

- Peki baştan alalım, ne var söyle.

- Şimdi oldu, dedi ve gülümsedi Eylül, üçüncü çocuk, Ayhan Taş, ağabeyi burada, üçünün de dosyalarını araştırsak ya, mümkün mü, nasıl öldüler, bir de Turgut Saraç'ı biliyoruz, diğerleri, Salih ve Ayhan kimin için döndüler, son 5 günde işlenen ama failleri bulunmayan cinayetler.

Sessizce dinledi Zagor. Anladı mı anlamadı mı çözemedi Eylül. Genelde dinler, masasına gider, küçük yapışkan kâğıtlara notlar alırdı.

- Başkomiserimin tersine gitmeye karar verdik yani, diye fikrini söyledi.

- Hayır, dedi Eylül, tam olarak öyle değil, o taraftan da yürüyelim ama Maji'yi de göz ardı etmeyelim, baksana üçüncü çocuğu da bulduk. 90'da öldürülmüş, ağabeyi o olduğuna yemin ediyor.

- 70, 80 ve şimdi de 90, dedi Zagor, son bulacağımız da 2000 olacak herhalde.

- Hızlıca 2000'deki faili meçhul çocuk ölümlerini araştırabiliriz mesela, dedi Eylül.

- Bu söylediklerinin hepsini ben de düşündüm, dedi Zagor, ama 70, 80 hatta 90'ı bile unut. Emniyette etkin bilgisayar kullanımı 80'lerde başlıyor ama 2000'e kadar hâlâ bazı Anadolu şehirlerinde dosyalar elle tutulmuş.

- Of doğru ya, dedi Eylül.

Yüzü asılmıştı.

- Yine de 2000'deki faili meçhulleri araştırırım, dedi Zagor, son beş gündeki ölümlere de bakarım...

Durdu, söyleyeceğini düşünüyormuş gibi bir an sol el baş parmağının kenarındaki eti kemirdi.

- Sekiz, dedi.

- Sekiz ne, dedi Eylül.

- Son bir haftada kayıtlara geçmiş kayıp çocuk vakası. Sadece ikisi bizim çocukların yaşında ama bunlar sadece kayıtlara geçenler, bir de geçmeyenler var, Suriyeliler, kaçak göçmenler ya da henüz bildirilmeyen kayıplar.

Kafası karıştı Eylül'ün. O an içeride bekleyen adam geldi aklına.

- Şu adam, Orhan Taş, ifadesini bitirip yanına geliyorum, dedi.

- Tamam, dedi Zagor.

Eylül hızla dönüp içeri girerken Zagor'un arka cebinden telefonunu çıkarttığını fark etti. Orhan Taş bıraktığı yerde oturuyordu.

- Kusura bakma ağabeyciğim, dedi, nasıl öldü Ayhan.

Anlattı Orhan.

Ayhan Taş

- Ben, Mete, Nurettin, dedi Ayhan.

- Olmaz lan çok kuvvetli oluyorsunuz, diye isyan etti Ferhat.

- Bana ne oğlum, adım saymayı ben kazandım, geçen sefer de sen almıştın Mete'yi, dedi Ayhan.

Her top oynayışlarında, aynı tartışma yaşanıyordu otel yıkıntısından kalma toprak zeminde. En fazla bir ayları vardı Badanacılar mahallesinin topsever çocuklarının. Sonrası inşaattı. Mecburen yeni bir arsa bulacaklar, ya da aşağı mahallede o mahallenin çocukları okuldayken gizli gizli oynayacaklardı. 8 yaşındaydı Ayhan Taş, üç yıl olmuştu ailesiyle birlikte Tokat'a geleli. Turhal'da Sait amcalarının komşusu olmuşlardı. Babası Refik Taş, Tokat Belediyesi'nde müstahdem olarak iş bulmuştu. Belediyeden 6'da çıkar, 6.30'daki minibüse biner, 07.30 gibi evde olurdu. Babası gelene kadar izni vardı Ayhan'ın. Okuldan gelişiyle, babasının gelişi arasındaki dört-beş saati sokakta geçirir, sonrasında eve kapanırdı.

- Mızıkçılık yok oğlum, dedi Mete, bak mızırsanız fazla gol atarım gazozlar gider.

Ukalaydı ama ne var ki en iyi top oynayandı Mete. Kıyasıya adım sayma yapılırdı. Bütün çekişme, Mete'yi kendi takımına almak içindi. Kırk yılda bir kazanır sonuna kadar da hakkını savunurdu Ayhan. Bütün bu savaş tatsız tuzsuz, dükkân imalatı Turhalan gazozu içindi. En ucuzu oydu.

- Ucuz mucuz, maçtan sonra iyi gidiyor, derdi Mete.

- Tabii sana göre hava hoş, derdi Ayhan, hangi takıma gitsen gazoz içiyorsun sen.

Maçın başlamasından sadece beş dakika sonra, sıkı bir tekme yedi Ayhan, Ferhat'tan. Maçı Hilal'in de seyrediyor olması, bu tekmenin en büyük sebebiydi. Hilal sevgilisiydi

Ferhat'ın. İki kere araya dut yaprağı koyup dudak dudağa öpüşmüşlerdi. Mahalleden çıkınca el ele tutuşurlar okula yaklaşana kadar da öyle giderlerdi. Yenilip rezil olmaktansa, maçı iptal ettirmeyi göze almıştı Ferhat. Öyle böyle acımadı Ayhan'ın bileği ve anında şişti.

- Kırık, dedi devlet hastanesi doktoru, alçı yapacağız.

Kim bilir kaç ay eve hapsolmak, top oynamamaktı alçı denen şeyin açıklaması. Bacağına ıslak alçı sarılırken Ferhat'a küfretmekle, doktora küfretmek arasında gitti geldi düşünceleri.

- Peki okul, diye sordu anası.

Gözleri açıldı Ayhan'ın. İkinci sınıfa gidiyordu. İlk sene zorlanmış ama bu sene daha bir sever olmuştu okulu. Evdeki kalabalık ve kargaşadansa okuldaki kalabalık daha çok hoşuna gidiyordu.

- Rapor veririm, dedi doktor, bir ay hiç gitmesin, yanlış kaynarsa bir daha kırmak zorunda kalırım, bir ay sonra gelin kontrol edelim o zaman karar veririz.

Beş kardeşti Ayhan. İki ablası vardı. Kızardı onlara. Annelerinden çok annelik taslarlardı ona ve Orhan'a. En çok Orhan'ı ve en küçükleri Meryem'i severdi. Annesiyle babası sanki bir plan dahilinde çalışmışlar, neredeyse tam ikişer yıl arayla yapmışlardı çocuklarını. Orhan da o da mümkün olduğunca evde oturmazlar, babaları gelene kadar dışarıda olmayı tercih ederlerdi.

- Ben sana bakarım, dedi ve yeni öğrendiği çöp adamlardan iki tanesini yan yana ve el ele yaptı Orhan alçının üzerine.

Henüz okuma yazma bilmediği için, kargacık burgacık harflerle isim yazmak görevi Ayhan'a düştü. Her açıdan çok zor geçti ilk gece. Bacağının ağrısıyla sabaha karşı uyandı. Bir terslik vardı. Sanki bacağının içinde bir canavar varmış da canlanmış, şişmanlamış, feryat figan hapsolduğu yeri parçalayıp çıkmak istiyordu. Kalbi ayak bileğinde atıyor, bütün hücreleri çığlık çığlığa bağırıyordu. Korkuyla

babasına koştu Orhan.

- Ağabeyim ölüyor, diye bağırıyordu.

Ezik adamdı babaları Refik Taş. Evde başka dışarıda başka cinstendi. Dışarıdaki yenilmişliğinin acısını evde çıkartmak ister gibiydi. "Önüne dünyaları sersen mutlu olmaz" demişti bir keresinde annesi. Yo şiddet kullanmazdı ama katıydı. Dışarıda aileden kimseyle birlikte görünmek istemez, ezikliğini gizlerdi. Birkaç kez esnafla konuşmasına tanık olmuştu Ayhan, babasının. O zaman anlamıştı dışarının acısını içeriden çıkarttığını. Uykulu haliyle yanına gelen adam, biraz da dışarıdaki Refik'e benziyordu. Eli ayağına dolanmış, ne yapacağını bilemez haldeydi. Her zamanki gibi annesi sazı eline alıp telefona sarıldı.

Vehbi Bereket yan sokakta otururdu. Otuz yaşlarında, yüzünde tek tük çıkan kılları ve hâlâ sonlanmamış gibi duran ergenlik sivilcesi izleriyle en fazla yirmi gösterirdi. Sağlık memuruydu. Mahallelinin aşısı, iğnesi, acil sağlık ihtiyaçları ondan sorulurdu. Az buz para kazanmazdı ama cimriydi. Hâlâ zengin olamaması hakkında çeşitli rivayetler vardı. "Tokat'ta karıyla kızla yiyor paraları," derdi mahallelinin dedikoducu ihtiyarları. Daha kibar olanlar, amcasına gönderdiğini söylerlerdi. Oysa gerçek kısa bir süre sonra anlaşılacaktı.

- Ne oldu ne oldu, diye heyecanla belirdi kapıda Vehbi.

Hep heyecanlı çıkardı sesi. Birazdan bayılacakmış gibi nefes nefese konuşurdu.

- Bizim oğlan, dedi anneleri, bileği kırıldı top oynarken, çok acıyormuş, bir baksan ya şuna.

Refik Taş her zamanki gibi ortadan kaybolmuştu. Tüpçü de gelse, bakkal çırağı da gelse aynıydı. Bir an görünür sonra da kaybolurdu. Bunu da bir ikili oyun olarak kabullenmişti hane halkı. Çalıştığı, kazandığı ve sağa sola bulaşmadığı sürece kimsenin bir itirazı yoktu bu oyuna.

- Kızarmışsın sen yahu, sıkma bakayım kendini öyle, sıkma, sıkma, diye heyecanla söylendi Vehbi, Ayhan'ı gö-

rünce.

Oysa canavar çıktı çıkacak gibiydi Ayhan'a göre. Birazdan bir patlama sesi duyulacak, etrafa kemik, doku ve et parçaları fışkıracak ve canavar kendisine küçük gelen yerden çıkacaktı. Vehbi'nin heyecanına karşın sadece inleyebildi Ayhan. Yatağa oturdu, bacağını örten örtüyü kaldırdı Vehbi.

- Sıkmış yahu bu alçı, çok sıkmış, çok sıkmış, dedi.

- Kıyamam ben güzel gözlüme, diye fısıldadı annesi.

Orhan, ablaları Gülay ve Macide kapı ağzına kamp kurmuşlardı. "Yaklaşmaya korkuyorlar" diye düşünmüştü Ayhan. Canavar onlara da saldırabilirdi neticede.

- Makas var mı makas, diye annesine döndü Vehbi.

- Ne yapacaksın oğlum makası, diye sordu annesi.

- Keseceğim Fahire teyzem keseceğim, alçıyı kesmezsem kangren olur maazallah, dedi Vehbi.

- Ay Allah korusun, diye kapıya koşturdu annesi.

Annesi sakindi oysa. Babası kadar üç laf edip hemen çekilmese de sakindi. Ayağı kırılana kadar telaşını pek hatırlamıyordu Ayhan. "Beş çocuk yorar kadını" demişti bir keresinde anneannesi. "Tez koştu çabuk yoruldu kızım" diye eklemişti. Telaş ediyorsa bir nedeni vardı muhakkak. Kangreni çözememişti ama bu telaş hayra alamet değildi.

- Neyi keseceksin, diye sordu inleyerek.

- Alçıyı alçıyı, dedi Vehbi.

- Resim yaptım ben oraya, diye kapıdan, yaklaşmadan itiraz etti Orhan.

- Yine yaparsın, dedi Vehbi umursamazca.

Makası getiren annesi üzerine tükürüp ters çevirdi, Vehbi'ye verdi.

- Acımayacak korkma, dedi Vehbi.

Korkmadı Ayhan. Hissettiğinin korkuyla ilgisi yoktu. Hayatında ilk kez Vehbi ağabeyine işi düşmüştü. Tanımaz

etmezdi. Peki hissettiğinin adı neydi anlamadı. Anlık gelmişlerdi göz göze. İçinde sanki bir çay kaşığının boş çay bardağına çarpması gibi bir ses çıkmıştı. Önce ayak bileğinden geldiğini zannetmişti o sesin. Tam kalbinin oralara saplanmıştı huzursuz bir ağrı. Sonra makas tenine değdi. Gözlerini kapattı. Kart kurt kart kurt. Her kesik sesinde, bileğindeki canavar zayıflıyor gibi geldi Ayhan'a.

- Az daha gidecekmiş zavallının bacağı, dedi Vehbi.

Gözünü açtı Ayhan. Vehbi'nin elinde boydan boya kesilmiş taze alçıyı gördü. Bacağındaki zonklama gitgide azaldı, durdu. Canavar kaçmıştı. Ya kaçmış ya da günü gelince bir daha şişmanlamak üzere kendini ufaltmış, kaybetmişti.

- Şişmiş davul olmuş, diye sızlandı annesi.

- Geçti mi, diye Ayhan'a baktı Vehbi.

- Geçti, dedi Ayhan.

Çantasına uzandı Vehbi, içinde beyaz krem bulunan orta boy bir kavanoz çıkarttı. O an gördü Ayhan, Vehbi ağabeyinin ellerini. Sayısız, etrafı kırmızı, tepesi beyaz ve parlak sivilcemsi şeyler vardı üzerinde. İğrendi, gözlerini kaçırdı, Orhan'a döndü. Ablaları çoktan kaybolmuşlar, en sevdiği kardeşi kapı ağzından ayrılmamıştı. Merakla Vehbi'nin her hareketini izliyordu. Bakıştılar.

- Acıyor mu, diye sordu Orhan, ağabeyinin bakışından güç alarak.

- Cık, diye ses çıkarttı Ayhan.

İçindeki, adını koyamadığı his çoğalarak devam ediyordu. Vehbi kavanozu karnına tutup sert bir bilek hareketiyle açınca etrafa kötü bir koku yayıldı aniden.

- Mucize ilaç bu Fahire teyzeciğim, mucize vallaha, dedi patlak gözlerini kırpıştırarak.

"Böyle iyi, başka bir şey yapmasak ya" demek geldi Ayhan'ın içinden, diyemedi.

- Şişini şıp diye alacak, diye devam etti Vehbi.

İki parmağını kavanoza daldırdı, parlak beyaz krem-

den aldığı koca tutamı Ayhan'ın bileğine bırakıverdi.

- Hay Allah razı olsun Vehbi evladım, dedi annesi minnetle.

İki elinin parmaklarını birleştirerek krem tutamını yuvarlak hareketlerle yaymaya başladı Vehbi. Kremin değdiği yer sanki buz kesiyor ama aynı zamanda ferahlık veriyordu. Ayak bileğinden içine yayılan ferahlığın ancak kısa bir süre tadını çıkartabildi Ayhan. Sonra gözlerini açtı, Vehbi'nin kendisine bakan gözlerindeki huzursuz eden ışığı gördü. Ürktü.

O gece rahat uyuyacağına kâbuslar gördü Ayhan.

- İki gece daha sürmek lazım, mutlaka mutlaka, deyip gitmişti Vehbi.

Sanki bileğinde, önce şişmanlayan sonra zayıflayan canavar yüreğine sıçramış, içerisini allak bullak etmiş, kan damarlarını çekip kopartmıştı.

El ayak çekilip, annesi daha rahat kontrol edebilsin diye babası tarafından homurtular arasında, oturma odasındaki kanepeye yatırılmış, annesi de baygın düşüp, sabahın ilk ışıklarında karşı koltuğa yığıldığında başlamıştı kâbusu. Vehbi'nin iki elinin parmak uçlarından çıkan incecik ateşler ortada birleşmiş, büyümüş, beyaz, kaygan, parlak bir yaratığa dönüşmüştü. Kırık bileğinde soğuk soğuk geziniyor, dönüp kıvrılarak bacağına doğru yükseliyordu. Uyanıyor, korkuyla gözlerini kırpıştırıyor, tekrar dalıyor ve aynı kâbusu görüyordu.

O gün hiç konuşmadı Ayhan. Ne Orhan'la ne de babası tarafından özür dilemesi için zorla getirilen Ferhat'la tek kelime etmedi. Yalnız kalmaktan da kalabalık içinde olmaktan da ürktü. Gözlerini her kapattığında, Vehbi'nin parmak uçlarından çıkan ateş birleşip yüreğindeki tüm damarları kopartmasın diye ödü patladı. Akşam oldu.

- Vehbi ağabeyin bizi bekliyormuş, dedi babası.

İşten yeni gelmişti.

- Nasıl gideceğiz, diye sızlandı annesi.

- Şaban'ın taksisi götürüp getiriverecek sizi, diye rahatlattı babası annesini.

- Hani gelecekti, diye sordu annesi, çocuğun bacağı bu haldeyken gelseydi ya.

- Hastası varmış, dedi babası, gider gelirsiniz, mızmızlığın zamanı değil.

- Peki, dedi sustu annesi.

Babasına da tek kelime etmedi Ayhan.

- Ağrıyor mu, diye sordu babası.

- Cık, dedi sadece.

Yüzünün kireç rengi oluşunu, kalbinin korkudan normalin iki katı hızla çarpışını, damarlarının beyaz, iğrenç yaratık tarafından çekilip kopartılışını hiçbiri ne annesi ne de babası fark etmedi. O gece, Vehbi ağabeyinin sağlıkçı kabininde kâbusu gerçek oldu Ayhan'ın. Heyecanlı sağlık memurunun parmak uçlarından çıkan ışıklar birleşti, kocaman, kaygan, beyaz, iğrenç bir yaratık oldu. Nefes alamadı Ayhan. Sesi çıkmadı. Bağıramadı. Gönül rahatlığıyla bekleme odasında, karşı komşusuyla sohbet eden annesine duyuramadı içinin feryadını. Önce bacaklarının arasında, sonra da zayıflayan kalbinde hissetti canavarın nefesini. Sustu. Dünya siyaha çaldı. Işıklar kesildi.

12.01

- Çözmemiz gerekiyor biliyorsun, daha ne kadar kaçacağız, dedi Defne.

"Sırası değil, zamanı değil, şimdi olmaz" demek istedi, diyemedi Halil.

Arabadan inip, Galata Kulesi'nin karşısına denk gelen kafeteryalardan birine oturana kadar hiç konuşmamışlardı. Eskiden beri severdi burayı Defne. "Sakin, içime iyi geliyor" derdi. En çok da tek başına gelip, kitap okumayı severdi burada.

- Psikolojinizi çözmeye çalışıyorum, demişti günün birinde.

Sık sık Galata'ya gelip polisiye okuduğu günlerdi.

- Çözdün mü bari, diye yarı alaycı sormuştu Halil.

- Sen alay et, seri katillerle ilgili kitaplar okuyorum, demişti Defne.

"Bizde seri katil çıkmıyor" dememiş, onun yerine,

- Katillerin psikolojisini çözünce, polislerinkini de çözmüş mü oluyorsun, diye heves kırıcı soruyu saplamıştı karısının talepkâr beynine Halil.

Oysa "Ben buradayım." diye bağırmak gelmişti o an içinden. "Cinayet Büro'dan başkomiser Halil ben, kocan, yılda bilmem kaç (hiç saymamıştı) cinayeti çözüyorum, bana bak, beni gör, beni çöz, isteklerimi anla, neden kanla iç içe yaşadığımı anla" diye bağırmak gelmiş ama yürüyüp çıkmıştı salondan.

Çaylar gelmiş, şekerleri atılmış, karıştırılmış ama hâlâ neyi çözmeleri gerektiği konusuna girmemişti Defne. Çare yoktu, başlayacaktı konuşma ve Halil farkındaydı neyi çözmeleri gerektiğinin, bir kaçış ve bu kaçıştan kaynaklanan bir koz vardı elinde. Eğer ayrılık gerçekleşecekse bu kozdan başka malzemesi olduğunu düşünmüyordu. Evliliği değerlendirmek ve eş davranışları konusunda eleştiri ya da öz eleştiri yapmak onun tarzı değildi. İstese de hatırlamazdı zaten kimin ne zaman ne yaptığını. İçine bakar, ne durumda olduğunu anlardı. Şu an içi, bu evliliğin zaten bitmeye yüz tuttuğunu söylüyordu. Ona göre buraya gelindiyse mutlaka nedeni vardı. Halil ya da Defne. Suçlu aramıyordu. Önemli olan sonuçtu. Sıkıldı Halil.

- Söyle, dedi.

Dudağının kenarında ürkek, yarım bir gülümsemeyle kocasına döndü Defne,

- Sen söyleyeceksin, diye cevap verdi.

"Boşanmak istiyorum," demek istedi Halil ama,

- Sen çağırdın, belli ki bir sıkıntın var, seni dinliyorum, dedi anlamamış gibi.

"Ayrılmak mı istiyorsun?" diye sormak istedi Defne. Nedense Halil'in bunu istediğini bir an da olsa düşünmüş, ama kafasından hızla kovmuştu. "Kovamamışım demek ki," diye kızdı kendine ve,

- Evliliğimiz, demekle yetindi.

- Ne olmuş evliliğimize, diye sordu Halil.

Sorun "Boşanırlarsa etraf ne der?" değildi kesinlikle. Etraf hiç umurunda olmamıştı Halil'in. Şimdi, burada, özellikle Defne'nin içini dökmesini istiyordu. Defne rahatlayacak mıydı orası meçhuldü ama Halil rahatlayacağını biliyordu. Birden parladı Defne.

- Konuşmak istemiyorsan kalkalım Halil, belli ki umursamıyorsun, belli ki böylesi işine geliyor, böyle oynamak istiyorsan böyle oynayalım, dedi.

İlk kez sesi yükselmişti. O naif, kırılgan, sakin kadının içinden çıkana bir süre hayretle baktı Halil. Şu an içindekinin, kendine ve gidişata yön vermesi için çıkıntılık yapmasını beklerken sessiz kaldığını fark etti. Halil'in de Defne'nin de içindeki karakterler, saygılı bir sessizlikle konuşmayı sadece takip ediyorlardı.

- Neyi konuşacağız Defne, gel dedin geldim, bana bırakma, anlat ne anlatacaksan, dedi Halil.

Dalgındı tamam ama o kadar da değildi. Şu an Defne'ye çok "Sinir bozucu" geldiğinin farkındaydı. "Zorla değil, konuşmak istemiyorum," diye düşünüyordu. "Niye geldin o zaman?" diye sessizliğini bozdu içindeki.

- Neyi mi, diye sordu gülümseyerek Defne.

Havuzdaki çocuğun sesini duydu birden Halil.

- Kapanacak bir hesap var, dedi çocuk.

Afalladı Halil. Aynı anda iki farklı meselenin, kalabalık bir grup tarafından hep bir ağızdan konuşması gibi olmuştu ortam. Dikkatini nereye vereceğini bilemedi.

- Neyi konuşmamız gerektiğini bilmiyor musun gerçekten, diye tekrar sordu Defne.

- Kapanacak bir hesap var diyorum, dedi çocuk.

Aklı, alıp başını bambaşka yerlere gitmiş gibiydi. Bu kez farkındaydı beyni ile bedeninin aynı yerde olmadığının. "Atlatamazsın" diye ilk kez araya girdi içindeki, "Geri dön, kaçış yok".

- Biliyorum, diye inledi Halil.

- Peki bugün, burada çözelim, dedi Defne.

- Ama hâlâ kapanmadı, dedi ses.

Bu kez çocuk değildi konuşan. Çocuğun hatta çocukların sesi fısıltı halini almış, tıpkı gördüğü rüyadaki gibi anlaşılmaz mırıltılara dönüşmüştü. Kartal da değildi sesin sahibi. Tanıyor ama çıkartamıyordu.

- Çözelim, dedi Halil yine bilinçsiz, yine çaresiz.

- Niye gittiğimi merak etmiyor musun, dedi Defne.

Gözleri ışıldamış geldi Halil'e.

- Sen bu haldeyken mi, diye sordu ses.

"Eşref" diye fısıldadı Halil.

- Eşref nereden çıktı, diye şaşkın sordu Defne.

Tanımıştı Halil. Eşref'in sesiydi çocukların sesini bastırarak üste çıkan ses. Bir an fısıltılardan anlayamamıştı.

- Yüzümü yıkamalıyım, dedi, Defne'nin tepkisini bile beklemeden kalktı, kafeteryanın arkasına yürüdü.

Ancak bir kişinin sığabileceği tuvalette, klozet kapağını kapatıp oturdu. Sesler çoğaldı birden.

- Kapanacak bir hesap var, dedi çocuk.

- Hâlâ kapanmadı, dedi Eşref.

- Evlilikle sen karpuzla üzüm gibisiniz, dedi Murat.

- Tıpkı dün sabah gibi bu sabah da yok, diye fısıldadı Eylül.

- Bu çizime iyi baktın mı, bakmadıysan bakacaksın,

hem de çok sık bakacaksın, sabret, dedi ses.

Birden kafasını kaldırdı Halil. Neredeyse bir metre önündeki aynada kendi gözleriyle göz göze geldi. Az önceki konuşmaların hepsini hatırlıyordu. Biri hariç. Sonuncusu. "Bu çizime iyi baktın mı, bakmadıysan bakacaksın, hem de çok sık bakacaksın, sabret." Aynanın içinde araçlardan ve insanlardan arınmış ıssız bir sokak gördü. Bir binanın kapısından çıktı. Şaşkın şaşkın etrafına baktı. Yaşam belirtisi yoktu. Önce bir şimşek çaktı ya da çakar gibi oldu, anlamadı. Sanki televizyon seyrediyordu. Gölgeler belirdi etrafında. Yaklaştılar. Sayamadı. Yere düştü. Kapkara gölgelerin saldırısına uğramıştı. Gerçek olan tek şey kanıydı. Ona değen her gölge bir yumruk, bir tekme gibi etinde bir yara açıyordu. Klozet kapağının üzerinde büzüldü. Yerde yatıyordu. Bir tek gölge dışında diğerleri kayboldu. O tek gölge eğildi. Halil'in cebinden Kartal'ın kapısına bantlanmış kâğıdı aldı, yüzüne tuttu. Sanki bir kamera gözlerine yaklaştı Halil'in. Bir gözü kan içindeydi. Elmacık kemiği patlamıştı. Aynı yakınlıkta kâğıdı gördü. Üzerindeki şekli tanıdı.

- Bu çizime iyi baktın mı, bakmadıysan bakacaksın, hem de çok sık bakacaksın, sabret, dedi gölgenin sesi.

Kimseye benzemiyordu. Sonra görüntü, tıpkı bir televizyonun kapanışı gibi ortaya doğru inceldi, yok oldu. Klozet kapağının üzerindeki kendi görüntüsüyle karşılaştı Halil. Dudağı kanıyordu. Büzülmüş, iki büklüm olmuştu. Derin bir nefes aldı. Tuvaletin kapısı tıklatıldı. Kalktı, musluğu açtı. Yüzüne vuran suyla birlikte dudağından sızan kan lavaboda kırmızı bir yol halinde belirdi ve delikten aşağı süzüldü. Kapıyı açtı, çıktı, merakla o tarafa bakan Defne'ye yaklaştı.

- İyi misin, diye sordu Defne.

- Uzatmayalım, dedi Halil otururken birdenbire.

Bomba gibi düştü masanın ortasına bu sözcük. Çay bardakları sallandı, kaşıklar bardaklara çarpıp şangırdadı.

Söylemek istemediği bir sözcük değildi Halil için ama şu an söylemeyi düşünmediğine yemin edebilirdi. O da sanki karşısından gelmiş gibi şaşkın Defne'ye kaldırdı kafasını. Yo, Defne'nin yüzündeki ifade şaşkınlık değildi. Belki en yakın gördüğü insandan yediği ölümcül kazık sonucu oluşabilirdi yüzündeki değişim ya da ölmeden önceki son bakış gibi ama asla şaşkınlık değildi.

- U...zatmayalım? diye kekeledi.

Şu an bir karar vermeliydi Halil. Tam şu an. Değiştirilemeyecek bir sözcük değildi "Uzatmayalım." "Ne varsa konuşalım" anlamına gelebilirdi mesela ve "Bitirelim" anlamına da gelebilirdi. Diğer sesler kesilmişti. Sanki beynindeki bütün karakterler bir anda bu sürpriz sözcüğe karşın Defne'nin vereceği cevabı beklemeye başlamışlardı.

- Ne demek istiyorsun, diye ilk kez "Ürkek" sordu Defne.

İçindeki bütün kararlılık belirtileri son bulmuştu. Finale doğru hızla ve önlenemez bir şekilde gittiklerinin zaten bilincindeydi ama erkendi daha. Dudağının niye kanadığını soracaktı mesela, bir ay neden kaybolduğunu anlatacak, evliliklerini kurtarmak için olduğuna ikna edecekti mesela, buradan el ele çıkacaklar, Kızılcıklara gideceklerdi mesela.

- Olmuyor, sen de farkındasın, dedi yine birdenbire Halil.

Farkındaydı Defne. İlk kez o an kocasının lanet olası açık sözlülüğünden, kafasına vurur gibi sözcükleri esirgememesinden nefret etti. İki yol vardı sanki. Ya o da lanet olasıca bir açık sözlülük girdabına kapılıp işi kavga boyutlarına vardıracak, ya da sessiz sedasız kaderine razı olacaktı. Birincisi değildi. Hiç olmamıştı. Denge demekti Defne. Sükûnet demekti. Kibarlık demekti. Zaten evliliklerinin ters yapısı, davranış farklılıkları üzerine kurulmuştu. Aynı arabada giderlerken hatalı kullanan başka bir arabanın şoförüne Halil, "Dikkat etsene ulan it" diye bağırır, Defne, "İnsanlar ne kötü araba kullanır oldular," diye yakınırdı.

- Biri mi var, diye sordu aniden.

Bunu sorduğuna inanamıyordu. Üçüncü yol kendiliğinden çıkmıştı ağzından. Halil'i sadece işinden kıskanmıştı bugüne kadar. "Zaten başıma ne geldiyse bundan geldi" diye çok düşünmüştü. "Biri mi var?" ne demekti. İçindeki kıskancın, işi bu kadar ileriye götürmesini beklemiyordu.

- Saçmalıyorsun, diye verilmesi gereken cevabı verdi Halil.

"Kaşındım," diye düşündü Defne.

- Haklısın, dedi suçluluk duygusu içinde, biraz zaman tanısak birbirimize.

"Ne oluyor?" diye ikinci kez dile geldi içindeki. Üste çıkmayı, yönetmeyi, kendi istediği yöne çevirmeyi umarken, avans isteyen zayıf takım konumuna düşürmüştü kendini. Biliyordu. Halil'in en sevdiği mücadele türüydü bu. "Kedi fareyle oynar gibi oynayacak benimle" diye düşündü. Birdenbire hiç beklemediği bir şey yaptı Halil. Elini uzattı, masanın üzerindeki titreyen elini tuttu. Özlediği gibi sıcacık baktı gözlerine. En son ne zaman böyle baktığını hatırlamaya çalıştı Defne. "Doğum öncesi" dedi içindeki. Hatırladı. Neredeyse dört buçuk yıl olmuştu. Gözlerinin ıslandığını hissetti. Sırası değildi ama içi ağlıyordu.

- Defne yapma, dedi Halil, dünyanın sonu değil.

Hızla çekti elini Defne.

- Sonu, diye bağırdı.

Ellerini yüzüne götürüp ağlamaya başladı. Acımasızlığına kızdı Halil. Aslında tam da böyle biri olduğunu biliyordu. Polisti ama onun silahı sözleriydi. En son söylenmesi gerekeni hep en başta söylemişti. Kimine göre "Dobra", kimine göre "Antipatik" demekti bu davranışın adı.

- Beni eve götür, ya da götürme ben giderim, dedi ellerini yüzünden çekerek Defne.

Elinin tersiyle burnunu silip toparlanmaya başladı. Elini çantasına attı, önce bir kâğıt mendil paketi sonra da si-

gara paketi çıkarttı. Acemi hareketlerle sigarayı ağzına götürdü, yaktı. Mekân sahibiyle göz göze geldi Halil. Adam onaylarcasına kafa salladı. O da farkındaydı bir devrin kapandığının. Halil de pakete uzandı, bir sigara aldı, yaktı. İlk duman başını döndürdü, gözlerini kararttı.

- Ben Kuşadası'na gidiyorum, deyiverdi Defne.

Cevap vermedi Halil. Zaten verilecek cevap da yoktu. Bu konuşmayı burada bitirmek en doğrusuydu. Defne de aynı şeyleri düşünüyordu. Ayrılığı, şartları hatta mahkemeyi konuşmak için hazır değildi. "Çıkmadık candan umut kesilmez" dedi içindeki. "Can çoktan çıkmış" diye cevap verdi Defne.

- Güneş varsa umut da vardır, diyen sesini duyar gibi oldu falcı kadının.

Acı acı gülümsedi. Kafasını kaldırdı. Kendisini seyreden Halil'le göz göze geldi.

- Bakma öyle, bekliyordum, dedi.

- Beklenmeyecek gibi değildi, dedi Halil.

- Bir kere de dedi Defne, ya bir kere de nazik olmayı dene, bu, bu konuşma bunu gerektiriyor.

Derin bir nefes aldı Halil. "Sus" dedi içindeki. Sigarasını yarım söndürdü, kafasını çevirip mekân sahibinden hesap istedi. Tıpkı geldikleri gibi konuşmadan gittiler Galata'dan Sıraselviler'e. Kızlarını kucağına alıp defalarca öptü Halil. Defne tepkisiz, kapının ağzından onları seyretti. "Vedalaşıyor" dedi içindeki. Kapıya yürüdü Halil, durdu. Ne söyleyeceklerini ikisi de bilmiyordu. Demir de fark etmişti olanları. Salondan çıkmıyor, ara sıra göz ucuyla sokak kapısının önünde, sessizce karşı karşıya bekleyen kardeşine ve eniştesine kaçamak bakışlar atıyordu.

- Ne zaman gidiyorsunuz, diye sessizliği bozdu Halil.

- Hemen, diye cevap verdi Defne.

- Anladım, dedi Halil.

Sarılmak istedi, sarılmadı. Kapıyı açtı, çıktı ve kendi

açtığı kapıyı kendi kapattı. Donakalmıştı Defne. Ruhu Samatya'da bir geceye gitti aniden. İstanbul gözlerinin önünden akıp giderken duyduğu sesi düşündü.

- Kar tanesi, diye fısıldadı Halil.

- Islak asfaltta eridi, öldü, diye fısıldadı Defne.

Ruhu Samatya'da, salona yürüdü. Demir hâlâ sessizdi. Bir geminin çığlığı geldi kulaklarına Defne'nin. Demir'in yanına oturdu, kafasını dizlerine yasladı. Martılar bağırdı kafasının üzerinde. İçindeki çağlayana hâkim olamayacağını anlamıştı. Derin bir nefes aldı ve bıraktı kendini. Denizden sert bir rüzgâr esti. Yosun koktu etraf. Bir yerlerden kızarmış balık kokusu geldi burnuna. Bugün ağlamaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Kar tanesi ölmüştü. Islak asfaltta erimiş, ölmüştü. Sevdiği adamı son kez gördüğünü biliyordu. Ağladı, ağladı, ağladı.

13.37

- Gel, dedi arkası dönük adam.

Sokak kapısının aralık olduğunu o an fark etti Eylül. Gıcırdayarak açıldı çelik kapı. Camın önüne çekili sandalyede arkası dönük oturan adama baktı.

- Kapıyı kapat, diye yeni bir talimat verdi adam.

Kapı gıcırdayarak kapandı. Tekin amir döndü. Yüzündeki iki günlük sakaldan çok bilekleri çekti Eylül'ün dikkatini. İki bileği de sarılıydı.

- Otur, diye üçüncü talimatını verdi Tekin.

Orhan Taş'ı yolcu edip, Zagor'un yanına giderken çalmıştı cep telefonu. Sadece numara vardı ekranda. Bilmediği, tanımadığı, ama açar açmaz "Eylül" diyen sesi tanımıştı.

- Amirim, demişti.

- Bana gel, diye kesin ve net konuşup kapatmıştı Tekin.

Zagor, bunun da daha önceki telefonlar gibi bir tuzak olabileceğinden şüphelenmiş, numarayı alarak kontrol etmişti. Böyle bir numara, operatör kayıtlarında boş görünmüştü.

- Gitme, demişti Zagor, Halil Başkomiserimin başına gelen senin de başına gelecek.

- Tekin amirimin durup dururken kaybolmasının nedenini öğrenmeliyiz, demişti Eylül, onun da Eşref ağabey gibi arkasında bir sürü sır bırakarak ölmesini istemiyorum.

- Ben de geleceğim, demişti Zagor, hiç olmazsa dayağı paylaşırız, diye espri yapmıştı.

"Hayır" diyememişti Eylül. İtiraf etmese de korkuyordu. Sıradan bir olay değildi yaşadıkları. "Bunu ancak sen çözersin" dememiş miydi bilmediği, tanımadığı ses. "Korkunun ecele faydası yok" diye düşünmüş, ancak Zagor'un yanında olmasını da bir güvence olarak görmüştü. Tekin'in evini biliyorlardı.

- Başkomiserime haber verelim, demişti Zagor arabaya bindiklerinde.

- Beni çağırdı, demişti Eylül, Başkomiserimi çağırsaydı onu arardı.

- Ben buradayım, çağır gelirim, demişti gıcırdayan çelik kapıyı açmadan önce Zagor.

Onun kapının önünde olduğunu bilmenin rahatlığıyla, Tekin'in gösterdiği koltuğa oturdu Eylül. Bileklerini sormanın, hatta soru sormanın alemi yoktu. Her şey apaçık ortadaydı.

- Ben... Dayanamadım, diye başladı Tekin.

Gözlerinin altı günlerdir uyumadığının göstergesiydi. Dik durmaya çalışan, etrafına korku salan koskoca Cinayet Büro Amiri gitmiş, son nefesini vermek için dakikaları sayan bir adam gelmişti.

- Çabuk pes ettiğimi mi düşünüyorsun, diye sordu.

- Niye pes ettiğinizi bile bilmiyorum ki, diye cevap verdi Eylül.

- Buraya, İstanbul'a büyük umutlarla gelmiştim, dedi Tekin.

"Hepiniz öyle geliyorsunuz" diye düşündü Eylül. İs-

tanbul, Ankara'dan bile büyük bir hedefti.

- Kariyerin en üst basamağı, demişti Halil bir keresinde.

- Sen Emniyet Müdürü olursun artık, diye alay etmişti Eylül.

Belki de ilk kez senli benli konuştukları gündü. Gülmüştü Halil.

- Benim son durağım burası, bu koltuk, daha büyüğüne aklım ermez, demişti.

- Yozgat'ı bilir misin, diye sordu Tekin.

- Bilmiyorum, dedi Eylül, ayıp olacak ama İstanbul'dan pek çıkmışlığım yok.

- Taşra rahattır, dedi Tekin, gidersen anlarsın.

Sıkıldı Eylül. Taşrayı ya da buraya gelişindeki pişmanlığını dinleyecek hali yoktu. Hoş, niye kendisini çağırdığını da merak etmiyor değildi.

- Biliyor musun, dedi Tekin, bizler seçildik.

Ses tonu aniden değişmiş gibi geldi Eylül'e. Ses tonuna dikkat etmekten ilk an söylediklerini önemsemedi ama birden anlayıp gözlerini kıstı.

- Seçildik derken?

- Ben dayanamadım, dedi Tekin, ama sen dayanacaksın.

- Anlamıyorum amirim, dedi Eylül, biraz daha açık konuşsanız.

Altındaki sandalyeyle tekrar pencereye döndü Tekin. Bir süre dışarı, ağır ağır akan Feriköy trafiğine baktı. Tek tük yağmur damlaları vurmaya başladı cama ve ardından şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu.

- Son şansın, dedi Tekin arkasını dönmeden.

İrkildi Eylül. Beyninin içinde sanki bir ses bandının geri sarma sesini duydu. Zaman geri işledi. Panik odasında yanağını avucunun içine alan Halil'i gördü karşısında.

- Her şey düzelecek, dedi, döndü ve bir daha arkasına bakmadan çıkıp gitti Halil.

Sonra çok kısa ileri sardı bant. Mehmet Ali'yle yaptığı kısacık telefon konuşmasını atladığını fark etti Eylül. Sarma bitti, telefonu arka cebine koydu ve o sesi duydu,

- Son şansın, dedi ses.

Korkuyla etrafına baktı. Panik odasında ondan başka kimse yoktu. Kapıya yönelirken aynı ses aynı tedirgin edici cümleyi kurdu,

- Son şansın.

- Ne demek bu, diye sordu Eylül.

Yine dönmedi Tekin. Bir kez daha gök gürlerken, yağmur damlaları bu kez daha sık ve hızlı çarpmaya başladı cama.

- Dayanamadım, dedi Tekin tekrar.

Aniden yerinden kalktı, camın önünde Tekin'in oturduğu sandalyeye yürüdü, kenarlarından tutup hızla kendine çevirdi Eylül.

- Bütün bunlar ne demek oluyor, nereden biliyorsunuz, kimsiniz siz, diye sordu Eylül.

Kızgınlık eseri söylenmiş anlamsız ve cevapsız bir soru olduğunun farkındaydı. Kim olacaktı ki, kurbandı işte, apaçık ortadaydı. O da Eşref gibi, Bekir Çapa gibi, Çetin amca gibi, eski polis Turgut Saraç gibi tükürülüp atılanlardandı. Boş gözlerle ona baktı Tekin. Sanki tanımaya çalışıyormuş gibiydi.

- Anlatmaya çalıştığım... Fazla geldi bana, en çok Yozgat gördüm ben, Bilecik gördüm, ha bir de Çanakkale gördüm. En çok karısını öldüren adamı, borçlusunu öldüren alacaklıyı, girdiği evin sahibini öldüren hırsızı gördüm.

Üzüldü Eylül. Karşısında bitik bir insan müsveddesi vardı. İstanbul'un ağırlığı altında ezilmiş, iki büklüm olmuş bir taşra polisi vardı. Günah çıkartıyordu. Utanmıştı.

- Özür dilerim, deyip kalktığı koltuğa yeniden oturdu

Eylül.

- Son işin bu dediğinde anlamıştım, dedi Tekin.

Sesi gitgide ihtiyarlıyordu. Tek fark, artık utanmıyor, direkt Eylül'ün gözlerine bakıyordu. Ona bakmadığını çok iyi biliyordu Eylül.

- Kim, diye sordu.

- Bilmiyorum, dedi Tekin, sana, son şansın diyen kimse o.

- Peki bunu nereden biliyorsunuz, diye merakla sordu Eylül.

- Sadece bunu değil, dedi Tekin,

Kalktı, üzerinde küçük ekran bir LED TV duran televizyon sehpasına yürüdü. Topallıyor gibi geldi Eylül'e. Çıplak ayaklarına baktı. Üzerindeki kesikleri gördü.

- Gitme onun peşinden, dedi yürürken Tekin.

Gözlerini kıstı Eylül. İçinden önleyemediği bir titreme geçti. Mehmet Ali'den çıkıp Kartal'ı aradığını hatırladı. Numaranın kullanılmadığına dair bant kaydını dinleyip telefonu kapattığını ve hemen ardından numarası olmayan bir kaynaktan gelen mesajı hatırladı. "Gitme onun peşinden" yazıyordu. Tekin sehpaya eğildi, eski moda kırmızı kap kağıdıyla kaplanmış bir lise defteri çıkarttı sehpanın alt aralığından. Defterin arasında bir kâğıt vardı. Aldı, doğruldu, Eylül'e doğru yürüdü, kucağına bıraktı kâğıdı ve geçip sandalyesine oturdu.

- Bak, dedi.

Dörde katlanmış kâğıdı tedirgin açtı Eylül. Sanki bir çocuğun elinden çıkmışçasına kargacık burgacık yazılmış bir mektuptu elindeki. Ne bir imla ne kural vardı yazıda. Bütün kelimeler birbirini aralıksız takip ediyordu. Bir süre gözlerinin alışması için bekledi. Başını kaldırıp Tekin'e baktı.

- Oku, dedi Tekin.

"Hayır" diye bağırıp kaçmak istedi, yapamadı, okudu.

ikinizideuyardıkanlamadınızanlayacaksınızdevrandönecekhiçbirinizengelleyemeyeceksinizsanasonişinbudedikgitartıkeylülüdeuyardıksonşansındedikgitmeonunpeşindendedikonudaseninsonunbekliyorunutmayınhiçbirşeyyarımkalmazherşeytamamlanırgörevli

Bu kez zorlukla kaldırdı kafasını. "Ne olur bana bakmıyor olsun" diye düşündü. Bakıyordu Tekin. Kader ortağına bakar gibi bakıyordu.

- Ne... ne zaman geldi bu, diye kekeleyerek sordu.

- Sizi Turgut Saraç cinayetine yolladıktan sonra masamda buldum, dedi Tekin, o cinayete niye yolladım onu da bilmiyorum.

- O cinayet de çocuklarla ilgili de ondan, dedi Eylül.

Anlamadı Tekin.

- Ne ilgisi var, diye sordu.

- 80'de, dedi Eylül, çocuklardan biri 80'de ölmüş, o dönem toplum polisiymiş Turgut Saraç, yanlışlıkla vurmuş çocuğu.

Gözlerini kısarak bir süre baktı Tekin. Belli ki 80'i, o tarihte ölen çocuğun bugün havuzda bulunmasını, yani hiçbirinin hazmedemediğini hazmetmeye çalışıyordu.

- Çık dışarı, dedi aniden ama sakin.

- Amirim, dedi Eylül.

Birden kalktı Tekin, az önce Eylül'ün yaptığı gibi koltuğa yürüdü, Eylül'ün koluna yapıştı, çekti. Gözleri kardı Eylül'ün. Kolu yerinden koptu zannetti.

- Çık dışarı, diye bağırdı ve tuttuğu kolla bağlı bulunduğu vücudu kapıya savurdu.

Eylül beklemediği bu güçle kapıya çarpmak üzereyken, gürültü üzerine içeri giren Zagor'la çarpıştı ve birlikte yere

düştüler. Zorlukla doğrulup kafalarını kaldırdıklarında Tekin'in beylik tabancasını üzerlerine tuttuğunu gördüler. Tekin elindeki buruşturulmuş mektubu Eylül'ün suratına fırlatıp bağırdı.

- Hepiniz siktirin gidin hayatımdan.

- İyi misin, dedi Zagor Eylül'e.

Bir yandan da korkulu gözlerle Tekin'e bakıyordu. Yere düşen kâğıdı alıp kalkmaya başladı Eylül.

- Çıkalım, dedi.

Birbirlerine tutunup kalktılar, açık kapıdan çıktılar. Tam o sırada patladı silah. İkisi de bir an oldukları yerde kalakaldılar. İlk Eylül kendine geldi, döndü, hızla kapıdan girdi. Tekin şakağına sıkılmış kurşunla yerde yatıyor, kafasının her iki yanından parkeye kan sızıyordu. Midesi bulandı, gözleri karardı Eylül'ün. Yaşanan son dakika hızla geçti gözünün önünden.

- Sen yaptın, dedi kafasının içinden bir ses.

"Hayır." diyecek oldu, diyemedi.

- Çocuklardan biri 80'de ölmüş, o dönem toplum polisiymiş Turgut Saraç, yanlışlıkla vurmuş çocuğu, dedi kendi sesi kulağına.

Öksürdü, önce acı safra tadı geldi diline, sonra kusmaya başladı Eylül. Bir yandan kusuyor, bir yandan ağlıyordu. Bir kurban daha tükürülüp atılmıştı ve eğer mektup doğruysa sıra kendisindeydi.

15.08

- Ne bu, diye sordu Temel amir.

Asayiş Büro'daki odasında, cam kenarındaki sardunyaları sularken girmişti Eylül.

- İstifa dilekçem, dedi.

Gözleri kıpkırmızıydı.

- Deli misin kızım sen, dedi ve elindeki dilekçeyi masa-

ya fırlattı Temel.

Tekin amirin intiharı, başta Cinayet Büro olmak üzere tüm Vatan'a şimşek hızıyla yayılmış, dördüncü katın yarısı Tekin'in evine toplanmıştı. Halil, ürkek bir halde Eylül'ü teselli etmeye çalışırken, Temel Kırıkhan Murat'la birlikte cesedi incelemişlerdi. Cinayet Büro elemanlarının suçlayıcı bakışlarını üzerinde hissetmişti Eylül.

- Aldırma sen onlara, bu bakışlar prosedür icabı, Tekin'i hiçbiri sevmezdi, diye fısıldamıştı Halil.

Eylül'ün mide bulantısı yeniden başlamış ve giderek şiddetlenmişti. Öğürmüş ve Zagor'un yanına bıraktığı poşeti kapıp tekrar kusmaya başlamıştı. Eylül banyodayken Zagor'la kısa bir konuşma yapan Temel, banyo çıkışı ikisini de bir arabaya bindirerek Vatan'a yollamış, böylece Eylül'ün, rahatsız edici bakışlardan kurtulmasını sağlamıştı. Oysa sadece bakışlar değildi Eylül'ü yakan. Kabul etmese de mektup Tekin'in olduğu gibi onun da pilinin bittiği noktaydı sanki. Banyo aynasında kendine bakarken karar vermişti istifa etmeye. Dün geceyi düşünmüş, bencilliğin dik alasını bu kez kendi için istemişti. Kurban olmaya hiç niyeti yoktu. Aynada gördüğü kızarık, patlak gözler, avaz avaz iki tercihten birine zorlamıştı onu. Ya polis olarak kalıp Eşref ve Tekin'in yolundan gidecek ya da Halil'le olacaktı. Döner dönmez istifa dilekçesini yazmış, Temel amirin gelişiyle birlikte de odasına koşmuştu.

- Deli değilim ciddiyim ve vazgeçmeye hiç niyetim yok, dedi.

İnadını severdi. "Farklı kılıyor beni." diye düşünürdü. Babasına inat polis olmuş, annesine inat tek başına eve çıkmış, kendisine inat Halil'e âşık olmuştu. Şimdi de eceline inat polislikten vazgeçiyordu.

- Senle tartışamayacağım, başkomiserini yolla bana, dedi ve tekrar sardunya saksılarına döndü Temel.

Halil odanın kapısında bekliyordu.

- Seni istiyor, dedi ve merdivenlere yürüdü Eylül.

- Ne yaptın sen, diyerek peşine takıldı Halil.

Birden Defne geldi Eylül'ün aklına.

- Asıl siz ne yaptınız, dedi ilk basamakları çıkarken.

- Bitirdik, dedi Halil.

Anlamadı ya da daha açık konuşmasını istedi Eylül.

- Ne demek bitirdik, diye sordu durarak.

"Umarım gözlerim parlamıyordur" diye düşündü, zira bu bitirmek, o "Bitirmekse" bu merdiven kalabalığında Halil'in boynuna sarılmadan nasıl dayanacağını bilmiyordu.

- Ayrıldık işte, bitti, dedi Halil.

Onun gözlerinde ışık görmedi Eylül. Sesinde hüzün vardı sanki. Birden hevesi kaçtı.

- Üzüldüm, dedi.

Döndü, merdivenleri çıkmaya devam etti. Yerinde kaldı Halil. Bir süre arkasından baktı, o da döndü, aşağı inen basamaklara yöneldi. Hayır, onun içindeki "Üzüntü" değildi. Eylül'ün içindekinin de "Üzüntü" olmadığına emindi. Daha Sıraselviler'deki evin kapısından çıkarken sarmıştı Kızılcıkların kaygısı. Eylül de anlayacaktı sorunun Defne olmadığını ama şimdi biraz yalnızlığa ihtiyacı vardı Halil'in. Birinci kata indiğinde Eylül'ün istifa mektubunu hatırladı. Hızlı adımlarla indiği merdivenleri tırmanıp asayişe girdi, Temel amirin oda kapısını çaldı.

- Bundan senin haberin var mı, deyip istifa dilekçesini önüne uzattı Temel.

Vardı. Bunca kargaşanın ardından hızla bilgisayarına koşan Eylül'ün ne yaptığını Zagor merak etmiş, Eylül dilekçeyi yazarken çaktırmadan bakmıştı. Yalan söyledi,

- Yok şimdi görüyorum, dedi Halil okuduktan sonra.

- İyi, git ona söyle şimdi olmaz, dedi Temel, dosyayı kapatın düşünürüz.

Önce odadan, sonra da Vatan'dan çıkıp soğuk havaya attı kendini Halil. Kaptanın yerine gidene kadar, Eylül'ün Vatan'da değil de hayatının tam içinde olması gerçeğini

tarttı kafasında. Terazinin diğer kefesinde ise Eylül'ün Vatan'da ve yirmi dört saat yanı başında olacağı gerçeği duruyordu. İkisi de hoşuna gitti, gülümsedi. "Ya Kızılcıklar." diye sordu içindeki. Keyfi kaçtı. "Ya çocuklar." diye sordu bu kez. Keyfi iyice kaçtı. Bütün sorunlar bu bir haftaya toplanmış gibiydi. "Neler yaşandı" diye düşündü. "Neler yaşanmadı ki" diye cevap verdi içindeki. "Belki de birlikte istifa etmeliyiz" fikri aniden yerleşiverdi beynine. Hoşuna gitti. Defne için yapmadığı bu girişimi şimdi Eylül için yapmayı düşünmesi ne kadar adildi. "Adalet" dedi içindeki, "Kime ve neye göre?"

- Bir çay ver kaptan, dedi emektar polise bakarak.

Bu saatte kimse yoktu Kaptanın Yeri'nde. Cam kenarında, her zaman oturdukları masaya oturdu.

- Vatan karışıkmış, dedi Kaptan çayı masaya bırakırken.

- Ne zaman sakin oldu ki, dedi Halil.

- Şu çocukların vakası, dedi Kaptan, herkes çok rahatsız.

Çayı karıştırıp ilk yudumunu içerken "Rahatsız olmamaları için bir neden yok," diye düşündü Halil. Yarın bir hafta bitecekti ve bir arpa boyu yol alamamışlardı.

- Haklılar, dedi.

- Asıl Eşref'in yaptıklarına inanamadım ben, dedi Kaptan.

- Ne yapmış ki, diye sordu Halil.

Konunun geldiği yeri merak etmişti. Anlaşılan Tekin'den haberi yoktu Kaptanın.

- Morgdan ceset kaçırmak ne demek ya, diye sordu Kaptan.

Sıkıldı Halil. Tam o sırada çaldı telefonu. Ekranda "Eylül" yazıyordu. Açtı.

- Neredesin, diye sordu Eylül.

- Arka sokakta, Kaptanın Yeri'ndeyim, diye cevap ver-

di Halil.

- Rahat mı orası, diye sordu bu kez.

- Samatya mı, dedi Halil, iyi olur.

Birkaç duble rakı, azıcık meze, bol muhabbet ama öncelikle sıraya konulması gereken bir hayata ihtiyacı vardı Halil'in. Şu an onu yaparken, yardım edebilecek tek kişi de telefonun öbür ucundaydı.

- Anladım, gel buradan gidelim, deyip kapattı Eylül.

Kalktı Halil.

- Samatya'da çözümler de güzel olur be, diye eskiye özlemini dile getirdi Kaptan.

- Bir gün de senle gideriz, deyip çıktı Halil.

Eylül arabada bekliyordu. Sürücü koltuğuna oturmamıştı ama araba çalıştırılmış, radyatör açılmış, içerisi sıcacık olmuştu.

- Yaz gelsin artık, diyerek bindi arabaya Halil.

- Ne fark eder ki, yazları cinayet işlenmiyor mu, dedi Eylül.

- Aksileşme Komiser, diye çıkıştı Halil.

Yüzüne baktı Eylül Halil'in, şaka yapar gibi bir hali yoktu.

- Sinirli miyiz Başkomiserim, diye sordu, ay haklısınız, eşinizle aranızdaki problemler, diye devam etti.

- Karı koca arasında olur böyle şeyler, tuzu biberi, dedi Halil.

Sol eliyle sertçe koluna vurdu Eylül Halil'in.

- Eşşek, dedi "ş"yi uzatarak.

Bu kez Halil Eylül'e döndü, gülümsedi.

- Hiç sırıtma, dedi Eylül, ne o üzgün tavırlarla "Ayrıldık işte, bitti" şeklinde matem havaları.

- Kızılcıklar, dedi Halil suratını asarak, bir daha kim bilir ne zaman görürüm onları.

Şımarıklığına pişman oldu, gözlerini kıstı Eylül. Kızılcıkların Halil için önemini biliyordu.

- Affedersin, dedi.

- Kuşadası'na gidiyorlar, dedi Halil.

Üstelemedi Eylül, aksine içindeki bencil taraf sevindi bile. Kadir Reis'in dükkânına yerleşene kadar da bir daha konuşmadılar. Kadir, elinde ellilik bir şişeyle masanın yanında bittiğinde, Haris Alexiou'dan *To Tango Tis Nefelis* çalıyordu.

- Otursana, dedi Halil.

Kadir'in Halil'e bakmamaya özen gösterdiğini fark etti Eylül.

- Yok, dedi Kadir, siz başlayın sonra bakarız.

Eşref'in intiharı sonrası, yüzüne yerleşen hüzün hâlâ asılı duruyordu. Halil de fark etti Kadir'deki soğukluğu.

- Kızgın bana, dedi gittikten sonra.

- Bu durumda içindeki nefreti yönlendirecek bir hedef arar insan, dedi Eylül.

- Canı sağ olsun, dedi Halil ve bardakları doldurmaya başladı.

- Dinliyorum, diyerek bir an kaldırdı kafasını yaptığı işten, niye gittin Tekin'e.

- Sorguya mı çekiliyorum, dedi Eylül.

- Evet, dedi Halil, nasıl olsa çekileceksin.

- Aradı, diye cevap verdi Eylül.

Eylül'ün bardağını onun tabağının yanına koyduktan sonra, mezeleri paylaştırmaya başladı Halil. Rakı masasında düzen severdi. "İçeceksek adam gibi içelim" derdi.

- Seni mi, diye sordu peyniri Eylül'ün tabağına koyarken, bana ulaşamadı herhalde.

- Yoo benim gitmemi istemiş, diye cevap verdi Eylül.

Durdu Halil, oturduklarından beri ilk kez Eylül'e baktı. Tekin'in evinden döndükten sonra dakikalarca yüzünü yı-

kamış, makyajını tazelememiş, saçlarını sıkı sıkıya arkada toplamıştı. Yüzündeki tek tük çillerle yaramaz bir çocuğa benziyordu. Bir an büyülenmiş gibi seyretti güzelliğini.

- Neden, diye sordu.

Bu adamın bu hayran bakışlarını seviyordu Eylül. Durup dururken kafasını kaldırışını, gözlerini yüzüne dikip, sanki ilk defa görüyormuş gibi uzun uzun seyredişini seviyordu. Dar bir şeyler giydiği zaman ayaktan başlayarak süzüşünü, kalçalarında geçirdiği birkaç saniyeyi seviyordu.

- Bunun için, deyip çantasından Tekin'in buruşturup yerdeyken yüzüne fırlattığı mektubu çıkarttı, eliyle sıvazlayıp düzeltti, Halil'e verdi.

İlk bakışta anlamadı Halil, birkaç saniye sonra kafasını kaldırdı.

- Ne bu, diye sordu.

- Bizi odasına çağırıp Turgut Saraç cinayetine yönlendirdiği gün, dedi Eylül, masasında bulmuş, o an karar vermiş mesleğinin bittiğine.

Tekrar kâğıda bakıp kesik kesik ve sesli okumaya başladı Halil.

- İkinizi de... uyardık anlamadınız... anlayacaksı... nız devran dö... necek hiçbiriniz engel... le... ye... meyecek... siniz sana son... işin bu dedik... git artık... eylülü... de... uyardık... son... şan... sın dedik... gitme... onun peşin... den dedik... onu... da senin sonun... bek... liyor... unutmayın hiç... bir şey... yarım kalmaz... her... şey tamam... lanır... görevli.

Kâğıdı bıraktı, hiçbir şey olmamış gibi rakısına uzandı bir yudum aldı, çatalını beyaz peynire batırdı, küçük bir parçayı dili ile damağı arasında ezdi, yumuşattı, rakının ardından midesine yolladı.

- Ne bu şimdi, diye sordu.

- Açık değil mi, diye sakin cevap verdi Eylül.

- Bu yüzden mi?

- Ne bu yüzden mi?

- Bu mektup yüzünden mi istifa ediyorsun?

Durdu Eylül. Karşısında merakla cevabını bekleyen adama baktı. Gözlerinin içinden yüreğine, beynine akan gözlerine baktı. Bir an "dümdüz" olmasından nefret etti. Anladığı halde anlamazdan gelmesinden, "Anlamamasından" nefret etti. "Senin için hayvan!" diye bağırmak geldi içinden, bağırmadı.

- Evet, dedi sadece.

- Yapma Eylül, dedi Halil, Zagor'u hatta bir derece Murat'ı bile anlıyorum ama sen yapma, bunlar saçma biliyorsun.

- Saçma mı, diye sordu Eylül, hangisi saçma, dört çocuk öldü Halil, Eşref'le Tekin amir intihar ettiler, sen bir araba sopa yedin, adli tıp toptan değişti, Adli Tabip kafayı yedi, morgdan ceset kaçırılmasına yardım etti, Asayiş Büro resmen suç işledi, Çetin amca öldü, Turgut Saraç vuruldu, öldü, hangisi saçma, biz burada hayaller üzerine fikir yürütmüyoruz, saçma dediğin her şey bu altı günde yaşandı, üstelik iki, belki de üç ölü daha var bilmediğimiz, kendine gel artık ya, hayran olduğum, yanında olmaktan mutlu olduğum Başkomiser Halil Rüzgâr ol, aç gözlerini.

Sessiz kaldı Halil. Eylül'ün söylediklerini tekrar ediyormuş gibi dudakları kıpır kıpır oynadı. Sindirmeye ya da kendini sakinleştirip yanlış bir şey söylememeye çalışıyordu sanki. Bir an gözleri kapıya takıldı Eylül'ün. Kapının hemen yanındaki masada Kadir Reisin bir sandalyeye ilişmiş dışarıyı seyrettiğini gördü. Hissetti Kadir, yarım çevirdi kafasını, Eylül'le göz göze geldi. Hafifçe, onaylarcasına kafasını salladı gibi geldi Eylül'e. Onları dinlediğinden emindi.

- Anlamıyorsun, dedi birden Halil, bütün bunlar Kartal denen itin tezgâhı, saydığın insanlar rezil bir çetenin yanlış yönlendirmesine kurban gittiler, benim yediğim sopa da buna dahil, bu yeni bir taktik, insan canının hiç değeri yok bunlar için, ispatlayacağım size bunu.

Sıkıntıyla başını salladı, yarım kalmış bardağını bir di-

kişte bitirdi, ağzını peçeteye sildi Eylül.

- Bir de bu var tabii, dedi, belli ki bizden umudu kestin, kendi kendine bir şeyler yapıyorsun.

Cevap vermedi Halil. Kıçının dibinden ayırmadığı kadından, yanında istediği ekibinden habersiz çalışması Eylül'e dokunuyordu. Temel'e zehirden bahsettiği gün anlamıştı tek başına bir şeyler çevirdiğini. Tarzı olmayan işler yapıyordu Halil. Evet yalnızlığı severdi, evet analizlerine ve çözüm yoluna kimseyi karıştırmazdı ama yalnız da olsa kullanırdı onları. Eylül de Zagor da hatta Murat da Halil tarafından kullanılmayı severlerdi. Herkes "Halil başkomiser çözdü yine, helal olsun" derken onlar, aynı takımda oluşlarını minik birer tebessümle gizlice kutlarlardı. Elini uzattı, masanın üzerindeki Eylül'ün elini tuttu Halil.

- Saçmalıyorsun, sizden umudumu keser miyim hiç, dedi, sadece, birinin gerçekleri görmesi lazım, bir haftadır yok gökten çocuklar indi, yok 40 sene önceki cinayetlerinin intikamını almaya geldiler, Maji mi, muji mi ne boksa hayalî teoriler. Sevgilim benim. Cinayet böyle bir şey değil. Ben her şeyin basit bir nedeni var diye kıçımı yırtarken sizler iyice gizeme boğuldunuz. Önünüzü göremiyorsunuz farkında değil misin?

- Ya sen Halil, dedi Eylül, üç gün önce uçuruma düşüyorum elimi tut diye yalvaran sen değil miydin? Gittin, kayboldun ya, 24 saat tek kelime etmedin.

- Haklısın bunaldım hatta kendimi kaybettim, dedi Halil, ama benim en yakın şahidim sensin, peş peşe, iç içe neler yaşadım ben, hep demez misin dümdüz adamsın sen diye, çok değil miydi bunlar dümdüz bir adam için.

Doğru söylüyordu Halil. Çoktu onun için. Bir cinayetle çocuğunun hastalığını bile aynı anda çözemeyen bir adam için çoktu. Panik yapmış, eli ayağına dolanmış, kendini kaybetmişti. "Acaba?" diye sordu birden içindeki, Eylül'e, "Senden bir şey mi saklıyor?" diye sordu. Kuşkucu tarafı yine rahat bırakmamıştı.

- Kimle çalışıyorsun, dedi birdenbire.

- Zagor, ama daha çok Uygar, dedi Halil.

- Şu tombalak mı, dedi Eylül, Asayişteki.

- Temel amir ağzına sıçmış çocuğun, dedi Halil, başkomiserin raporuna adını yazarsa mesleğin biter demiş, geldi ağladı, ben de birtakım bilgiler istedim.

- Ve benim haberim olmadı, diye sitem etti Eylül.

- Temel amir, dedi Halil.

- Söylememeni o mu istedi, diye şaşkın sordu Eylül.

Temel'le Halil'in iş birliği yaptığına inanmak istememişti. Her ikisinin de fırsat bulduklarında birbirlerini bir kaşık suda boğacaklarından emindi.

- İki koldan yürümemizi o istedi, diye cevap verdi Halil, gizemini geçtim sürekli birileri ölüyordu, çok fazla kan vardı. Bırak onlar ölümleri takip etsinler, sen organ işine yoğunlaş dedi, haklıydı.

- Yine de bunu gizli yapman gerekmiyordu, dedi Eylül.

- Sen de istifa kararını bana söyleyebilirdin, diye cevap verdi Halil.

Utandı Eylül. Tekrar başa dönmüşlerdi. "Nerede kalmıştık?" diye düşündü, "Düz bir herif olmasından nefret etmiştin," dedi içindeki. Bardağına baktı. Farkında olmadan ikincinin de sonuna geldiğini gördü, içti.

- Evet, dedi Halil, dinliyorum.

- Söyledim ya, dedi Eylül, mektup.

Tabağının kenarında duran mektubu tekrar eline aldı Halil. Yüzünde Eylül'ün çözemediği bir ifade vardı.

- Bu mektup mu, diye sordu.

Kafa salladı Eylül.

- Korktun, dedi Halil.

Başını eğdi, cevap vermedi Eylül. "Bir yudum daha rakı olsaydı" diye düşündü.

- Neden, diye sordu Halil.

- Biliyorsun, diye fısıldadı Eylül.

Bu kez gülümsedi Halil.

- İki türlü de bir şey değişmeyecek biliyorsun, dedi, ben hep yanımda olmanı istiyorum.

O an telefonu çaldı Halil'in. İçinden küfretti Eylül. Masanın üzerindeki telefon ekranına ikisi birden baktılar. Zagor yazıyordu telefonda.

- Hep zamansızdın, diye fısıldadı Eylül.

Halil telefonu açtı, dinledi, kapattı.

- Gidiyoruz, dedi.

- Ne olmuş, dedi merakla Eylül.

- Kartal'ı almışlar, dedi Halil.

Aynı anda kalktılar.

19.05

- Bu evlerin kapısı önde değil yanda, diye bağırdı Eylül, burayı biliyorum, sap şuradan.

Saptı Halil. Yaklaşık 100 metre ileride gördüler kalabalığı. Sivilden çok polis, sivil araçtan çok emniyetin aracı vardı sokakta.

- Açın şurayı, diye bağırdı Eylül.

Bir üniformalı polis koşarak öndeki polis aracına bindi. Başkomiserine yol vermek için hemen önlerindeki sokağa geri geri girerken, telaşla köşedeki başka bir araca çarptı, durdu.

- Çekil oradan Allah'ın belası, diye bağırdı Halil.

- Sakin ol, dedi Eylül, nasıl olsa aldılar, bizim artık, ha bir dakika önce ha bir dakika sonra.

Haklıydı. Tezgâhın neresinde olduğunu Kartal'a bülbül gibi şakıtacak çok zamanları vardı.

Yol boyunca niye telaşlı davrandığını da anlayamamıştı Halil. O çocukların, o zavallıların nereden kaçırılıp süs

havuzuna atıldıklarını bir an önce öğrenmek derdindeydi. Zaman zaman, "Acaba Eylül ve Murat haklı olabilirler mi?" diye düşünmemiş değildi. Hayatı boyunca bilinmeyenden hep kaçmıştı. Doğaüstü denen, gizem denen, "İnsan aklı ermez" denen her şeyden kaçmıştı. Bu kaçış, korkusundan değil polisliğin gereğiydi. "Kendin inanmıyorsan başkalarını da inandıramazsın." demişti Hulusi müdür. Temel amire, İstanbul Emniyet Müdürüne, hatta Emniyet Genel Müdürüne "Efendim bu çocuklar aslında kırk-elli yıl önce öldüler, hepsi faili meçhul ama bir tane Maji var, onlara göre hiçbir şey yarım bırakılamaz, şimdi bu çocuklar geri geldiler, kendilerini öldürenleri öldürecekler" dese nasıl tepki alacağını hayal etmiş gülümsemişti.

- Sence ne derler, diye sormuştu Eylül'e.

Anlamamıştı Eylül. Gülümsemesine ve sevimliliğine bakıp kendince bir sonuç çıkartmış,

- Umurumda bile olmaz, diye cevap vermiş ve Halil'in vites topuzunun üzerindeki elini tutmuştu.

Halil de anlamıştı sorduğu sorunun Eylül tarafından ne yöne çekildiğini. Bu kızı seviyordu. Defne'yle ayrılık konuşmasından sonra olmasını umduğu hafiflikle karşılaşmamasına şaşırmıştı oysa. Kafasını meşgul edenin, hafifleyememesinin tek nedeni Kızılcıklar değildi. "Vicdan mı?" diye sormuştu içindeki. Bu lafı sevmiyordu. Acımakla eş değer geliyordu çoğu zaman. "Galiba Defne'nin çaresizliğine, kabullenişine üzüldüm," diye düşünmüştü. Hoş ne yapacaktı Defne. Hiç inatçı, tuttuğunu kopartan olmamıştı ki. Kaderine kayıtsız razı olan taraftaydı o. Büyük olasılıkla kaçışının sorumluluğunu üstlenmiş, altında ezilmişti. İnatçıydı Halil. Hatta baskın denen cinstendi. Gidişatı tartmaz, kendini değerlendirmezdi. Katı, hatta kaskatı doğruları vardı. Şu son bir hafta sayılmazsa, arada kaldığı da pek görülmemişti. Yine de Defne'ye karşı içinde rahatsız edici bir huzursuzluk vardı. Adını koyamıyor, koyamadıkça da asabileşiyordu.

- Ne düşünüyorsun, diye sormuştu Eylül.

O da farkındaydı huzursuzluğunun. Büyük olasılıkla o da Defne'nin ardından Halil'in daha hafif olabileceğini ummuştu.

- Kartal'ı, diyerek yalan söylemişti Halil.

- Beklemiyordum, demişti Eylül.

Anlamamış nedenini sormuştu Halil.

- Yakalanmasını, diye cevap vermişti.

- Gözünüzde büyütüyorsunuz, demişti Halil, onun yapmaya çalıştığı da buydu zaten, ancak böyle başka tarafa yönlendirebilirdi sizi.

- Doğruysa kabul edelim ustaca, diye fikrini söylemişti Eylül.

Polis arabası yolu kapattığı için inip yürüdüler. Önünde iki polisin durduğu dükkânın camında Nalbur Necmi yazıyordu. Vitrin camının arkasında testereden çamaşır askısına, önünde, kaldırımın üstünde ise bahçe çitinden beş kiloluk boya kovalarına kadar envaiçeşit malzeme düzenle istif edilmişti.

- Burada mı, diye sordu Halil kapıdaki polislere.

- Burada başkomiserim, diye cevap verdi bir tanesi.

Yolun diğer tarafından ters yönde hareket eden bir araç hızla yaklaşıp dükkânın az ilerisinde durunca, Halil ve Eylül o tarafa döndüler. Araç, Olay Yeri İnceleme'nin aracıydı. Murat'la birlikte ekibi ve Zagor da indi minibüsten.

- Sen ne arıyorsun burada meraklı, diye yaklaştı Halil ve Eylül, Murat'a.

- Cinayet bizim işimiz, diye cevap verdi Murat.

Halil ve Eylül'ün kafası karıştı.

- Ne cinayeti ulan, Kartal öldü mü, diye merakla sordu Halil.

- Ne Kartal'ı yahu Kartal'ın ne ilgisi var, diye soruya soruyla karşılık verdi Murat.

- Kartal'ı aldık demedin mi oğlum, diye Zagor'a döndü

Halil.

Zagor bir an toparlayamadı, şaşkın sordu.

- Ben mi?

- Hay sikeceğim, Kartal'ı aldık sizi bekliyoruz demedin mi oğlum telefonda, diye köpürdü Halil.

- Ben sizi aramadım başkomiserim, diye şaşkın cevap verdi Zagor.

- Versene bakayım şu telefonunu, diye araya girdi Eylül.

Zagor, salaş kotunun arka cebindeki telefonunu çıkartıp Eylül'e uzattı. Aldı, ekranı uyandırdı, aramalara baktı Eylül. Kayıtlarda Halil'in arandığına dair bir bilgi yoktu. Halil, Murat ve Zagor sanki donakalmışlardı. Telefonu tekrar Zagor'a verdi Eylül.

- Peki cinayet, cinayet ne iş, diye sordu.

Kendine geldi Murat, dönüp asık suratla dükkâna yürüdü. Eylül Halil'i dürttü.

- İçeri girelim, dedi fısıldayarak.

- Oğlum senin sesindi, diye inatlaştı Halil, Zagor'a bakarak.

- Kartal'ın işi dedi Eylül, daha önce de yaptı, bizi buraya çekmek istedi.

- Vallahi aramadım başkomiserim, diye savundu kendini Zagor.

- İçeri girelim, diyerek ikisinin de kollarına girdi Eylül.

Üçü birlikte boya ve ahşap kokan dükkâna girdiklerinde, Murat yerde yatan cesedin başına eğilmekte, iki resmî giyimli memur, ağlayan 50-55 yaşlarında bir adamı cesetten uzaklaştırmaya çalışmaktaydılar. Cesedin hali perişandı. Yüzü ve göğsü içeri çökmüştü. Suratının ön tarafı tanınmaz haldeydi.

- Ne olmuş burada, diye sordu Halil.

Cesetten yaklaşık 1,5 metre uzakta, yerde duran kanlı

balyozu işaret etti Murat.

- Oha, diye tepki gösterdi Halil.

Etrafına baktı, Eylül'le Zagor dükkânın arka tarafında camla ayrılmış bölümde oturtulan adamın yanına gitmişlerdi bile.

- Yeni olmuş, dedi Murat.

Elleriyle cesedin vücut sıcaklığını kontrol ediyordu.

- En fazla yarım saat, diye ekledi.

- Nasıl olur ulan, diyerek telefonuna sarıldı Halil.

Arama kayıtlarından Zagor'u buldu ve aranan saate baktı.

- Zagor arayalı 40 dakika olmuş.

Çöktüğü yerden kafasını çevirerek Halil'e baktı Murat.

- Belli ki katil aramış dedi, eğer Kartal'sa, bu cinayetin çocuklarla bir ilgisi var.

- Ne ilgisi olacak amına koyayım, deyip sinirle döndü ve dükkânın iç kısmındaki odaya yürüdü Halil.

Eylül odanın kapısında onu bekliyordu.

- Nizamettin Kolluca, dedi elindeki kâğıda bakarak, dükkânın sahibi, öldürülen de oğluymuş Tarkan Kolluca.

Birlikte odaya girdiler. Zagor ve bir resmi üniformalı polis adamın başındaydı. Odada kesif bir kolonya kokusu vardı. Adam kendi şakaklarını ovuyordu. Halil kenarda duran tabureyi adamın karşısına çekip oturdu. Gözleri kıpkırmızıydı adamın. Halil'i fark edince kırmızı gözlerini onun gözlerine dikti.

- Niye yaptılar bunu oğluma, diye sordu.

- Bilmiyoruz ama öğreneceğiz, dedi Halil kararlı bir sesle.

- Bizim kimseye bir zararımız yoktu, dedi adam.

Elini cebine soktu, bir kâğıt çıkarttı, uzattı.

- Bunu buldum, dedi, benim değil belki cinayetle ilgilidir.

Halil adamın uzattığı kâğıdı aldı. Hepsinin gözü kâğıttaydı. Küçük, kutu içinde not yazmak için kullanılan kâğıtlardan biriydi. Üzerindeki şekli Halil de Eylül de Zagor da tanıdı. Her yerde karşılarına çıkan şeklin aynısı çiziliydi kâğıtta ama tek farkla. Bu kez yuvarlakların hiçbirinde harf yoktu. Belli ki görev tamamlanmıştı.

21.18

- Bununla birlikte dört oldu, dedi Murat.

Olay Yeri'nde, odasındaki büyük beyaz tahtanın üzerinde artık yan yana dört şekil vardı. Yuvarlakların içinde her seferinde bir harf eksiliyor ve sonunda hiç kalmıyordu.

- Bitti mi yani, diye sordu Eylül.

- Bilmiyorum, dedi Murat, bize dayatılan tezden yola çıktık, vardığımız yer burası, hikâye başkaysa sonuç da başka olur.

Nizamettin Kolluca'nın nalbur dükkânını Olay Yeri ekibine bırakıp hep birlikte çıkmışlardı. Murat'ın "Önce şu ritüeli tamamlayalım" çağrısına bu kez kararsız da olsa "Siz işinize bakın," cevabı vermişti Halil. Anlamıştı Eylül. Kendi savunmasının doğruluğundan değildi inadı. Cinayet Büro'nun açıklanamayan öbür dünya olaylarıyla ilgisi yoktu. Halil'e açıklanabilir, savunulabilir ve kanıtlanabilir hikâyeler lazımdı. Bu olayı, Murat ve kendisinin tuttuğu yolla kimseye kabul ettiremezdi.

- Aslında sonuç üç aşağı beş yukarı belli, demişti Murat.

Ekibini nalbur dükkânında bıraktıktan sonra Eylül'ün arabasına binmişti. Birlikte gidiyorlardı Vatan'a. Zagor Halil'le dönmeyi tercih etmiş, Nizamettin Kolluca'yı da yanlarına almışlardı.

- Yani, diye sormuştu Eylül.

- Halil'in dediği olacak, organ mafyası, diye cevap vermişti Murat.

Aslında ikisinin de neye inandıkları belli değildi. Her iki seçenek de hem fazlasıyla ortada hem de fazlasıyla saçmaydı. "Bazen gerçeğe değil de gerekene inanmalı," demişti içindeki Eylül'e. Bu cümle bile tam bir çıkmazdı. Gerçekle gereken birbirine karışmıştı.

- Tam bir fiyasko, demişti Eylül.

- Biz değil mi, deyip gülümsemişti Murat, yine de herkesin cebinde bir artı var.

"Ne demek şimdi bu?" diye düşünmüş ama soramamıştı Eylül. Halil'in ve kendisinin artıları yine Halil ve kendisiydi biliyordu ama Murat'ın artısını sormak ukalalık olur diye kurmuştu. Susmuş, o susunca Murat'ın keyifli gülümsemesi de bitmişti.

- Ben hâlâ bu hikâyede Kartal'ın rolünü çözemedim, dedi Eylül.

- Yapma, dedi Murat.

Döndü, masasının üzerinden Tekin amirin Eylül'e verdiği mektubu getirdi.

- Bak, dedi.

Baktı Eylül. Defalarca okumuştu. Kafasını kaldırdı.

- Sonuna bak, dedi Murat.

Sonuna baktı.

- Ne yazıyor, diye sordu Murat.

Okudu Eylül. Okudu ve anladı.

- Görevli, dedi.

- Büyük olasılıkla Kartal bu, dedi Murat, insanoğlu üzerine düşmez, ilgilenmez, savsaklarsa sırrın temsilcileri devreye girer, paylaştırır ve yarım kalanın tamamlanmasını sağlarlar.

- Bunun için de Kartal'ı görevlendirdiler, dedi Eylül.

"Evet" anlamında kafa salladı Murat.

- Yukarı çıkalım, şu Nizamettin Kolluca'nın son daireyle ne ilgisi var merak ediyorum, dedi ve kapıya yürüdü.

Kapıya geldiklerinde durdu, Eylül'e döndü.

- Basın bülteni yanında mı, diye sordu.

- Masamda, dedi Eylül.

Cinayet Büro'nun cam kapısında Zagor, bir sağa bir sola dolanıp duruyordu. Murat'la Eylül göz göze geldiler. Zagor'un bu hareketi pek hayra alamet değildi. Onları görünce telaşla yanlarına geldi. "Allah'ım bir problem çıkmasın ne olur" diye geçirdi içinden Eylül.

- Kötü bir şey söyleme olur mu Zagor, diye konuştu.

- Başkomiserim gitti, dedi Zagor, adamcağız odada öyle bekliyor.

- Nereye gitti, diye lafı Eylül'ün ağzından aldı Murat.

- Telefon geldi, dedi Zagor.

Yüzündeki tikler azmıştı. Bir şeyler olduğu apaçık belliydi.

- Kimden, diye korkuyla sordu Eylül.

- Şeyden, dedi Zagor, Defne abladan.

Eylül'ün içinde sakin sakin çalan müzik bir anda hızlandı, anlaşılmaz bir gürültüye dönüştü. Her bir vurmalı çalgı kafasında, kafatasının içinde, beynine beynine vurur oldu.

- Defne ablan gitmedi mi oğlum, diye sordu Murat.

Durdu, yumruklarını sıkıp tırnaklarını etine geçirdi Eylül.

- Gitmemiş herhalde ağabey, ne bileyim ben, geliyorum dedi çıktı.

Murat'ın gözünün de aklının da kendisinde olduğunu fark etti Eylül. "Sakin ol" dedi içindeki. 1, 2, 3, 4 diye başladı.

- Biz işimize bakalım, adam zaten acılı, deyip cam kapıdan Cinayet Büro'ya girdi Murat.

5, 6, 7 diye saymaya devam etti Eylül. Zagor da beklemedi, Murat'ın peşinden gitti. 8, 9, 10 dedikten sonra ce-

binden telefonunu çıkarttı, en üstteki kaydı tuşladı. "Aradığınız numaraya ulaşılamıyor..." dedi bir kadın sesi. Halil kaybolmuştu. 11, 12, 13 derken cam kapıdan içeri girdi, masasından basın bültenini aldı. Murat ve Zagor, Nizamettin Kolluca'yla konuşmak için Halil'in odasında onu bekliyorlardı. Murat'ın gözü Eylül'deydi. Döndü, göz kırptı, "İyiyim" der gibi dudaklarını oynattı, oturdu.

- Her sabah birlikte açardık, diye başladı Nizamettin Kolluca, ben ona çay, kendime kahve söylerken, o da malzemeleri kaldırıma çıkartırdı. Bir dostuma rastladım kahvede...

- Dostun kim, diye araya girdi Eylül.

Nedense aklının Halil'de değil de orada olduğunu kanıtlamak ihtiyacı hissetmişti. Gülümsedi Murat.

- Sedat, dedi adam, çoktandır görmüyordum, kahvemi onunla içeyim dedim, hay demez olaydım.

Durdu, nemli gözleriyle camdan gri havaya baktı.

- Sonra, dedi Eylül.

Kafa salladı adam. Sesi düştü. Fısıldadı.

- Geldiğimde öyleydi.

- Kahve nerede, diye sordu Murat.

- 50, bilemedin 100 metre, dedi adam.

Elindeki basın bülteniyle yerinden kalkıp adamın yanına gitti Eylül. Murat ve Zagor oturdukları yerde kıpırdandılar.

- Bu çocuklardan birini tanıyor musun amca, diye direkt konuya girdi.

Nizamettin Kolluca çok kısa baktı kâğıda, gözlerini sıkıca kapattı. Derin bir "Of" çekti. Murat kafasını salladı. Zagor bu kafa sallamadan bir sonuç çıkartmaya çalıştı.

- Kenan, diye fısıldadı adam.

- "K" son harf, dedi Murat.

- Kenan kim, diye sordu Eylül.

- Yara, dedi gözlerini açıp Eylül'e dikerek, o resmi biliyordum, Tarkan da biliyordu. Hiç konuşmadık. Oğlum da ben de bu yanlışlığın azabını on sekiz yıldır yaşıyoruz.

- Yanlışlık, diye sordu Eylül.

- Kazayı oğlum yapmadı, dedi adam, buna polis haricinde kimse inanmadı, biz de tası tarağı toplayıp buraya geldik ama...

Kafası karışmıştı Eylül'ün. Nizamettin Kolluca belli ki, kendi bildiği bir olayı onların da bildiğini farz ederek ortasından anlatmaya başlamıştı.

- Bir dakika bir dakika, şunu baştan anlatsanız, diye adamın sözünü kesti.

- Benim tek şahit olduğum, oğlumun yanımda olmasıydı, dedi adam, kazayı görmedim. Evet Tarkan haytaydı, ne yaptıysam uslanmadı ama yemin ederim o gün yanımdaydı.

- Hangi gün, diye sordu Eylül.

- 1 Ocak 2000, dedi adam.

- Tamam yanınızdaydı, peki ne oldu, diye sordu Eylül merakla.

- Arabasını arkadaşına vermiş, bu Kenan'ın ağabeyi Veysel oğlumla takılırdı. Sigara getirmiş gizli gizli, ben evdeyim diye arkadaşını aramış bizimki, o da onun gibi serseri. Burak. Bizimki Veysel'i de dükkâna bırak, arabayı al git demiş. Patinaj mı ne diyorlar, gaza fazla basmış Burak. Polis geçiyormuş oradan. Peşlerine takılmışlar. Bu garip Kenan daha 8 yaşında. Dükkânın önünde kaldırımda oturuyormuş. Altına almış çocuğu. Sonra da kaçmışlar. Bizimkini aldılar tabii. Araba onun ya. Sonradan yakaladılar bu Burak denen serseriyi. Üç yılla kurtuldu ama biz kurtulamadık. Bakamadık insanların suratına. Ne kadar yapmadık dediysek de inandıramadık. Sonra, burası. Kaçtık yani.

- Çocuğu, yani Kenan'ı Burak mı öldürdü, diye heyecanla sordu Eylül.

- Kazaydı, dedi Nizamettin Kolluca, o da istemezdi belli, kucağımda ağladı saatlerce.

- O zaman, diyerek Murat'a döndü Eylül.

- Yanlış hedef, dedi Murat.

- Hâlâ bir kişiyi kurtarabiliriz, dedi Eylül heyecanla.

- Amcacığım, dedi Murat adama dönerek, bu Burak, nerede yaşar, ya da yaşıyor mu hâlâ?

- Ben bilmem, Tarkan görüşüyor muydu onu da bilmem, diye cevap verdi adam, artık nasıl bilebiliriz ki?

- Telefon, dedi Eylül birdenbire.

Murat cep telefonuna sarılıp bir numara aradı.

- Geldiniz mi Emre, diye sordu, ölen adamın cep telefonu nerede... hah getir onu bana çabuk... Nerede olacağım Cinayetteyim, Halil başkomiserin odasında.

- Nerede oldu bütün bunlar, diye sordu Eylül.

- Edremit, Şenlikli, dedi adam.

Hızla not aldı Eylül. Edremit-Şenlikliyi, Nizamettin ve Tarkan Kolluca'yı, 1 Ocak 2000'i, Burak'ı, Kenan'ı ve Veysel'i not aldı. Not kâğıdını Zagor'a verdi.

- Sistemde ne varsa bul, dedi, Burak'ın kimliğini ve şu an yaşadığı yeri arıyoruz.

- Anlaşıldı, dedi ve hızla odadan çıktı Zagor.

O çıkarken Olay Yeri'nden Murat'ın yardımcısı Emre, Halil'in deyimiyle Yılışık, elinde Tarkan Kolluca'nın delil poşetine konmuş cep telefonuyla girdi odaya. Murat cebinden bir eldiven çıkarttı, eline geçirdi, poşetten telefonu çıkarttı, açma düğmesine bastı, suratı asıldı.

- Şifreli bu telefon, dedi.

Hepsi Nizamettin Kolluca'ya döndüler.

- Şifresini biliyor musun amca, diye umutsuz sordu Eylül.

- Hayır, cevabını verdi adam tam da Eylül'ün beklediği gibi.

Elindeki telefonu poşete geri koyan Murat, Emre'ye uzattı.

- Kırsınlar bunu, talimatını verdi.

Poşeti alıp çıkarken bir an Eylül'e baktı Emre. Bu bakıştaki hayranlığı bir tek Halil biliyordu. Kimse fark etmedi.

- Seni evine bıraktıralım amca, dedi Eylül, bundan sonrası bizde.

- Katili biliyorsunuz siz, dedi adam.

Yine hüzünlenmişti.

- Tahminimiz doğruysa onu sana getireceğim, dedi Eylül.

Kalktılar ve hep birlikte Halil'in oda kapısına yürüdüler. Kapıda durup odaya baktı adam. Eylül'le Murat'a döndü.

- Bunun olacağı belliydi, dedi, 18 senedir her gün bunun korkusuyla yaşadım ben, yine de oğlumdu, üzülüyor insan.

Sessizce ve titreyerek ağlamaya başladı. Murat koluna girdi, göz göze geldi Eylül'le. "Adaleti kendi kendine sağlamak ne demek," diye düşündü Eylül. Sistem, adı her neyse, hata yapmış, masum bir insanı öldürmüştü.

- Sen halleder misin, dedi Murat'a.

- Sen ne yapacaksın, diye sordu Murat.

Beli ağrıyordu. "Dinleneceğim" demek istedi, diyemedi. Dinlenmekten daha mühim acıları vardı yüreğinin orta yerinde. Sevgisinin gelip gitmelerinden yorgundu. "Bin bel ağrısına razıyım galiba," diye düşündü.

- Halil'i bulacağım, dedi.

Yürüdü, odadan çıktı. Zagor bilgisayarında harıl harıl çalışıyordu.

- Haber verir misin, diye sordu.

- Öğrenir öğrenmez, dedi Zagor.

Vatan'dan çıktığında saat on bire geliyordu. Aylardır

ilk defa soğuk hissetmedi. Ayazın içinde bile sanki ilkbahar kokusu vardı. Arabasına yürüdü, bindi oturdu, radyoyu açtı. Sezen Aksu, Keskin Bıçağı söylüyordu. Bağıra bağıra eşlik etti.

- Geldim yarım, kaldım yarım, neydi ne oldu şu tez canım, ertelendim hayattan sevdim yarım...

Kenan Vezneci

- Şimdi ne olacak, diye sordu Kenan.

- Ne bileyim oğlum ben, diye cevap verdi Veysel.

- Ne diyorlardı adına?

- Milenyum.

12'yi 25 geçiyordu. Karanlıkta girmişlerdi yeni yıla. Babaları ana avrat düz gitmişti. Odalarına kaçmışlar mum ışığında gölge oyunu oynuyorlardı. Bir haftadır böyleydi Şenlikli'de elektriklerin vaziyeti.

- Yıl olmuş 2000, bir türlü beceremediniz şu amına koyduğumun elektriğini, diye bağırıp, kapıyı çarpıp çıkmıştı Tuncay Vezneci.

O çıkar çıkmaz anneleri gelmişti yanlarına.

- Ne değişti şimdi, diye sordu Kenan.

- Ne değişecek oğlum, dün neyse bugün de o işte, hem bize günahtır yeni yıl, gâvur âdeti o, diye cevap verdi annesi.

Son iki yıldır böyleydi Melek Hanım. Kasabada herkes Melek Hanım dediği için onlar da Melek Hanım diye çağırır olmuşlardı. Ebeydi Melek Vezneci. İki yıl önce kasabaya şehirden gelen Satiye ve kızı Rengin'le tanışmış, evlerine sık gider olmuştu. Sadece o değildi sık giden. Marangoz Fethi'nin karısı Hacer, kasap Nurullah'ın karısı Fatma ve kızı Aynur hatta sağlık memuru Cevdet'in karısı Düriye ve birkaç kadın daha katılmıştı bu sık gidip gelmelere. Hepsi de Melek gibi zaman içinde değişmişler, günahla yatıp sevapla

kalkar olmuşlardı.

- Bana bak kadın, diye bağırmıştı bir keresinde Tuncay Vezneci, kime gidersin, orada ne yaparsın bilmem ama benim bir rakım var eğlenceliğim, ona bulaşırsan alırım ayağımın altına bilmiş ol.

O azardan sonra kocasına değil ama çocuklarına dert yanar olmuştu anneleri.

- Çarpılacağız, içki giren eve melek mi girermiş, kavrulup yanacağız cehennemde, diye şikâyet etmeden duramaz olmuştu.

- Madem gâvur âdeti, niye düğün salonu kalabalık, diye sordu bu kez Veysel.

- Her koyun kendi bacağından, diye karşılık verdi Melek Hanım, şimdi gelin yamacıma da Yasin okuyayım size, içiniz ferahlasın.

Beş yaş vardı Veysel'le Kenan arasında. Veysel baba tarafından dedelerinin, Kenan ise anne tarafından dedelerinin adıydı. Buna rağmen anneleri Veysel'e, babaları Kenan'a daha düşkündü. Okul olmadığı zamanlarda Veysel genellikle evde annesiyle kalır, Kenan babasıyla dükkâna giderdi. Envaiçeşit kıyafet satardı babası. Haftada bir gün şehre iner, dükkâna mal alırdı. Geçen yıl açılan büyük mağazaya kadar işleri gayet iyiydi. Neredeyse bütün Şenlikli'yi onlar giydirirlerdi. Eski tapu müdürü Kahraman beyle büyük oğlunun birlikte işlettikleri Kahraman Butik, Vezneci ailesinin gelirlerini yarı yarıya düşürdüğü gibi, babalarının daha sinirli bir adam olmasına da neden olmuştu.

- Burayı kapatıp kasap dükkânı açacağım, derdi sık sık Tuncay Vezneci.

Kenan'ı götürdüğü günler kahveden çıkmaz olmuş,

- Müşteri gelince çağır beni, deyip iyice soğutmuştu kendini yaptığı işten.

Bazı günler siftah bile yapmadan kapatıyorlardı artık. Melek hanıma göre bütün bunların sorumlusu içkiydi.

- Yüce Rabbim cezalandırıyor bizi, derdi ama sadece çocuklara.

- Ben de geleceğim baba, demişti 1 Ocak sabahı Veysel.

Babalarının daha çok işine geldi bu teklif. On üç yaşındaki oğlunun gelişiyle, kahvede okeyi her seferinde minibüsçü Oktay'a devretmek zorunda kalmayacaktı. Kimilerinin hâlâ Çarşı diye adlandırdıkları Bozacılar Cadde'sindeydi dükkân. Şenlikli'nin en işlek alışveriş caddesiydi. Tuncay'ın babası rahmetli Veysel Bey tarafından alınmıştı. "Köydü o zaman buralar" demişti babaları, "Bir ev bir dükkân, daha ne olsun, babanız sizi aç açık koymadı" demişti anneleri. Boyu yetişmese de dükkânın kepenklerini açmayı severdi Kenan. Önce kapının kilidi kadar kaldırır, içeri girer, saplı süpürgeyi alır, kepengin kalanını oflaya puflaya süpürgenin tahtasıyla açardı. Tuncay bey bir süre oğlunu seyreder, bu yoğun çabası karşılığında sabah limonatasını ısmarlardı.

- Haydi bakalım kahvedeyim ben, bir şey olursa çağırırsınız, deyip çıktığında saat 08:30'du.

Limonatasını alıp babasının makam koltuğuna kurulduğunda ağabeyini etrafta göremedi Kenan. Çay istemiş ve kaybolmuştu Veysel. Ağabeyinin bir süredir gizli gizli sigara içtiğini biliyordu. Arkadaki depodan koku gelince anladı tahmininde haklı olduğunu. Babası görse etlerini parça parça ederdi. Zaten iki ay önceki sıkıntının etkileri henüz geçmemişti. Evdeki kutudan para çalmıştı Veysel. İki ay öncesine kadar babaları her akşam dükkân hasılatını yatak odasında, yatağın altında sakladığı kutuya koyar, ertesi sabah da bankaya yatırırdı. Gerçi Kahraman Butik açıldıktan sonra o paranın meblağı epey azalmıştı, ancak yine de evlerinin geçimi iyi kötü o paradan sağlanıyordu.

Yaşından büyük gösterirdi Veysel. Annesi, "Bu çocuğun kendi büyüdü de aklı küçük kaldı" dedikçe, sanki büyüdüğünü kanıtlamak istermiş gibi Zombi Yusuf'un halı sahasının lokalindeki on altı-on yedi yaşındaki gençlerle takılmaya başlamıştı. Her türlü dümen dönerdi Zombi'nin

lokalinde. On sekiz Yaşından küçüklere yasak olduğu halde o gençler orada sigara, içki içer hatta kumar oynarlardı. Kumar oynayamasa da oynayanların getir götür işlerini yaparak, onu da yanlarına almalarını sağlamıştı Veysel.

Fırlamanın tekiydi Tarkan Kolluca. Şenlikli'de Ford bayii Nizamettin Kolluca'nın oğluydu. Hesapta üniversite sınavına hazırlanacak, Ankara'da dişçilik okuyacaktı, ancak dershaneye gideceğine baba parasıyla kumar oynamayı seçmişti. Şenlikli'nin o yaş gençlerinin kaderi Tarkan'dan farklı değildi. Veysel, Tarkan'ın himayesine girmişti. Bitince ona sigara alıyor, Murat 124'ünün jantlarını parlatıyor, bazen de karşısındaki adamda okey olup olmadığını kaş göz hareketleriyle bildiriyordu. Karşılığı bazen birkaç çay, bazen de uzun Marlboro oluyordu.

Nizamettin Kolluca, Zombi'nin lokalini basıp, Tarkan'ı kulağından tuttuğu gibi dışarı attığında aylardan Eylül'dü. On gün kadar ortalıkta görünmemişti Tarkan. Yine de sigarasını Veysel'e aldırıyor, getir götür işlerini ona yaptırıyordu. Tekrar lokale takılmaya başladığında ise parasızdı. İşte tam da o günlerde başlamıştı yatağın altındaki kutuda hesap karışıklığı. İlk günler hesabın kendi hatası yüzünden karıştığını düşünmüştü Tuncay Vezneci, ancak eksilen paranın her hafta daha da artıyor olmasıyla birlikte önce karısını sonra da Kenan'ı sorguya çekmiş, suçsuz olduklarına inanmış ve Veysel'i kollamaya başlamıştı.

Kasım ayının ilk günlerinde suçüstü yakalanmıştı Veysel. Kutudan çaldığı 150 milyon lirayı evden çıkartırken durdurulmuş, önce esaslı bir dayak yemiş ardından da eve hapsedilmişti. Melek hanımın gayreti olmasa kurtulacağı yoktu ama bir nevi kefil olmuştu annesi büyük oğluna.

- Babam gelir mi lan, diye sordu Veysel.

Sabah keyfini yapmış, kardeşinin yanına gelmişti.

- Çağırmazsak öğleye kadar gelmez, dedi Kenan.

- Bir kapıya çık lan, ben telefon edeceğim, dedi Veysel.

- Kimi arayacaksın, diye sordu Kenan.

Henüz siftah etmemişlerdi. Masanın çekmecesinde para yoktu ama kasada olup olmadığını bilmiyordu Kenan. Ağabeyinin, yediği dayağa rağmen ara sıra da olsa Tarkan'la hâlâ görüştüğüne emindi, yoksa sigara alacak parası yoktu Veysel'in.

- Sana ne oğlum, çıksana dışarı, diye kızgın söylendi ağabeyi.

Babasının hâlâ, ağabeyine zerre kadar güvenmediğinden emindi Kenan. Gönül rahatlığıyla ve fazla uzatmadan çıktı dışarı. Bozacılar Caddesi neredeyse boştu. Yılbaşı ertesi olması sebebiyle okullar da kapalıydı. Belli ki annesinin günah söylemine karşın, Şenlikli akşamdan kalmaydı. Kısa bir süre sonra Veysel de geldi yanına.

- Ben az gidiyorum, dedi.

- Nereye, diye sordu Kenan.

Dik dik baktı Veysel, anladı Kenan.

- Babam sorarsa ne diyeyim, diye sordu.

- Çişe gitti dersin, diye cevap verip uzaklaştı Veysel ve Bozacılar Cadde'sinden Gözlükçü Kasım'ın sokağına saparak gözden kayboldu.

Orası aynı zamanda Zombi'nin halı sahasına ve lokaline giden yoldu. Koşup babasına haber vermek geldi içinden, vazgeçti. Gammazları babası da sevmezdi. İçeri girdi, hep yaptığı gibi o bayıldığı aletle toz almaya başladı. Yumuşacık tüyleri olan rengârenk bir kıl topuydu. Geçen sene komşuları Almanya'dan almış, babası "Sabahları dükkânın tozu alınacak" dediğinde de yememiş içmemiş binbir yalvarmayla evden dükkâna getirmişti. Tam incik boncukların durduğu rafın tozunu alırken açıldı dükkânın kapısı. Kapının önünde tepe lambaları yanan polis arabasını da arabadan inen polisleri de fark etmemişti.

- Kim bakıyor lan buraya, diye sordu polislerden biri.

- Babamın burası, diye cevap verdi Kenan.

Diğer polis elindeki kâğıttan ağabeyinin adını okudu.

- Veysel Vezneci burada mı, diye sordu.

- Yok, dedi korkarak.

Bir gözü vitrin camındaki mankenlerin arasından görülen caddedeydi. Ağabeyi gelirse yalanı ortaya çıkacaktı. "Yalan söyledim diye beni götürürler mi acaba?" diye düşündü.

- Baban nerede, diye sordu ilk polis.

- Kahvede, dedi.

Bir an birbirlerine baktı polisler.

- Babana söyle Veysel Vezneci'yi de alıp karakola gelsin, dedi yine ilk polis

- Olur abi, diye cevap verdi Kenan.

Polislerin arkasından kapıya çıktı ve arabayla uzaklaşmalarını seyretti. Birkaç saniye geçmişti ki babasının telaşla dükkâna doğru koştuğunu gördü. Göbekliydi Tuncay Vezneci. "Rakı göbeği" derdi soranlara. Koşarken göbeğinin bir aşağı bir yukarı sallandığını fark etti Kenan.

- Nerede o piç kurusu, diye sordu babası.

Belli ki öğrenmişti polislerin ağabeyini aradığını.

- Çişe gitti, diye cevap verdi.

Doğruca dükkâna girdi babası. Kenan da girdi peşinden. Cep telefonu kullanmazdı Tuncay. Hızla masanın üzerindeki telefonun ahizesini kaldırdı, telefonu tuşladı.

- Veysel geldi mi, diye sordu.

Annesiyle konuşuyordu.

- Gelince çıkmasın ben geliyorum, dedi ve kapattı.

Çekmeceyi açtı, siyah, derisi yıpranmış bel çantasını aldı.

- Ayrılma dükkândan, ağabeyin gelirse de evi arayın hemen, duydun mu, dedi.

- Duydum, dedi Kenan.

Bu kez koşmadan ama yine göbeğini höpürdete höpürdete, hızla çıktı dükkândan. Peşinden çıktı Kenan. Ağabe-

yinin Zombi'nin lokaline doğru gittiğini söylememekle iyi yapıp yapmadığını düşündü.

- Ağabeyinin kötü arkadaşları var, demişti annesi.

Veysel'in cezalı olduğu günlerden biriydi. En fazla bahçeye çıkmasına izin veriyorlardı. Saatlerce bahçede sessiz otururdu.

- Arkadaşları kötüyse niye ona ceza veriyorsunuz, diye sormuştu annesine, camdan onu seyrederken.

Üzülüyordu ağabeyi için.

- Biz ağabeyini yola getirmekle yükümlüyüz, arkadaşlarını da onların aileleri düzeltsin, demişti annesi.

Karşı kaldırımdan geçen Çaycı Mahmut'a cevap verirken duydu, gitgide yaklaşan siren sesini.

- Çay vereyim mi lan, diye bağırmıştı Mahmut.

- Limonata isterim, diye seslenmişti Kenan.

Gözlükçü Kasım'ın sokağından, önce Murat 124 çıktı. Çıktığı yer ana caddeydi. Bozacılar Caddesi. Sola dönerken direksiyonu toparlamakta zorlandı arabayı kullanan. Çaycı Mahmut kendini zorlukla bir dükkâna attı. Ani bir manevra yaptı araba. Döndü, savruldu, hızlandı ve Kenan'ın üzerine doğru gelmeye başladı. Donmuştu Kenan. Oturduğu kaldırıma yapışmıştı adeta. Bir an arabanın camından ona korku dolu gözlerle kaçmasını işaret eden ağabeyini görür gibi oldu. Murat 124'ün ardından aynı hızla polis arabası çıktı. O daha temkinliydi. Bir an gözü polis arabasının üzerindeki kırmızı mavi ışıklara takıldı Kenan'ın. Önce suratında sonra da göğsünde bir acı hissetti. Hızla havalandı. Birkaç metre yukarıdan Bozacılar Caddesi'ni seyretti, sonra düşüp düşmediğini bilemedi. O havadayken kesildi ışıklar. O havadayken karardı dünya ve o havadayken bütün sesler yok oldu.

7.GÜN

"Quae perfecta, non dimidium,
Hiçbir şey yarım kalmaz, tamamlanır."

04.04

Acı acı çaldı telefon. Salonda, yalnızlığını paylaştığı kanepede açtı gözlerini Eylül. Sehpanın üzerindeki telefonda "Zagor" adını okudu. "Yine zamansız" diye düşündü. Ondan çaldığı Zagor çizgi romanlarını, yine ondan gizli okuduğu sakin Cinayet Büro günleri geldi aklına. Açtı.

- Buldum, dedi Zagor daha "Merhaba" demeden.

- Bekle, dedi ve karman çorman sehpanın üzerinden kâğıt ve kalem buldu, dinliyorum.

- Burak Şimşir, 83 Edremit Şenlikli doğumlu, şu an İzmit'te, sanayide bir tamirhanesi var, resmini ve ev adresini mesaj atıyorum, dedi Zagor.

- Yazdım, dedi Eylül.

- Başkomiserim yanında mı, diye sordu Zagor.

- Hoşça kal Zagor, deyip sinirle kapattı Eylül.

Yoktu Başkomiseri. 23.30 gibi eve girdiğinde evde yoktu, defalarca aradığı halde kapalı veren telefonun öbür ucunda da yoktu. "Defne'yi ara" demişti içindeki. Defalarca adres defterinde Defne adını bulmuş, arama tuşuna basamamıştı. Her şeyden vazgeçtiğinde saat 2'ye geliyordu. Ne ses vardı Halil'den ne seda. Karnı ağrıyordu. "Geç bile kaldım, çoktan vazgeçmeliydim her şeyden" diye düşündü. Önünde kocaman yıllar, farklı seçenekler vardı. Burada, cinayette kaldığı sürece bir yandan katillerle bir yandan da içinin acısıyla uğraşacaktı, belliydi. Gel diyordu nice zamandır annesi. Güzel yerdi Yalova. 99 Depreminde nasıl olduysa zarar görmemiş bir sahil sitesinde, eski dostlar, komşular arasında sakin sakin yaşıyordu Nevin Hanım. Belki bir geçiş dönemi olur, yaralar kabuk bağlar, bağlamayanlar sarılabilirdi. Sonra "Ver elini yeni hayat" denebilirdi mesela. İzmir'i seviyordu çoktandır. Baştan başlamak için ideal bir yer olarak düşünüyordu. "Kaçıyorsun" demişti içindeki. Evet kaçıyordu. Önemli olan kaçmak değil treni kaçırmamaktı, hayatı, idealleri, hayalleri bir tarafından ya-

kalamak, sıkı sıkı sarılmaktı. "Nerede istersem orada" diyebilmenin belli bir zamanı, belli bir yaşı vardı. Otuzunu geçmişti. Sükûnet istemeyecek kadar genç, acı, kaygı, yangın istemeyecek kadar olgundu. O an nefret etmişti kendinden. Halil'in her sıcacık bakışında "Yeni hayat kurgularından" vazgeçmesinden nefret etmişti, güçsüzlüğünden nefret etmişti, öngörüsüzlüğünden nefret etmişti. Oysa henüz eşya konmamış alternatif bebek odasının yer yatağında yatarken bile, kafasından geçen edepsiz hayallerin gerçek olamayacağını, birer ütopya olarak kalacağını nedense aklının bir köşesinde hep tutuyordu. Ne yazık ki "Yattığın oda bebeğimizin odası olacak." diyaloğunu duya duya kurduğu edepsiz hayallere kapılmış, kör olmuştu. Saat tam 02.00'da "Bitti" demişti. Prosedürlerin, istifa mektuplarının, zırlamaların önemi kalmamıştı. İnatçıydı. Bu kez yeni bir hayata başlayacaktı. Ne demişti görevli Tekin amire yazdığı mektupta, "Bu son işin," "Eylül'ü de senin sonun bekliyor." Son olamayacak kadar gençti, yeniden başlayacak kadar gençti, treni kaçırmayacak kadar gençti ve daha da önemlisi yaraları sarabilecek, hatta unutabilecek kadar gençti. Başaracaktı.

Son kez çevirdi Halil'in numarasını. "Çok rahatım." diye düşündü. "Karar vermek rahatlatıyor değil mi?" diye sordu içindeki. "Aradığınız numaraya ulaşılamıyor" ile içine verdiği "Evet" cevabı üst üste geldi. Kalktı, rahat bir şeyler giydi. Burak Şimşir'i İzmit'ten alıp cinayete teslim edecek ve yok olacaktı. Zaten ona göre bu dava kapanmıştı. Halil gibi düşünmüyordu. Ona göre Maji gerçekti ama hata yapmıştı. Bundan sonra olacaklar Halil'in sorunuydu.

Yaklaşık elli dakika süren İzmit yolu boyunca, Loren'in *Heart First* albümünü dinledi Eylül. Zihninde herhangi bir çapak kalmamasına hayret etti. Defalarca "Durma devam et" dedi içindeki şeytan, "İzmir'e ne var ki şurada." "Sabret" dedi ve güldü Eylül şeytana, "*quae perfecta non dimidium*, her şey tamamlanmalı." Burak Şimşir'in Çayırköy Mahallesindeki evine yaklaştığında saat altıya geliyordu. Telefonunu açtı, Zagor'un gönderdiği mesajdaki fotoğrafa

bir kez daha baktı. Bekleyip Burak'ın dükkânına gitmekle, beklemeden sabahın erken saatlerinde evine gitmek arasında tereddüt etmişti. Aynı tereddüdü "Görevli" göstermeyecekti, biliyordu. Adamı ne kadar erken alırsa o kadar şansı olacaktı hayatını kurtarmak için. Derin bir nefes aldı, kapıyı çaldı. Önce ses gelmedi. Bir kez daha çaldı. Bir çocuk ağlaması ve bir kadın sesi duydu.

- Burak kapı çalıyor, diye bağırdı kadın.

Aynı yatakta yatmadıklarını düşündü Eylül.

- Kim o, dedi sert bir erkek sesi.

- Polis, dedi Eylül ve kimliğini hazırladı.

Bir anahtar çevrildi yuvasında. İki kez kilitlenmiş kapı yarı aralık açıldı.

- Hayırdır inşallah, dedi kapıyı açan sakallı, takkeli, atletik vücutlu adam.

- Cinayet Büro, Komiser Eylül, dedi ve kimliğini gösterdi, Burak Şimşir siz misiniz?

Adam, ayağından yüzüne alıcı gözle iyice bir süzdü Eylül'ü.

- Öldüm ve cennetteyim, demişti Halil yıllar önce.

İlk tanıştıkları gündü. Aynı bu adamın yaptığı gibi ayağından yüzüne, hatta saçlarına kadar süzmüştü Halil de Eylül'ü. Çok klişe bir laftı ama hoşuna gitmişti Eylül'ün. Yazdı. Yirmi beş yaşında olmanın getirdiği rahatlık kıyafetine de yansımıştı. Atlet ve kot şortun içinde hem çok tatlı hem çok güzeldi.

- Komiksin Başkomiser, diye cevap verip sigara yakmıştı.

Karşılıklı kahve höpürdetip Türk polisiyle Amerikalı meslektaşlarını karşılaştırmışlardı. CSI dizileriyle büyümüş genç bir kız için normal karşılamıştı Halil bu hayranlığı. Şimdi başka bir adamın aynı tarz tepkisiyle, mesleğinin sonuna geldiğine inanıyordu Eylül.

- Benim, dedi Burak.

Endişeliydi yüzü. Arkasından bir kadın, adamı hafifçe iterek kapıyı kendisinin de göreceği şekilde araladı. Kucağında az önce ağlayan bebek vardı. Ya bir ya da bir buçuk diye tahmin etti Eylül.

- Sen niye çıktın, dedi adam kızgın bir bakışla kadına.

- Ne oluyor, diye hem kocasına hem de Eylül'e baktı kadın.

- Biraz konuşalım mı, diye sordu Eylül.

- Bu saate mi, dedi adam.

Endişe, kadının çıkışıyla yerini ukalalığa bırakmıştı.

- Evet bu saatte, diye tavizsiz konuştu Eylül.

Adam Eylül'ün omuzu üzerinden arkasında başka kimsenin olup olmadığına baktı, kapıyı tam açtı.

- Eh buyurun, madem acil.

Hazırlıklı gelmişti Eylül. Cebinden çıkarttığı galoşları botunun üzerine geçirdi, içeri girdi. Oturması için gösterilen yer küçük çaplı bir salondu. Yeşil bir köşe koltuk takımının önünde yıpranmış ahşap bir sehpa vardı. Plastik yemek masasının yanındaki dağınık oyuncaklar başka bir çocuğun varlığını kanıtlıyordu.

- Sen bir çay koy bakalım, derken bir ayağını altına alarak köşe takımın ucuna yerleşti adam.

Kadın, kucağında çocukla isteksiz çıktı salondan.

- Buyurun Komiserim, dedi adam.

Kadının çıkışıyla süngüsü tekrar düşmüştü.

- 1 Ocak 2000, dedi Eylül, hatırlıyor musun?

Yüzü ekşidi adamın. Derin bir nefes aldı.

- Ben cezamı çektim, dedi.

- Belli ki yeterince çekmediğini düşünenler var, dedi Eylül, hayatın tehlikede, seni korumaya almamız lazım.

- Kimmiş o, diye parladı adam, Tuncay iti mi, bunamadı mı hâlâ o, kralı gelsin ondan mı korkacağım.

Bu cevabı bekliyordu, hazırlıklıydı Eylül, senaryosunu

yazmıştı.

- Veysel, dedi.

- Siktirsin, dedi adam, tövbe tövbe.

- Hiç öyle deme, dedi Eylül, ne zamandır görmüyorsun Veysel'i.

- Hiç görmedim ki, diye cevap verdi adam, içeriden çıktıktan sonra buraya, kayınpederin yanına yerleştik.

- Tamam işte, dedi Eylül, İstanbul Cinayet Büro olarak altı aydır izliyoruz Veysel'i, artık senin tanıdığın o Veysel yok, Veysel Vezneci İstanbul'un babalarından Orhan Çakarlı'nın bir numaralı tetikçisi, Kızıl Veysel diyorlar, kızıl saçlı olduğundan değil eli kanlı olduğundan...

Durdu Eylül. Sevdiği bir taktikti durmak. İşin içine "Kan" kelimesi girince, karşısındakinin suratının aldığı şekle göre hareket ederdi. Etkilenip etkilenmediğine bakar, gerekirse "B" planına geçerdi. Etkilenmişti Burak Şimşir. Endişesi yerini karanlık bir tedirginliğe bırakmıştı. Takkesini sıyırıp kafasını kaşıdı. Bir an kapıya baktı Eylül. Burak'ın karısı korkulu bir yüz ifadesiyle, gizli gizli onları dinliyordu. Eylül'ün baktığını görünce geri çekildi. Adam fark etti, kapıya döndü.

- Selma, diye seslendi.

Kadının kucağında çocuk yoktu. Belli ki uyutmuştu. Ürkek adımlarla salonun kapısında belirdi.

- Çay ne oldu, diye sordu Burak.

- Demledim, deyip uzaklaştı kadın.

- Ne yapabilirmiş ki, dağ başı mı burası, bizim de dostlarımız, sevenlerimiz var elbet, diye Eylül'e cevap vermekten önce kendini cesaretlendirmeye yöneldi Burak.

- O iş öyle olmuyor, dedi Eylül, mahalle kavgası değil bu.

Bu kez adam durdu. Bir an Eylül'e baktı. O da belli ki işin ciddiyetini kavramaya çalışıyordu. İfadesizdi Eylül'ün suratı. Okulda en başarılı olduğu dersti İkna.

- Üç tane çocuğum var benim, dedi Burak.

"İşlem tamam." diye düşündü Eylül.

- Dertleri çocukların değil sensin, dedi.

Bir baba olarak, ailesini koruma içgüdüsüyle davranmasını istemiyordu.

- Ama sen olmazsan onlar ne yapar bir düşün, diye ekledi.

Burak Şimşir'in can alıcı noktasının kendisinden çok çocukları olduğunu anlamıştı. Beklediği tepkiyi de aldı.

- Allah korusun, diyerek içinden büyük olasılıkla kısa bir dua okudu Burak.

- Bir tuzak planladık, dedi Eylül, üç günlük giysi al yanına, İstanbul'da misafir edeceğiz seni, en çok üç gün içinde Veysel ve ekibi yakalanır sen de ailenin yanına dönersin.

Yüzü buruştu Burak'ın.

- İstanbul mu, diye sorup tekrar kapıya döndü.

Selma yine dinlerken yakalanmıştı. Görüldüğünü anlayınca bu kez cesaretini toplayıp salona girdi.

- Burada olmuyor mu, diye sordu.

- İstanbul cinayetin operasyonu bu, diye cevap verdi Eylül, Kocaeli'ni işin içine sokmak için bir sürü prosedürü tamamlamak gerek ama kocanın o kadar vakti yok.

- Allah korusun, deyip başını öne eğdi Selma.

Karı kocanın başları öne eğik olduğu halde, birbirlerinin ruh halini anlamaya çalıştıklarını fark etti Eylül. İkisinin de göreceği şekilde saatine baktı, kalktı, perdeyi hafifçe aralayıp camdan dışarıyı gözetler gibi yaptı. Gösterinin finaline gelmişti. Bu bakış, "Tehdit yaklaşıyor" demekti.

- Geç kalıyoruz, dedi.

Kalktı Burak.

06.40

Burak Şimşir'in giyinmesi, çantasını hazırlaması, karı-

sı ve çocuklarıyla vedalaşması sadece on dakika sürdü. Bu kez yol müziği olarak enstrümantal piyano seçmişti Eylül.

- Sevmediysen değiştirebilirim, dedi.

Henüz İzmit'ten otobana yeni girmişlerdi. Kafasını cama dayamıştı Burak. Dudakları kıpır kıpır, belli ki dua ediyordu. Çaresiz ve korkak görünüyordu. Beyninde defalarca kaza anını yaşadığına hükmetti. Duymadı, cevap vermedi. "Ben bu durumda olsam ne düşünürdüm?" diye sordu kendine Eylül. "Çocukları bir daha görüp görmemeyi." diye cevap verdi içindeki. Halil geldi birden aklına. Ya onu görebilecek miydi? İşte bu sorunun cevabı yoktu. Sadece görmek istemediğini biliyordu. Sanki el yordamıyla bir demiri takip ediyordu. Demir bir yerde bitiyor, sonra yine başlıyordu. İşte o ara yoktu. Kopmuş, gitmişti. Koptuğu yerde bitmişti bir şeyler. "Beklenen son." dedi içindeki. İşin garibi "Olmasaydı daha iyi olurdu." diyemedi. Gece duyduğu hafiflik hissi devam ediyordu.

- Bir şeyler yiyebilir miyiz, dedi birden Burak.

Döndü, kendisinin de aç olduğunu hatırladı.

- Nerede yiyelim, buraları sen bilirsin, diye cevap verdi.

- Çorba içer misin, dedi Burak.

- Olur, dedi Eylül.

- Şu ilerideki çıkıştan çıkalım, dedi Burak, eski yola doğru.

Çıkıp E5'e doğru yöneldiler. Birkaç yüz metre sonra Sanayi girişini gördü Eylül.

- Dükkânın burada mı, diye sordu.

- Evet, dedi Burak, şu solda lokanta var.

Gördü, yanaştı Eylül. Arabadan çıkarken nedense rozetini beline, görünür bir şekilde taktı. Daha çok sanayide çalışanların ve müşterilerinin geldiği bir mekândı. Kim olduklarıyla pek ilgilenen olmadı. Zaten fazla da kalmadılar. Çıkışta onları bir sürpriz bekliyordu. Otobana bağlanan yol

kaza nedeniyle neredeyse lokantanın önünden kapatılmıştı. Zorunlu olarak bir süre E5'ten devam etmeleri gerekiyordu, öyle yaptılar. Kalabalıktı E5. Kaza nedeniyle İzmit halinden çıkan kamyonlar da otobana sokulmuyordu. Rahattı Eylül. Yetişmesi gereken yere zaten zamanında yetişmiş emaneti almıştı. Telefonunun araç kitini bağladı, önce Halil'in numarasını bir kez daha tuşladı. Burak'ın çaktırmadan onu seyrettiğini hissediyordu. Bütün gece duyduğu aynı soğuk sesi tekrar duydu, kapattı ve Zagor'un numarasını tuşladı. Epey çalan telefon Zagor'un uykulu sesiyle açıldı.

- Burak Şimşir'i aldım, getiriyorum, Başkomiserine ulaşırsan haber ver, dedi "Merhaba" bile demeden.

Homurdandı, garip sesler çıkarttı Zagor. Belli ki kendine gelmeye çalışıyordu.

- Duydun mu beni, diye sordu Eylül.

- Duydum Komiserim, diye toparlandı Zagor.

- Bir saate oradayız, deyip kapattı ve o garip, tok sesi duydu.

Araba hafif sarsıldı, toparladı, dikiz aynasından arkaya baktı Eylül. Dev bir TIR neredeyse tamponuna yapışmıştı. Şoför mahallî yüksekte kaldığı için görünmüyor, dikiz aynası resmine, sadece TIR'ın ön kasasındaki yazı giriyordu. "Yanında kimin oturduğuna iyi bak güzelim, ecelin olabilir." yazıyordu kırmızı, tozlu kasanın üzerinde. Ürperdi Eylül.

- Ne yapıyor bu, dedi ve gaza bastı.

Önündeki sebze kamyonunu sollamak için karşı şeridi kollarken bir başka TIR hızla yaklaşıp arabanın sol tarafına yapıştı. Şimdi sağ taraflarında bariyerler, önlerinde, sollarında ve arkalarında kamyonlar vardı.

- Komiserim, diyerek ilk kez tepki gösterdi Burak.

Eylül sürekli kornaya basıyor ancak sesini duyuramıyordu.

- Torpidoyu aç, diye bağırdı.

Açtı Burak.

- Silahı ver bana, dedi Eylül.

- Ne yapıyorsun Komiserim, birazdan basıp giderler, diye sanki kendini rahatlatmaya çalıştı Burak.

- Ver dedim, diye bağırdı Eylül.

"Sakin ol." dedi içindeki. Cinayette çalıştığı halde bugüne kadar, silaha çok ender ihtiyaç duyduğunu hatırladı Eylül. Burak'ın uzattığı tabancayı aldı, kucağına koydu. O anda soldaki TIR iyice yanaştı ve Eylül'ün tarafından çarptı. Eylül sola araba sağa savruldular.

- Komiserim, diye bağırdı Burak.

Arabayı ancak sağdaki bariyerlere sürtünce toparlayabildi Eylül. Tabanca kucağında yoktu. Belli ki çarpma sırasında yere düşmüştü. Hoş, olsaydı da yapacak bir şey yoktu. Soldan, arkadan ve önden iyice sıkıştırılmışlardı. Burak'ın dua etmeye başladığını fark etti Eylül. Yavaşlayamıyor, hızlanamıyor, kamyonlar nasıl gitmesini istiyorlarsa öyle gidiyordu. Tam arabayı dengelediğinde bu sefer arkadaki TIR'ın çarpma sesini duydular. Araba öne doğru hızla savrulup öndeki sebze kamyonuna çarptı. "Sonumuz geldi" diye düşündü Eylül. Çaresizlikten hep nefret etmişti.

- Sağa, diye bağırdı Burak.

Tıpkı Halil'in yaptığı gibi yapmıştı. O da tıpkı Halil'leyken yaptığı gibi yaptı, birden hiç düşünmeden direksiyonu sağa kırdı. Halil'in ani refleksleri karşısında da düşünmez, dediğini yapardı. Bu nedenle çok kaza olasılığı yaşamışlar ama hiçbir şey olmamıştı. Kendilerini delik deşik stabilize bir yolda buldular. 100 metre sonra arabayı durdurabildi Eylül. İki TIR ve bir kamyon hızla uzaklaştılar. Döndü Burak'a baktı. Adam nefes nefeseydi. İkisi de birkaç dakika konuşamadılar. Zorlukla açıldı Eylül'ün kapısı. Araba dört taraftan da sağlam darbeler yemişti. Cep telefonunu alıp çıktı Eylül.

- Allah belanızı versin, diye bağırarak yere fırlattı telefonu.

Çekmiyordu. Arabaya döndü. Burak arabayı tekrar çalıştırmaya uğraşıyordu.

- Ne yapıyorsun sen, diye bağırdı.

- Bizi buradan çıkartmaya çalışıyorum, diye aynı sinirle cevap verdi Burak.

Bir an gözü yüz metre ilerideki sapak girişine kaydı Eylül'ün. Bir tır sapaktan giriş yapıyordu. Önündeki yazıyı okudu. "Yanında kimin oturduğuna iyi bak güzelim, ecelin olabilir." yazıyordu. Koştu, az önce Burak'ın oturduğu koltuğa oturdu.

- Geliyorlar bas gaza, diye bağırdı.

Burak son bir gayretle marşa bastı. Bir iki tısladı, çalıştı araba. İki tır ve bir kamyon elli metre gerilerindeydi ve çukurlara dolmuş yağmur sularını etrafa sıçratarak yaklaşıyorlardı. Eğildi, vites kutusunun yanına düşmüş tabancasını gördü, aldı, camı açtı.

- Kim bunlar, diye bağırdı Burak.

- Bilmiyorum, derken camdan uzanarak en öndeki tırın içindekini görmeye çalıştı Eylül.

Bir çukura girdi, çıktı araba. Sırtı pencerenin üzerine çarptı. Acıyla inledi.

- Yaklaşıyorlar, daha hızlı, diye bağırdı içeri doğru.

Neredeyse yirmi beş metre kalmıştı aralarında. Tırın şoför mahallinde bir karaltıdan başka bir şey seçilmiyordu. Silahını doğrultmaya çalıştı. Bir kez daha çukura girip çıktılar. Avuçlarının arasından kayan silahı zor zapt etti.

- Girme şu çukurlara, diye bağırdı sinirle.

- Sen de ateş mi edeceksin ne yapacaksan yap artık, diye bağırdı Burak.

Kolunu pencereye sıkıştırdı, tetiğe bastı Eylül. Hiçbir şey olmadı. Tır ve arkasındakiler aynı hızla yaklaşıyorlardı. Bir daha, bir daha ateş etti. Son kurşunun kaportaya çarpıp sekerken çıkarttığı sesi duydu Eylül.

- Yol bitiyor, diye bağırdı birdenbire Burak.

- Ne demek yol bitiyor, dedi ve döndü Eylül.

Stabilize yolun su birikintileriyle dolu çimenlik bir alana bağlandığını ve o alanın sonunda boşluk olduğunu hayretle gördü.

- Neredeyiz, diye sordu.

- Ne bileyim ben, ilk defa görüyorum burayı, dedi Burak.

Çimenlik alana yüz metre kalmıştı.

"Niye soruyorsam, tabii ki onların istediği yerdeyiz." diye düşündü Eylül.

- Kim bunlar, diye sanki duymuş gibi bağırdı Burak.

- Hiç sorma bilmek istemezsin, diye cevap verdi Eylül.

Böylesine zor, hatta zor değil ölümcül durumlara karşı bir savunma mekanizması oluşturmadığına pişman oldu. Hâlbuki polisti. Her an her şey olabilirdi. Ölüme karşı direnmek polisliğin gereğiydi. Oysa bu an, burada, dört bir tarafından ezilmiş bu kapanın içinde çaresiz ölüme gidiyordu. "Niye sen?" diye sordu birden içindeki. "Hakikaten niye ben, hedef ben değilim ki?" diye düşündü. Hedef tam yanında oturuyor, bir yandan ümitsizce araba kullanırken bir yandan da kıpır kıpır dudaklarıyla büyük olasılıkla bildiği tüm duaları okuyordu.

- Ne demek o, Veysel dedin, başkaları da mı var, diye sordu Burak.

O an stabilize yoldan zıplayarak çime geçtiler. Arabanın burnu hafifçe kalktı ve önlerindeki su birikintisinin içine, yumuşak, çamurlu toprağa gömüldü, zıpladı, kaydı. Eylül de Burak da kafalarını arabanın tavanına vurup geri düştüler. Çabuk toparladı Burak.

- Ne fark eder, diye cevap verdi Eylül, sola sap boşluğa gidiyoruz.

Bu kez Burak dinledi Eylül'ü, sola kırdı. Araba hafif kayarak neredeyse doksan derece dönerken, bir aracın kláksonundan çıkabilecek en yüksek ve dehşetli sesi duydular

burunlarının dibinde. İrkildi, sol tarafına baktı Eylül. Yan yana dizilmiş üç araç, Burak'ın tarafından üzerlerine geliyordu. Kurtulma şansları yoktu.

- Bas gaza, diye çığlık attı Eylül.

Oysa Burak korunma içgüdüsüyle çoktan direksiyonu bırakmış, sol koluyla yüzünü kapatmıştı bile. Ortadaki sebze kamyonu büyük bir gürültüyle yandan çarptı. Her şey allak bullak oldu o an. Halil'in olası bebek odasının aralık kapısından kafasını uzatıp, içi gülen gözleriyle "Günaydın küçük kardeş." deyişini duydu o an. Arabanın ters dönmesiyle emniyet kemeri göğüslerini sıkıştırdı o an. Halil'in başparmağı gözünden akan bir damla yaşı sıvazladı, "Merak etme, her şey düzelecek." dedi Halil o an. Suratının dibinde gürültüyle patlayan hava yastığı yüzüne çarptı o an ve Defne, "Benimsin" diyerek Halil'e sarıldı, dudaklarına minicik ama ıslak bir öpücük kondurdu o an. Sonra tüm sesler kesildi. Sadece kırık camlardan giren rüzgârın tatlı nağmelerini duydu Eylül. Korkuyla gözlerini açmayı denedi, başardı. Kulağına binlerce eko yaparak bir gıcırtı geldi. "Yaşıyorum" diye düşündü. Sola, Burak'ın omzuna düşmüş kafasını yavaşça kaldırmayı denedi, onu da başardı. Burak, kafasından sızan kanla, gözleri kapalı oturuyordu, baygındı, emniyet kemerleri her ikisini de yerlerinde tutmayı başarmıştı. Bacağı acıyordu. Gözü acısına kaydı. Kırılan yan camdan kopan bir parçanın kot pantolonuna, dolayısıyla bacağına saplanmış olduğunu fark etti. Çekti, aldı, inledi. Kırık ön cama bakmakla bakmamak arasında kısa bir tereddüt geçirdi. Baktı. Sadece boşluk gördü arabanın ön tarafında. Arkasına baktı. TIR'lardan eser yoktu. İnanmadı bir daha baktı. Bir gıcırtı daha duydu. Hafif sallandı araba. Korkuyla bu kez sağına baktı. İnanmadı bir daha baktı. Arabanın yarısı boşlukta diğer yarısı çimlerin üzerindeydi. Bir tahterevalli gibi kalmışlardı. En ufak bir kıpırtı, arabanın boşluğa düşmesi demekti. Titredi. O boşlukta ne olduğunu merak etti ama bu kez bakmadı. "Düşün" dedi içindeki, "Kurtulmayı düşün, ne yapacağını düşün." Derin

bir nefes aldı. 1, 2, 3. Burak'a tekrar baktı, kıpırdamıyordu. 4, 5, 6. Sağına baktı. Kırık camdan giren esinti yüzüne dokundu. 7, 8, 9...

- Hoş geldin, dedi bir ses.

Etrafına bakındı, kimseyi göremedi, "Bana öyle geldi, yaşıyorum" diye düşündü Eylül.

- Buradayız, dedi aynı ses.

Yine etrafına bakındı, bu kez gördü. Kartal bir çocuğun elini tutmuştu. Ona bakıyorlardı. Çömez'in yüzünde o her zamanki gülmekle şaşırmak arası komik ifade vardı. Birden tekrar çevirdi kafasını. Çocuğu tanımıştı. "Kenan Vezneci" diye fısıldadı.

- Komiserim, biliyorum orada rahat değilsiniz, dedi Kartal.

"Rüya görüyorum." diye düşündü Eylül, "Ya da öldüm ya da her şey gibi bu da saçma."

- Niye, diye sordu Kartal duymuş gibi, daha yarım saat öncesine kadar saçma gelmiyordu, yanınızdaki katili kurtaracak kadar inanmıştınız.

- Ne istiyorsun, onu mu, diye sordu Eylül.

Kendi de inanamadı sorduğuna. Kartal'a inandığına inanamadı. Tamam başından beri Murat'ın Maji tezi saçma gelse de Halil'in organ mafyası tezinden daha inanılırdı. Hiç olmazsa her sorunun bir cevabı vardı. "Peki tam göbeğinden içine girince neden inanılmaz geldi." diye sordu içindeki. Ürperdi. Tüyleri diken diken oldu.

- Evet, dedi tek kelimeyle Kartal.

- O cezasını çekti, diğerleri gibi faili meçhul değil, sen de biliyorsun, dedi Eylül.

Gülümsedi Kartal. Bu gülümseyişte keyif değil apaçık alay vardı.

- Ceza mı, diye sordu, bakın lütfen bu çocuğa, sekiz yaşındaydı, tek suçu kaldırımda ağabeyini beklemekti, yanınızdaki geldi ve onu beş metre havaya uçurdu. İç organ-

larını ve kafatasını patlattı. Ailesi teşhis etmekte zorlandı çünkü öldüğünde yüzü yoktu. Sizin adaletiniz ne yaptı. Üç yıl sonra serbest bıraktı.

- Sen adalet değilsin, dedi Eylül.

Bunu bağırarak söylemeyi istemiş ama beceememişti. Göğsünün tam ortasında zaman zaman nefes almasını önleyen bir sızı vardı. Araba tekrar gıcırdadı. Tam ortasından zemine yapışmış şasinin altından, oynayan taşların sesi geldi. Gözlerini kapattı Eylül.

- Çok zamanınız kalmadı komiserim, dedi Kartal, ölmeniz gerekmiyor.

- Ne istiyorsun hayvan herif, diye bağırdı.

Bağırır bağırmaz öksürmeye başladı. Dudağına kan tadı geldi. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini.

- Size kızmıyorum, dedi Kartal, bir yıl birlikte çalıştık, gerçi ben o bir yılda bu gariplerin katillerini bulmak için çok uğraştım ama siz, yine de siz başkaydınız, inanın bana özellikle bu son hafta Halil Başkomiserimden daha dik durdunuz, takdir ettim, aslında sizin için söylenecek çok şey var ama...

Sustu Kartal. Gözlerinde hayranlık ifadesi belirdi. Kısa sessizlikte nefesi düzeldi Eylül'ün. Sağına döndü. Kapının kilit mekanizması elinin hemen üzerindeydi. "Kapıyı açsam..." diye düşündü. Bulunduğu yerin boşlukta olup olmadığını anlamaya çalıştı.

- Bence hiç düşünmeyin, dedi Kartal.

Bu adam içinden geçenleri de okuyordu. "Zaten okumasa şaşardım." diye düşündü Eylül.

- Sol kolunuzda çatlak, iki kaburga kemiğinizde de kırık var; bağırmakta zorlanmanız bu yüzden. Bacağınızdaki yarayı da hafife almayın, ani bir harekette sizi zorlayacaktır. Geçirdiğiniz kaza küçümsenecek gibi değil.

Sinirlendi Eylül.

- Uzatma, dedi.

- Pekâlâ, dedi Kartal, arka cebinizde hâlâ sağlam duran kelepçenizi alın lütfen.

Az önce kapıyı açmak için kullanmayı hayal ettiği sağ elini arkasına götürdü Eylül. Kelepçeyi zorluk çıkartırsa Burak'ı gözaltına almak için arka cebine koymuştu. Çıkarttı. Nefes almak gitgide daha zorlaşıyordu.

- Yanınızdaki katili direksiyona kelepçeleyin, açın kapıyı, çıkıp gidin, bırakın adalet yerini bulsun, dedi Kartal.

Durdu Eylül. Burak'ı kurtarmak için bunca yol gelmişti. Şimdi ölümünün sebebi olması isteniyordu. "Hiç adil değil." diye düşündü. Birden aklına geldi.

- Adalet diyorsun ya, dedi, o zaman gel sen bağla, kelepçenin öbür halkasını da kendi bileğine geçir, çünkü senin de verecek bir Tarkan Kolluca hesabın var.

Cevabı Kartal vermedi. Arabanın altındaki taşlar önce şasiye çarpmaya sonra da kaymaya başladı. Eylül'ün ayağının altında kayalar yer değiştiriyor gibi oldu. Araba kayaların üzerinde boşluğa doğru sanki metrelerce kayıyormuş gibi santim santim ilerlemeye başladı. Gürültü sadece aşağıdan değil, yukarıdan da geliyormuş gibi geldi Eylül'e. "Bitti" diye düşündü.

- Eylül, diye bir çığlık duydu.

Çığlıkla birlikte arabanın hareketi durdu.

- Dur orada başkomiser, diye bağırdı Kartal.

Çığlığın sahibinin Halil olduğunu o an anladı Eylül. Birden kurşun sesleri başladı.

- Orospu çocuğu, diye bağırarak ateş ediyordu Halil.

Gözlerini kapattı, beklemeye başladı Eylül. Bir sürü soru doluştu kafasına. Buraya nasıl gelmişti, onları nasıl bulmuştu. Dört kurşun... Beş kurşun... Altı kurşun... Kartal öldükten sonra ne olacaktı, araba boşluğa düşmeden kurtulabilecekler miydi? Kurtulsalar bile gidecekti, ne derse desin gidecekti. On Kurşun... On bir kurşun... On iki kurşun... Çocuğa, Kenan'a ne olmuştu. On dört kurşun.

- Boşuna uğraşma Başkomiser, dedi seslerin en alaycısı, en çirkiniyle Kartal.

Yavaşça gözlerini açtı Eylül. Gözlerinde yenilmişlik içinde dolu dolu hayal kırıklığı vardı. Bu dünyaya ait olup olmadığı bile belli olmayan birinin, insan yapımı sıradan metal parçalarıyla yenilgiye uğramasını beklemek zaten hataydı. Şimdi arabanın bir tarafında Kartal ve Kenan, diğer tarafında ise umutsuz gözlerle elindeki tabancayı boşluğa fırlatan Halil vardı.

- Eylül, dedi Halil.

Cevap vermedi Eylül.

- Geç kaldın, dedi Kartal.

- Bırak çıksın, dedi Halil.

- O şartımı biliyor, yerine getirsin çıksın, al sevgilini git buradan, dedi Kartal.

- Eylül, diye bağırdı bir kez daha Halil.

Halil'e bakmamakta ısrar ediyordu Eylül. Kartal'ın "Sevgili" sözcüğü içinde mutluluk yerine acı bir tat bırakmıştı.

- Bu kez başaramadın Görevli, dedi Eylül, yanlış insanı öldürdün.

Araba bir kez daha sarsıldı. Eylül iki eliyle gözlerini kapattı.

- Hayır dur, diye bağırdı Halil.

Durdu araba.

- Ne istiyorsa yap şunu Allah'ın cezası, diye bağırdı Halil Eylül'e.

Gözündeki yaşların isteği dışında orada belirdiğine yemin edebilirdi Eylül. "Ya benim isteğim..." diye düşündü, söyleyemedi. Hoş, artık ne istediğini kendi de bilmiyordu. İçi ağlıyor, susturamıyordu.

- Bu çocuğun gitmesi lazım, dedi Kartal, çok uzadı bu iş.

Panik oldu Halil.

- Beş Dakika, dedi, yaklaşmama izin ver, sadece beş dakika.

"Hayır" dedi içinden Eylül. Ne beş dakika, ne beş gün, ne de beş yıl, kendisini bebek olasılığıyla boş tutulan odada yattığı gecenin bir saat öncesine götüremeyecekti. İlk defa isteği dışında içi ağlıyordu. Hep duygusal olmamakla övünmüştü. Gerektiğinde Halil'e bile kafa tutabilmesi, Tayfun Altay'ı bir kalemde silip atabilmesi, babasına rest çekebilmesi, evi terk etmesi ve şimdi... "Niye o zaman bu gözyaşları?" diye sordu içindeki. "Senin yüzünden." dedi içine doğru Eylül.

- Peki, diye cevap verdi Kartal, beş dakika.

Soluna baktı. İlk defa Halil'i gördü. "Gelme!" dese dinleyecek miydi sanki. "Defne'ye gittin mi?" diye sorsa, verdiği cevap mutlu edecek miydi? Sağ elini göğsüne götürdü. Acıyordu. Uzandı, emniyet kemerini çözdü, dikkatle yerine bıraktı.

- Eylül, dedi bu kez daha şefkatli bir sesle Halil.

On adım diye tahmin etti Eylül. Dokuz; sekiz, yedi...

- Lütfen, dedi Halil, ne istiyorsa yap, gidelim, nereye istiyorsan.

Altı, beş, dört diye saymaya devam etti Eylül. "Anladım." dedi içindeki. Cevap vermedi.

- Sevgilim, dedi Halil.

Sanki kelimenin ucundan bir ok çıktı, iki göğsünün arasına, acıyan yerine saplandı. "Karına git!" demek istedi, diyemedi. Üç, iki, bir...

- Seni seviyorum, dedi Halil.

Öne doğru hamle yaptı Eylül. Araba titredi. Altından taşlar kaydı.

- Eylül, dedi şaşkınlıkla Halil.

Ön taraf, tahterevallinin ağır basan tarafı gibi boşluğa

eğilmeye başladı. Anladı Halil.

- Hayır Eylül hayır, diye bağırdı.

Burak'ın olduğu taraftan pencereyi tuttu, bütün gücüyle arabayı durdurmaya çalıştı. Son kez baktı Eylül Halil'e. Kafasını sallamadı, dudakları kıpırdamadı, sadece baktı. Eylül'ün ağırlığıyla önce yattı sonra kaydı ve hızla sonsuzluğa uçtu araba.

- Eylül, diye bağırdığını duydu Eylül Halil'in.

Gözleri kapalıydı. Halil'den duyduğu son ses buydu. "Mektup gerçek oldu farkında mısın?" dedi içindeki. Gülümsedi. "Evet" dedi. Sonra bütün sesler kesildi. Dünya karanlığa gömüldü. Hayat bitti.

On Gün Sonra

10.18

- Beyaz nedir bilir misin, diye sordu kadın.

Düşündü çocuk.

- Renk, dedi.

- Beyaz sensin, dedi kadın, haydi şimdi uzan burada, söylediğimi düşün, birazdan gelip soracağım.

Yemyeşil çimenlere uzandı çocuk. Düşündü. Bulamadı. Uyuyakaldı. Ta ki, sanki kulağının içinde patlayan bir gürültü duyana kadar. Korkuyla açtı gözlerini. Arkasına bakamadı. Ödü patladı kötü bir şey görmekten. Neden sonra döndü. Alevler içindeydi yuvaları.

- Anne, diye fısıldadı.

Ses gelmedi. Bir daha hiç arkasına bakmadı çocuk. Kalktı, ağaçlara doğru yürüdü, kayboldu.

Titreyerek açtı gözlerini Halil. Bembeyaz bir odadaydı. Duvarlar beyaz, eşyalar beyaz, sargılar beyaz.

- Anne, diye fısıldadı.

- Halil, dedi ses.

Diğer tarafa döndü. Defne uzandı, elini, sağ elinin üzerindeki sargıya koydu.

- Benim canım, buradayım, dedi.

- Rüya gördüm, dedi Halil, annemle babamın ölümünü gördüm ama değişikti, yanıyorlardı.

- Keşke gitmeseydim, dedi Defne, kazayı duyunca ölüyorum sandım.

Tekrar içi ağırlaştı Halil'in. Defne yavaş yavaş netliğini kaybetti, kayboldu. Kapı sesi duydu. Açamadı gözlerini.

- Nasıl, diye sordu erkek.

- Annesiyle babasının ölümünü görmüş, dedi Defne.

- Bir süre daha yaşadıklarının etkisinden kurtulamayacak, dedi erkek.

Sesi tanıdı Halil. "Murat" demek istedi, diyemedi.

- Anlamıyorum, dedi Defne, uçuruma inmek de neyin nesi, parça parça olmuş arabaya müdahale etmek de neyin nesi, hiç mi bizi düşünmüyor bu adam.

- Kurtarırım zannetmiş, dedi Murat, arabanın patlayacağını düşünememiş.

- Allah bana ve çocuklarına bağışladı, dedi Defne, onu bırakıp gittiğim için kendimi affetmeyeceğim.

- Çıkalım da biraz uyusun, dedi Murat.

Defne'nin kalkıp yatağın etrafından dolaştığını hissetti Halil.

- Aslında sana da kızgınım, dedi Defne, daha erken gelirdim.

- Hiçbirimiz bir şey yapamazdık, dedi Murat, dün çıkarttılar yoğun bakımdan, sana asıl bundan sonra iş düşüyor, bir süre elleri ve vücudu olacaksın onun.

Ayak sesleri durdu. Kendisine baktıklarını anladı Halil. Bir an önce odadan çıkmalarını istedi. Neler olduğunu daha bu sabah öğrenebilmişti.

- Manyak mısın sen, diye patlamıştı Murat, yanan ara-

banın içine atlamak ne demek.

Hiçbir şey hatırlamıyordu. Tek bildiği gerçek Eylül'ün artık yaşamadığıydı. Uyanık olduğu her an gözünün önündeydi hayali. Bu bir haftalık savaşta herkes kaybetmişti ama nedense en çok kaybedenin kendisi olduğunu düşünüyordu Halil. Hayatında iki kez sevmişti. İkisi de hüsrandı. Bilinci ağır ağır uyurken "Bir daha olmaz." diye düşündü. Ayak sesleri kapıya doğru uzaklaştı. Kapı beyazlığın üzerine kapanırken Defne ve Murat yatakta yatan adamın gözünden dökülen yaşları fark etmediler.

Sonuç

10.40

- Gelin bakalım, dedi Temel Kırıkhan.

Koltuklarının altında dizüstü bilgisayarlarıyla Zagor ve Uygar "Cinayet Büro Amiri" yazan kapıdan girdiler ve dört sandalyeli, küçük, yuvarlak toplantı masasına yerleşmeye başladılar. Suratı asıktı Temel'in. Bir süre ifadesiz seyretti Zagor ve Uygar'ı. Kafasının içi yine kendisi tarafından cevaplanmayı bekleyen sorularla doluydu. Cevaplamadan rahatlayamayacaktı.

Halil'in kazası sonrasında Murat'ın anlattıklarını aynı Halil gibi saçma sapan bulmuştu on gün önce. Eylül hepsi için acı bir kayıptı ama son bir haftaya bakıldığında gerek insan gerekse duygu olarak çok şey kaybettiklerinin farkındaydı.

- Ancak sen toparlarsın, demişti Emniyet Müdürü.

Asayişten Cinayete geçişini bu cümleyle öğrenmişti Temel Kırıkhan. Aklı bir türlü muhasebeye yanaşmıyordu. Emniyette uzun süredir çalışıyor olmanın bıkkınlığı değildi bu isyanı başlatan. Yorgun da değildi. Cinayette başlamıştı polisliğe. Yani deneyimsizlik hiç değildi. Zamanlamanın yanlış olduğunu biliyordu sadece, ama o feci kazanın ak-

şamında müdürle konuşurken kafasındaki tereddütlerin başka, daha başka ama adı konulmamış isyanlar olduğuna emindi.

- Resimleri koydun mu, dedi yuvarlak masanın lambri duvara yakın tarafına otururken.

Dizüstü bilgisayarını amirine çevirdi Uygar.

- Bir de siz bakın isterseniz, dedi.

Basın toplantısı yapmak yerine "Dört çocuk" vakasının sonucunu basın bülteniyle duyurmayı tercih etmişlerdi. Özellikle Temel, cevap veremeyeceği sorularla karşılaşmaktan kaçınmıştı.

- On yedi gün çok değil, diye avutmuştu Emniyet Müdürü Temel'i, cinayete yakışacağını daha başlamadan kanıtladın.

"Yakışmak" sözcüğü o gün anlamsız gelmişti. Hoş bugün de çok anlamlı gelmiyordu düşündükçe.

- Sen oku, dedi Uygar'a.

Sadece resimlere bakmış ve bilgisayarı göbekli profesyonele çevirmişti.

- 5 Mart 2018'de Küçükçekmece-Havuzlu Park'ın süs havuzunda bulunan dört küçük maktul hakkında sonuca ilişkin basın bültenidir, diye başladı okumaya Uygar.

Birbirleriyle göz göze geldi Temel ve Zagor. İkisinin de yazılanları dinlemedikleri, mimik ve vücut dillerinden fazlasıyla belli oluyordu. 11 Mart'ı düşünüyordu Zagor. Eylül'ün "Bir saat sonra oradayız." telefonunun ardından Halil'e ulaşamamış, haberi Temel'le paylaşmıştı. Amirinin odasından çıktığında aramıştı Halil.

- Eylül aradı, sorun varmış İzmit'e gidiyorum, demişti.

"Ne sorun olabilir?" diye düşünmüş ama bu kez de o Eylül'e ulaşamamıştı. "Acaba başkomiseri arayan gerçekten Eylül müydü?" diye düşünmek şimdi aklına gelmişti.

- İstanbul Emniyet Müdürlüğü-Cinayet Büro Amirliği tarafından gözaltına alınan şüpheliler M.Ö ve Z. T'nin ifa-

deleri doğrultusunda, maktullerin organ ticareti amacıyla Türkiye'nin dört farklı şehrindeki kimsesiz çocukların barındırıldığı dört farklı yurttan kaçırıldıkları ve İstanbul'a getirildikleri öğrenilmiştir, diye devam etti Uygar.

İhbar telefonu geldi Temel'in aklına.

- Burada İstanbul'dan bir polis var, demişti adamın biri, her tarafı yanmış yetişin.

Olay Yeri'nin hali içler acısıydı. Darmadağın olmuş, dumanları tüten bir arabanın yanında yerde yatıyordu Halil. Her tarafı kömür karasıydı. Bakamamıştı Temel. Bakamamıştı Murat.

- Eylül, arabadaki Eylül, diye kömürleşmiş araca atmıştı kendini Zagor.

Etraf yanık et kokuyordu.

- Yine M.Ö ve Z. T'nin ifadeleri doğrultusunda dört ilde yapılan operasyonlar neticesinde on üç kişi daha gözaltına alınarak adliyeye sevk edilmiştir, diye devam etti Uygar.

Gördüğü manzaranın dayanılmazlığını hatırladı Zagor. Eylül'ü görüntüsünden değil de bindiği arabanın plakasından tanıdığını hatırladı. Ağladığını hatırladı.

- Maktullerin naaşları ifadeler doğrultusunda, bulunduktan sonra defnedilecek ve tekrar bilgilendirme yapılacaktır, diye bitirdi Uygar.

- Tamam, dedi sanki dinlemiş ve hiçbir kelimesini kaçırmamış gibi Temel.

Kalktı, kapıya yürüdü, çıktı. Birbirlerine baktılar Zagor ve Uygar. Kafalarında cevap verilmemiş bir sürü soruyla önce kimliklerini sonra da mesleklerini sorgulayacaklardı.

İstanbul ısınıyordu. Bahar geliyordu. Ve Samatya'da bir kayanın üzerinden bakıldığında hâlâ akıp gidiyordu koca şehir.

S O N

07-18 MIN

8 032919 991362

www.colibrisystem.com

SABRİ SAYDAM

En fazla 4 metreye 4 metre süs havuzunun içinde, sadece sırtları ve saçları görülen iki çocuk cesedi ağır ağır yüzüyordu. Havuzun kenarına çıkartılmış diğer iki cesedin yüzleri dönüktü. Yaklaştı, baktı Halil. Bir ceset gördüğünde önce sadece bakardı. Eğer sağlamsa yüzüne, gözlerine, ağzına bakardı. Dik dik bakardı. Her cesedin, her yüzün, kıpırtısız da olsa her ağız kıvrımının anlatacak bir şeyleri olurdu çünkü. Gürültüde bile bütün sesler kesilir, ceset Halil'e hayatını anlatırdı ve mutlaka doğruyu söylerdi. İnsan yaşarken ne kadar yalancı olursa olsun, ceset kimliğine bürününce yalan söyleyemez olurdu. Soldan ikinci çocuktu konuşan. "Kapanacak bir hesap var" der gibi geldi Halil'e.

İrkildi Halil. Buz kesti.

THQ 343308 SOS

HERDEM

www.herdemkitap.com

9 786257 527323

herdemkitap herdemkitap herdemkitapyayın